

SOPHIE KINSELLA

Šoppingholičarka se udaje

Nešto staro, nešto novo, nešto posuđeno., i još nešto novo

Naslov Izvornika **SHOPAHOLIC TIES THE KNOT.**

Za Abigail, koja u sekundi uvijek pronade savršeno rješenje

ZAHVALE

Pisanje ove knjige bila je sjajna zabava, a istraživanje i više od toga. Neizmjereno sam zahvalna svima, i u Britaniji i u Americi, koji su mi dopustili da im pridem i postavim hrpu glupih pitanja i koji su me toliko inspirirali.

Lawrence Harvey u Plazi nije mogao biti od veće pomoći, i divna Sharyn Soleiman u Barneysu. Također Ron Ben-Israel, Elizabeth i Susan Allen, Fran Bernard, Preston Bailey, Claire Mosley, Joe Dance u Crate and Barrelu, Julia Kleyner i Lillian Sabatelli u Tiffanyju, Charlotte Curry u časopisu *Mladenke*, Robin Michaelson, Theresa Ward, Guy Lancaster i Kate Mailer, David Stefano i Jason Antony, te draga Loli Bubbosh. Svima njima velika hvala.

Milijun hvala, kao i uvijek, mojoj divnoj agentici Araminti Whitley i Celiji Hayley, na beskrajnoj potpori i ohrabrenju Lindi Evans te, naravno, Particku Plonkington-Smytheu.

I, na kraju, ljudima koji su me pratili cijelo vrijeme. Henryju, Freddyju i Hugu, i ljubičastoj grupi. Znete tko ste.

SECOND UNION BANKA

300 WALL STREET
NEW YORK NY 10005

Gđica Rebecca Bloomwood
Stan B
251 W 11. ulica
NY 10014

7. studenoga 2001.

Draga gospođice Bloomwood,

Novi zajednički račun br.: 5039 2566 2319.

Sa zadovoljstvom potvrđujemo Vaš novi zajednički račun s g. Lukeom J. Brandonom, te Vam u prilogu dostavljamo potrebnu dokumentaciju. Kreditnu karticu šaljem Vam odvojeno. Mi se u Second Union banci ponosimo svojim visokoindividualnim pristupom klijentima. Molim Vas, ako imate pitanja, kontaktirajte me u bilo koje vrijeme, a ja ću Vam nastojati pomoći.

Topli pozdrav! Sa štovanjem,

Walt Pitman
Voditelj Odjela usluga za klijente

SECOND UNION BANKA

300 WALL STREET
NEW YORK NY 10005

Gdica Rebecca Bloomwood
Stan B
251 W 11. ulica
MY 10014

12. prosinca 2001.

Draga gospođice Bloomwood,

Hvala za pismo od 9. prosinca u vezi s Vašim zajedničkim računom s g. Lukeom J. Brandonom. Slažem se s Vama da odnos banke i klijenta treba biti prijateljski i suradnički, a usput da odgovorim na Vaše pitanje, moja najdraža boja je crvena. Nažalost, ne mogu prestilizirati stavke na Vašem predstojećem izvratku s računa, kako ste zatražili. Taj će se određeni dugovni stavak pojaviti pod nazivom 'Prada, New York', i nemoguće ga je promijeniti u 'račun za benzin'.

Srdačan pozdrav,

Walt Pitman
Voditelj Odjela usluga za klijente

SECOND UNION BANKA

300 WALL STREET
NEW YORK NY 10005

Gđica Rebecca Bloomwood
Stan B
251 W 11. ulica
MY 10014

7. siječnja 2002.

Draga gospođice Bloomwood,

Hvala Vam za Vaše pismo od 4. siječnja u vezi s Vašim zajedničkim računom s g. Lukeom J. Brandonom, i za čokolade koje Vam moram vratiti. Slažem se da je teško voditi računa o svakoj sitnoj kupnji i žao mi je što se dogodio 'mali nesporazum' između vas. Mažalost, nemoguće je prepoloviti izvadak s računa, kako ste predložili, i poslati Vama Vašu polovicu, a g. Brandonu njegovu, te to 'zadržati kao našu malu tajnu'. Svi dohoci i izdaci zajedno se izvješćuju.

Zato se i zove zajednički račun.

S poštovanjem,

Walt Pitman
Voditelj Odjela usluga za klijente

OK. Ne paničari. Možeš ti to. Sto posto. Samo trebaš malo manevrirati ulijevo, malo podići i čvršće gurnuti... Ma, daj! Pa, zar je tako teško ugurati kućni koktel-bar u newyorški taksi? Odlučnije primim polirano drvo, duboko udahnem i još jednom neuspješno gurnem. U Greenwich Villageu je vedar zimski dan, kada se čini da je zrak poput paste za zube i svaki udisaj boli. Ljudi hodaju zamotani šalovima preko glava, a ja se znojim. Lice mi je tamnocrveno, a kosa mi je ispala iz novog Cossack šešira na lice. Svjesna sam da me sa zanimanjem promatraju svi koji sjede u kafiću Jo-Jo preko puta ceste.

Ali, ne odustajem. Znam da ću ga uspjeti ugurati.

Moram, jer nema šanse da platim onu skupu dostavu, a živim blizu.

»Neće ući.« Taksist izbacila glavu kroz prozor i značajno me pogleda.

»Hoće! Ugurala sam prve dvije noge...«, očajnički poguram. Kad bih mogla *natjerati* druge dvije unutra. Ovo je kao kada vodiš psa veterinaru.

»Uz to, nisam osiguran...« doda on.

»Bez brige! Stanujem samo nekoliko ulica dalje. Držat ću ga cijelim putem. Bit će sve u redu.« Taksist podigne obrvu i pročačka zube prljavom čačalicom.

»Mislite da ćete ući zajedno s tim?«

»Ugurat ću se! Nekako.« Frustrirano još jednom poguram koktel-bar koji ogrebe prednje sjedalo.

»Hej! Oštetite li auto, plaćate popravak.«

»Oprostite«, kažem zadihano. »OK, gledajte, probat ću ispočetka. Mislim da sam ga s krive strane počela uguravati...«

Najpažljivije podignem prednji dio koktel-bar i izvučem ga iz taksija na pločnik.

»Koji je to vrag?«

»Koktel-bar iz 1930.! Gledajte, vrh se spušta...« Otkočim prednji poklopac i ponosno pokažem zrcalni art deco pribor. »Ovdje stavite čaše... a ovo su dva shakera...«

S divljenjem ih ponovno pogladim. Onu sekundu kada sam ga ugledala u izlogu Arthurove staretinarnice, morala sam ga imati. Znam da smo se Luke i ja dogovorili da više nećemo kupovati namještaj za stan - ali ovo je drukčije. Pravi mali koktel-bar, baš kao u filmovima Freda Astairea i Ginger Rogers! Totalno će nam uljepšati večeri. Svake ćemo si večeri Luke i ja spravljati martinije, plesati uz prastare pjesme i promatrati zalazak sunca. Pravi ugođaj! Morat ćemo kupiti onaj starinski gramofon s velikom trubom i početi skupljati kolekciju gramofonskih ploča sa 78 okretaja u minuti, a ja ću nositi one prekrasne starinske haljine za čajanke.

Možda će nam svake večeri dolaziti gosti na koktele. Postat ćemo poznati po domišljatim večernjim domjencima. *New York Times* će pisati o nama! Da! *Elegantna promjena - ponovno otkriveni sati koktela u West Villageu. Otmjeni britanski par Rebecca Bloomwood i Luke Brandon...*

Čujem škljocaj otvaranja vrata i, još uvijek opijena fantazijom, vidim kako taksist izlazi iz automobila.

»Hvala«, kažem zahvalno. »Dobro bi mi došla pomoć. Kad biste imali uže, mogla bih ga zavezati na krov...«

»Nema krova. Nema vožnje.« S treskom zatvori stražnja vrata dok ga ja šokirano gledam kako sjeda natrag na vozačevo sjedalo.

»Ne možete samo otići! Postoji zakon! Morate me povesti. Tako je rekao gradonačelnik!«

»Gradonačelnik nije spominjao koktel-barove.« Preokrene očima i upali motor.

»Ali, kako ću ga odnijeti kući?« Viknem ogorčeno. »Čekajte! *Vratite se!*« No taksi je već odzujao niz ulicu, dok sam ja ostala na pločniku zajedno s ormarićem, pitajući se što ću sad. Dobro. Smislit ću nešto. Možda bih ga mogla sama odnijeti kući. Pa nije tako daleko.

Raširila sam ruke najviše što mogu i uspjela obgrliti ormarić. Polako ga podignem, napravim korak i odmah ga spustim. Bože, kako je težak. Mislim da sam istegnula mišić.

OK, neću ga moći sama nositi, ali ga mogu lako dogurati do kuće. Ako za koji centimetar pomaknem dvije noge naprijed... pa onda druge dvije...

Da. To će ići. Malčice je sporo, ali ako nastavim... ako uhvatim ritam...

Lijeva strana naprijed... desna strana naprijed...

Fora je u tome da se ne zabrinjavam oko toga koliko sam prošla, nego je bitno da napredujem. Vjerojatno ću ubrzo biti kod kuće.

Dvije tinejdžerke u podstavljenim kaputima prolaze pored mene i smijulje se, ali previše sam koncentrirana da bih reagirala.

Lijeva strana naprijed... desna strana naprijed...

»Oprostite«, čujem oštar, napeti glas. »Možete li se maknuti?« Okrenem se i s užasom ugledam ženu sa šiltericom i u tenisicama kako mi se približava držeći na uzici desetak pasa različitih visina i oblika.

Zaboga! Ne razumijem zašto ljudi ne šecu svoje *vlastite* pse? Mislim, ako ti se ne sviđa hodanje, nabavi si mačku. Ili akvarij s tropskim ribicama.

Evo ih, klepeću, laju i izvrću svoje uzice... ma ne vjerujem! Pudlica je podigla nogu na moj prekrasni koktel-bar!

»Prestani!« izderem se. »Maknite tog psa!«

»Dođi, Flo«, pozove je žena i ošine me zlokobnim pogledom odvođeći pse.

Ovo nema smisla. Pogledaj dokle sam stigla. Nisam čak ni prošla izlog Arthurove staretinarnice, a već sam izmorena.

»Pa«, čujem suhi glas ispred sebe. »Možda biste ipak željeli dostavu?«

Dignem pogled i ugledam Arthura Grahama, vlasnika Arthurove staretinarnice, naslonjenog na vrata svoje trgovine, uredno odjevenog u sako i s kravatom.

»Nisam sigurna.« Naslonim se na ormarić, kao da me to uopće ne brine. Kao da imam hrpu mogućnosti, uključujući i ovu da neko vrijeme stojim na pločniku. »Možda.«

»Sedamdeset i pet dolara, bilo gdje na Manhattanu.«

Najradije bih se zaderala da ne živim bilo gdje na Manhattanu! Da sam tu blizu!

Arthur mi se neumoljivo smješka. Zna da je pobijedio.

»OK«, naposljetku priznam poraz. »To je dobra ideja.«

Arthur pozove čovjeka u trapericama koji mi nevoljko pride i podigne koktel-bar kao da je od papira. Uđem za njima u toplu, natrpanu staretinarnicu. Opet razgledavam stvari, iako sam bila tu prije desetak minuta. Jednostavno *obožavam* ovo mjesto. Kamo god da se okrenem, ugledam nešto što bih htjela imati. Poput one fantastične izrezbarene stolice ili ručno obojene ljubičaste tkanine... ma pogledaj onu zapanjujuću starinsku uru u visokom ormaru! Ovdje su svaki dan nove stvari.

Ne dolazim ovamo svaki dan.

Samo... znate, pretpostavljam.

»Dobru stvar ste kupili«, kaže Arthur pokazujući na kućni koktel--bar. »Očito je da imate jako dobro oko.« Nasmiješi mi se i napiše nešto na račun.

»Nisam baš u to uvjerena«, odvratim, skromno slegnuvši ramenima.

Iako je, pretpostavljam, istina da imam poprilično dobro oko. Znala sam s mamom svake nedjelje gledati emisiju *Antiques Road Show*, pa sam vjerojatno nešto naučila.

»Ono je lijep komad«, kažem upućeno, pokazujući prema velikom ogledalu pozlaćena okvira.

»Da«, kaže Arthur. »Moderan, naravno...«

»Naravno«, složim se brzo.

Mislim, znala sam da je moderan. Htjela sam reći da je lijep komad s *obzirom na to da je moderan*.

»Jeste li zainteresirani za barski pribor iz 30-ih koji bi odlično išao uz vaš ormarić?« Arthur me pogleda. »Visoke čaše za whisky i sodu... vrčevi... Dobit ćemo krasne primjerke.«

»O, da!« Široko se osmijehnem. »Naravno da jesam!«

Visoke čaše iz 30-ih! Pa tko bi htio piti koktele iz nekih jadnih modernih čaša kada postoje antikne?

Arthur otvori svoju veliku knjigu s kožnatim koricama i natpisom »Kolekcionari«, a ja osjetim kako blistam od ponosa. Kolekcionar sam! Odrasla sam osoba!

»Gđica R. Bloomwood... barski pribor iz 30-ih. Imam vaš broj, pa čim nam nešto stigne, javit ću vam.« Arthur pogledom preleti stranicu. »Vidim da vas zanimaju i staklene vaze iz Murana?«

»Ovaj... da.«

Zaboravila sam da skupljam te vaze. Ustvari, nisam sigurna ni gdje je ona koju sam kupila.

»I džepni satovi iz devetnaestog stoljeća...« prstom prelazi po popisu. »Skulpture protestantske sekte Shakers... vezeni jastuci...« Pogleda me. »Zanima li vas sve to još uvijek?«

»Pa...« pročistim grlo. »Iskreno, džepni satovi me više ne zanimaju. Niti shakerske stvari.«

»Shvaćam. A viktorijanske žličice za pekmez?«

Žličice za pekmez? Za kog sam vruga htjela hrpu starih žličica za pekmez?

»Znate što?« kažem zamišljeno. »Mislim da ću zasad ostati pri barskom priboru iz 30-ih.

Voljela bih skupiti pravu kolekciju.«

»Mislim da ste pametno odlučili«, nasmiješi mi se i prekriži ostale stvari s popisa. »Vidimo se opet.«

Izašavši na ulicu, osjetim da je strašno hladno. Pahuljice lepršaju, a ja blistam od zadovoljstva. Mislim, kako sam dobro uložila lovu! Pravi kućni koktel-bar iz tridesetih, a uskoro ću imati i barski pribor iz istog razdoblja! Tako sam zadovoljna sobom.

Po što sam ono uopće izašla van?

Aha, da. Po dva cappuccina.

Već godinu dana živimo zajedno u New Yorku, u stanu u Zapadnoj 11. ulici, stvarno prozračnom, ugodnom dijelu grada. Sve kuće imaju male ukrašene balkone, kamene stepenice do ulaznih vrata i red drveća uz cestu. Točno prekoputa nas živi netko tko svira jazz na klaviru. U ljetnim se večerima popnemo na krovnu terasu koju dijelimo sa susjedima, sjednemo na jastučice, pijuckamo vino i slušamo. (Barem jednom jesmo.)

Kad sam ušla u zgradu, ugledala sam u predvorju hrpu pošte i brzim pogledom preletjela po kuvertama.

Dosadno...

Dosadno...

Britanski *Vogue*! Ha!

Dosadno...

Ups! Račun moje Saks Fifth Avenue kartice.

Nekoliko trenutaka gledam u kuvertu, a onda je spremim u torbu. Ne skrivam je, jednostavno nema smisla da je Luke vidi. Nedavno sam pročitajako dobar članak pod naslovom »Previše informacija?« u kojem piše da treba 'profiltrirati' dnevne događaje, a ne svom partneru reći svaku sitnicu i opteretiti njegov ili njezin ionako umoran mozak. Pisalo je da dom treba biti utočište, i da nitko ne mora znati ama baš *sve*. Što, kad se bolje razmisli, ima smisla.

Tako da ja u zadnje vrijeme puno filtriram, uglavnom zamorne, neduhovne male stvari poput... pa, poput računa od kartica, koliko sam zaista platila cipele... I znaš što? Teorija je skroz dobra, jer se promjena u našoj vezi zbilja osjeti.

Ostatak pošte stavim pod ruku i popnem se stepenicama. Nema pisama iz Engleske, ali danas ih ni ne očekujem, jer večeras... pogodite što? Letimo kući! Idemo na vjenčanje moje najbolje

prijateljice Suze! Jedva čekam!

Udaje se za Tarquina. On je zaista dragi dečko kojeg poznaje cijeli svoj život. (Zapravo, rođak joj je. Ali, sve je zakonito. Provjerili su.) Vjenčanje se održava u kući njenih roditelja u Hampshireu. Bit će šampanjca, konj i kočija... i najbolje od svega, ja sam djeveruša!

Na samu pomisao osjetim čežnju. Toliko se veselim, ne samo zato što ću biti djeveruša, nego i zato što ću vidjeti Suze, svoje roditelje i svoj dom. Jučer mi je palo na pamet da već šest mjeseci nisam bila u Engleskoj, što mi se odjednom učinilo jako dugo. Propustila sam kada su tatu izabrali za kapetana golf-kluba, što mu je bila životna želja. Propustila sam i skandal koji je Siobhan prouzročio ukravši crkvi novac za krov kako bi otputovao na Cipar. A najgore od svega, propustila sam Suzeine zaruke, iako je dva tjedna kasnije došla u New York da mi pokaže prsten.

Nije da mi to jako smeta, jer se ovdje ludo zabavljam. Posao kod Barneysa je savršen i život u West Villageu je savršen. Volim šetnje po uskim zabitim ulicama, kupovanje kolačića subotom ujutro u Magnolia pekari i šetnju natrag preko tržnice. Zapravo, volim sve u New Yorku. Osim Lukeove mame.

Ali ipak. Dom je dom.

Došavši na drugi kat, čujem glazbu iz našeg stana i osjetim kako prštim od iščekivanja. To se sigurno Danny zašljakao. Sigurno ju je već završio! Haljina je gotova!

Danny Kovitz živi iznad nas, u stanu svog brata. Postao mi je najbolji prijatelj otkad živim u New Yorku. Odličan je modni dizajner, stvarno nadaren, ali još nije postao slavan.

Pa, da budem iskrena, uopće nije slavan. Pet godina nakon završetka dizajnerske škole, on još uvijek čeka svoju veliku priliku. Ali, kako sam uvijek kaže, teže je uspjeti kao dizajner, nego kao glumac. Ako ne poznaješ prave ljude ili ti tata nije jedan od Beatlesa, zaboravi na uspjeh. Baš mi je žao, jer on ga zaista zaslužuje. Čim me Suze pitala hoću li biti njena djeveruša, odmah sam ga zamolila da mi sašije haljinu. Što je super, jer će vjenčanje biti krcato bogatim i važnim gostima, pa se nadam da će me gomila njih pitati čiju haljinu nosim, a onda će pričati o njoj i Danny će postati slavan!

Jedva čekam da vidim što je napravio. Skice koje mi je pokazao su zapanjujuće. Naravno, ručno rađena haljina ima puno više detalja od konfekcijske i zahtijeva veliku vještinu. Gornji će dio biti čvrst, ručno izvezeni steznik, a Danny je predložio da prišije male kuglice poludragog kamenja koje bi označavale svakog prisutnog gosta, što je totalno originalno.

Jedino me malčice brine - samo mala sumnja - to što je vjenčanje za dva dana, a ja još nisam probala haljinu. Niti sam je vidjela. Jutros sam pozvonila na njegova vrata da ga podsjetim kako danas putujem u Englesku. Kad je napokon doteturio do vrata, obećao mi je da će je završiti do ručka. Rekao mi je kako uvijek pušta da mu ideje vriju do zadnjeg trenutka - a onda mu adrenalin skoči, dobije inspiraciju i radi nevjerojatno brzo. On jednostavno tako radi, uvjerio me, i uvijek je dosad završavao u roku.

Otvorim vrata i veselo viknem: »Bok!« Nema odgovora pa uđem u našu svenamjensku dnevnu sobu. S radija trešti Madonna, na televizoru MTV, a Dannyjev neobičan pas-robot pokušava se popeti na kauč.

Danny je nagnut nad šivaćom mašinom u oblaku zlatne svile i čvrsto spava.

»Danny?« kažem ja očajno. »Hej, probudi se!«

Trgnuvši se, Danny se uspravi i protrlja svoje mršavo lice. Kovrčava kosa mu je raskuštrana, a blijedoplave oči još su krvavije nego što su bile jutros kada mi je otvorio vrata. Na svoje mršavo tijelo odjenuo je staru sivu majicu, a koščato mu koljeno viri iz poderanih traperica zajedno s krastom koju je zaradio na rolanju preko vikenda. Izgleda kao desetogodišnjak s neobrijanom bradom.

»Becky!« uzvikne on smušeno. »Bok! Što ćeš ti ovdje?«

»Ovo je moj stan. Sjećaš se? Ovdje radiš jer je u tvome pregorio osigurač.«

»Aha, da!« Pogleda smeteno uokolo. »Točno.«

»Jesi li OK?« Nervozno se zabaljim u njega. »Donijela sam kavu.«

Dodam mu šalicu, a on odmah otpije nekoliko velikih gutljaja. Onda se njegove oči zaustave na hrpi pošte u mojoj ruci i prvi put danas izgleda budno.

»Hej, jel to britanski *Vogue*?«

»Hm... je«, odgovorim i odložim ga izvan njegova dosega. »Pa, kako napreduje haljina?«

»Super! Sve je pod kontrolom.«

»Mogu li je probati?«

Tišina. Danny gleda ispred sebe u hrpu nagomilane zlatne svile kao da je nikad prije nije vidio.

»Ne, ne još«, promuca na kraju.

»Ali, bit će gotova na vrijeme?«

»Naravno! Apsolutno!« Spusti stopalo na papučicu i šivaća mašina počne zujati. »Znaš što?« prodere se on nadglasavajući buku. »Dobro bi mi došla čaša vode.«

»Stiže!«

Požurim se u kuhinju, odvrnem pipu i pričekam hladnu vodu. Vodovodne instalacije u ovoj zgradi malo su čudne i stalno govorimo gdi Watts, vlasnici, da ih popravi. Ali, ona živi miljama daleko, na Floridi, a čini se da je baš ni ne zanima. Osim toga, stan je predivan. Prema newyorskim standardima je ogroman, s drvenim podovima, kaminom i velikim prozorima od poda do stropa.

(Naravno da mama i tata uopće nisu bili impresionirani kada su me došli posjetiti. Prvo nisu mogli shvatiti zašto ne živimo u kući. Onda nisu mogli razumjeti zašto je kuhinja tako mala. Onda su gundali kako je šteta što nemamo dvorište, i znam li da se susjed Tom preselio u kuću s četvrt jutra okućnice? Mislim, stvarno. Da imaš četvrt jutra u New Yorku, netko bi izgradio deset blokova poslovnih zgrada na tome.)

»OK! Pa kako...« vratim se u dnevnu sobu i zastanem. Šivaća mašina više ne radi, a Danny čita *Vogue*.

»Danny!« zacvilim. »A moja haljina?«

»Jesi li vidjela ovo?« pita me Danny, udarajući po stranici. »Kolekcija Hamisha Farglea pokazuje njegovu uobičajenu živost i domišljatost«, pročita on naglas. »Ma daj! On uopće nije nadaren. Ni malo. Znaš, išli smo zajedno u školu. Ukrao mi je ideju...« pogleda me skupljenih očiju. »Prodaju li ga u Barneysu?«

»Ovaj... ne znam«, slažem.

Dannyje totalno opsjednut time čije se stvari prodaju u Barneysu. To je jedino što on želi na ovome svijetu. Samo zato što ondje radim kao savjetnik za kupnju, on misli da mu mogu dogovoriti sastanak s voditeljicom prodaje.

Zapravo, ja njemu jesam dogovorila sastanke s voditeljicom prodaje. Na prvi je zakasnio tjedan dana, a ona je već odletjela u Milano. Drugi joj je put pokazao jaknu s koje su, kad ju je ona probala odjenuti, popadali svi gumbi.

O, Bože! Gdje mi je bila pamet kad sam ga tražila da mi napravi haljinu?

»Danny, reci mi. Hoće li haljina biti gotova?«

Duga stanka.

»Mora li uistinu danas biti gotova?« pita me na kraju. »Ono, doslovce baš *danas*⁷.«

»Avion mi polijeće za šest sati!« glas mi se pretvorio u vrisak. »Hodat ću do oltara za manje od...« Stanem i odmahnem glavom.

»Gle, ne brini se. Odjenut ću nešto drugo.«

»Nešto drugo?« Danny odloži *Vogue* i blijedo me pogleda. »Kako to misliš, nešto drugo?«

»Pa...«

»Otpuštaš me?« Gleda u mene kao da sam mu rekla da se naš desetogodišnji brak upravo raspao. »Samo zato što sam malo

prekoračio rok?»

»Ne otpuštam te! Ali, mislim, ne mogu biti djeveruša bez haljine.«

»Ali, što ćeš drugo odjenuti?»

»Pa...« nelagodno lomim prste. »Imam jednu malu rezervnu haljinu u ormaru...«

Ne mogu mu reći da ih, zapravo, imam tri. I još su dvije rezervirane kod Barneysa.

»Čiju?»

»Pa... Donne Karan«, odgovorim obuzeta krivnjom.

»Donne Karan?« U njegovom se glasu čuje iznevjerenost. »Draža ti je Donna Karan od mene?»

»Naravno da nije! Ali, barem je tu, sašivena...«

»Nosi moju haljinu!»

»Danny...«

»Nosi moju haljinu! Molim te!« Baci se na pod i vuče se na koljenima prema meni. »Bit će gotova. Radit ću dan i noc.«

»Nemamo dan i noć! Imamo oko... tri sata.«

»Onda ću raditi sva tri sata. Napraviti ću je!»

»Zar možeš napraviti čvrsti, izvezeni steznik za tri sata?» sumnjičavo ga pitam.

Danny izgleda zbunjeno.

»Pa... ovaj...morat ćemo malo promijeniti dizajn...«

»Kako?»

Nekoliko trenutaka lupka prstima, a onda me pogleda, »Imaš li običnu bijelu majicu?»

»Majicu?» ne mogu sakriti svoj očaj.

»Bit će super. Obećajem.« Izvana dopre zvuk kamiona koji se zaustavio pred kućom i on pogleda kroz prozor. »Hej, jes! li kupila još jedan antikvitet?»

Sat kasnije gledam se u ogledalo. Imam na sebi zlatno-svilenu, puni-krug suknju do poda i top od bijele majice koja je sad potpuno neprepoznatljiva. Danny je s nje skinuo rukave, našio šljokice, nabrao obrube, stvorio linije kojih nije bilo i, zapravo, pretvorio je u najljepši top koji sam ikad vidjela.

»Predivna je!» Veselo mu se nacerim. »Predivna! Bit ću najmodernija djeveruša na svijetu!»

»Dobra je, jelda?» Danny uobičajeno slegne ramenima, ali vidim da je i on zadovoljan.

Popila sam još jedan gutljaj koktela ispraznivši čašu. »Kako je ukusan. Da smiješamo još jedan?»

»Što je bilo u njemu?»

»Ovaj...« Pogledam prema naslaganim bocama na koktel-baru. »Nisam sigurna.«

Potrajalo je dok su ormarić donijeli po stepenicama i unijeli u stan. Iskreno, malo je veći nego što se sjećam, tako da nisam sigurna hoće li stati u onu malu udubinu iza kauča, gdje sam ga planirala staviti. Ipak, izgleda fantastično! Ponosno stoji na sredini sobe i već smo ga upotrijebili. Danny je otišao gore i ispraznio bar svog brata Randalla, a ja sam donijela sva pića koja sam našla u kuhinji. Oboje smo popili po jednu Margaritu, Gimlet i moj izum nazvan Bloomwood, koji se sastoji od votke, narančinog soka i M&Ms-a, koji se vade žlicom.

»Daj mi opet top. Želim čvršće pritegnuti ovo rame.«

Skinem top bez imalo srama, dodam mu ga i odjenem svoj džemper. Mislim, pa to je samo Danny. Uveo je konac u iglu i počeo stručno siti rub majice. »Znači, onaj čudni rođak ženi se tvojom prijateljicom«, zaključio on. »Čemu to?»

»Nisu čudni!« Na trenutak oklijevam. »Pa, dobro, Tarquin je pomalo čudan. Ali Suze uopće nije čudna. Ona mi je najbolja prijateljica!« Danny podigne obrvu.

»Pa, nisu li mogli naći nekog drugog za ženidbu, nego baš nekoga iz obitelji? Jel to bilo kao: 'OK, mama je zauzeta... sestra mi je predebela... pas... hm, ne sviđa mi se frizura...!«
»Prestani!« viknem, ali se ne mogu suzdržati od smijeha. »Odjednom su shvatili da su suđeni jedno drugome.«
»Kao u *Kad je Harry sreo Sally*«, izgovori on glasom najavljiivača filma. »Bili su prijatelji. Potječu iz istoga rodoslovnog stabla.«
»Danny...«
»OK«, popusti on i otrgne konac. »Što je s tobom i Lukeom?«
»Što s nama?«
»Misliš li da ćete se vjenčati?«
»Ja... nemam pojma!« promucam i osjetim kako crvenim. »To mi uopće nije palo na pamet.«
Što je totalna istina.

* * *

No, dobro! Nije baš *totalna* istina. Možda mi je palo na pamet u nekim neobičnim situacijama. Možda sam samo nekoliko puta načrčkala 'Becky Brandon u svoj notes, čisto da vidim kako to izgleda. I možda sam jedanput ili dvaput nabrzaka prelistala časopis *Vjenčanja Marthe Steward*. Iz puke znatiželje.
I možda sam pomislila na to kako se Suze udaje, a njih dvoje, Suze i Tarquin, hodaju kraće od mene i Lukea.
Ali, ono... Nije to bitno. Vjenčanja me uopće ne zanimaju. Zapravo, da me Luke pita, vjerojatno bih mu odgovorila 'ne'.
Pa... OK. Vjerojatno bih rekla 'da'.
Ali, stvar je u tome da se to neće dogoditi. Luke se ne želi ženiti 'još neko vrijeme, ako uopće'.
Rekao je to prije tri godine u intervjuu za *Telegraph*, koji sam našla u njegovu fasciklu s novinskim izrescima. (Nisam kopala po njegovim stvarima. Tražila sam gumicu.) Članak je uglavnom bio o njegovu poslu, ali su ga pitali i osobne stvari. Uz njegovu su sliku napisali *Brandon: brak na samom dnu liste*.
Što mi ne smeta. I na mojoj je listi na dnu.
Dok Danny završava haljinu, ja obavljam kućanske poslove. To jest, ubacujem prljavo sude u sudoper gdje se može namakati, po-brišem nešto s pulta, a onda po boji raspoređujem začine na stalku. Taj me posao toliko ispunjava. Gotovo kao organiziranje istrošenih felt-tip olovaka.
»Pa, jel vam teško živjeti zajedno?« pita me Danny ulazeći u kuhinju.
»Ne.« Iznenađeno ga pogledam. »Zašto pitaš?«
»Moja prijateljica Kristy pokušala je živjeti sa svojim dečkom. Ispala je prava katastrofa. Samo su se svađali. Rekla je da ne zna kako to ikome uspijeva.«
Ubacila sam bočicu kumina pored piskavice (što je piskavica?) ispunjena samozadovoljstvom. Istina je da Luke i ja gotovo ni nemamo problema otkad živimo zajedno. (Osim, možda, incidenta kada sam oličila zidove u kupaonici i zamrljala njegovo novo odijelo tom blještavozlatnom bojom. Ali, to se ne računa, jer je i Luke sam poslije priznao da je pretjerano reagirao, i da bi svatko s iole razvijenim osjetilima vidio da je boja još svježja.)
Sad, kad razmišljam o tome, možda smo imali i čudnu majušnu prepirku oko toga koliko odjeće kupujem. Možda je Luke kojiput otvorio vrata mojeg ormara i razdraženo pitao:
»Hoćeš li ovo *ikada* odjenuti?«
Možda smo imali čudnu svađu..., zapravo iskren razgovor o tome koliko Luke radi. On ima vlastitu financijsku PR kompaniju Brandon Communications, s podružnicom u Londonu i New Yorku, i stalno se širi. Voli svoj posao i možda sam ga jednom ili dvaput optužila da ga voli više nego mene.
Ali, stvar je u tome da smo oboje zreli, fleksibilni ljudi koji mogu o svemu razgovarati i

dogovoriti se. Nedavno smo bili na ručku i dugo razgovarali, i ja sam iskreno obećala da ću manje kupovati, a Luke je iskreno obećao da će manje raditi. Poslije je on otišao u svoj ured, a ja u Dean&DeLuca po večeru. (Tada sam naišla na odlično extra djevičansko maslinovo ulje sa smrvljenim crvenim narančama, za koje *moram* naći recept.)

»Na zajedničkom životu se mora raditi«, velim ja mudro. »Moraš biti fleksibilan. Moraš i davati i primati.«

»Stvarno?«

»Pa da. Luke i ja dijelimo financije, dijelimo kućanske poslove... sve je stvar timskog rada. Poanta je u tome da ne možeš očekivati kako će sve biti kao prije. Moraš se *prilagoditi*.«

»Stvarno?« pita Danny sa zanimanjem. »Što misliš, tko se više prilagođava, ti li Luke?« Na trenutak sam zamišljena.

»Pa to je teško reći«, odgovorim. »Mislim da je s obje strane podjednako.«

»Pa, recimo... ove stvari.« Danny pokaže po natrpanom stanu. »Je li većina njih tvoja ili njegova?«

»Hmm...« Pogledom kružim po stanu, opažam svoje aromatične svijeće, starinske čipkaste jastučice i gomile časopisa. Na trenutak mi se pred očima stvori prozračan, minimalistički Lukeov stan u Londonu.

»Znaš...« kažem na kraju. »Od oboje ponešto...«

Što je, na neki način, i istina. Mislim, Luke još uvijek ima svoj laptop u spavaćoj sobi.

»Stvar je u tome da između nas nema trzavica«, nastavim. »Mi mislimo kao jedno. Mi jesmo jedno.«

»To je super«, kaže Danny i uzme jabuku iz zdjele za voće. »Imate sreće.«

»Znam da imamo.« Povjerljivo ga pogledam. »Znaš, Luke i ja smo toliko usklađeni da nas katkad veže... šesto čulo.«

»Stvarno?« Danny bulji u mene. »Ozbiljno?«

»Aha. Znam što će reći, ili na neki način *osjećam* kada će doći...«

»Kao *Energija*⁷.«

»Valjda.« Nonšalantno slegnem ramenima. »To je dar. Nisam ga baš previše proučavala...«

»Pozdrav, Obi won Kenobi«, kaže duboki glas iza nas, a Danny i ja poskočimo od straha.

Okrenem se i ugledam Lukea kako stoji na vratima i smješka se kao da se zabavlja. Lice mu je rumeno od hladnoće, a u tamnoj kosi zadržale su se pahuljice. Tako je visok da mi se soba odjednom učini malenom.

»Luke!« uzviknem. »Prepao si nas!«

»Oprostite«, kaže. »Pretpostavio sam da ćeš osjetiti moju prisutnost.«

»Da, pa nešto jesam osjetila...« uzvratim, pomalo prkosno.

»Naravno da jesi.« Poljubi me. »Bok, Danny.«

»Bok«, pozdravi Danny promatrajući Lukea kako skida svoj tamnoplavi kaput od kašmira, a onda istodobno otkopčava manšete i otpušta kravatu, uvjerenim, spretnim pokretima.

Jednom, kad smo bili totalno pijani, Danny me pitao: Vodi li Luke ljubav na isti način kao i što otvara šampanjac? Iako sam vrisnula i opalila ga, i rekla mu da ga se to ne tiče, znala sam što je mislio. Luke nikad nije šepRTLjAV, nikad ne oklijeva i nikad ne izgleda zbunjeno. Izgleda kao da uvijek točno zna što hoće, i gotovo uvijek to i dobije, bilo da je riječ o vještom otvaranju boce šampanjca ili novom klijentu na poslu, ili u krevetu, za nas...

No. Nema veze. Reći ću samo da su, otkad živimo zajedno, moji vidici prošireni.

Sad on uzme poštu i brzo je pregleda. »Pa, kako si ti, Danny?«

»Dobro, hvala«, odgovori Danny i zagriže jabuku. »Kako je u svijetu financija? Jesi li vidio mog brata danas?« Dannvjev brat Randall radi u financijskoj tvrtki, a Luke je s njim ručao nekoliko puta.

»Danas nisam, ne«, kaže Luke.

»OK, pa kad ga vidiš«, kaže Danny »pitaj ga jel se udebljao. Onako usput. Samo reci:

'Randalle, izgledaš popunjeno.' I onda prokomentiraj njegov izbor glavnog jela. Totalno je paranoičan da će se udebljati. To je tako zabavno.«

»Bratska ljubav«, kaže Luke. »Prekrasna je, zar ne?« Završi s pregledavanjem pošte i namršteno me pogleda.

»Becky, je li došao izvadak s našeg zajedničkog računa?«

»Ovaj... nije. Nije još«, smireno se nasmiješim. »Mislim da bi sutra trebao doći!«

To baš nije istina. Izvadak s našeg zajedničkog računa došao je jučer, ali sam ga odmah ubacila u svoju ladicu s donjim rubljem. Malo sam zabrinuta oko nekih stavaka na popisu, pa ću prvo vidjeti mogu li nešto učiniti da ispravim situaciju. Stvar je u tome da, usprkos onome što sam rekla Dannyju, počinjem smatrati da je sve to oko zajedničkog računa pomalo škakljivo.

Nemojte me pogrešno shvatiti, ja jesam za podjelu novca. Zapravo, ruku na srce, *volim* dijeliti Lukeov novac. Odmah postanem uzbuđeno energična! Samo ne volim kad me on iznenada pita: 'Na što si potrošila sedamdeset dolara u Bloomingdaleu?', a ja se ne mogu sjetiti. Zato sam osmislila totalno novu taktiku, koja je vrlo lagana i odlično funkcionira.

Jednostavno prolijem nešto po izvatku, tako da ga Luke ne može pročitati.

»Idem se istuširati«, kaže Luke skupljajući poštu. Već je izlazio iz sobe, kad je naglo stao.

Polako se okrenuo i zagledao u koktel-bar kao da ga tek sad prvi put vidi.

»Što je to?« polako me upita.

»Kućni koktel-bar!« veselo odgovorim.

»Odakle on tu?«

»Pa, ovaj... zapravo, danas sam ga kupila.«

»Becky...« Luke zatvori oči. »Zar se nismo dogovorili da nema više kupovanja gluposti?«

»To nije glupost! Iz 30-ih je! Možemo mučkati fantastične koktele svake večeri!« Totalno sam nervozna kad vidim ovakav izraz na njegovu licu, pa onda počnem blebetati. »Gle, znam da smo rekli kako više nema kupovanja namještaja. Ali, ovo je drukčije. Mislim, kad ugledaš jedinstveni primjerak poput ovoga, moraš ga zgrabiti!«

Zasutim i ugrizem se za usnu. Luke tiho pride ormariću. Prođe rukom po površini, a onda, bez riječi, uzme shaker u ruke.

»Luke, mislila sam da bi bilo zabavno! Mislila sam da će ti se svidjeti. Tip mi je u trgovini rekao da imam dobro oko...«

»Stvarno dobro oko«, ponovi Luke kao da ne vjeruje.

Glasno uzdahnem i vrisnem kada je bacio shaker u zrak. Drhtim, očekujući da će pasti na pod, no Luke ga okretno uhvati. Danny i ja smo zinuli kada ga je opet bacio u zrak, zavrteo i spustio niz ruku.

Ne vjerujem. Živim s Tomom Cruiseom.

»Jedno sam ljetno radio kao konobar«, objasni Luke i osmjehne se.

»Nauči me kako se to radi!« uzbuđeno viknem. »Želim znati.«

»I ja isto!« uzvikne Danny. Uzme drugi shaker, nespretno ga zavrti i baci prema meni. Ja ga pokušam uhvatiti, ali mi promakne i padne na kauč.

»Nespretnjakovičko!« ruga mi se Danny. »Hajde, Becky. Moraš vježbati za hvatanje buketa na vjenčanju.«

»Ne moram!«

»Naravno da moraš. Zar ne želiš biti sljedeća?«

»Danny...« pokušam se bezbrižno nasmijati.

»Vas dvoje biste se definitivno trebali vjenčati«, nastavi Danny, totalno ignorirajući moje bijesne poglede. Uzme shaker i prebacuje ga iz ruke u ruku. »Savršeno je. Pogledajte se.

Živite zajedno, ne želite se poubijati, niste čak ni u kakvom srodstvu... Sašio bih ti *nevjerojatnu* haljinu...« Ostavi shaker i pogleda me napeta izraza lica. »Čuj, Becky. Obećaj mi, kad se budeš udavala, da ću ti ja dizajnirati haljinu.«

Ovo je strašno. Ako ovako nastavi, Luke će misliti da ga pritišćem. Mogao bi pomisliti kako sam rekla Dannyju da namjerno spomene vjenčanje.

Nekako moram povratiti ravnotežu. Brzo.

»Zapravo, ja se ne želim udati«, čujem se kako govorim. »Barem ne još deset godina.«

»Stvarno?« Danny izgleda zatečeno. »Ne želiš?«

»Ma da?« Luke me bezizražajno pogleda. »Nisam to znao.«

»Nisi?« odgovorim, pokušavajući zvučati ravnodušno. »E pa, sad znaš.«

»Zašto se ne želiš udati još deset godina?« pita me Danny.

»Pa, ovaj...« pročistim grlo. »Pa ima puno stvari koje prije želim napraviti. Želim se koncentrirati na karijeru, i želim... istražiti svoj potencijal... i... prvo upoznati pravu sebe... i ... postati cijela... ovaj... potpuna osoba.«

Ušutim i pogledam Lukea, koji me promatra upitnim, pomalo prkosnim izrazom lica.

»Kužim«, kaže i kimne glavom. »Pa, to zvuči razborito.« Pogleda shaker koji drži u ruci, a onda ga spusti. »Idem se spakirati.«

Čekaj malo. Nije se trebao *složiti* sa mnom.

Stigli smo na Heathrow sljedeće jutro u sedam sati i iznajmili auto. Vozeći se do Hampshirea, gdje je Suzeina roditeljska kuća, umorno piljim kroz prozor u snijegom prekriveni krajolik, živicu, polja i mala sela, kao da ih nikad prije nisam vidjela. Nakon Manhattana, sve izgleda tako majušno i nekako... presavršeno. Sad shvaćam zašto Amerikanci sve u Engleskoj zovu 'privlačno starinskim'.

»Kuda sad?« pita me Luke kad smo stigli do još jednog raskrižja. »Hm, definitivno lijevo. Hoću reći... desno. Ne, mislila sam lijevo.« I dok auto vrluda lijevo-desno, izvadim iz torbice pozivnicu da provjerim točnu adresu.

Sir Gilbert i Lady Cleath-Stuart sa zadovoljstvom vas pozivaju...

Buljim, pomalo opčinjena raskošnim krasopisom. Bože, još uvijek ne mogu vjerovati da se Suze udaje za Tarquina.

Mislim, naravno da *vjerujem*. Ipak, sad već hodaju dulje od godinu dana, a Tarquin se doslovce uselio u stan koji sam ja prije dijelila sa Suze, iako oboje provode više vremena u Škotskoj. Zaista su dragi i opušteni. Svi govore da su savršeni par.

Ali, tu i tamo, kada nisam koncentrirana, moj se mozak odjednom prodere: 'Štooo? Suze i Tarquin?'

Mislim, Tarquin je uvijek bio Suzein čudan, dosadan rođak. Godinama je bio neobičan tip u kutu sobe, odjeven u prastari sako, i običavao je pjevušiti Wagnera na javnim mjestima. Bio je tip koji je rijetko išao u pothvate izvan sigurnog raja svoga škotskog dvorca, a u jednoj od rijetkih prilika kada ipak je, onda je mene izveo na najgori mogući spoj u mom životu (iako to više ne spominjemo).

Ali, sad je... pa, Suzein dečko. I dalje je malčice neobičan i još uvijek rado odijeva vunene džempere koje mu isplete baka. Još je uvijek pomalo ofucan. Ali, Suze ga voli, a to je jedino bitno.

Baš poput Bagpussa, ofucalog mačka iz dječje serije.

O, Bože, nije valjda da ću već početi cmizdriti. Moram se smiriti.

»Harborough Hali«, pročitao je Luke kad se zaustavio pored dva kamena stupa u raspadanju.

»Jel to - to?«

»Hm...« šmrncnem i nabacim ozbiljan izraz lica. »Da, to je to. Samo uđi.«

Bila sam milijun puta kod Suze, ali uvijek zaboravim kako je impresivno. Vozimo se niz široku, dugu aveniju, redovi drveća s obje strane, i dolazimo do pošljunčanog ulaza. Kuća je starinska, velika i siva, a sprijeda ima stupove obrasle bršljenom.

»Lijepa kuća«, kaže Luke i krenemo prema ulaznim vratima. »Koliko je stara?«

»Nemam pojma«, odgovorim neodređeno. »Godinama pripada njihovoj obitelji.« Potegnem uže za zvono, da provjerim jesu li ga možda popravili, ali očito nisu. Teškom alkam na vratima, pokucam nekoliko puta a kada ni na to nitko ne odgovori, gurnem vrata i uđem u golemi popločani hodnik te nađem starog labradora kako spava uz pucketavu vatru.

»Halo?« pozovem. »Suze?«

Odjednom primijetim da Suzein otac također spava pored kamina, u velikom naslonjaču.

Njega se, zapravo, pomalo i bojim. I sigurno ga ne želim probuditi.

»Suze?« pozovem, ovaj put tiše.

»Bex! Učinilo mi se da sam nešto čula!«

Dignem pogled i ugledam Suze na stepenicama, u vunenom kariranom jutarnjem ogrtaču, s raspuštenom plavom kosom i uzbuđenim smiješkom.

»Suze!«

Popnem se po stepenicama i zagrlim je. Kad smo se odmaknule, obje smo imale zamagljene

oči. Nesigurno se nasmijem. Bože, kako mi je Suze nedostajala, više nego što sam bila svjesna.

»Dođi u moju sobu!« kaže Suze i potegne me za ruku. »Dođi da vidiš haljinu!«

»Jel predivna?« uzbuđeno pitam. »Na slici je izgledala prekrasno.«

»Savršena je! Uz to, *moraš* vidjeti, imam totalni mrak steznik Rigby and Peller... i prekrasne gaćice...«

Luke se nakašlje i nas dvije se okrenemo.

»Oh!« izusti Suze. »Oprosti, Luke. Kava, novine i ostale stvari su u kuhinji, samo prođi onuda.« Ona mu pokaže niz hodnik. »Možeš dobiti jaja sa slaninom, ako želiš! Gđa Gearing će ti ih pripremiti.«

»Gđa Gearing zvuči kao moj tip žene«, kaže Luke sa smiješkom. »Vidimo se kasnije.«

Suzeina soba je svijetla, prozirna i gleda na vrt. Zovem ga 'vrtom', iako ima oko 12.000 jutara, s livadama, šumom cedrovine i jezerom, u kojem se Suze kao trogodišnjakinja gotovo utopila. S lijeve strane kuće je pravi vrt okružen ružama penjačicama, pun cvjetnih gredica i pošljunčanih stazica i živice. Tu je Tarquin zaprosio Suze. (Navodno je kleknuo na jedno koljeno, a kad je ustao, šljunak mu je ostao na hlačama. To je *tako* tipično za Tarquina.) S desne strane je stari teniski teren, a nakon njega se prostire visoka trava do živice, iza koje je seosko groblje s crkvom. Vidim golemi šator podignut sa stražnje strane kuće i natkrivenu stazu koju radnici upravo postavljaju, a prolazit će pored teniskog terena i preko trave, sve do vrata groblja.

»Nećeš hodati do crkve?« pitam je zabrinuta za njene Emma Hope cipele.

»Ne, budalice! Ići ću kočijom. Ali, svi se gosti vraćaju tom stazom, a sa strane će stajati konobari koji će posluživati vrući whisky.«

»Bože, bit će spektakularno!« uzviknem gledajući kako čovjek u trapericama zabija kolce u zemlju. Iako se borim sama sa sobom, ne mogu potisnuti osjećaj zavisti. Oduvijek sam sanjala o velikom, predivnom vjenčanju, s konjima i kočijama te puno veselih i uzbuđenih uzvanika.

»Znam! Zar to nije sjajno?« Suze mi se radosno nasmiješi. »Moram oprati zube...«

Ona nestane u kupaonici, a ja odšetam do njenog toaletnog stolića, gdje ugledam pozivnicu za zaruke zakačenu za ogledalo. Plemenita Susan Cleath-Stuart i plemeniti Tarquin Cleath-Stuart. Čovječe! Stalno zaboravljam da je Suze plemkinja.

»I ja hoću titulu«, kažem kad se Suze pojavila u sobi s četkom za kosu u ruci. »Osjećam kao da su me izostavili. Kako da je nabavim?«

»A ne, nećeš«, odvratila Suze naboravši nos. »To ti je čista glupost. Ljudi ti šalju pisma naslovljena s poštovana gđice plemenita.«

»Ipak. Bilo bi baš super. Koju bih ja mogla dobiti?«

»Hmm...« Suze potegne zamršenu kosu. »Plemenita gospoda Becky Bloomwood?«

»Zvuči kao da imam devedeset i tri godine«, kažem neodlučno. »A... Becky Bloomwood počasni član Reda Britanskog Carstva. To članstvo je poprilično lako dobiti, zar ne?«

»Kao od šale«, odgovori Suze sa sigurnošću. »Možeš je dobiti za usluge u industriji ili nešto slično. Ja te mogu predložiti, ako želiš. Hajde sad, želim vidjeti tvoju haljinu!«

»OK!« Stavim kovčeg na krevet, otvorim ga i pažljivo izvučem Dannyjevu kreaciju. »Kako ti se sviđa?« Ponosno je držim naslonjenu na sebe i prčkam po zlatnoj svili. »Mrak je, jelda?«

»Fantastična je!« uzvikne Suze i dalje buljeći u nju raširenih očiju. »Nikad nisam vidjela ništa slično!« Pipne šljokice na ramenu. »Gdje si je kupila? Jel to ona iz Barneysa?«

»Ne, od Dannyja je. Sjećaš se da sam ti rekla kako će mi on sašiti haljinu?«

»Da, točno.« Iskrivi lice. »Tko je ono Danny?«

»Susjed iznad mene«, podsjetim je. »Modni dizajner. Onaj na kojeg smo naletjele na stepenicama, sjećaš se?«

»Aha, da«, kaže Suze i kimne glavom. »Sjećam se.«

Ali po načinu na koji je to rekla znam da se zapravo ne sjeća.

Ne okrivljujem je, ionako ga je vidjela na samo dvije minute. On je baš bio išao u posjet svojim roditeljima u Connecticut, a ona je bila poprilično uzdrmana promjenom vremenskih zona, tako da baš nisu izmijenili puno riječi. Ipak, čudno je da Suze zapravo ne poznaje Dannyja, a on ne poznaje nju, kada su mi oboje tako važni. Kao da imam dva totalno različita života i što sam dulje u New Yorku, sve se više udaljuju.

»OK, evo moje«, kaže uzbuđeno Suze.

Otvori vrata ormara i povuče zatvarač na kretonskoj navlaci za odijela. Izvadi čarobnu haljinu od bijele svile i baršuna, s dugim rukavima i tradicionalno dugom povlakom.

»O Bože, Suze«, jedva izustim. »Bit ćeš totalno predivna. Još uvijek ne mogu vjerovati da se udaješ! Gđa Cleath-Stuart.«

»Joj, nemoj me tako zvati!« kaže Suze nabravši nos. »Zvuči kao da sam moja mama. Ali je zapravo sasvim praktično udati se za nekoga iz obitelji«, doda ona zatvarajući ormar, »jer mogu zadržati svoje prezime i istodobno uzeti njegovo. Za svoje okvire i dalje ću biti S C-S.« Posegne u kartonsku kutiju i izvadi prekrasan stakleni okvir, pun spirala i vijuga. »Gle, ovo je nova linija...«

Suze dizajnira okvire za fotografije koji se prodaju diljem zemlje, a prošle je godina proširila posao i na fotoalbume, ukrasni papir za darove i ukrasne kutije.

»Tema su oblici školjaka«, kaže ona ponosno. »Jel ti se sviđaju?«

»Prekrasni su!« odgovorim i prijedem prstima po jednoj spirali. »Kako ti je to palo na pamet?«

»Ideju mi je, zapravo, dao Tarkie! Jedan dan smo šetali i on je nešto pričao o tome da je kao dijete skupljao školjke ikako različitih, zapanjujućih oblika ima u prirodi... i onda mi se upalila lampica!«

Gledam kako joj je lice zasjalo i odjednom imam viziju nje i Tarquina kako hodaju po vjetrovitij vrištini, držeći se za ruke, u Aran džemperima iz Scotch Housea.

»Suze, bit ćeš vrlo sretna s Tarquinom«, iskreno kažem.

»Misliš?« Ona pocrveni od zadovoljstva. »Stvarno?«

»Sto posto. Pa, pogledaj se! Sva blistaš!«

Što je istina. Nisam to prije primijetila, ali sada mi izgleda skroz drukčije od stare Suze. Još uvijek ima isti profinjani nos i visoke jagodice, ali lice joj je nekako okruglije i mekše. Još uvijek je vitka, ali postoji neka punoća... gotovo kao da...

Prijedem pogledom po njenom tijelu i zastanem.

Čekaj malo.

Ne. Sigurno...

Ne.

»Suze?«

»Da?«

»Suze, jesi li...« Progutam. »Nisi... trudna?«

»Ne!« odvratila ona srdito. »Naravno da nisam! Mislim stvarno, odakle ti...« Pogleda me, a zatim skrene pogled i slegne ramenima. »Ma, dobro onda, jesam. Kako si pogodila?«

»Kako sam pogodila? Prema tvom... Hoću reći, pa *izgledaš* trudno.«

»Ma ne izgledam! Nitko drugi nije ništa posumnjao.«

»Sigurno je. Pa totalno je očito!«

»Ne, nije očito!« Ona uvuče trbuh i pogleda se u ogledalo. »Vidiš? A kad odjenem Rigby and Peller...«

Ne mogu si to utuviti u glavu. Suze je trudna!

»Pa, jel to tajna? Zar tvoji roditelji ne znaju?«

»Naravno da ne. Nitko ne zna. Čak ni Tarkie.« Snuždi se. »Malo je neukusno biti trudna na dan vjenčanja, ne misliš li? Kanila sam se praviti da je začeto na bračnom putovanju.«

»Ali, već si sigurno tri mjeseca trudna.«

»Četiri. Termin je početkom lipnja.«

Zurim u nju.

»Pa kako ćeš se, dovraga, praviti da je začeto na bračnom putovanju?«

»Pa...« Ona se na trenutak zamisli. »Moglo bi biti preuranjeno.«

»Puna četiri mjeseca!«

»Nitko neće skužiti! Znaš kako moji roditelji znaju biti zaboravni.«

To je istina. Jednom su došli u internat po Suze na kraju semestra, što bi bilo OK, osim što je ona završila tu školu dvije godine prije.

»A Tarquin?«

»Ma, on sigurno ni ne zna koliko treba ženi da rodi«, lakomisleno kaže Suze. »Bavio se ovčama, a njima treba pet mjeseci. Reći ću mu da je tako i kod nas žena.« Opet uzme četku.

»Znaš, jednom sam mu rekla da djevojke trebaju jesti čokoladu dvaput na dan ili će se onesvijestiti, a on mi je skroz povjerovao.«

Suze je imala pravo. Kad se ugurala u svoj steznik, trbuh se uopće nije vidio. Zapravo, kad smo jutro uoči vjenčanja sjedile ispred njenog toaletnog stolića i uzbuđeno se cerile jedna drugoj, izgledala je *mršavije* od mene, što je malčice nepravedno.

Izvršno smo se provele zadnjih par dana, zabavljale se, gledale stare videokasete i non-stop jele KitKat. (Suze jede za dvoje, a meni je trebala energija nakon transatlantskog leta.) Luke je ponio posao sa sobom i većinu vremena provodio u knjižnici, ali mi to, začudo, nije smetalo. Tako je bilo lijepo ponovno provesti neko vrijeme sa Suze. Čula sam sve o stanu koji ona i Tarquin kupuju u Londonu, vidjela slike prekrasnog hotela na Antigui, u kojem će odsjesti na *svom* bračnom putovanju, i isprobala većinu nove odjeće iz njezina ormara. Toliko se toga događalo u kući i oko nje, s cvjećarom i cateringom i rođacima koji su neprekidno pristizali. Bilo mi je čudno što nitko iz obitelji nije obraćao posebnu pozornost na sve to. Suzeina mama bila je oba dana koja sam provela kod njih u lovu, a otac u svojoj radnoj sobi. Gđa Gearing, njihova kućna pomoćnica, zapravo je organizirala šator, i cvijeće, i sve ostalo - a čak i ona izgleda poprilično opušteno. Kada sam pitala Suze za to, ona je samo slegnula ramenima i rekla: »Valjda smo se naviknuli priređivati velike zabave.«

Sinoć je održana otmjena zabava za gomilu Suzeinih i Tarquinovih rođaka koji su došli iz Škotske. Očekivala sam da će se pričati o vjenčanju, ali svaki put kada sam uzbuđeno spomenula cvijeće ili kako je sve jako romantično, svi bi me blijedo pogledali. Tek kad je Suze rekla da joj Tarquin namjerava pokloniti konja za svadbeni dar, svi su počeli pričati o uzgajateljima konja koje poznaju, o konjima koje su kupili i o tome kako njihov blizak prijatelj ima vrlo mladu riđu kobilu koja bi mogla zanimati Suze.

Mislim, stvarno. Nitko me nije čak ni *pitao* kakva mi je haljina.

No, baš me briga, zato što je prekrasna. Obje izgledamo prekrasno. Obje nas je našminkao odličan vizažist. Kosa nam je podignuta u elegantne punde. Fotograf je snimio nekoliko 'prirodnih' snimaka kako pomažem Suze oko haljine (morale smo to ponoviti triput, pa su me na kraju boljele ruke). A sad Suze uzbuđeno i zamišljeno uzdiše nad šest obiteljskih tijara, dok ja pijuckam šampanjac, da smirim nervozu.

»A tvoja majka?« pita frizerka mladenku dok joj izvlači plave pramenove na lice. »Želi li ona frizuru?«

»Sumnjam«, odgovori Suze napravivši kiselu facu. »Nju takve stvari ne zanimaju.«

»Što će odjenuti?« pitam.

»Bog zna«, kaže Suze. »Vjerojatno ono što joj se prvo nađe pri ruci.« Pogleda me, a ja joj uzvratim suosjećajnim pogledom. Sinoć je Suzeina mama sišla na piće u suknji s faldama, vunenom džemperu s uzorkom i velikim dijamantnim brošem. Pazite, Tarquinova je mama izgledala još gore. Stvarno ne znam odakle Suze ukus za odijevanje.

»Bex, daj, molim te, idi k njoj i pazi da ne stavi na sebe neku staru groznu vrtlarsku haljinu«,

zamoli me Suze. »Tebe će slušati, znam da hoće.«

»Pa... OK«, nesigurno pristanem. »Pokušat ću.«

Izađem iz sobe i ugledam Lukea kako mi dolazi ususret u svečanom odijelu, fraku i prugastim hlačama.

»Preljepa si«, kaže on smiješeći se.

»Da?« zavrtim se. »Haljina je prekrasna, jelda? I tako je udobna...«

»Nisam gledao haljinu«, prekine me Luke. U njegovim očima ugledam vragolasti sjaj i osjetim zadovoljstvo. »Jel Suze odjevena?« pita me. »Želio bih joj poželjeti sreću.«

»Aha, je«, kažem. »Samo uđi. Hej Luke, nećeš nikad pogoditi!«

Već dva dana umirem od želje da kažem Lukeu za Suzeinu trudnoću, a sad su mi riječi izletjele prije nego što sam ih mogla zaustaviti.

»Što?«

»Ona...« O, Bože, ne smijem mu reći, ne smijem. Suze bi me ubila. »Ona... ima stvarno lijepu vjenčanicu«, traljavo završim rečenicu.

»Odlično!« kaže Luke i čudno me pogleda. »To je stvarno iznenađenje. Pa, idem nakratko unutra. Vidimo se kasnije.«

Oprezno dođem do spavaće sobe Suzeine mame i lagano pokucam.

»Daaa?« zagrmi glas iznutra i Caroline, Suzeina mama, otvori mi vrata. Visoka je oko metar i osamdeset, vitka i dugonoga, sijede kose podignute u pundu, a lice, otvrdnuto od vremena, razvuklo se u smiješak kad me ugledala.

»Rebecca!« uzvikne i pogleda na sat. »Zar je već vrijeme?«

»Nije!« Nasmiješim se oprezno i brzo preletim pogledom po odjeći koju ima na sebi: prastara tamnoplava bluza, jahaće hlače i čizme. Ima zapanjujuću figuru za ženu svojih godina. Nije ni čudo što je Suze tako mršava. Pogledam po sobi, ali ne vidim nikakve izdajničke navlake za odijela ili kutije za šešir.

»Pa, ovaj, Caroline... pitala sam se što planirate odjenuti danas? Kao mladenkina majka!«

»Mladenkina majka?« zabljuje se u mene. »Dragi Bože, čini se da jesam. Nisam to tako gledala.«

»Da. Pa, zar niste pripremili neku posebnu odjeću?«

»Još je prerano za odijevanje, nije li?« pita Caroline. »Nabacit ću nešto prije nego što počne.«

»Ja vam mogu pomoći pri izboru«, kažem odlučno i krenem prema ormaru. Otvorim vrata pripremajući se za šok - i razjapim usta od iznenađenja.

Ne vjerujem. Ovo je najneobičnija kolekcija odjeće koju sam ikad vidjela. Jahaće stvari, haljine za svečana primanja, kostimi iz tridesetih nagurani zajedno s indijskim sarijima, meksičkim pončima... i zapanjujući izbor plemenskog nakita.

»Kakva odjeća!« izustim.

»Znam.« Caroline omaložavajuće pogleda u ormar. »Hrpa starog smeća, zapravo.«

»Staro smeće?. Isuse Bože, da se bilo što od ovoga nade u staretnarnici u New Yorku...«

Izvučem svijetloplavi satenski kaput obrubljen vrpcom. »Ovo je fantastično.«

»Sviđa ti se?« iznenađeno me upita Caroline. »Uzmi ga.«

»Ne mogu!«

»Draga djevojko, ja ga ne želim.«

»Ali, emocionalna vrijednost... Mislim, vaša sjećanja...«

»Moja sjećanja su ovdje«, ona pokaže na svoju glavu, »a ne tamo.« Razgledava zbrku od svoje odjeće, a onda uzme mali komad kosti na kožnoj vrpci. »Ovo se meni sviđa.«

»To?« kažem, pokušavajući skupiti nešto entuzijazma. »Pa, to je...«

»Dao mi ga je Masai poglavica, prije mnogo godina. U zoru smo se vozili u potrazi za stadom slonova, kada nas je poglavica zaustavio.

Žena iz plemena imala je groznicu nakon poroda. Pomogli smo joj i snizili temperaturu, a pleme nam se zahvalilo darovima. Jesi li bila u Masai Marai, Rebecca?«

»Ovaj... ne. Zapravo nikad nisam bila...«

»I ovo je tako prekrasno«, ona podigne čipkastu torbicu. »Našla sam je na uličnoj tržnici u Konyaji i dobila je u zamjenu za zadnju kutiju cigareta, prije nego što smo krenuli u ekspediciju na vulkan Nemrut Dagi. Jesi li ikad bila u Turskoj?«

»Ne, ni tamo«, odgovorim osjećajući se nedoraslom. Bože, totalni sam luzer kad su u pitanju putovanja. Prebirem po sjećanjima, pokušavajući izvući neko mjesto u kojem sam bila, a kojim bih je mogla impresionirati, ali moj popis je prilično bezvrijedan. Nekoliko sam puta bila u Francuskoj, Španjolskoj, na Kreti... i to je to. Zašto nisam posjetila nešto uzbudljivije? Zašto nisam bila na nekoj ekspediciji po Mongoliji?

Sad sam se sjetila da sam jednom htjela otići u Tajland, ali sam se ipak odlučila za Francusku i uštedeni novac potrošila na torbicu Lulu Guinness.

»Zapravo, ja baš nisam puno putovala«, nevoljko priznam.

»Draga djevojko, moraš!« zagrmi Caroline. »Moraš proširiti horizonte. Učiti o životu od stvarnih ljudi. Jedna od najdražih prijateljica koje imam na ovom svijetu jest žena iz bolivijskog sela. Zajedno smo uzgajale kukuruz na poljanama Llanosa.«

»Mrak!«

Mala ura na polici iznad kamina otkuca pola sata i ja odjednom shvatim da nismo nikamo stigle.

»Pa... jeste li razmišljali što ćete odjenuti za vjenčanje?«

»Nešto toplo i šareno«, kaže Caroline i posegne prema debelom crveno-žutom ponču.

»Hmm... nisam sigurna da bi to baš bilo primjereno...« Gurnem jakne i haljine i ugledam narančastu svilu. »Oh! Ovo je lijepo.« Iščupam je van i - ne vjerujem. Balenciaga.

»U tome sam otišla na bračno putovanje«, kaže Caroline prisjećajući se. »Putovali smo Orient Expressom u Veneciju, a zatim smo istraživali špilju u Postojni. Je li ti poznato to područje?«

»Morate ovo odjenuti!« uzviknem, a u glasu mi se osjeća uzbuđenje.

»Izgledat ćete spektakularno. To je tako romantično, nositi odjeću u kojoj ste sa svog vjenčanja krenuli na bračno putovanje!«

»Pretpostavljam da bi to bilo zabavno.« Prisloni je na sebe crvenim, grubim rukama, od kojih se žacnem svaki put kad ih vidim. »Trebalo bi mi dobro stajati, zar ne? Sad, tu negdje je i šešir...« Ona odloži kostim i počne kopati po polici.

»Pa, sigurno se radujete zbog Suze«, kažem uzimajući emajlirano ručno ogledalo i proučavajući ga.

»Tarquin je drag momak.« Okrene se i povjerljivo potapša po nosu. »Vrlo nadaren.«

To je istina. Tarquin je petnaesti najbogatiji čovjek u zemlji, ili tu negdje. Ali me začuđuje što to Suzeina mama spominje.

»Pa, da...« kažem. »Iako mislim da Suze ne treba novac...«

»Ja ni ne govorim o novcu!« Ona mi se značajno nasmiješi i onda mi dođe do mozga na što je mislila.

»Oh!« osjećam kako crvenim. »Kužim!«

»Svi Cleath-Stuart muškarci su isti. Poznati su po tome. Nikad nije bilo razvoda u obitelji«, doda ona, stavljajući zeleni pusteni šešir na glavu.

Čovječe! Odsad ću drukčije gledati Tarquina.

Potrajalo je dok sam odgovorila Caroline od zelena šešira i nagovorila je na crni šik šešir u obliku zvona. Vraćajući se hodnikom do Suzeine sobe, odozdo čujem poznate glasove.

»To je općepoznato. Prijenosnici su golubovi.«

»Golubovi? Hoćeš reći da je ovu veliku epidemiju, koja je pokosila gotovo svu stoku u Europi, zapravo prouzročilo nekoliko bezazlenih golubova?«

»Bezazlenih? Graham, oni su štetočine!«

Mama i tata! Požurim do ograde i ugledam ih kako stoje pored kamina. Tata je u svom

svečanom odijelu, s cilindrom pod rukom, a mama ima na sebi tamnoplavu jaknu, cvjetnu suknju i svijetlocrvene cipele koje baš ne idu uz njezin crveni šešir.

»Mama?«

»Becky!«

»Mama! Tata!« Brzo se spustim niz stepenice i oboje ih zagrlim, udišući poznati miris Yardleyeva talka i Tweeda.

Ovo putovanje svake minute postaje sve emocionalnije. Nisam vidjela roditelje od njihova posjeta u New Yorku, prije četiri mjeseca. A i tada su ostali samo tri dana, jer su otišli na Floridu u razgledavanje Nacionalnog parka Everglades.

»Mama, izvrsno izgledaš! Jel to nova frizura?«

»Maureen mi je napravila pramenove«, odgovori zadovoljno. »A jutros sam navratila do Janice da me našminka. Znaš da je pohađala tečaj profesionalnog šminkanja. Pravi je stručnjak!«

»Da... vidim!« promrmljam tiho, gledajući u sablasne trake sjenila i sjajila na maminim obrazima. Možda ih mogu onako slučajno obrisati.

»Jel Luke tu?« pita mama gledajući okolo veselim očima, kao vjeverica kad traži lješnjake.

»Tu je negdje«, odgovorim, a mama i tata se pogledaju.

»Ali je ovdje?« mama se napeto osmjehne. »Doletjeli ste istim avionom, zar ne?«

»Mama, ne brini se. Tu je. Stvarno.«

Još uvijek ne vjeruje, ali ne mogu je okriviti. Stvar je u tome da se dogodio jedan mali incident na zadnjem vjenčanju. Luke se nije pojavio, a ja sam bila totalno očajna, pa sam odlučila... ovaj...

Pa, bila je to samo mala, bezazlena laž. Mislim, mogao je biti tamo, među ljudima. A da nije bilo one glupe zajedničke fotografije, nitko ne bi ni doznao.

»Gđo Bloomwood! Dobar dan!«

Evo Lukea, ulazi kroz glavna vrata. Hvala Bogu!

»Luke!« Mama se nasmije s olakšanjem. »Tu si! Grahame, tu je!«

»Naravno da je tu!« uzvikne tata kolutajući očima. »Što si mislila, gdje je? Na mjesecu?«

»Kako ste, gđo Bloomwood?« pita Luke smiješeći se i poljubi je u obraz.

»Luke, zovi me Jane. Već sam ti rekla.«

Mamino je lice ružičasto od sreće. Drži Lukea za ruku kao da se boji da će nestati u oblaku dima. On mi se osmjehne i ja mu veselo uzvratim. Toliko sam se dugo radovala ovom danu i evo ga, došao je. Kao da je Božić. Zapravo, bolji je od Božića. Kroz otvorena vrata vidim uzvanike kako prolaze pošljunčanom stazom prekrivenom snijegom u svečanim odijelima i s modernim šeširima. U daljini odzvanjaju crkvena zvona i u zraku se osjeća uzbuđujuća atmosfera, puna iščekivanja.

»A gdje je rumena mladenka?« pita tata.

»Ovdje sam«, čujem Suzein glas. Svi pogledamo prema gore i -eto nje, silazi niz stepenice, čvrsto držeći divan buket ruža i bršljena.

»Oh, Suzie«, kaže mama i stavi ruku na usta. »Ta haljina! Oh... Becky! Izgledaš...« Okrene se prema meni blagim očima i prvi put pogleda moju haljinu. »Becky... to ćeš imati na sebi? Smrznut ćeš se!«

»Ma, neću. Grije se u crkvi.«

»Lijepa je, zar ne?« uskoči Suze. »Tako neobična.«

»Ali to je obična majica!« Mama mi nezadovoljno potegne rukav. »A što je ovo izlizano? Nije ni dobro sašivena!«

»Rađena je po mjeri«, objasnim. »Unikatna je.«

»Unikatna? Zar ne moraš biti odjevena isto kao i ostale?«

»Nema ostalih«, objasni Suze. »Jedina osoba koju sam još mogla pitati je Tarquinova sestra, Fenny. Ali ona je rekla da se, bude li još jednom djeveruša, nikada neće udati. Znae kako se

kaže. 'Tri puta djeveruša...' A ona je bila djeveruša devedeset i tri puta! Bacila je oko na tipa koji radi u Cityju, pa se sad ne želi ureći.«

Nastupi kratka tišina. Vidim da mama vrti film u glavi. O, Bože, *molim te*, nemoj...

»Becky, sunce, koliko si puta ti bila djeveruša?« pita me malo preležerno. »Bila si na vjenčanju strica Malcoma i tete Sylvije... mislim da je to to, zar ne?«

»I na vjenčanju Ruthie i Paula«, podsjetim je.

»Tamo nisi bila djeveruša«, kaže mama odjednom. »Bila si... zadužena za cvijeće. Znači, uključujući ovo vjenčanje danas, to je dvaput. Da, dvaput.«

»Jesi li shvatio, Luke?« kaže tata nacerivši se. »Dvaput.«

Mislim, *kakve* ja to roditelje imam?

»No!« uzviknem i pokušam brzo načeti drugu temu. »Pa... ovaj...«

»Naravno, Becky ima pred sobom još dobrih deset godina, prije nego što počne razmišljati o tome«, kaže Luke razgovorljivo.

»Što?« mama se ukoči, a njene oči lete od Luka do mene i natrag. »Što si rekao?«

»Becky želi čekati još najmanje deset godina na udaju«, kaže Luke. »Zar ne, Becky?«

Svi su preneraženi i šute. Osjećam kako mi lice gori.

»Ovaj...« nakašljem se i pokušavam se bezbrižno nasmijati. »Da, tako je.«

»Stvarno?« pita Suze i zapilji se u mene širom razrogačenih očiju. »Pa nisam to znala! Zašto?«

»Tako da mogu... ovaj... ostvariti svoj puni potencijal«, promrmljam i ne usuđujem se pogledati mamu. »I... da upoznam pravu sebe.«

»Da upoznaš pravu sebe?« mamin glas je malčice kreštav. »Zar ti za to treba deset godina? Mogu ti reći tko si u deset minuta!«

»Ali, Bex, koliko ćeš tada imati godina?« pita Suze skupivši obrve.

»Pa dobro, neće mi baš trebati deset godina«, kažem, osjećajući se pomalo uznemireno. »Ono, možda će... osam godina biti dovoljno.«

»Osam?« Mama izgleda kao da će svaki tren briznuti u plač.

»Luke«, kaže Suze, izgledajući uzrujano. »Jesi li ti to znao?«

»Neki dan smo popričali o tome«, odgovori Luke i bezbrižno se osmijehne.

»Ali, ne razumijem«, uporno će ona. »Što je s...«

»Vremenom?« Luke je naglo prekine. »Imaš pravo. Mislim da bismo svi trebali poći. Znae li da je pet do dva?«

»Pet minuta?« Suze odjednom izgleda prestravljeno. »Stvarno? Ali, nisam spremna! Bex, gdje je tvoje cvijeće?«

»Hm... mislim da je u tvojoj sobi. Negdje sam ga ostavila...«

»Pa, idi po njega! A gdje je tata? O, sranje, hoću cigaretu...«

»Suze, ne smiješ *pušiti!*« viknem ja šokirano. »Loše je za...« Na vrijeme se zaustavim.

»Za haljinu?« uskoči u pomoć Luke.

»Da. Mogla bi... otresti pepeo na nju.«

Kad sam našla cvijeće u Suzeinoj kupaonici, popravila ruž i sišla dolje, u hodniku je ostao samo Luke.

»Tvoji su roditelji otišli«, kaže. »Suze je rekla da i mi krenemo, a ona će doći s ocem u kočiji. Pronašao sam kaput za tebe«, doda pružajući mi jaknu od ovčje kože. »Tvoja mama ima pravo, ne možeš hodati do tamo ovako odjevena.«

»OK«, nerado se složim. »Ali, skinut ću jaknu u crkvi.«

»Usput, znaš li da ti se haljina odostraga rasparala?« pita dok mi pomaže da odjenem jaknu.

»Stvarno?« zapanjeno ga pogledam. »Jel izgleda grozno?«

»Izgleda jako lijepo.« Njegova se usta razvuku u osmijeh. »Ali bi mogla poslije obreda potražiti zihericu.«

»Prokleti Danny!« zatresem glavom. »Trebala sam odjenuti Donnu Karan.«
Luke i ja se uputimo preko šljunka prema natkrivenoj stazi. Vani je tiho i nema vjetra, a blijedo sunce nazire se kroz oblake. Zbrkana zvonjava zvona smirila se u skladno udaranje. U blizini nema nikoga osim jednog užurbanog konobara. Svi su već u crkvi.
»Oprosti što sam maloprije načio osjetljivu temu«, kaže Luke kad smo krenuli prema crkvi.
»Osjetljivu?« podignem obrve. »Što, *ono*⁷.« To uopće nije osjetljiva tema!
»Mama ti je izgledala uzrujano...«
»Mama? Ma, njoj to ne smeta. Zapravo... samo se šalila!«
»Šalila?«
»Da!« kažem, pomalo prkosno. »Šalila.«
»Kužim.« Luke me primi za ruku jer sam se spotaknula na rogožini. »Znači, i dalje ostaješ pri odluci da ćeš čekati osam godina na udaju?«
»Svakako«, kimnem. »Najmanje osam godina.«
Neko vrijeme hodamo u tišini. U daljini čujem topot kopita po šljunku, to je sigurno krenula Suzeina kočija.
»Ili, znaš, možda šest«, dodam usput. »Ili... možda pet. Sve ovisi...«
Opet nastupi duga tišina koju remeti samo mekani, ritmički zvuk naših koraka po stazi. Atmosfera među nama postaje sve čudnija i ja se ne usuđujem pogledati Lukea. Pročistim grlo i protrljam nos pokušavajući smisliti nekakav komentar o vremenu.
Stigli smo do vrata crkve, kad se Luke okrene prema meni -odjednom na njegovu licu nema onog uobičajenog upitnog izraza.
»Ozbiljno, Becky«, kaže. »Zar zaista želiš čekati pet godina?«
»Ja... ne znam«, odgovorim, zbunjena. »A ti?«
Trenutak šutnje nastupi među nama i srce mi počne divlje udarati.
O, moj Bože! O, moj Bože! Možda će... Možda će...
»A! Djeveruša!« Vikar užurbano izađe na vrata, a Luke i ja poskočimo. »Spremna za put do oltara?«
»Ja ovaj... mislim da jesam«, kažem, svjesna Lukeova pogleda. »Da.«
»Odlično! Bolje je da uđete«, doda vikar Lukeu. »Ne želite propustiti najvažniji trenutak!«
»Ne«, kaže on nakon stanke. »Ne, ne želim.«
Poljubi me u rame i ude bez ijedne riječi, a ja gledam za njim, još uvijek totalno zbunjena. Jesmo li mi to upravo razgovarali o... jel Luke govorio o...
Onda čujem topot kopita koji me trgne iz razmišljanja. Okrenem se i vidim Suzeinu kočiju kako se približava cestom, kao iz bajke. Njen veo vijori na vjetru, a ona se radosno osmjehuje ljudima koji su zastali putem da je vide. Nikad je nisam vidjela ljepšu.

Stvarno nisam planirala plakati. Zapravo, planirala sam kako ću spriječiti suze recitirajući abecedu naopačke, i to s francuskim naglaskom. Ali, kad sam pomagala Suze popraviti njezinu povlaku, osjetila sam da su mi oči vlažne. Čim su se začule orgulje, lagano smo počele ulaziti u pretrpanu crkvu. Moram šmrcati svaka dva takta, u ritmu glazbe. Suze čvrsto drži očevu ruku, a njezina povlaka klizi po starome kamenom podu. Ja hodam iza njih, pokušavajući ne lupkati potpeticama, a u sebi se duboko nadam kako nitko neće primijetiti da mi se haljina rasparala.

Stigli smo do oltara, gdje čeka Tarquin zajedno sa svojim kumom. Visok je i koščat, kao i uvijek, a njegovo me lice i dalje podsjeća na lasicu, ali moram priznati da izgleda prilično zgodno u kiltu s naprijed prikopčanom kožnom torbicom. Gleda Suze s tako očitom ljubavlju i divljenjem da osjećam kako će mi nos opet procuriti. Nakratko se okrene, pogledi nam se sretnu i on mi se nervozno osmijehne, a ja mu uzvratim škrtim posramljenim smiješkom. Iskreno, mislim da ga više nikad neću moći pogledati, a da ne pomislim na ono što mi je rekla Caroline.

Vikar je počeo s 'Predragi' govorom, a ja se zadovoljno opustim. Uživat ću u svakoj poznatoj riječi. Ovo je kao da gledam početak omiljenog filma, sa svoje dvoje najboljih prijatelja u glavnoj ulozi.

»Susan, uzimaš li ovog čovjeka za svoga zakonitog muža?« Vikar ima goleme guste obrve koje podiže kod svakog pitanja, kao da se boji da bi odgovor mogao biti 'ne'. »Hoćeš li ga ljubiti, poštovati u zdravlju i bolesti u sve dane života svoga?«

Stanka, a onda Suze odgovori: »Hoću«, jasnim i čistim glasom.

Voljela bih da djeveruše trebaju nešto reći. Ništa previše. Samo brzo 'da' ili 'uzimam'.

Kad smo došli do dijela gdje se mladenci prime za ruke, Suze mi je dala svoj buket, a ja iskoristim priliku da preletim pogledom po crkvi. Dupkom je puna, čak nema ni dovoljno mjesta za sve da sjednu. Ima puno kršnih muškaraca u kiltovima i žena u ljubičastim kostimima, a vidim i Fenny s cijelom škvadrom njenih londonskih prijatelja. Izgleda da svi imaju Philip Treacy šešire. Vidim i mamu priljublenu uz tatu, s maramicom na očima. Digne pogled, ugleda me, ja joj se nasmiješim - ali ona zajeca.

Okrenem se prema Suze i Tarquinu koji kleče, a vikar ozbiljnim glasom oštro kaže: »One koje je Bog spojio, neka nijedan čovjek ne rastavi.«

Pogledam Suze koja se radosno smiješi Tarquinu. Totalno je zaljubljena u njega. Njemu sad pripada. Na svoje iznenađenje, odjednom se osjetim praznom iznutra. Suze se udala. Sve se promijenilo.

Prošla je godina dana otkad sam otišla živjeti u New York, i uživala sam u svakoj minuti. Naravno da jesam. Ali, odjednom sam shvatila da mi je uvijek bilo negdje na pameti kako se, ako pode po zlu, uvijek mogu vratiti u Fulham i živjeti po starome sa Suze. A sad... više ne mogu.

Suze me više ne treba. Ima nekog drugog, tko će uvijek biti na prvome mjestu u njenom životu. Gledam kako vikar polaže ruku na Suzeinu i Tarquinovu glavu da ih blagoslovi - i grlo mi se stisnulo dok se prisjećam vremena koje smo provele zajedno. Kada sam skuhalo užasan curry da uštedim novac, a ona je stalno govorila kako je jako ukusan, čak i kad su joj usta gorjela. Kada je htjela zavesti mog osobnog bankara, kako bi mi produljio limit. Svaki put kada sam upala u neku nevolju, ona je bila tu.

A sad je sve gotovo.

Odjednom osjetim da mi je potreban netko tko će me razuvjeriti i umiriti. Okrenem se i pogledom brzo preletim po redovima gostiju tražeći Lukeovo lice. Nekoliko ga trenutaka ne vidim i, iako i dalje imam samouvjereni smiješak na licu, osjećam kako me obuzima panika, poput djeteta koje shvati da je ostalo samo u školi, da su po sve došli roditelji, osim po njega. A onda ga ugledam. Stoji iza stupa, na kraju crkve, visok i taman, a njegove su oči čvrsto fiksirane na mojima. Gleda mene i nikoga drugog. Ugledavši ga, osjećam kako se vraćam u normalu. Sabrala sam se, dobro je.

Izađemo iz crkve, iznad nas se čuje zvonjava, a gomila koja se okupila vani na cesti počne klicati.

»Čestitam!« viknem zagrlivši Suze. »I tebi, Tarquine!«

Uvijek sam se malo čudno ponašala u Tarquinovoj blizini. Ali sad, kad ga vidim sa Suze - oženjenog za Suze - taj čudan osjećaj kao da je nestao.

»Znam da ćeš biti jako sretan«, kažem mu toplo i poljubim ga u obraz, a onda se oboje nasmijemo jer nas je netko zasuo konfetama. Gosti su se prosuli iz crkve, kao slatkiši iz staklenke, pričajući, smijući se i glasno dozivajući jedni druge. Okupili su se oko Suze i Tarquina, ljube ih i grle i rukuju se s njima, a ja sam se malo odmaknula, pitajući se gdje je Luke.

Cijeli prostor ispred crkve pun je uzvanika i ne mogu si pomoći da ne buljim u neke Suzeine rođake. Njena baka izlazi vrlo polako i kraljevski iz crkve, držeći štap, a prati je pokoran

mladić u svečanom odijelu. Mršava, blijeda djevojka s velikim očima ima na glavi ogroman crni šešir, drži psa mopsa i puši jednu cigaretu za drugom. Tu je i cijela vojska gotovo identične braće u kiltovima, koji stoje pored vrata crkve, i onda se sjetim da mi je Suze pričala o tetki koja je rodila šest dječaka prije nego što je dobila dvije blizanke.

»Evo. Odjeni to.« Odjednom čujem Lukeov glas. Okrenem se i vidim da u ruci drži jaknu od ovčje kože. »Sigurno se smrzavaš.«

»Ne brini se, dobro mi je!«

»Becky, sve je pod snijegom«, odlučno kaže Luke i prebaci mi jaknu preko ramena. »Jako lijepo vjenčanje«, doda.

»Da.« Oprezno ga pogledam, pitajući se ima li šanse da nastavimo razgovor koji smo počeli prije obreda. Ali, Luke gleda mladence, koji se sad fotografiraju ispod hrasta. Suze blista od sreće, a ni Tarquin nije daleko.

»On je vrlo drag momak«, šapne mi Luke kimnuvši prema Tarquinu. »Pomalo čudan, ali drag.«

»Da, je. Luke...«

»Želite li vrući whisky?« prekine nas konobar s poslužavnikom u ruci. »Ili šampanjac?«

»Vrući whisky«, odgovorim zahvalno. »Hvala.« Popijem nekoliko malih gutljaja i zatvorim oči, osjećajući kako se toplina širi mojim tijelom. Kad bi mi barem doprla i do stopala koja su se, iskreno, totalno smrznula.

»Djeveruša!« vikne Suze odjednom. »Gdje je Bex? Trebamo te za fotografiju!«
Otvorim oči.

»Ovdje sam!« viknem i skinem jaknu s ramena. »Luke, pridrži mi piće...«

Požurim kroz gužvu i pridružim se mladencima. Kako je to čudno, ali sad, kad svi ovi ljudi gledaju u mene, više uopće nisam promrzla. Nasmiješim se svojim najblistavijim osmijehom i lijepo namjestim svoje cvijeće. Primim Suze za ruku kada mi fotograf to kaže i, između snimaka, mahnem mami i tati koji su se progurali ispred gomile.

»Uskoro krećemo prema kući«, kaže gđa Gearing prilazeći da poljubi Suze. »Ljudima postaje hladno. Tamo možete završiti s fotografiranjem.«

»OK«, složi se Suze. »Ali, napravimo još nekoliko snimaka mene i Bex.«

»Dobra ideja!« brzo pristane Tarquin. S očitim olakšanjem ode do svog oca, koji izgleda potpuno isto, samo četrdeset godina starije. Fotograf ispuca nekoliko snimaka na mene i Suze kako se smijemo jedna drugoj, a onda stane da promijeni film. Suze prihvati čašu whiskyja a od konobara i kradomice posegne rukom iza mene da vidi koliko mi se haljina rasparala.

»Čuj, Bex«, Suze me ozbiljno gleda. Tako mi je blizu da joj vidim svaku sjajnu točkicu na kapku. »Moram te nešto pitati. Ne želiš zaista čekati deset godina na udaju, jelda?«

»Pa... ne«, priznam. »Ne baš.«

»I misliš da je Luke taj? Budi iskrena. Između nas.«

Nastupi duga tišina. Čujem kako netko govori: »Naravno, naša je kuća poprilično moderna. Mislim da je izgrađena tisuću osamsto pedeset i treće...«

»Da«, odgovorim, osjećajući kako crvenim. »Da. Mislim da je.«

Suze me nekoliko trenutaka ispitivački gleda, a onda odjednom kao da je nešto odlučila.

»Dobro!« vikne odlažući whisky. »Sad ću baciti buket.«

»Što?« začuđeno buljim u nju. »Suze, ne budi glupa. Ne možeš sad baciti buket!«

»Da, mogu! Bacit ću ga kad ja želim.«

»Ali, trebala bi ga baciti uoči odlaska na bračno putovanje!«

»Baš me briga«, odvratila mi Suze tvrdoglavo. »Ne mogu više čekati. Sad ću ga baciti.«

»Ali, to bi trebala napraviti na kraju!«

»Tko je ovdje mladenka? Ti ili ja? Budem li čekala do kraja, neće biti toliko zabavno! A sad, stani tamo!« Rukom mi zapovjednički pokaže na hrpicu smrznute trave. »I odloži svoje cvijeće. Nećeš ga uhvatiti budeš li držala nešto u rukama! Tarkie?« Podigne glas. »Sad ću

baciti buket, dobro?»

»OK!« Tarquin veselo odvrati. »Dobra ideja.«

»Hajde, Bex!«

»Mislim, stvarno! Čak ga ni ne želim uhvatiti!« kažem pomalo mrzovoljno.

Ali, pošto sam jedina djeveruša, odložim cvijeće na tlo i stanem na mjesto koje mi je pokazala.

»Želim da ovo slikate«, kaže Suze fotografu. »A gdje je Luke?«

Malo mi je čudno što nitko ne dolazi sa mnom hvatati buket. Svi su se nekamo raštrkali. Odjednom primijetim da Tarquin i njegov kum hodaju uokolo i šapću nešto ljudima. Malo-pomalo svi se gosti okrenu prema meni s veselim, iščekujućim izrazom na licima.

»Spremna, Bex?« upita me Suze.

»Čekaj!« viknem. »Nema dovoljno djevojaka! Trebalo bi nas biti više...«

Osjećam se tako glupo, stojeći ovako sama. Zaista, Suze sve pogrešno radi. Zar nikad nije *bila* na vjenčanju?

»Čekaj, Suze!« ponovno viknem, ali prekasno.

»Hvataj, Bex!« zadere se ona. »Hvataaaaaj!«

Buket visoko leti zrakom pa moram lagano poskočiti da bih ga uhvatila. Veći je i teži nego što sam očekivala. Na trenutak omamljeno buljim u njega, napola potajno oduševljena, a napola bijesna na Suze.

A onda mi nešto upadne u oči. Omotnica. *Za Becky.*

Omotnica naslovljena na mene u Suzeinom buketu?

Zbunjeno pogledam Suze, a ona blistavim licem kimne prema omotnici.

Drhtavim je prstima otvorim. To je...

Prsten, omotan vatom. Tu je i neka poruka, napisana Lukeovim rukopisom. Piše...

Piše: 'Hoćeš li...'

Buljim u prsten ne vjerujući svojim očima. Pokušavam se obuzdati i smiriti, ali cijeli mi svijet bliješti pred očima i osjećam kako mi krv juri u glavu.

Zbunjeno podignem pogled i ugledam Lukea kako mi prilazi ozbiljna lica, ali toplih očiju.

»Becky...« počne. Svi prisutni zaustavili su dah. »Hoćeš li...«

»Da! Daaaaa!« Čujem vesli glas u zraku prije nego što shvatim da sam otvorila usta. Bože, toliko sam preplavljena osjećajima da mi čak ni glas ne *zvuči* kao moj. Zapravo, više zvuči kao...

Mamin.

Ne vjerujem.

Pogledam prema njoj, a ona šokirano stavi ruku na usta. »Oprostite!« prošapće i smijeh se prolomi među uzvanicima.

»Gđo Bloomwood, bio bih počašćen«, kaže Luke, a njegove se oči naberu od smiješka, »ali, mislim da ste zauzeti.«

Zatim pogleda mene.

»Becky, budem li morao čekati pet godina, čekat ću. Ili osam - ili čak deset.« Zastane, tišina je oko nas, a povjetarac se igra konfetima na tlu. »Ali, nadam se da ćeš se jednoga dana - po mogućnosti što prije - htjeti udati za mene?«

Grlo mi se toliko stisnulo da ne mogu govoriti, nego samo lagano kimnem glavom, a Luke me primi za ruku. Ispruži mi prste i uzme prsten. Srce mi divlje udara. Luke me želi oženiti!

Sigurno je ovo unaprijed isplanirao. A nije mi ništa rekao.

Pogledam u prsten i osjetim kako mi se oči zamagljuju. To je antikni zlatni prsten s dijamantom i malom zavrnutom pandžom. Nisam vidjela ništa slično. Savršen je.

»Mogu li?«

»Da«, prošapćem i gledam kako mi ga stavlja na prst. Ponovno me pogleda, nježnim pogledom kakav još nisam vidjela u njegovim očima, i poljubi me. Ljudi oko nas kliču. Ne mogu vjerovati! Zaručena sam.

OK. Zaručena jesam, ali se neću zanositi.

Nema šanse.

Znam da neke djevojke polude, planirajući najveće vjenčanje na svijetu i ne razmišljaju ni o čemu drugome, ali ja neću biti jedna od njih. Neću dopustiti da mi to bude glavna preokupacija u životu. Mislim, koji su tu prioriteti? Najvažnija stvar nije haljina, niti cipele, niti kakvo će biti cvijeće, zar ne? Najvažnije je obećanje na doživotnu povezanost. Svečano obvezivanje na vjernost.

Zastanem usred nanošenja kreme na lice i pogledam svoj odraz u starom sobnom ogledalu.

»Ja, Becky«, važno promrmljam. »Ja, Rebecca. Uzimam tebe, Luke.«

Te drevne riječi jednostavno te ponesu, zar ne?

»Za tvog... svog... muža. U dobru i u bogatstvu...«

Zastanem, mršteći se. Nešto mi tu ne zvuči kako treba. No, s vremenom ću već naučiti. Stvar je u tome da su zavjeti bitni, ništa drugo. Ne moramo pretjerivati. Dovoljna je jednostavna, elegantna ceremonija. Bez galame, bez meteža. Mislim, Romeu i Juliji nije trebalo veliko vjenčanje s ušećerenim bademima i punjenim košaricama, zar ne?

Možda bismo se čak trebali potajno vjenčati, kao što su se i oni! Odjednom me preplavi vizija Lukea i mene kako usred noći klečimo ispred talijanskog svećenika u nekoj malenoj kamenoj kapelici. Bože, kako bi to bilo romantično! A onda bi nekako Luke pomislio da sam mrtva i on bi ubio sebe, a onda bih se i ja, što bi bila strašna tragedija, i svi bi rekli da smo to učinili zbog ljubavi i da bi cijeli svijet trebao učiti iz našeg primjera...

»Karaoke?« Lukeov me glas, koji dopire izvan spavaće sobe, vrati u stvarnost. »To je jedna od mogućnosti...«

Otvore se vrata i on mi pruži šalicu kave. Odsjeli smo kod mojih roditelja nakon Suzeina vjenčanja. Kada sam otišla od stola nakon doručka, on je glumio suca dok su se moji prepirali oko toga je li se slijetanje na Mjesec uistinu dogodilo ili nije.

»Tvoja je mama već odredila mogući datum vjenčanja«, kaže. »Što misliš o...«

»Luke!« dignem ruku da ga zaustavim. »Luke. Hajmo polako, korak po korak, ha?« Toplo mu se nasmiješim. »Pa tek smo se zaručili. Moramo se prvo na to priviknuti. Nema potrebe da jurimo s određivanjem datuma.«

Letimice se pogledam u ogledalo, osjećajući se zrelo i ponosno. Prvi put u životu se ne žurim. Neću pretjerivati.

»Imaš pravo«, složi se Luke nakon stanke. »Da, imaš pravo. Ionako bi datum koji je predložila tvoja mama prouzročio strahovitu žurbu.«

»Stvarno?« zamišljeno otpijem gutljaj kave. »Pa... znatiželje radi... o kojem je datumu riječ?«

»22. lipnja, ove godine.« On zatrese glavom. »Suludo, zapravo. To je za samo nekoliko mjeseci.«

»Totalna ludost!« kažem i preokrenem očima. »Pa nema žurbe, zar ne?«

22. lipnja. Mislim stvarno! Što je mami došlo?

Iako... vjerojatno bi ljetno vjenčanje u teoriji bilo ljepše.

Zapravo nas ništa ne sprečava da se vjenčamo ove godine.

A ako to bude u lipnju, mogla bih odmah početi gledati vjenčаницe. Isprobavati tijare. Mogla bih početi čitati *Mladenke!* To!

»S druge strane«, dobacim ležerno, »nema *nikakvog* razloga da odgađamo, zar ne? Mislim, sad kad smo, u neku ruku, odlučili, mogli bismo to jednostavno... i napraviti. Čemu odgađanje?«

»Jesi li sigurna? Becky, ne želim da osjetiš nikakav pritisak...«

»OK je. Sigurna sam. Vjenčajmo se u lipnju!«

Vjenčat ćemo se! Uskoro! Huraaa! Ponovno uhvatim svoj odraz u ogledalu - veselo se smijem

od uha do uha.

»Reći ću svojoj majci da je 22. lipnja«, Luke me prekine u razmišljanju. »Znam da će biti oduševljena.« Pogleda na svoj sat. »Moram ići.«

»Aha, da«, kažem i pokušavam pokazati nešto entuzijazma. »Da, ne želiš zakasniti.«

Luke će provesti dan sa svojom majkom Elinor, koja je u Londonu na putu prema Švicarskoj. U službenoj verziji ide posjetiti neke stare prijatelje i 'uživati u planinskom zraku'. Naravno, svi znaju da ide na facelifting po milijunti put.

Danas popodne ćemo se mama, tata i ja naći s njima na čaju u hotelu Claridges. Svi govore kakva je to sretna slučajnost što je Elinor ovdje, tako da se dvije obitelji mogu upoznati. Ali, svaki put kad pomislim na to, želudac mi se preokrene. Ne bih imala ništa protiv da su to Lukeovi pravi roditelji - njegov otac i maćeha, koji su zaista dragi i žive u Devonu. Ali, oni su baš otputovali u Australiju, kamo se preselila Lukeova polusestra. Vjerojatno se neće vratiti do vjenčanja. Tako da je s Lukeove strane ovdje samo Elinor.

Elinor Sherman. Moja buduća svekrva.

OK... neću o tome razmišljati. Samo da izguram današnji dan.

»Luke...«, zastanem, pokušavajući pronaći prave riječi. »Što misliš, kako će to proći?

Upoznavanje naših roditelja? Znaš - tvoja majka... i moja majka... Nisu baš slične, zar ne?«

»Bit će dobro! Super će se složiti, siguran sam.«

On fakat nema pojma o čemu ja pričam.

Znam da je dobro to što Luke obožava svoju majku. Znam da sinovi trebaju voljeti svoje majke. Znam da ju je jedva viđao kada je bio dijete i da pokušava nadoknaditi vrijeme... ali ipak. *Kako* može biti tako odan Elinor?

Kad sam se spustila u kuhinju, mama jednom rukom rasprema stol od doručka, a u drugoj drži telefon.

»Da«, govori. »Tako je. Bloomwood, B-1-o-o-m-w-o-o-d. Iz Oxshotta, Surrey. Poslat ćete mi to faksom? Hvala.«

»Dobro je.« Odloži telefon i nasmiješi mi se. »Upravo sam dala obavijest u *Surrey Post*.«

»Još jednu? Mama, koliko si ih predala?«

»Uobičajeni broj!« brani se mama. »*The Times, Telegraph, Oxshott Herald* i *Esher Gazette*.«

»I *Surrey Post*.«

»Da. Znači samo... pet.«

»Pet!«

»Becky, jedanput se udaješ!« kaže mama.

»Znam. Ali...«

»Slušaj me.« Mama je poprilično crvena u licu. »Ti si naša jedina kći, Becky, i nećemo štedjeti. Želimo da imaš vjenčanje iz snova. Bilo da se radi o obavijestima, ili o cvijeću, ili o kočiji s konjem, kao kod Suze... želimo da i ti to imaš.«

»Mama, željela sam s tobom popričati o tome«, kažem osjećajući se nelagodno. »Luke i ja želimo sudjelovati u plaćanju...«

»Glupost!« prekine me odrešito mama. »Ne želimo ni čuti.«

»Ali...«

»Uvijek smo se nadali da ćemo jednog dana platiti vjenčanje. Godinama smo stavljali novac na stranu.«

»Stvarno?« Zurim u nju i osjećam kako me emocije preplavljuju. Mama i tata štedjeli su sve ove godine, a nikad mi nisu ni riječ rekli. »Ja... ja nisam pojma imala.«

»Da, pa nismo ti ni htjeli reći. A, sad!« Mama se povratila u poslovno stanje. »Je li ti Luke rekao da smo pronašli datum? Znaš, nije bilo lako! Svagdje je već rezervirano. Razgovarala sam s Peterom u crkvi, imao je jedan otkaz rezervacije, tako da nas može smjestiti u tri sata te subote. Inače bismo trebali čekati do studenoga.«

»Studenoga?« napravim grimasu. »To baš nije mjesec za vjenčanje.«

»Upravo tako. Zato sam mu i rekla da nas upiše. Zabilježila sam i na kalendar, pogledaj.«

Đodem do kalendara na hladnjaku, koji ima za svaki mjesec drugi recept za pripremu Nescafea. Okrenem na lipanj i ugledam veliku oznaku 'BECKYNO VJENČANJE'.

Zurim u to i nekako se čudno osjećam. To se uistinu događa. Stvarno ću se udati. Nije to igra.

»Imam nekoliko ideja u vezi sa šatorom«, doda mama. »Vidjela sam jedan prekrasni prugasti u nekom časopisu, i pomislila: 'Ovo moram pokazati Becky...!«

Okrene se i izvadi hrpu ilustriranih časopisa. *Mladenke. Moderne mladenke. Vjenčanje i kuća.*

Svi sjajni, sočni i privlačni, kao tanjur pun ljepljivih lješnjaka.

»Ajme!« uzviknem, suzdržavajući se da pohlepno ne zgrabim jedan. »Nisam još čitala takve časopise. Čak ne znam ni kakvi su!«

»Ni ja«, odmah odvrati mama i stručno prelijeće po časopisu *Vjenčanje i kuća.* »Ne kako treba. Samo sam ih letimično pogledala. Mislim, uglavnom objavljuju oglase...«

Neodlučno mi prsti prelaze preko naslovnice *Vi i vaše vjenčanje.* Ne mogu vjerovati da napokon smijem listati te časopise. Javno! Ne moram se uvući u mišju rupu i onda, obuzeta krivnjom, malo virkati, kao kada ubacim keks u usta i pitam se je li netko vidio.

Navika mi je tako ušla pod kožu da je se ne mogu riješiti. Iako imam zaručnički prsten na ruci, još se uvijek pretvaram da nisam zainteresirana.

»Vjerujem da ima smisla nakratko pogledati što je unutra«, ležerno kažem. »Znaš, čisto zbog osnovnih informacija... da vidim što nam sve stoji na raspolaganju...«

Ma, jebiga! Mama me ionako ne sluša. Mogu se slobodno prestati praviti da neću pohlepno pročitati svaku stranicu časopisa, od prve do zadnje. Sretno se zavalim u stolicu i posegnem za *Mladenkama.* Sljedećih deset minuta obje smo potpuno tihe i uživamo u slikama.

»Evo ga!« uzvikne odjednom mama. Okrene svoj časopis prema meni, tako da mogu vidjeti fotografiju srebrnobijeloga, prugastog šatora. »Zar nije lijep?«

»Vrlo.« Prijeđem zainteresirano pogledom do slike haljina djeveruša i mladenkinog buketa..., a onda mi u oči upadne datum.

»Mama!« uzviknem. »Ovo je od prošle godine! Kako to da si prošle godine gledala časopise za vjenčanja?!«

»Nisam imala pojma!« prepredeno odgovori mama. »Mora da sam... ga pokupila u čekaonici kod doktora ili slično. Ma, to nije važno. Imaš li kakve ideje?«

»Pa... ne znam«, odgovorim neodređeno. »Mislim da želim nešto jednostavno.«

Imam viziju sebe u raskošnoj bijeloj haljini, svjetlucava tijara odjednom mi se stvori na glavi... moj me zgodni princ čeka... ljudi kliču...

OK, stani. *Neću* pretjerivati. To sam već odlučila.

»Slažem se«, kaže mama. »Želiš nešto elegantno i ukusno. Ajme, pogledaj, grožđe prekriveno zlatnim listovima. To bismo mogle napraviti!« Okrene stranicu. »Gle, jednojajčane blizanke kao djeveruše! Nisu li dražesne? Poznaješ li koje blizanke, srce?«

»Ne«, žalosno velim. »Mislim da ne. Vidi, možeš kupiti poseban sat s alarmom koji odbrojava vrijeme do vjenčanja! Prodaju i planere za vjenčanja s istim uzorkom kao i dnevnik za mladenke, za one posebne trenutke. Misliš da bih trebala imati jedan?«

»Definitivno«, odgovori mama. »Ako ga ne kupiš, kasnije će ti biti žao.« Odloži svoj časopis.

»Znaš, Becky, reći ću ti jednu stvar, nemoj ovo raditi napola. Zapamti, to se događa samo jednom...«

»Halooo?« Objе dignemo pogled, jer je netko pokucao na stražnja vrata. »To sam samo ja!«

Vesele Janiceine oči gledaju kroz staklo. Mahne nam. Janice je prva susjeda i oduvijek je znam. Ima na sebi cvjetnu košulju muškog kroja jarkotirkizne boje i isto sjenilo na kopcima. Drži nešto ispod ruke.

»Janice!« vikne mama. »Udi i popij kavu.«

»Baš bi mi prijala jedna«, kaže Janice. »Donijela sam svoj Canderel.« Ude i zagrlj me. »Evo

naše posebne djevojke! Becky, dušo, čestitam!«

»Hvala«, kažem i stidljivo se nacerim.

»Pogledaj taj prsten!«

»Dva karata«, brzo kaže mama. »Antikvitet. Obiteljsko nasljeđe.«

»Obiteljsko nasljeđe!« ponovi Janice zabezeknuto. »O, Becky!« Dohvati *Modernu mladenku* i sjetno uzdahne. »Ali, kako ćeš organizirati vjenčanje ako si u New Yorku?« .

»Becky se uopće ne mora brinuti«, odgovori odlučno mama umjesto mene. »Ja ću sve srediti. To je ionako tradicija.«

»Pa, znaš gdje sam, ako ti zatreba pomoć«, kaže Janice. »Jeste li Već odredili datum?«

»22. lipnja«, vikne mama nadglasavajući mlinac za kavu. »U tri sata, Crkva Sv. Marije.«

»U tri sata!« ponovi Janice. »Krasno.« Ostavi časopis i odjednom me ozbiljno pogleda.

»Becky, nešto ti želim reći. Objema.«

»Da?« pitam pomalo bojažljivo, a mama spusti stakleni vrč za kavu. Janice duboko udahne.

»Bilo bi mi zadovoljstvo kad bih te ja našminkala za vjenčanje. Tebe i sve uzvanike.«

»Janice!« usklikne mama od zadovoljstva. »Kako lijepo od tebe! Zamisli, Becky.

Profesionalni make-up!«

»Em... fantastično!«

»Tako sam puno naučila na tečaju, zapravo, sve trikove zanata. Imam knjigu punu fotografija koje možeš pregledati i izabrati svoj stil. Zapravo, ponijela sam je sa sobom, gle!« Janice otvori fascikl i prevrće plastificirane slike žena koje izgledaju kao da ih je netko našminkao u sedamdesetima. »Ovaj se izgled zove Princeza mature, za mlađe lice«, kaže ona uzbuđeno.

»Imamo i Blistavu proljetnu mladenku, s ekstravodootpornom maškarom... Ili Kleopatra, ako želiš nešto dramatičnije?«

»Super!« odvratim slabašno. »Možda bih izabrala izgled bliži današnjem dobu...«

Nema šanse da ću dopustiti da mi se Janice približi licu.

»Zamoliti ćeš Wendy da ti napravi tortu, zar ne?« pita Janice, dok mama stavlja šalicu kave ispred nje.

»Pa o tome nema govora«, odgovori mama. »Wendy Prince, živi na Maybury aveniji«, doda mi. »Sjećaš se, ona je napravila tati tortu za mirovinu, s kosilicom na vrhu? Što sve ta žena može sa špricom za ukrašavanje!«

Sjećam se te torte. Šećerna glazura bila je sablasno zelena, a kosilica napravljena od obojene kutije šibica. Ispod se i dalje nazirao natpis 'Swan'.

»Znaš, ovdje ima stvarno krasnih svadbenih torti«, nesigurno pokažem na časopis *Mladenke*.

»U toj trgovini u Londonu. Možda bismo mogle otići tamo i pogledati.«

»Ali, srce, moramo pitati Wendy!« kaže iznenađeno mama. »Bila bi slomljena da je ne pitamo. Znaš da je njezin muž nedavno imao srčani udar? Te šećerne ruže je drže.«

»No, dobro«, promrmljam i s krivnjom spustim časopis. »Nisam znala. Pa... dobro onda. Sigurna sam da će biti lijepa.«

»Bili smo vrlo zadovoljni s Tomovom i Lucynom svadbenom tortom«, uzdahne Janice.

»Sačuvali smo gornji dio za prvo krštenje. Znaš, trenutačno su s nama. Doći će ti čestitati, sigurna sam. Možeš li vjerovati da su već godinu i pol u braku!«

»Ma daj?« Mama otpije gutljaj kave i kratko se osmehne.

Vjenčanje Toma i Lucy još je uvijek pomalo gorka tema u našoj obitelji. Mislim, jako volimo Janice i Martina, zato ništa ne govorimo, ali, iskreno, nikome se baš ne sviđa Lucy.

»Ima li naznaka da bi mogli...«, mama napravi nejasan, eufemističan pokret. »Osnovati obitelj«, doda tiše.

»Ne još«, Janicein smiješak zadrhti. »Martin i ja mislimo da vjerojatno prvo žele uživati jedno u drugome. Tako su sretan mladi par. Ludi su jedno za drugim. I, naravno, Lucy ima karijeru...«

»Vjerojatno«, kaže mama obzirno. »Iako nije dobro *predugo* čekati...«

»Pa, znam«, složi se Janice. Obje pogledaju u mene - i odjednom shvatim na što ciljaju. Zaboga, pa tek sam jedan dan zaručena! Pustite me na miru!

Pobjegnem u vrt i neko vrijeme besciljno hodam, pijuckajući kavu. Snijeg se počeo topiti i mjestimice se naziru zeleni travnjak i dijelovi ružina grma. Hodajući po šljunčanom puteljku, pomislim kako je lijepo opet biti u engleskom vrtu, iako je pomalo hladno. Manhattan nema ovakve vrtove. Ima Central Park i neku čudnu malu cvjetnu kocku. Ali, nema pravih engleskih vrtova, s travnjakom, drvećem i gredicama cvijeća.

Došla sam do sjenice obrasle ružama i promatram kuću, zamišljajući kako će šator izgledati na travnjaku, kad odjednom čujem glasan razgovor iz susjednog vrta. Pitam se je li to Martin i upravo krenem kaneći proviriti preko ograde i reći 'dobar dan', kad začujem jasan ženski glas kako govori:

»Definiraj frigidna! Jer, ako mene pitaš...«

O, moj Bože! To je Lucy. Zvuči bijesno! Čujem mumljajući odgovor, što može biti samo Tom.

»A ti si jebeni stručnjak, ha?«

Mrmljanje, mrmljanje.

»Ma daj, molim te.«

Potajno se primaknem ogradi, očajno želeći čuti oba glasa.

»E pa, da možda imamo zabavniji život, da možda nešto organiziraš jednom u sto godina, da možda nismo zaglavljani u ovoj proklesnoj kolotečini...«

Isuse, Lucyn glas gotovo tiranizira. A sad je, zauzvrat, Tomov glas obrambeno povišen.

»Izašli smo van da... sve što si radila jest žalila se... jebeno sam se potrudio...«

Krc!

Sranje. *Sranje*. Stala sam na grančicu.

Na trenutak pomislim pobjeći. Ali prekasno, njihove su se glave već pojavile iznad ograde.

Tom je sav crven i uzrujan, a Lucy je strašno ljutita.

»Ej, bok!« pozdravim pokušavajući djelovati opušteno. »Kako *ste*⁷. Ja evo... ovaj... malo šećem... i ispala mi je... maramica.«

»Maramica?« Lucy sumnjivo pogleda na tlo. »Ne vidim nikakvu maramicu.«

»Pa... em... ovaj... kako je u braku?«

»Dobro«, kratko odgovori Lucy. »Usput, čestitam.«

»Hvala.«

Nastupi čudna stanka, a ja odmjeravam Lucynu odjeću, njezin top (crna dolčevita, vjerojatno M&S), hlače (Earl Jeans, poprilično cool, zapravo) i čizme (visoka potpetica s vezicama, Russell & Bromley).

To sam oduvijek radila, odmjeravala što ljudi imaju na sebi i sastavljala popis u svom mozgu, kao na modnoj stranici. Mislila sam da jedina to radim, ali onda sam se preselila u New York - a tamo svi to rade. Ozbiljno, svi! Kada prvi put upoznaš nekoga, bilo da je to neka gospoda iz visokog društva ili vratar, oni te nabrzaka, u tri sekunde, odmijere od glave do pete. Vidiš da procjenjuju svu odjeću koju imaš na sebi, do posljednjeg dolara, i prije nego što ti kažu dobar dan. Ja to zovem manhattanski pogled.

»Kako je u New Yorku?«

»Odlično! Stvarno uzbudljivo... volim svoj posao... divno je mjesto zaživjeti!«

»Nikad nisam bio«, kaže Tom sjetno. »Htio sam da odemo tamo na bračno putovanje.«

»Tom, ne započinji opet«, oštro ga opomene Lucy. »OK?« »Možda bih mogao doći i posjetiti te«, predloži Tom. »Mogao bih doći na vikend.«

»Em... da! Možda! Možete oboje doći...« Zaustavim se jer vidim da je Lucy preokrenula očima i krenula prema kući. »No, drago mi je što sam te vidjela i drago mi je što ti bračni život... ovaj...«

Požurim natrag u kuhinju da brzo ispričam mami što sam upravo čula, ali nema nikoga.

»Hej, mama!« pozovem je. »Upravo sam vidjela Toma i Lucy!«

Potričim uz stepenice i vidim mamu kako silazi iz potkrovlja, noseći mekani svežanj zamotan u plastiku.

»Što je to?« pitam i pomognem joj da ga spusti.

»Nemoj ništa reći«, odgovori ona obuzdavajući svoje uzbuđenje. »Samo...« Ruke joj drhte dok poteže otvarač na plastičnoj navlaci. »Samo... pogledaj!«

»Tvoja vjenčanica!« uzviknem iznenađeno, dok ona izvlači bijelu naboranu čipku. »Nisam znala da je još imaš!«

»Naravno da je imam!« Makne svileni papir. »Stara je trideset godina, ali izgleda kao nova. Čuj, Becky, to je samo pomisao...«

»Što?« pitam pomažući joj da otrese povlaku.

»Možda ti neće ni pristajati...«

Polako je pogledam. O, moj Bože! Ona to ozbiljno.

»Zapravo, mislim da mi neće stajati«, kažem, pokušavajući zvučati ležerno. »Sigurna sam da si bila puno tanja od mene! I... niža.«

»Ali, iste smo visine!« odvrati mama začuđeno. »Hajde, Becky, odjeni je!«

Pet minuta kasnije buljim u svoj odraz u ogledalu u maminoj sobi. Izgledam kao kobasica zamotana u naslage volana. Steznik je čvrst i čipkast, s nabranim rukavima i nabranim ovratnikom. Uska je do bokova, gdje ima još nabora, a onda se širi u dvodijelnu povlaku. Nikad u svom životu nisam odjenula nešto ovako grozno.

»Becky!« Dignem pogled - i šokiram se ugledavši mamu u suzama. »Znam da sam smiješna!« kaže ona smijući se i brišući suze. »Samo... moja djevojčica, u haljini koju sam ja nosila...«

»(O, mama...« Impulzivno je zagrlim. »Haljina je zaista. ...lijepa...«

Kako da sad kažem da je neću odjenuti za vjenčanje?

»I savršeno ti pristaje«, ona proguta suze i potraži maramicu. »Ali, tvoja je odluka.« Ispuše nos. »Ako misliš da ti ne stoji dobro... samo reci. Neću se ljutiti.«

»Ja... pa...«

O, Bože!

»Razmislit ću«, kažem na kraju i slabašno joj se nasmiješim.

Spremile smo vjenčanicu natrag u navlaku i pojele sendviče za ručak. Odgledale smo stare epizode *Iz sobe u sobu* na novoj kabelskoj televiziji koju su mama i tata kupili. Onda sam, iako prerano, krenula gore i počela se spremati za sastanak s Elinor. Lukeova mama je jedna od onih žena na Manhattanu koje uvijek besprijekorno izgledaju. Zato joj baš danas, više nego ikad, želim biti ravna.

Odjenula sam DKNY kostim koji sam si kupila za Božić, sasvim nove hulahopke i nove Prada cipele koje sam kupila na rasprodaji uzoraka. Onda se dobro promotrim u ogledalu, tražeći mrlje ili nabore. Ovaj put me neće uhvatiti. Neću imati nijedan konac viška na sebi, ili bilo gdje biti zgužvana, što bi njezine oči sokolove odmah uočile.

Upravo sam zaključila da dobro izgledam, kad je mama uletjela u sobu, odjevena u moderni ljubičasti Windsmoor kostim. Lice joj blista od radosnog očekivanja.

»Kako izgledam?« pita ona nasmijavši se. »Dovoljno moderna za Claridges?«

»Krasno izgledaš, mama! Ta ti boja stvarno pristaje. Daj da ti samo...«

Uzmem maramicu, namočim je lagano vodom i obrišem joj obraze na koje je, u Janiceinom stilu, stavila previše rumenila.

»Evo ga. Super.«

»Hvala ti, sunce!« Mama se pogleda u ogledalo na ormaru. »Pa, ovo je baš lijepo. Napokon ću upoznati Lukeovu mamu.«

»Aha«, promrmljam ja neobavezno.

»Sigurno ćemo se sprijateljiti! Znaš, zajednički pripremajući vjenčanje... Margot, susjeda prekoputa, sprijateljila se sa zetovom majkom, čak i na godišnji idu zajedno. Rekla je da nije izgubila kćer, nego je dobila i prijateljicu!«

Mama zvuči stvarno uzbuđeno. O, Bože! Kako da je priprelim na istinu?

»Po tome kako ju je Luke opisao, Elinor zvuči kao vrlo draga osoba. Čini se da je jako voli!«

»Da«, priznam teška srca. »Nevjerojatno je voli.«

»Jutros nam je pričao o njevoj dobrotvornoj organizaciji. Mora da ima zlatno srce!«

Dok mama i dalje brblja, ja se isključim i sjetim se razgovora koji sam vodila s Lukeovom maćehom, Annabel, kada su nas ona i njegov otac posjetili u New Yorku.

Obožavam Annabel. Ona je tako drukčija od Elinor, puno nježnija i tiša, i ima divan osmijeh od kojega joj zasja cijelo lice. Ona i Lukeov tata žive u mirnom području Devona, blizu obale. Voljela bih da možemo provoditi više vremena s njima. Ali, Luke je otišao od kuće s osamnaest godina i rijetko ih posjećuje. Zapravo, mislim da smatra kako je njegov otac uzalud potrošio život zadovoljivši se mjestom provincijalnog odvjetnika, umjesto da je otišao osvojiti svijet.

Kada su došli u New York, Annabel i ja ostale smo same jedno popodne. Šetale smo Central Parkom, razgovarale o koječemu i činilo se da nam nijedna tema nije strana. Na kraju sam duboko udahnula i pitala je ono što sam oduvijek željela znati - a to je kako ona podnosi Lukeovu očaranost s Elinor. Mislim, Elinor mu je biološka majka, ali Annabel je uvijek bila uz njega. Ona ga je njegovala kada je bio bolestan, pomagala mu pisati školske zadaće i svake mu večeri spremala večeru. A sad je gurnuta na stranu.

Na trenutak sam vidjela bol na Annabelinu licu. Ali, onda se samo osmjehnula i rekla da ga razumije, jer je Luke očajno želio upoznati svoju majku još od malih nogu. A sad je dobio priliku da provede neko vrijeme s njom i treba ga pustiti da uživa u tome.

»Zamisli da se tebi pojavi dobra vila«, kaže ona. »Zar ti ne bi bila očarana? Ne bi li i ti na neko vrijeme zaboravila sve ostale? Potrebno mu je ovo vrijeme s njom.«

»Ona nije njegova dobra vila!« odvratim. »Ona je stara zla vještica!«

»Becky, ona mu je biološka majka«, prekori me Annabel nježno.

Zatim je promijenila temu. Nije htjela prigovarati i žaliti se na Elinor ili takvo što.

Annabel je svetica.

»Takva je šteta što se nisu mogli vidati kada je Luke rastao!« kaže mama. »Kakva tragična priča.« Ona spusti glas iako Luke nije u kući. »Luke mi je jutros rekao kako ga je majka očajno htjela povesti sa sobom u Ameriku, ali njen novi muž, Amerikanac, to nije dopustio! Jadna žena. Kako li je samo patila. Ostaviti svoje dijete!«

»Da, možda«, kažem, osjećajući pobunu u sebi. »Osim... nije ga *moralna* ostaviti, zar ne? Ako je već toliko patila, zašto tog svog novog muža nije poslala u neku stvar?«

Mama me iznenađeno pogleda.

»To je bilo grubo, Becky.«

»Ah... vjerojatno.« Slegnem ramenima i uzmem olovku za usne.

Još nismo ni krenuli, ne želim uzburkati strasti. Zato neću reći ono što stvarno mislim, a to je da Elinor nikad nije pokazivala nikakvo zanimanje za Lukea, sve dok njegova PR kompanija nije uspjela u New Yorku. Luke ju je oduvijek želio impresionirati - zapravo, to je pravi razlog zbog kojeg je uopće osnovao podružnicu u New Yorku, iako on to ne želi priznati. Ali, ta ga je krava totalno ignorirala, sve dok nije počeo potpisivati velike ugovore i dok ga nisu počeli spominjati u novinama. Onda je shvatila da joj može biti koristan. Uoči Božića osnovala je vlastitu dobrotvornu organizaciju - Zakladu Elinor Sherman - i dala Lukeu mjesto direktora. Zatim je održala veliki gala koncert za otvorenje - i pogodite tko je proveo dvadeset i pet sati na dan pomažući joj oko toga, dok se nije toliko izmorio da je Božić bio totali fijasko?

Ali, ne mogu s njim o tome razgovarati. Kada sam jednom načela tu temu, Luke je zauzeo obrambeni stav i rekao da sam ja oduvijek stvarala probleme oko njegove majke (što je, zapravo, istina) i da ona žrtvuje puno svog vremena kako bi pomogla sirotinji, i što još hoću, krv?

Na to nisam mogla smisliti odgovor.

»Vjerojatno je jako usamljena«, zamišljeno kaže mama. »Sirotica, potpuno je sama. Živi sama u svom malom stančiću. Ima li mačku da joj pravi društvo?«

»Mama...«, stavim ruku na glavu. »Elinor ne živi u malom stančiću. Živi u dvoetažnom stanu na Park aveniji.«

»Misliš u maloj jednokatnoj kućici?« Mama napravi sućutnu grimasu. »Ali, to nije isto što i lijepa kuća, zar ne?«

Ma, predajem se. Nema smisla.

Ušle smo u predvorje Claridgesa, gdje puno moderno odjevenih ljudi pijucka čaj. Konobari u sivim sakoima hodaju uokolo sa zelenobijelim prugastim čajnicima. Svi veselo čavrljaju. Nigdje ne vidim Lukea i Elinor. Dok ih tražim pogledom, odjednom me obuzme nada da možda nisu ovdje. Možda Elinor nije mogla doći! Možemo se lijepo opustiti i u miru popiti čaj. Hvala Bogu na...

»Becky?«

Okrenem se i moja nada ugasne. Evo ih, sjede na sofi u kutu. Luke ima onaj blistavi izraz lica kada je blizu svoje majke, a Elinor sjedi na rubu sofe u kostimu s pepita uzorkom obrubljenom krznom. Kosa joj je kao kaciga, dobro učvršćena lakom, a njene noge u blijedim čarapama izgledaju još tanje. Digne pogled, očito bezizražajan, ali po treptanju njenih kapaka vidim da skenira mamu i tatu 'manhattanskim pogledom'.

»To je ona?« iznenađeno mi šapne mama dok skidamo kapute. »Bože! Pa ona je jako... mlada.«

»Ne, nije«, promrmljam. »Imala je veliku pomoć.« Mama me na trenutak gleda ne shvaćajući, a onda joj sine.

»Misliš... išla je *na facelifting*?«

»I to ne jedanput. Zato nemoj o tome, OK?«

Obje čekamo dok tata predaje naše kapute. Vidim da mamin mozak ubrzano radi; probavlja ovu novu informaciju, pokušava je negdje smjestiti.

»Sirota žena«, kaže ona odjednom. »Sigurno je strašno osjećati se tako nesigurno. To ti je život u Americi, sigurna sam.«

Kad smo se približili sofi, Elinor digne pogled i njena se usta produže za tri milimetra, što za nju znači da se nasmiješila.

»Dobar dan, Rebecca. Čestitka na zarukama. Vrlo neočekivano.«

Što bi to trebalo značiti?

»Hvala najljepša!«, kažem i usiljeno se smješkam. »Elinor, upoznajte moje roditelje, Jane i Grahama Bloomwooda.«

»Drago mi je«, tata se prijateljski osmijehne i ispruži ruku.

»Graham, ne budi tako poslovan!« uzvikne mama. »Uskoro ćemo biti obitelj!« I prije nego što je uspijem zaustaviti, ona privuče zapanjenu Elinor u zagrljaj. »Tako nam je drago što smo te upoznali, Elinor! Luke nam je ispričao sve o tebi!« Dok se odmiče, vidim da je zgužvala Elinorin ovratnik i nasmijem se sebi u bradu.

»Nije li ovdje lijepo?« nastavi mama kad je sjela. »Vrlo otmjeno!« gleda okolo veselim očima. »Što ćemo popiti? Čaj ili nešto jače, da proslavimo?«

»Čaj, mislim«, odgovori Elinor. »Luke...«

»Idem naručiti«, kaže Luke skočivši na noge.

Bože, mrzim kako se ponaša kad je blizu svoje majke. Inače je tako čvrst i samouvjeren. Ali,

kad je s Elinor, kao da je ona generalni direktor neke goleme multinacionalne kompanije, a on neki mladi ulizica. Još mi ni 'bok' nije rekao.

»Čuj, Elinor«, kaže mama. »Donijela sam ti jednu sitnicu. Jučer sam to vidjela i nisam mogla odoljeti!«

Izvadi paket zamotan u zlatni papir i preda ga Elinor. Pomalo ukočeno, Elinor odmota papir i izvadi plavo podstavljeni notes, naslovljen s 'Njegova mama' zlatnim pisanim slovima na prednjoj stranici. Ona zuri u notes kao da joj je mama poklonila mrtvog štakora.

»I ja imam isti!« kaže pobjedonosno mama. Posegne u svoju torbu i izvadi jednaki 'Njezina mama' notes, samo ružičasti. »Zovu se planeri za majke! Unutra ima određene prostore za upisivanje menija, liste gostiju... boja... i ima plastični džepić za uzorke tkanina, gle... Tako da možemo stalno biti usklađene! Ovo je stranica za ideje... Već sam načrčkala nekoliko misli, pa ako želiš nešto dodati... ili ako postoji neka određena hrana koju bi željela... Stvar je u tome da želimo da neprekidno sudjeluješ.« Potapše Elinor po ruci. »Zapravo, ako bi htjela doći i ostati kod nas neko vrijeme, da se bolje upoznamo...«

»Nažalost, raspored mi je poprilično popunjen«, izjavi Elinor s ledenim osmijehom, kad se Luke pojavi držeći mobitel.

»Čaj stiže. I... upravo sam imao vrlo ugodan razgovor.« Pogleda nas suzdržavajući osmijeh.

»Upravo smo za klijenta dobili NorthWest banku. Vodit ćemo pokretanje sasvim novog odjela za prodaju na malo. Bit će to veliki posao.«

»Luke!« uzviknem. »Pa to predivno!«

Luke već godinama nastoji pridobiti NorthWest. Prošli je tjedan priznao kako je mislio da ih je preuzela druga agencija, tako da je ovo stvarno fantastično.

»Bravo, Luke«, kaže tata.

»Sjajno, srce!« upadne mama.

Jedina osoba koja nije ništa rekla je Elinor. Ona čak ni ne obraća pažnju na nas, nego gleda u svoju Hermes torbicu.

»Što ti kažeš, Elinor?« namjerno je pitam. »To je odlična vijest, zar ne?«

»Nadam se da ti to neće smetati u radu za Zakladu«, kaže ona i zatvori svoju torbicu.

»Ne bi trebalo«, olako uzvratil Luke.

»Naravno, Lukeov rad za tvoju Zakladu je dobrovoljan«, slatko istaknem. »Dok je ovo njegov posao.«

»Da.« Elinor me hladno pogleda. »Pa, Luke, ako nemaš vremena...«

»Naravno da imam vremena«, kaže Luke i ošine me zlovoljnim pogledom. »To neće predstavljati nikakav problem.«

Super. Sad se oboje ljute na mene.

Mama je promatrala ovu situaciju poprilično iznenađena, a kad je stigao čaj, na licu joj se vidjelo olakšanje.

»Upravo je ovo doktor naredio!« uzvikne ona dok je konobar stavljao čajnik i srebrni stalak s kolačima na stol. »Elinor, da ti natočim?«

»Uzmi kolačić«, tata toplo ponudi Elinor. »Želiš li i šlag?«

»Mislim da neću.« Elinor ustukne, kao da bi se šlag mogao vinuti u zrak i napasti je. Ona otpije gutljaj čaja, a zatim pogleda na sat. »Nažalost, moram ići.«

»Što?« mama je iznenađeno pogleda. »Već?« »Luke, možeš li otići po auto?« »Naravno«, kaže Luke i ispije svoj čaj.

»Što?« Sad je moj red da buljim. »Luke, što se događa?«

»Odvest ću majku na aerodrom«, odgovori Luke.

»Zašto? Zašto ne može ići taksijem?«

Tek kad su mi riječi izletjele iz usta, shvatila sam da zvuče pomalo grubo - ali, mislim stvarno! Ovo je trebao biti ugodan obiteljski sastanak. Ovdje smo tek tri sekunde.

»Moram o nekim stvarima popričati s Lukeom«, kaže Elinor i podigne svoju torbu. »To

možemo obaviti u autu.« Ustane i rukom otrese nepostojeću mrvicu sa svoje suknje. »Drago mi je što smo se upoznale«, kaže ona mami.

»I meni također!« uzvikne mama, željno prihvativši posljednji, ali neuspjeli pokušaj prijaznosti. »Zaista mi je drago što sam te upoznala, Elinor! Uzet ću tvoj broj od Becky pa se možemo čuti i popričati o tome što će koja odjenuti! Ne želimo biti neusklađene, zar ne?«

»Svakako«, kaže Elinor pogledavši mamine cipele. »Dovidenja, Rebecca.« Elinor kimne tati.

»Graham.«

»Dovidenja, Elinor«, pozdravi tata pretjerano ljubaznim glasom, ali kad sam ga pogledala, vidjela sam da uopće nije impresioniran. »Vidimo se kasnije, Luke.« Kad su nestali iza vrata, tata pogleda na sat. »Dvanaest minuta.«

»Što misliš pod time?« pita ga mama.

»Toliko nam je dala.«

»Graham! Sigurna sam da nije mislila...« Mama zastane primijetivši plavi 'Njegova mama' notes na stolu među papirom za zamotavanje. »Elinor je zaboravila svoj planer za vjenčanje!« vikne ona zgrabivši ga. »Becky, potrči za njom.«

»Mama...« Duboko udahnem. »Iskreno... ja se ne bih toliko trudila. Mislim da je to ne zanima.«

»Ne bih računao na njenu pomoć«, ustanovi tata i stavi si puno šlaga na kolačić.

»Oh!« Mama gleda mene pa tatu, a onda polako utone u svoju stolicu, još uvijek držeći notes.

»Oh, razumijem.«

Otpije gutljaj čaja. Vidim je kako pokušava smisliti što bi lijepo rekla.

»Pa... vjerojatno se ne želi miješati!« izjavi ona na kraju. »To je sasvim razumljivo.«

Ali, čak ni ona ne izgleda baš uvjereno. Isuse, kako mrzim Elinor.

»Mama, popijmo čaj«, kažem. »A onda bismo mogle na rasprodaju?«

»Da«, odgovori mama nakon stanke. »Hajdemo! Sad kad si to spomenula, dobro bi mi došle nove rukavice.« Popije čaj i izgleda veselije. »A možda i neka lijepa torbica.«

»Super ćemo se provesti«, kažem i stisnem joj ruku. »Samo nas troje.«

Franton, Binton and Ogleby

Odvjetnički ured

Apartman 503, 739 Treća avenija
New York, NY 10017

Gđica Rebecca Bloomwood
Stan B
251 W 11. ulica
New York
NY 10014

11. veljače 2002.

Poštovana gđice Bloomwood,

Želimo Vam prvi čestitati na Vašim zarukama, objavljenima u *New York Timesu*, s g. Lukeom Brandonom. Ovo je sigurno vrlo sretno razdoblje za Vas i mi Vam od srca šaljem dobre želje.

Sigurni smo da ćete sad biti zatrpani gomilom neželjenih, čak i neukusnih ponuda. Međutim, mi Vam nudimo jedinstvenu i osobnu uslugu na koju Vam želimo obratiti pozornost.

Kao odvjetnici za razvode s iskustvom duljim od 30 godina, mi znamo što znači imati dobrog odvjetnika. Nadamo se i molimo da Vi i g. Brandon nikad ne dođete do tog bolnog trenutka.

Ali, ako dođete, mi smo specijalizirani za sljedeća područja:

- **Sastavljanje** predbračnih ugovora
- **Postizanje** alimentacije
- **Dobivanje** sudskih naloga
- **Otkrivanje** informacija (pomoću našeg privatnog detektiva)

Ne tražimo da nas danas kontaktirate. Jednostavno, zadržite ovo pismo zajedno s drugim uspomena s vjenčanja - i, ako bude potrebno, znat ćete gdje smo.

Još jednom, čestitamo!

Ernest P. Franton
Pridruženi član

Andeli vječno mirnog groblja

Westchester Hills, Westchester County
New York

Gdica Rebecca Bloomwood
Stan B
251 W 11. ulica
New York
NY 10014
13. veljače 2002.

Poštovana gdice Bloomwood,

Želimo Vam prvi čestitati na Vašim zarukama, objavljenima u New York Timesu, s g. Lukeom Brandonom. Ovo je sigurno vrlo sretno razdoblje za Vas i mi Vam od srca šaljemo dobre želje.

Sigurni smo da ćete sad biti zatrpani gomilom neželjenih, čak i neukusnih ponuda. Međutim, mi vam nudimo jedinstvenu i osobnu uslugu na koju vam želimo obratiti pozornost.

Vjenčani dar koji puno znači

Ima li bolji način da svojim gostima pokažete veličinu ljubavi koju gajite jedno prema drugome, doli da si poklonite susjedne grobove? U miru i spokoju naših pažljivo njegovanih vrtova, Vi i Vaš muž ležat ćete zajedno, kao što ste i živjeli zajedno, za **vijeke vjekova**.*

Dva groba u prestižnom Vrtu spasenja trenutačno su na raspolaganju po posebnoj ponudi od (6.500\$). Zašto to ne biste dodali popisu darova za vjenčanje - i dopustili svojim voljenima da Vam poklone nešto što će uistinu **trajati vječno****

Još jednom, čestitamo, i želimo vam dug i sretan zajednički život.

Hank Hamburg
Direktor prodaje

* U slučaju razvoda, grobovi se mogu pomaknuti na druge dijelove groblja.

** Hamburg Family Mortuaries Inc, u slučaju urbanističke obnove, zadržava pravo na promjenu grobnog mjesta, dajući obavijest u roku od 30 dana (pogledajte uvjete priložene uz ovo pismo).

Koga je uopće briga za prokletu Elinor?

Imat ćemo lijepo vjenčanje sa ili bez njene pomoći. Kako je mama rekla, to je njen gubitak i njoj će na vjenčanju biti žao što se neće osjećati kao dio proslave. Nakon Claridgesa, podosta smo živnule. Otišle smo u Selfridges, gdje je mama kupila krasnu novu torbicu, a ja novu maskaru za povećanje volumena trepavica. Tata je otišao negdje na pivo, po starom dobrom običaju. Onda smo svi zajedno otišli na večeru, a kada smo stigli kući, bili smo još veseliji i sve skupa nam je bilo smiješno.

Sljedeći dan, kad je Janice došla na kavu, sve smo joj ispričale i bila je srdita zbog nas. Rekla je da se Elinor, ako misli da će je besplatno našminkati, jako vara! Onda nam se i tata pridružio i dobro oponašao Elinor kako gleda u šlag kao da će on pojesti nju, na što smo mi histerično prasnule u smijeh. Onda se Luke spustio i pitao nas što je tako smiješno, a mi smo se pretvarali da se smijemo nekom vicu s radija.

Zaista ne znam što da napravim s Lukeom i njegovom majkom. Dio mene misli da bih trebala biti iskrena i reći mu kako nas je sve uzrujala, te da je mama bila zaista povrijeđena. Ali, problem je u tome što sam već i prije pokušala biti iskrena s njim u vezi s Elinor, a to je uvijek dovelo do velike svađe. Ja se *zaista* ne želim svađati s njim, pogotovu sad kad smo zaručeni, veseli i sretni.

Jer, osim Elinor, sve je ostalo savršeno. A dokaz toga je test 'Jeste li spremni za brak?' u časopisu *Vjenčanja i dom*, koji sam riješila kad smo letjeli natrag u New York. Dobili smo najviše bodova! Pisalo je: 'Čestitamo! Odani ste, volite se i možete riješiti sve svoje probleme. Komunikacija između vas otvorena je i slažete se gotovo u svemu.«

OK, možda sam malo varala. Na pitanje: 'Kojem se dijelu vašeg vjenčanja najviše radujete?' htjela sam zaokružiti a) 'Biranju cipela', sve dok nisam pročitala c) 'Životnom obvezivanju', koji nosi deset bodova, dok a) samo dva.

Ali, sigurna sam da svi malo zavire u bodove prije nego što odgovore. Vjerojatno s tim i računaju.

Barem nisam zaokružila d) 'Desert'. (Nula bodova.)

»Becky?«

»Da?«

Stigli smo u stan prije sat vremena i Luke pregledava poštu. »Jesi li vidjela izvadak sa zajedničkog računa? Morat ću ih nazvati.«

»Joj, stiglo je. Oprosti, zaboravila sam ti reci.«

Požurim u spavaću sobu i izvadim izvadak iz tajnog skrovišta, osjećajući maleni strah.

Kad bolje razmislim, bilo je i pitanje o financijama u onom testu. Mislim da sam zaokružila b) 'Imamo slične troškove i novac nikad nije stvarao probleme među nama.'

»Evo ga«, kažem vedro, dajući mu list papira.

»Ne znam kako smo stalno u minusu na tom računu«, govori Luke. »Kućanski nam se troškovi ne mogu povećavati svaki mjesec...« Zabulji se u stranicu koja je prekrivena debelim bijelim mrljama. »Becky... zašto ovaj izvadak ima korektora po sebi?«

»Znam!« uzviknem ispričavajući se. »Žao mi je zbog toga. Bočica je bila blizu, a ja sam pomicala neke knjige i jednostavno se... razlila.«

»Ali, ne mogu pročitati što piše!«

»Ma daj?« kažem nevino. »O, Bože, koja šteta. No, nema veze. Takve se stvari događaju...«

Baš sam mu htjela uzeti papir iz ruku, kad se odjednom njegove oči suze.

»Piše li ovdje...« On počne strugati noktom po izvatku i odjednom veliki komad korektora otpadne.

Dovraga! Trebala sam upotrijebiti kečap, kao i prošli mjesec.

»Miu Miu. To sam i *mislio*. Becky, što ovdje radi Miu Miu?« on ponovno zastruže po papiru,

a korektor otpadne s papira kao snijeg.

O, Bože. Molim te, ne...

»Sephora... i Joseph... Nije ni čudo što smo u minusu!« Ljutito me pogleda. »Becky, ovaj bi račun trebao biti samo za kućanske troškove. Ne za suknje iz Miu Miu!«

OK. Il` se bori il` bježi.

Prkosno sklopim ruke i podignem bradu.

»Znači... suknja nije kućanski trošak. To mi govoriš?«

Luke bulji u mene.

»Naravno da ti to govorim!«

»E, pa znaš, možda u tome i jest problem. Možda bismo nas dvoje trebali raščistiti naše definicije kućanskih troškova.«

»Kužim«, kaže Luke nakon stanke, a usta mu se trzaju. »Znači, ti bi svrstala Miu Miu suknju pod kućanski trošak.«

»Mogla bih! Unutar kuće je, zar ne?«

Možda baš nisam dala čvrst argument.

»A, ionako«, brzo nastavim. »Ionako... Na kraju krajeva, zar je to stvarno bitno? Zar je *išta* od toga važno? Zdravi smo, imamo jedno drugo, imamo... ljepotu življenja. Te su stvari važne. Ne novac. Ne bankovni računi.« Zamahnem rukama osjećajući se kao da držim pobjednički govor na dodjeli Oscara. »Na ovom smo planetu tako kratko, Luke. Prekratko. A kad dođemo do kraja, što će nam više značiti? Broj na komadu papira - ili ljubav koju dvoje ljudi dijele? Znati da je nekoliko beznačajnih brojki u balansu - ili znati da si bio osoba koja si želio biti?« Kad sam završila, zapanjila me vlastita briljantnost. Omamljeno podignem pogled, napola očekujući da će Luke biti na rubu plača i prošaptati: »Uvjerila si me kod A...«

»Vrlo uzbudljivo«, odvrati Luke odrešito. »I da se zna, u mojoj knjizi stavak 'kućanski troškovi' znači zajednički troškovi koji se odnose na održavanje ovog stana i naših života. Hrana, benzin, sredstva za čišćenje i tako dalje.«

»Dobro!« slegnem ramenima. »Ako je to uska..., iskreno, *ograničena* definicija koju želiš koristiti - onda dobro.«

Oglasi se zvono na vratima. Otvorim i ugledam Dannyja kako stoji u hodniku.

»Danny, jelda je Miu Miu torbica kućanski trošak?« pitam ga.

»Apsolutno«, kaže Danny i ude u dnevnu sobu.

»Vidiš?« podignem obrvu prema Lukeu. »Ali, dobro, koristit ćemo tvoju definiciju...«

»Jeste li čuli?« pita Danny tmurno.

»Što?«

»Gđa Watts prodaje.«

»Što?« zurim u njega. »Jel ti to ozbiljno?«

»Čim ugovori o najmu isteknu, vani smo.«

»Ne može to napraviti!«

»Ona je vlasnik. Može činiti što joj je volja.«

»Ali...« zapanjeno gledam u Dannyja, a onda se okrenem Lukeu, koji stavlja neke papire u svoju aktovku. »Luke, jesi li čuo ovo? Gđa Watts prodaje zgradu!«

»Znam.«

»Zna?. Zašto mi nisi rekao?«

»Oprosti. Namjeravao sam.« Luke uopće ne izgleda zabrinuto.

»Što ćemo učiniti?«

»Iseliti se.«

»Ali, ja se ne želim iseliti. Sviđa mi se ovdje!«

Gledam po sobi osjećajući grč u želucu. Ovo je mjesto na kojem smo Luke i ja bili sretni zadnjih godinu dana. Ne želim da me se izbací odavde.

»Želiš li znati gdje sam ja u svemu tome?« pita Danny. »Randall se seli u novi stan sa svojom

djevojkom.« Panično ga pogledam.

»Izbacuje te?«

»Praktički, da. Rekao mi je da moram početi pridonositi, u suprotnome, mogu potražiti novi stan. Mislim, na koju foru ja to mogu?« Danny podigne ruke. »To nije moguće, sve dok ne napravim novu kolekciju. Mogao mi je jednostavno nabaviti kartonsku kutiju.«

»Pa, hm... kako ti napreduje nova kolekcija?« oprezno ga pitam.

»Ma znaš, nije lako biti dizajner, kako to ljudi misle«, brani se Danny. »Ne možeš po narudžbi biti kreativan. To je stvar inspiracije.«

»Možda bi se mogao zaposliti«, predloži Luke uzimajući kaput.

»Posao?«

»Sigurno trebaju dizajnere u, ne znam, Gapu?«

»Gapu?« Danny zuri u njega. »Misliš da bih trebao provesti cijeli život dizajnirajući *polo majice*⁷. Što kažete na, joj, dva rukava ovdje, tri gumba na preklopu otvora na majici, ponešto rebrastih crtica... Kako da uopće obuzdam svoje ushićenje?«

»Što ćemo napraviti?« tugaljivo pitam Lukea.

»U vezi s Dannyjem?«

»U vezi s našim stanom!«

»Već ćemo naći nešto«, odgovori Luke uvjerljivo. »Što me podsjetilo, moja majka želi danas s tobom ručati.«

»Vratila se?« pitam očajno. »Hoću reći... vratila se!«

»Morali su odgoditi operaciju.« Luke se malo namršti. »Pokrenuta je istraga švicarskih medicinskih vlasti protiv klinike, baš kad je ona bila tamo. Cijeli njezin postupak je odgođen. Pa... u jedan sat, La Goulue?«

»Može«, neoduševljeno slegnem.

Kada su se vrata za Lukeom zatvorila, osjećala sam se pomalo nepravdom. Možda se Elinor predomislila. Možda želi zakopati sjekiru i uključiti se u vjenčanje. Nikad se ne zna.

Planirala sam biti cool i reći da sam zaručena samo ako me ljudi pitaju: »Kako ti je bilo na putu?«

Ali sam, zapravo, utrčala u Odjel za osobnu kupnju u Barneysu, gdje radim, ispružila ruku i viknula: »Gle!«

Erin, koja radi sa mom, iznenađeno podigne pogled, zagleda se u moje prste, a onda stavi ruku na usta.

»O, moj Bože! O, moj Bože!«

»Znam!«

»Zaručila si se? S Lukeom?«

»Da, naravno s Lukeom! Vjenčat ćemo se u lipnju!«

»Što ćeš odjenuti?« blebeće. »Tako sam ljubomorna! Daj da vidim prsten! Gdje si ga dobila?«

Kada se ja zaručim, otići ću ravno u Harry Winstons. I, zaboravi na mjesečnu plaću, govorimo o najmanje tri godine...« Zastane dok pažljivo promatra moj prsten. »Ideš!«

»Iz Lukeove je obitelji«, kažem. »Od njegove bake.«

»Aha. Znači... nije nov?« Smiješak joj nestane s lica. »Pa...«

»Starinski je«, kažem oprezno - i njezino se lice ponovno ozari.

»Starinski! Starinski prsten! To je tako cool ideja!«

»Čestitam, Becky«, kaže Christina, moja šefica, i toplo mi se nasmiješi. »Znam da ćete ti i Luke biti vrlo sretni.«

»Mogu li ga probati?« pita me Erin. »Ne! Oprosti. Zaboravi što sam rekla. Samo sam... Starinski prsten!«

Ona i dalje gleda u njega, kad u odjel uđe moja prva klijentica, Laurel Johnson. Laurel je predsjednica tvrtke koja iznajmljuje privatne avione i jedna je od mojih najdražih klijentica, iako mi cijelo vrijeme govori kako misli da je sve u trgovini preskupo i da bi kupovala svu

svoju odjeću u K-Mart trgovini, da nije njenog posla.

»Što ja to vidim?« kaže ona, skinje kaput i protrese svoju tamnu kovrčavu kosu.

»Zaručila sam se!« uzviknem široko se smiješeći.

»Zaručila!« Dođe do mene i pažljivo prouči prsten svojim tamnim, inteligentnim očima. »Pa, nadam se da ćeš biti jako sretna. Sigurna sam da hoćeš. Sigurna sam da će tvoj muž imati dovoljno pameti da drži svoj pimpek podalje od malih plavuša. Jer jedna je došla stažirati kod mojega i rekla mu da nikad nije upoznala čovjeka koji joj ulijeva toliko strahopoštovanja. Strahopoštovanja! Zamisli! Jesi li ikad čula takvu hrpu...« Stane u pola rečenice i prekrije rukom usta. »Dovraga!«

»Nema veze«, kažem ja utješno. »Isprovociralo vas je.«

Laurel je za Novu godinu odlučila da više neće pričati o svom bivšem mužu i njegovoj ljubavnici, jer joj je njezin psihoterapeut Hans rekao da to nije zdravo za nju. Nažalost, jako joj je teško držati se te odluke. Ne okrivljujem je. Po pričama, njezin je bivši prava svinja.

»Znaš što mi je rekao Hans prošli tjedan?« pita me kad sam otvorila vrataa garderobe. »Rekao mi je da napišem popis svega što želim reći toj ženi - i da ga onda poderem. Rekao je da ću dobiti dojam slobode.«

»A tako«, kažem zainteresirano. »I, što se dogodilo?«

»Sve sam napisala«, kaže Laurel. »A onda sam joj to poslala.«

»Laurel!« viknem, pokušavajući se ne smijati.

»Znam. Znam. Hansu to nije bilo drago. Ali da zna kakva je kučka ta ženska...«

»Pa, uđi!« kažem, prije nego što je počela pričati kako je zatekla muža i plavu stažisticu u svojoj kuhinji kako jedno s drugoga jedu jagode. »Malo zaostajem jutros...«

Dok sam se podsjetila što Lauren danas želi i nabavila neke stvari za nju, prošle smo incident s jagodama i sad smo kod tučnjave na Madison aveniji.

»Nikad nisam osjećala veće zadovoljstvo!« kaže ona, uguravajući ruku u rukav svilene bluze.

»Kad sam vidjela šok na tome malom okruglom licu nakon što sam je opalila! Nikad prije nisam udarila ženu! To je bilo najbolje od svega!« Ugurava i drugu ruku u bluzu i ja se žacnem kad začujem zvuk paranja.

»Platit ću«, kaže ona i ne zastavši. »OK, što još imaš?«

Katkad mislim da Laurel dolazi isprobavati odjeću samo zato da bi se borila s njom.

»Usput, jesam li ti rekla kako ga zove?« doda ona. »William. Misli da bolje zvuči od Bill. Pa, Bill mu je jebeno *ime*, za Boga miloga!«

»Evo jakne...«, kažem, pokušavajući joj skrenuti pažnju. »Što misliš?«

Laurel je odjene i zabljuje se u svoj odraz u ogledalu.

»Vidiš?« kaže napokon. »Ovo je savršeno. Ne znam zašto uopće idem negdje drugdje. Uzet ću je. I jednu od ovih bluza, onu koja nije rasparana.« Sretno izdahne. »Uvijek se bolje osjećam kad te posjetim, Becky. Ne znam zašto.«

»To je misterij«, nacerim se i napravim bilješku u svojoj knjizi.

Jedna od najboljih stvari u radu kao savjetnik za kupnju jest to što se stvarno zbližiš sa svojim klijentima. Zapravo, neke smatram prijateljima. Kada sam prvi put upoznala Laurel, upravo se rastala od muža. Bila je bijesna na njega, bijesna na sebe i imala je otprilike nula samopouzdanja. Ne želim se hvalisati, ali kada sam joj pronašla savršenu Armanijevu haljinu za gala balet na kojem je i on trebao prisustvovati - i kada sam je gledala kako se promatra u ogledalo, podignuvši bradu, smijući se i osjećajući se ponovno privlačnom ženom - zaista sam pomislila kako sam unijela promjenu u njezin život.

Dok se Laurel preodijevala u svoju svakodnevnu kombinaciju, ja sam izašla iz garderobe noseći hrpu odjeće.

»Ne mogu to odjenuti«, čujem prigušeni glas iz Erinine garderobe.

»Ako biste samo probali...« govori Erin.

»Znate da nikad ne nosim tu boju!« Glas se podigne, a ja se smrzнем.

Britanski akcent.

»Ne želim više trošiti vrijeme! Donesite mi stvari koje mogu nositi...«
Neugodni trnci mi prolaze leđima. Ne vjerujem. Ne moguće da je to...

»Ali, tražili ste novi izgled!« kaže bespomoćno Erin.

»Nazovite me kada budete imali ono što tražim.«

I, prije nego što se mogu pomaknuti, evo je, izlazi iz Erinine garderobe, visoka, plava i besprijekorno uređena, kao i uvijek. Usne su joj se već razvukle u oholi smiješak. Kosa joj je glatka i sjajna, a plave oči svjetlucaju. Izgleda vrlo sretno.

Alicia Billington.

Alicia Kučkonogić.

Pogledi su nam se sreli, a mojim tijelom kao da je prošao električni šok. U svome sivom odijelu osjećam kako mi koljena klecaju. Nisam vidjela Aliciju Billington više od godinu dana. Trebala bih moći podnijeti ovo. Ali, kao da je to vrijeme isparilo. Sjećanja na sve naše susrete jača su i bolnija nego ikad. Što mi je napravila! Što je pokušala napraviti Lukeu! Gleda me s istim stavom, svisoka, koji je uvijek upotrebljavala kada je bila PR djevojka, a ja novopečeni novinar. Iako si odlučno govorim da sam odonda odrasla, da sam snažna žena s uspješnom karijerom i da se nemam kome dokazivati..., još uvijek osjećam kako se smanjujem. Opet sam djevojka koja se uvijek pomalo osjećala kao čudakinja, koja nikad nije znala što reći.

»Rebecca!« uzvikne ona i gleda me kao da se jako dobro zabavlja. »Pa ne bih nikad rekla!«

» Bok, Alicia«, pozdravim je i nekako se natjeram na ljubazan osmijeh. »Kako si?«

»Čula sam da radiš u trgovini, ali mislila sam da je to neka fora.« Nasmije se. »A kad ono... eto tebe. Zapravo, ima smisla.«

Nije samo da 'radim u trgovini! Najradije bih bijesno viknula. Ja sam savjetnik za kupnju! To je stručna profesija! Ja pomažem ljudima!

»I još uvijek si s Lukeom, ha?« uputi mi lažno zabrinuti pogled. »Jel se njegova kompanija napokon oporavila? Znam da je prolazio kroz teško razdoblje.«

Ne vjerujem ovoj djevojci. Ona je pokušala uništiti Lukeovu kompaniju. Ona je namjestila suparničku PR kompaniju koja je zatim propala. Ona je izgubila sav novac svog dečka - i navodno je njezin otac platio jamčevinu za njega.

A sad se ponaša kao pobjednica.

Nekoliko puta progutam, pokušavajući pronaći pravi odgovor. Znam da vrijedim više od Alicije. Trebala bih smisliti savršen, ljubazan, a opet duhovit odgovor. Ali, ništa mi ne pada na pamet.

»I ja živim u New Yorku«, kaže ona nehajno. »Vjerojatno ćemo se opet sresti. Možda mi prodaš cipele.« Svisoka mi se nasmije, prebaci svoju Chanel torbicu preko ramena i izađe. Kad je otišla, zavladao je potpuna tišina.

»Tko je ta?« pita nakon nekog vremena Laurel koja je izašla iz garderobe napola odjevena, a da nisam ni primijetila.

»To je... Alicia Kučkonogić«, promucam napola ošamućeno.

»Prije bih rekla Alicia Kučko-Debelguzić«, kaže Laurel. »Uvijek kažem, nema kučke do engleske kučke.« Zagrlji me. »Ne brini se zbog nje. Tko god da je, samo je ljubomorna.«

»Hvala«, kažem i protrljam obraz pokušavajući srediti misli. Ali, iskreno, još uvijek sam pomalo uzdrmana. Nikad nisam ni pomislila da ću opet ugledati Aliciju pred svojim očima.

»Becky, tako mi je žao!« kaže Erin kad se Laurel vratila u garderobu. »Nisam imala pojma da se ti i Alicia poznajete!«

»Ja nisam imala pojma da je tvoja klijentica!«

»Ne pojavljuje se baš često.« Erin se namršti. »Nikad nisam upoznala nikoga toliko pedantnog. Što se to dogodilo između vas dvije?«

Ma, ništa! - najradije bih rekla. Samo me vukla po tabloidima i zamalo uništila Lukeovu

karijeru, a ponaša se kao kučka prema meni otkad smo se upoznale. Nije vrijedno spomena.

»Nešto iz davnih dana«, kažem na kraju.

»Znaš da se i ona zaručila? Za Petera Blakea. Vrlo stara i bogata obitelj.«

»Ne razumijem.« Naboram obrve. »Mislila sam da se udala prošle godine. Za Britanca. Ed... nešto?«

»Je! Osim što nije. Isuse, pa zar ti ne znaš priču?« Dvoje kupaca šetkaju po odjelu, a Erin stiša glas. »Održali su vjenčanje i bili su na proslavi -kad je ušao Peter Blake kao nečija pratnja. Alicia nije znala da će on doći, ali izgleda da se u trenutku kada je saznala tko je on, bacila na njega. Počeli su čavrljati i stvarno su se slagali - kao, *stvarno* su se skužili... ali, što Alicia može, udala se!« Erinino lice zablista od radosti. »Otišla je do svećenika i rekla da želi poništenje.«

»Što je rekla?«

»Zatražila je poništenje! Na proslavi vlastitog vjenčanja! Rekla je da nisu konzumirali brak, pa se ne računa.« Erin se nasmije. »Možeš li to vjerovati?«

Ne mogu si pomoći a da se malodušno ne nasmijem.

»Ništa ne vjerujem Aliciji.«

»Rekla je da uvijek dobije ono što želi. Navodno će vjenčanje biti vrhunsko. Ali, ona je totalna mladenka frikuša. Gotovo je natjerala jednog od vratara da ode na plastičnu operaciju nosa, dala je otkaz svakom cvjećaru u New Yorku... njen organizator vjenčanja sigurno ludi! Tko će organizirati tvoje vjenačnje?«

»Moja mama«, odgovorim, a Erinine se oči rašire.

»Mama ti se bavi organiziranjem vjenčanja? Pa nisam to znala!«

»Ne, ludice!« Hihoćem osjećajući da mi se raspoloženje diže. »Mama organizira samo moje vjenčanje. Već sve drži pod kontrolom.«

»Aha«, kimne Erin. »Pa, to vjerojatno olakšava stvari. Možeš udahnuti.«

»Da. Trebalo bi biti vrlo jednostavno. Drž' mi fige!« dodam i obje se nasmijemo.

Stigla sam u La Goulue točno u jedan sat, ali Elinor još nije bilo. Konobar me odveo do stola i natočio mi mineralnu vodu dok čekam. Restoran je pun, kao i uvijek u ovo vrijeme, uglavnom moderno odjevenih žena. Oko sebe čujem samo čavrljanje i vidim svjetlucanje skupih zubala i nakita. Iskoristim priliku da besramno prislušujem razgovore. Za stolom do mene, žena s predebelo iscrtanom crtom na kopcima i golemim brošem odlučno izjavljuje: »Danas jednostavno ne možeš urediti stan ispod sto tisuća dolara.«

»Rekla sam Edgaru da sam ja ljudsko biće«, kaže crvenokosa djevojka s moje druge strane. Njezina prijateljica žvače celer i gleda je veselim, oduševljenim očima.

»I što je on odgovorio?«

»Jedna soba, negdje oko trideset tisuća.«

»Rekao je: 'Hilary...'«

»Rebecca?«

Dignem pogled pomalo ozlovoljena što sam propustila čuti Edgarov komentar i ugledam Elinor kako se približava stolu. Ima na sebi krem jaknu s velikim crnim gumbima i nosi torbicu s istim uzorkom. Na moje iznenađenje, nije sama. S njom je žena sjajne kestenjaste kratko podšišane kose, odjevena u tamnoplavi kostim, a u ruci drži veliku Coach torbu.

»Rebecca, predstavljam ti Robyn de Bubern«, kaže Elinor. »Jedna od najboljih organizatorica vjenčanja u New Yorku.«

»Oh«, velim iznenađeno. »Pa... Dobar dan!«

»Rebecca«, kaže Robyn, uzimajući moje obje ruke i napeto me gledajući u oči. »Konačno se upoznajemo. Zadovoljstvo mi je upoznati vas. Takvo zadovoljstvo!«

»I meni također«, kažem, pokušavajući govoriti istim tonom kao i ona, a istodobno kopam po svom mozgu. Je li mi Elinor spominjala sastanak s organizatoricom vjenčanja? Jesam li ja trebala znati za ovo?

»Tako lijepo lice!« izjavi Robyn, koja mi još uvijek drži ruke. Upija svaki djelić mene, a ja shvatim da radim to isto. Izgleda kao da je u četrdesetima, besprijekorno je dotjerana. Ima svijetlosmede oči, oštro izražene jagodice i široki osmijeh koji otkriva red savršenih zubi. Zrači zaraznim entuzijazmom. Njene me oči procjenjuju kad je koraknula unazad i cijelu me promotrila.

»Tako mlad, svježi izgled. Draga moja, bit ćete čarobna mladenka. Zna li već što ćete odjenuti?«

»Em... vjenčanicu?« kažem glupo, a Robyn prasne u smijeh.

»Taj humor!« vikne. »Vi Britanke! Imali ste pravo«, doda ona Elinor, koja dražesno kimne.

Elinor ima pravo? U vezi s čim?

Jesu li pričale o meni?

»Hvala!« kažem, pokušavajući nenametljivo zakoračiti unazad. »Hoćemo li...«, kinnem prema stolu.

»Naravno!« složi se Robyn, kao da sam dala najgenijalniju ideju koju je ikad čula.

»Naravno!« Kad je sjela, primijetila sam da nosi broš u obliku dva isprepletana prstena, ukrašena dijamantima.

»Sviđa vam se?« pita me Robyn. »Gilbrooks mi ga je darovao nakon što sam isplanirala vjenčanje njegove kćeri. To je bila prava drama! Siroti Bitty Gilbrook puknuo je nokat u zadnjoj minuti, pa smo morali brzo helikopterom dovesti njenu manikerku...« Stane kao da se izgubila u sjećanju, a onda se vrati. »Znači, vi ste ta sretnica!« Široko mi se nasmiješi, a ja si ne mogu pomoći, pa joj uzvratim. »Sretna, sretna djevojko. Recite mi, uživete li u svakom trenutku?«

»Pa...«

»Uvijek kažem, prvi tjedan nakon zaruka je najdragocjeniji. Morate uživati u njemu.«

»Zapravo, prošlo je već nekoliko tjedana od...«

»Uživajte«, kaže Robyn podignuvši prst. »Valjajte se u njemu. Uvijek kažem da nitko drugi ne može imati ta sjećanja umjesto vas.«

»Pa, OK!« kažem i nacerim se. »Va... valjat ću se u njemu!« »Prije nego što počnemo«, kaže Elinor, »moram ti dati jednu od ovih.« Posegne u svoju torbu i položi pozivnicu na stol. Što je to?

*Gđa Elinor Sherman
sa zadovoljstvom vas poziva...*

Ideš! Elinor održava proslavu zaruka! Za nas!

»Ajme!« dignem pogled. »Pa... hvala. Nisam znala da imamo proslavu zaruka!«

»Razgovarala sam o tome s Lukeom.«

»Stvarno? Nije mi ništa rekao.«

»Vjerojatno je smetnuo s uma.« Elinor mi se hladno i graciozno osmjehne. »Dostavit ću nekoliko pozivnica na tvoju adresu pa možeš pozvati prijatelje. Recimo... deset.«

»Pa... ovaj... hvala.«

»Hoćemo li naručiti šampanjac, da proslavimo?«

»Kakva krasna ideja!« uzvikne Robyn. »Uvijek kažem, ako ne možeš proslaviti vjenčanje, što onda možeš?« Uputi mi blistavi smiješak, a ja joj ga uzvratim. Ova mi se žena počinje sve više sviđati. Ali, još uvijek ne znam što ona radi ovdje.

»Hm... pitam se, Robyn«, kažem neodlučno. »Jeste li vi ovdje... profesionalno?«

»Oh, ne! Ne, ne, neeeee.« Robyn odmahne glavom. »To nije profesija. To je *poziv*. Sati koje

uložim... čistu ljubav koju ulažem u svoj posao...«

»Da.« Nabrzinu nesigurno pogledam Elinor. »Pa, stvar je u tome da nisam sigurna hoće li mi trebati pomoć. Iako je to vrlo ljubazno od vas...«

»Ne treba vam pomoć?« Robyn zabaci glavu i prasne u smijeh. »Nećete trebati pomoć? Molim vas! Znete li kakva je organizacija potrebna za vjenčanje?«

»Pa...«

»Jeste li to ikad radili?«

»Ne, ali...«

»Puno djevojaka razmišlja kao vi«, kaže Robyn kimajući glavom. »Znete li koje su to djevojke?«

»Ovaj...«

»To su djevojke koje završe *plaćući* nad svojom vjenčanom tortom, jer su previše napete da bi uživale u proslavi! Želite li biti jedna od njih?«

»Ne!« odgovorim uznemireno.

»Tako je! Naravno da ne želite!« Nasloni se na stolicu i izgleda kao profesorica čiji je razred konačno shvatio koliko je dva plus dva. »Rebecca, ja ću vam skinuti taj teret s vrata. Ja ću na sebe preuzeti glavobolje, težak rad, *stres* same situacije... Ah, evo šampanjca!«

Možda ima pravo, razmišljam dok konobar ulijeva šampanjac u tri visoke čaše. Možda je dobro imati malu dodatnu pomoć. Ali, kako će se ona uskladiti s mamom...

»Postat ću vam najbolja prijateljica, Becky«, govori Robyn smješkajući mi se. »Kada dođe dan vjenčanja, poznavat ću vas *bolje* od vaše najbolje prijateljice. Ljudi moje metode zovu ortodoksnima. Ali, kada vide rezultate...«

»Na ovome svijetu nema nikoga ravnog Robyn«, kaže Elinor pijuckajući šampanjac, a Robyn joj se skromno osmijehne.

»Pa, započnimo s osnovama«, kaže ona i izvadi veliki, kožni notes. »Vjenčanje je 22. lipnja...«

»Da.«

»Rebecca i Luke...«

»Da.«

»U Plaza hotelu...«

»Što?« zurim u nju. »Ne, to nije...«

»Pretpostavljam da će se tamo održati i ceremonija i proslava?« ona pogleda Elinor.

»Mislim da hoće«, kaže Elinor i kimne. »Tako je puno lakše.«

»Oprostite...«

»Znači - ceremonija u Dvorani s terasom?« Neko vrijeme črčka. »A zatim proslava u Plesnoj dvorani. Krasno. I koliko...?«

»Čekajte malo!« kažem i stavim ruku na njen notes. »O čemu vi to pričate?«

»O tvom vjenčanju«, kaže Elinor. »S mojim sinom.«

»U Plaza hotelu«, kaže Robyn sa smiješkom. »Ne moram vam reći koliko ste sretni, dobili ste datum koji ste željeli! Srećom, otkazao je moj klijent, pa sam vas mogla ubaciti...«

»Ja se neću udati u Plaza hotelu!«

Robyn oštro pogleda Elinor, zabrinuto naboravši obrve.

»Mislila sam da ste razgovarali s Johnom Fergusonom?«

»Jesam«, kratko odgovori Elinor. »Jučer sam s njim razgovarala.«

»Odlično! Jer, znate, nemamo puno vremena. Vjenčanje u Plazi za manje od pet mjeseci?«

Neki bi organizatori vjenčanja jednostavno rekli da je to nemoguće! Ali ja nisam jedna od njih. Jednom sam organizirala vjenčanje u tri dana. Tri dana! Naravno, to je bilo na plaži, pa je bilo malo drukčije...«

»Kako to mislite da je rezervirana Plaza?« Okrenem se na stolici. »Elinor, vjenčat ćemo se u Oxshottu. Znete to.«

»Oxshott?« Robyn izvije obrvu. »Ne znam što je to. Nalazi se u unutrašnjosti?«

»Neki privremeni dogovori su obavljani«, kaže odbojno Elinor. »Lako se mogu otkazati.«

»Nisu privremeni!« Bijesno buljim u Elinor. »I ne mogu se otkazati!«

»Znate, osjećam ovdje neku napetost«, uzvikne Robyn veselo. »Pa idem obaviti nekoliko razgovora...« Ona uzme svoj mobitel i ode na stranu, a Elinor i ja se međusobno gledamo. Duboko uzdahnem i pokušavam ostati smirena.

»Elinor, neću se udati u New Yorku. Udat ću se kod kuće. Mama je već sve počela organizirati. Znate da je!«

»Nećete se vjenčati u nekom nepoznatom dvorištu u Engleskoj«, odbrusi mi Elinor. »Znaš li ti tko je Luke? Znaš li ti tko sam ja?«

»Kakve to ima veze?«

»Za nekoga s osrednjom inteligencijom, vrlo si naivna.« Elinor otpije gutljaj šampanjca. »Ovo je najvažniji društveni događaj u našim životima. Mora se pravilno i organizirati. Raskošno. Plazi nema premca, toga moraš biti svjesna.«

»Ali, mama je već počela planirati!«

»Onda može prestati. Rebecca, tvoja mama će biti zahvalna ako joj makneš vjenčanje s vrata. Ja ću financirati cijeli događaj, o tome uopće nema govora. Ona može doći kao gost.«

»Ona neće htjeti doći kao gost! Pa to je vjenčanje njezine kćeri! Ona želi biti domaćica! Ona ga želi organizirati!«

»Eto!« veseli glas nas prekine. »Jesmo li riješile problem?« Robyn se vrati za stol i odloži mobitel.

»Rezervirala sam sastanak da pogledamo Dvoranu s terasom nakon ručka«, kaže hladno Elinor. »Bilo bih mi drago da budeš toliko ljubazna pa barem pođeš i pogledaš je s nama?« Buntovno zurim u nju, u iskušenju da bacim svoj ubrus i kažem da nema šanse. Ne mogu vjerovati da Luke zna za ovo. Zapravo, najradije bih ga odmah nazvala i rekla mu točno što mislim.

Ali, onda se sjetim da je na sastanku odbora... i također se sjetim kako me zamolio da pružim njegovoj mami šansu. Pa, dobro. Dat ću joj šansu. Ići ću pogledati dvoranu i hodat ću uokolo i kimati ljubazno glavom, ali neću ništa reći. A onda ću je večeras jednako ljubazno obavijestiti da ću se ipak vjenčati u Oxshottu.

»U redu«, kažem napokon.

»Odlično«, Elinorina se usta pomaknu za milimetar. »Hoćemo li naručiti?«

Tijekom ručka, Elinor i Robyn su razgovarale o svim newyorškim vjenčanjima na kojima su bile, a ja sam tiho jela svoju hranu, odbijajući svaki njihov pokušaj da me uključe u razgovor. Izvana sam smirena, ali iznutra neprestano kipim. Kako se Elinor usuđuje pokušati i preuzeti vjenčanje? Kako se usuđuje unajmiti organizatora vjenčanja, a da me ništa ne pita? Kako se usuđuje nazvati mamin vrt 'nepoznatim dvorištem'?

Ona je obična krava koja svagdje zabada svoj nos. Ako misli da ću se udati u nekom velikom anonimnom newyorškom hotelu, umjesto kod kuće sa svim svojim prijateljima i obitelji, vara se.

Završile smo ručak, odbile kavu i krenule prema izlazu. Dan je vjetrovit, s oblacima koji klize po plavom nebu. Na putu do Plaze Robyn mi se nasmiješi.

»Razumijem vašu napetost. Planiranje newyorškog vjenčanja zaista može biti jako stresno. Neki moji klijenti znaju biti jako... uzrujani, recimo to tako.«

'Ja ne planiram newyorško vjenčanje!' želim se izderati. 'Ja planiram vjenčanje u Oxshottu!'

Ali samo se osmjehnem i kažem: »Vjerojatno.«

»Imam jednu klijenticu koja je stvarno strašno zahtjevna...« Robyn oštro izdahne. »Ali, kako ja kažem, to je stresan posao... Ah, evo nas! Zar nije impresivno?«

Pogledam raskošnu fasadu Plaze i moram priznati, iako nerado, da je stvarno lijepo. Uzdiže se iznad Plaza trga poput svadbene torte, sa zastavama koje vijore iznad grandioznog ulaza s

trijemom.

»Jeste li ikad bili ovdje na vjenčanju?« pita me Robyn.

»Ne. Nikad nisam ni bila unutra.«

»Ah! Pa... Idemo sad...« kaže Robyn i pusti mene i Elinor ispred sebe po stepenicama, pored uniformiranih portira, kroz okretna vrata i u golemo recepcijsko predvorje s visokim, ukrašenim stropom, mramornim podom i velikim pozlaćenim stupovima. Ravno ispred nas je osvijetljeno područje puno palmi i drvenih pregrada gdje ljudi pijuckaju kavu. Uz zvuk harfe, konobari u sivim odorama žurno hodaju sa srebrnim vrčevima kave.

Pa, ako ću biti skroz iskrena, moram priznati daje ovo poprilično impresivno.

»Ovuda«, kaže Robyn, uzme me za ruku i povede prema zagrađenim stepenicama. Ona otkači teško uže i mi krenemo po veličanstvenim stepenicama pa preko još jednoga prostranog mramornog predvorja. Kamo god pogledam, svagdje vidim ukrašene rezbarije, draperije, najveće lustere koje sam ikad vidjela...

»Ovo je g. Ferguson, izvršni direktor cateringa.«

Niotkuda se stvori uredno dotjeran čovjek u sakou. Stisne mi ruku i prijateljski mi se osmjehne.

»Dobrodošli u Plazu, Rebecca! I, smijem li reći, donijeli ste vrlo mudru odluku. Ništa na svijetu ne može se mjeriti s vjenčanjem u Plazi.«

»Tako!« kažem ljubazno. »Pa, hotel je vrlo lijep...«

»Kakva god je vaša fantazija, kakav god je vaš željeni san, mi ćemo učiniti sve da vam to i ispunimo. Nije li tako, Robyn?«

»Tako je!« odvratila nježno Robyn. »Ne možete biti u boljim rukama.«

»Hoćemo li prvo pogledati Dvoranu s terasom?« Oči g. Fergusona zasjaje. »U toj će se dvorani održati ceremonija. Mislim da će vam se svidjeti.«

Ponovno prodemo preko prostranoga mramornog predvorja i on otvori dvostruka vrata. Uđemo u golemu dvoranu, okruženu bijelom ograđenom terasom. Na jednom kraju je mramorna fontana, a na drugome stepenice koje vode do povišenog dijela. Gdje god pogledam, ljudi jurcaju uokolo, uređuju cvijeće, vješaju šifone i slažu pozlaćene stolice u redove sa strane, na sag bogata uzorka.

Čovječe!

Ovo je zapravo... vrlo lijepo.

Ma, jebiga! Prekrasno je.

»Imate sreću!« kaže g. Ferguson sa smiješkom. »Imamo jedno vjenčanje u subotu, pa možete vidjeti kako dvorana izgleda 'u akciji'.«

»Lijepo cvijeće«, kaže Robyn ljubazno, a onda se nagne prema meni i šapne mi: »Mi ćemo imati nešto još bolje od ovoga.«

Još bolje? Ovo su najveći, najspektakularniji cvjetni aranžmani koje sam ikad vidjela! U kaskadama ruže, tulipani i ljiljani... Ma jesu li ono orhideje?

»Znači, ući ćete kroz ova dvostruka vrata«, objašnjava Robyn vodeći me po terasi, »a onda će zasvirati lovački rogovi... ili trube... što god poželite... Zastat ćete ispred male špilje, popraviti povlaku, snimit će se nekoliko fotografija, a onda će gudački orkestar zasvirati, a vi ćete krenuti prema oltaru...«

»Gudački orkestar?« smeteno ponovim.

»Razgovarala sam s Newyorškom filharmonijom«, dodala ona Elinor. »Provjeravaju datume turneje, pa, držimo palčeve...«

Newyorská filharmonija?

»Mladenka u subotu ima sedam harfista«, kaže g. Ferguson. »I solo sopran iz Metropolitan Opere.«

Robyn i Elinor se pogledaju.

»To nije loša ideja«, kaže Robyn i uzme svoj notes. »Sredit ću to.«

»Hoćemo li sad pogledati Baroknu dvoranu?« predloži g. Ferguson i uvede nas u veliko, starinsko dizalo.

»Vjerojatno ćete, noć uoči vjenčanja, htjeti uzeti apartman i uživati u hotelskim uslugama za opuštanje«, doda on prijazno, dok se penjemo prema gore. »Na sam dan vjenčanja možete dovesti svoga profesionalnog stilista i vizажista.« Nasmiješi se. »Ali, vjerujem da ste na to već mislili.«

»Ja... em...« Mozak mi se sjeti Janice i Blistavo proljetne mladenke. »Pomalo...«

»Gostima će biti posluženi kokteli dok prolaze predvorjem«, objasni Robyn kad smo izašli iz dizala. »Ovo je Barokna dvorana, gdje će biti poslužen predjelo, prije nego što uđemo u Veliku plesnu dvoranu. Sigurno još niste ni pomislili na predjelo!«

»Pa... ovaj... znate...« Skoro sam rekla da svi vole mini kobasice.

»Ali, primjera radi«, nastavi ona, »mogli biste razmisliti o baru s kavijarom ili kamenicama, mediteranskom stolu, ili sušiju, možda...«

»Aha«, progutam. »To... zvuči dobro.«

»I, naravno, prostor se može preurediti na koju god temu želite.« Ona pokaže po dvorani.

»Možemo je pretvoriti u venecijanski karneval, japanski vrt, srednjovjekovnu dvoranu za banquet... kamo god vas mašta odvede!«

»A onda u Veliku plesnu dvoranu, gdje će se održati glavna proslava!« kaže g. Ferguson veselo. Širom otvori dvostruka vrata i... o, moj Bože! Ova je dvorana najspektakularnija od svih. Sva je bijelozlatna, s visokim stropom, starinskim komodama i škrinjama, a stolovi su postavljeni oko prostranog, ulaštenog plesnog podija.

»Tu ćete vi i Luke prvi zaplesati«, kaže Robyn i sretno uzdahne. »Uvijekkažem da je to trenutak na vjenčanju koji najviše volim. Prvi ples.«

Gledam u sjajni pod i imam viziju kako se Luke i ja vrtimo plešući uz svijetlo svijeća, dok nas svi gledaju.

I sedam harfi.

I Newyorska filharmonija.

I kavijar... i kamenice... i kokteli...

»Rebecca, jeste li dobro?« pita me g. Ferguson, vidjevši moj izraz lica.

»Mislim da je malo omamljena«, kaže Robyn kroz smijeh. »Puno toga ima, jelda?«

»Pa... da. Mislim da ima.«

Duboko uzdahnem i okrenem se na trenutak. OK, neću se zanositi. Ovo bi moglo biti vrlo blistavo, ali to me neće pokolebati. Odlučila sam da ću se udati u Engleskoj - i to ću i učiniti. Kraj priče.

Osim... Pogledaj sve ovo!

»Dođite i sjednite«, pozove me Robyn lupkajući rukom po pozlaćenoj stolici pored sebe.

»Znam da vam se čini kako je sve to još daleko. Ali, zapravo smo vrlo kratki s vremenom... Htjela sam porazgovarati o vašoj sveukupnoj viziji vjenčanja. Koja je vaša fantazija? Što je, za vas, potpuna romantika? Većina mojih klijenata kažu Scarlett i Rhett, ili Fred i Ginger...« Pogleda me sjajnim očima, a njena olovka spremno čeka na papiru.

Ovo je otišlo predaleko. Moram reći ovoj ženi da se neću ovdje udati. Moram joj reći da se ništa od ovoga, zapravo, neće dogoditi. Hajde, Becky. Vрати se u stvarnost.

»Ja...«

»Da?«

»Uvijek sam voljela kraj *Trnoružice*, kada zajedno plešu«, čujem se kako govorim.

»Balet«, kaže Elinor odobravajući.

»Ne, zapravo sam mislila na... Disneyjev crtić.«

»Oh!« Robyn izgleda skroz zbunjeno. »Morat ću to ponovno pogledati! Pa... sigurna sam da će i to biti inspirativno...«

Počne zapisivati u svoj notes, a ja zagrizem donju usnu.

Moram *ovo* zaustaviti. Hajde. Reci nešto!

Ali, zbog nekog razloga, moja usta ostaju nijema. Gledam uokolo, upijajući štukature na stropu, pozlatu, svjetlucave lustere. Robyn prati moj pogled i samo se nasmiješi.

»Becky, vi ste, znate, vrlo sretna djevojka.« Srdačno mi stisne ruku. »Tako ćemo se dobro zabaviti.«

SECOND UNION BANKA

300 WALL STREET
NEW YORK NY 10005

Gđica Rebecca Bloomwood
Stan B
251 W 11. ulica
New York
NY 10014

21. veljače 2002.

Poštovana gđice Bloomwood,

Hvala za pismo od 20. veljače.

Nažalost, ne mogu komentirati je li Miu Miu suknja kućanski trošak ili nije.

Srdačan pozdrav,

Walt Pitman
Voditelj Odjela usluga za klijente

DOM LORDOVA
KOMISIJA ZA IMENOVANJE

FORMULAR ZA KANDIDATA

Molimo, kratko rezimirajte zašto ste prikladni za preporuku kao nestranački politički zastupnik i kako Vi osobno možete djelotvorno pridonijeti radu Doma lordova. Molimo, uz ovaj formular priložite svoj životopis, koji jasno pokazuje Vaša važna dostignuća, i naglasite svoje vještine i iskustvo.

MOLBA ZA DOŽIVOTNOG ZASTUPNIKA

Ime: Rebecca Bloomwood
Adresa: Stan B
251W 11. ulica
New York
NY 10014

Željena titula: Barunica Rebecca Bloomwood od Harveya Nicholisa

Važna dostignuća:

Patriotizam

Mnogo sam godina služila Velikoj Britaniji potpomažući ekonomiju putem prodaje na malo.

Trgovinski odnosi

S obzirom na to da živim u New Yorku, promovirala sam međunarodnu trgovinu između Britanije i Amerike, tj. uvijek kupujem uvozn i Twinings čaj i Marmite.

Javno govorništvo

Nastupila sam na televiziji, gdje sam presuđivala u raspravama o trenutačnim događanjima (u svijetu mode).

Stručno znanje o kulturi

Kolekcionar sam starina i lijepe umjetnosti, posebice venecijanskih vaza i barskog pribora iz 1930-ih.

Osobni doprinos, ako kandidat bude imenovan:

Kao novi član Doma lordova, bilo bi mi zadovoljstvo preuzeti ulogu modnog savjetnika, područje koje je u Domu zanemareno — ali je ipak vrlo važna pokretačka snaga demokracije.

Molimo, okrenite

Uozbiljimo se. Naravno da se neću udati u New Yorku. Naravno da neću. To je nezamislivo. Udat ću se kod kuće, kako sam i planirala, s lijepim šatorom u vrtu. Nema apsolutno nikakvog razloga da mijenjam planove. Ni jednog jedinog.

Osim...

O, Bože! Možda, samo možda, Elinor ima pravo.

Mislim, takvo što se dogodi samo jednom u životu, zar ne? To nije poput rođendana, ili Božića. Samo je jedan dan vjenčanja. Pa, ako imam priliku da ga održim na nekom prekrasnom mjestu, možda bih je jednostavno trebala zgrabiti.

I bilo bi prekrasno. Hodati prema tom oltaru pred četiristo ljudi, uz glazbu gudačkog orkestra, okružena fantastičnim cvjetnim aranžmanima. A onda sjediti uz neku nevjerojatnu večeru.

Robyn mi je dala neke primjerke menija. Čovječe, kojaklopa! Rozeta jastoga iz Mainea... kokošja bistra juha s poširanim fazanom... divlja riža s pinjolima...

Mislim, znam da su Oxshott i Ashtead Quality catering dobri -ali nisam baš sigurna da znaju što su to pinjoli. (Iskreno, ne znam ni ja. Ali to nije važno.)

Možda Elinor ima pravo, mama bi bila *zahvalna* da joj skinemo cijelu stvar s vrata. Da.

Možda joj je organizacija vjenčanja veliko opterećenje kakvom se nije nadala. Možda je već poželjela da se nije dobrovoljno javila da sve sama organizira. A ako se vjenčamo u Plazi, neće trebati ništa raditi, samo se pojaviti. Uz to, mama i tata ne bi trebali ništa platiti...

Mislim, to bi im bila usluga!

Hodajući prema Barneysu, izvadim mobitel i nazovem roditelje. Mama se javi, a u pozadini se čuje završna špica *Crimewatcha*. Odjednom osjetim nostalgiju. Mogu zamisliti mamu i tatu kako sjede, s navučenim zavjesama i vatricom koja ugodno pucketa.

»Bok, mama?«

»Becky!« uzvikne mama. »Tako mi je drago što si nazvala! Pokušavam ti poslati faks s nekim menijima iz catering tvrtke, ali tvoj, čini se, ne radi. Tata te pita jesi li provjerila imaš li papira u njemu?«

»Em... Ne znam. Čuj, mama...«

»Slušaj ovo! Janiceina šogorica zna nekoga tko radi u tvrtki koja proizvodi balone! Rekla je, ako naručimo dvjesto ili više balona, da ćemo helij dobiti besplatno!«

»Odlično! Razmišljala sam o vjenčanju, zapravo...«

Zašto sam odjednom tako nervozna?

»A da? Graham, stišaj televizor.«

»Palo mi je na pamet...kao mogućnost...«, kreštavo se nasmijem, »da bismo se Luke i ja mogli vjenčati u Americi!«

»Americi?« Duga stanka. »Kako to misliš, u Americi?«

»To je samo pomisao! Znaš, pošto Luke i ja već ovdje živimo...«

»Živite tamo samo godinu dana, Becky!« Mama zvuči poprilično šokirano. »Ovdje je tvoj dom!«

»Pa da... ali sam mislila...«, mucam.

Nadala sam se da će mama reći 'Koja fantastična ideja!' i sve mi olakšati.

»Kako ćemo organizirati vjenčanje u Americi?«

»Ne znam!« progutam knedlu. »Možda bi se moglo održati u... velikom hotelu.«

»Hotelu?« Mama zvuči kao da sam poludjela.

»Možda i Elinor pomogne...«, frfljam ja i dalje. »Sigurna sam da bi ona pridonijela... znaš, ako bude skuplje...«

Uslušalici čujem težak uzdah i lecnem se. Nisam trebala spominjati Elinor.

»Mi ne želimo njene priloge, hvala lijepa. Možemo se i sami snaći. Je li hotel Elinorina ideja? Zar ona misli da mi ne možemo organizirati lijepo vjenčanje?«

»Ne!« kažem ja brzo. »Samo... ništa! Samo sam...«

»Tata kaže, ako joj se ideja tako sviđa, neka onda odsjedne u tom hotelu, umjesto da bude s nama.«

O, Bože. Sad samo sve pogoršavam.

»Gle... zaboravi. To je bila glupa ideja.« Protrljam obraz. »Pa, kako napreduju planovi?« Čavrljale smo nekoliko minuta, čula sam sve o dragom čovjeku iz tvrtke koja iznajmljuje šatore, kako je njegova cijena vrlo razumna i kako je njegov sin išao u školu zajedno s rođakom Alexom, kako je svijet mali, zar ne? Na kraju našeg razgovora mama je zvučala sasvim smireno i sve priče o američkim hotelima su zaboravljene. Rekla sam bok, sklopila slušalicu i oštro izdahnula. To je to. Znači, odlučeno je. Mogla bih nazvati Elinor i obavijestiti je. Nema smisla da odgađam neizbježno.

Uzmem mobitel, stisnem dva broja i onda stanem.

S druge strane - ima li smisla srljati s odlukom?

Mislim, nikad se ne zna. Možda će mama i tata razgovarati o tome večeras i promijeniti mišljenje. Možda će doletjeti da pogledaju. Možda, kad bi zapravo *vidjeli* Plažu... kad bi vidjeli kako bi sve moglo čarobno izgledati... kako luksuzno... kako glamurozno... O, Bože! Ne mogu se natjerati da odustanem od Plaze. Ne još.

Kad sam stigla kući, zatekla sam Lukea kako sjedi za stolom, mršteći se nad nekim papirima.

»Došao si ranije doma!« kažem, zadovoljna.

»Morao sam pogledati neke papire«, odvrati Luke. »Mislio sam da ću ovdje imati mir i tišinu.«

»A, tako.«

Kad sam se približila, vidjela sam da su svi naslovljeni sa 'Zaklada Elinor Sherman'. Otvorim usta kako bih nešto rekla - a onda ih zatvorim.

»Pa«, kaže on podignuvši pogled, s laganim smiješkom. »Kakav ti je dojam ostavila Plaza?«

»Znao si za to?« zurim u njega.

»Da. Naravno da sam znao. I ja bih bio došao, da nisam imao dogovoreni ručak.«

»Ali, Luke...« duboko udahnem, pokušavajući ne pretjerati. »Znaš da moja mama organizira vjenčanje u Engleskoj.«

»Još uvijek je rano, nije li?«

»Nisi mi trebao samo tako ugovoriti sastanak!«

»Moja je majka mislila da će te ugodno iznenaditi. I ja sam isto mislio.«

»Hoćeš reći, staviti me pred gotov čin!« uzviknem ljutito, a Luke me zbunjeno pogleda.

»Nije ti se svidjela Plaza? Mislio sam da ćeš biti oduševljena!«

»Naravno da mi se *svidjela*. Nije u tome stvar.«

»Znam da oduvijek želiš veliko, predivno vjenčanje. Ponuda moje majke da priredi vjenčanje u Plazi učinila mi se kao poklon. Zapravo, moja je ideja bila da te iznenadi. Mislio sam da će te oboriti s nogu.«

Raspoloženje mu je splasnulo, a mene obuzme krivnja. Nije mi palo na pamet da je Luke upleten u cijelu priču.

»Luke, ja jesam oduševljena! Samo... mislim da mama neće biti sretna ako se vjenčamo u Americi.«

»Zar je ne možeš nagovoriti?«

»Nije to baš tako lako. Tvoja je majka bila poprilično bahata, znaš...«

»Bahata? Ona nam samo želi prirediti prekrasno vjenčanje.«

»Da ona to stvarno želi, mogla bi nam prirediti i prekrasno vjenčanje u Engleskoj.« Istaknem.

»Ili, mogla je pomoći mami i lati - i mogli su nam svi *zajedno* prirediti prekrasno vjenčanje!

Ali ne, ona smatra njihov vrt 'nepoznatim dvorištem'!« U meni se ponovno probudi ogorčenost kad se sjetim Elinorina odbojnog glasa.

»Siguran sam da nije mislila...«

»Samo zato što nije u središtu New Yorka! Mislim, ona nema pojma!«

»OK, dobro«, kaže kratko Luke. »Rekla si svoje. Ne želiš vjenčanje. Ali, ako se mene pita, moja je majka nevjerojatno velikodušna. Ponudila se da plati vjenčanje u Plazi, uz to što je organizirala raskošnu proslavu zaruka...«

»Tko je rekao da želim raskošnu proslavu zaruka?« odvratim prije nego što se uspijem zaustaviti.

»Ne misliš da je to pomalo nepristojno?«

»Možda mi nije stalo do blještavila i glamura i... materijalnih stvari! Možda mi je važnija moja obitelj! I tradicija... i... i čast. Znaš, Luke, na ovom smo planetu tako kratko vrijeme...«

»Dosta!« prekine me razdraženo Luke. »Pobijedila si! Ako će to stvarno predstavljati problem, zaboravi! Ne moraš doći na proslavu zaruka ako ne želiš - i vjenčat ćemo se u Oxshottu. Jesi li sad sretna?«

»Ja...« zastanem i protrljam nos. Naravno, sad kad je to rekao, osjećam kako se prebacujem na drugu stranu. Jer, kad se malo bolje razmisli, to je stvarno zamamna ponuda. I kad bih *mogla* nekako nagovoriti mamu i tatu, možda bi nam svima bilo nezaboravno.

»Nije samo pitanje vjenčanja u Oxhottu«, kažem napokon. »Pitanje je... donošenja prave odluke. Gle, ti si rekao da ne moramo srljati...«

Lukeov izraz lica se raznježi i on ustane.

»Znam«, uzdahne. »Becky, žao mi je.«

»I meni je žao«, promrmljam.

»Ma, ovo je tako smiješno.« Zagrli me i poljubi u čelo. »Sve što sam htio jest omogućiti ti vjenčanje o kakvom si sanjala. Ako stvarno ne želiš da se vjenčamo u Plazi, onda naravno da se nećemo.«

»A što ćemo s tvojom majkom?«

»Pa, objasniti ćemo joj kako se osjećaš.« Luke me nekoliko trenutaka gleda. »Becky, meni nije važno gdje ćemo se vjenčati. Nije mi važno hoće li cvijeće biti ružičasto ili plavo. Jedino mi je važno to što ćemo postati supružnici - i to će cijeli svijet znati.«

Zvuči tako sigurno i smireno da odjednom osjetim knedlu u grlu.

»To je i meni važno«, kažem i teško progutam. »To je najvažnija stvar.«

»OK. Hajmo se nešto dogovoriti. Ti donesi odluku. Meni samo reci gdje da se pojavim - i ja ću tamo doći.«

»OK«, osmjehnem mu se. »Obećajem da ću te obavijestiti barem četrdeset i osam sati unaprijed.«

»I dvadeset i četiri su dovoljna«, ponovno me poljubi, a onda pokaže na kredenc. »Usput, ovo je stiglo. Poklon za zaruke.«

Pogledam i zinem. To je prepoznatljivo plava kutija, zamotana bijelom vrpcom. Poklon iz Tiffanyja!

»Da ga otvorim?«

»Naravno.«

Uzbuđeno odvežem vrpcom i otvorim kutiju. Unutra nađem plavu staklenu zdjelu okruženu svilenim papirom, s čestitkom na kojoj piše: 'Sve najbolje, Marty i Alison Gerber'.

»Čovječe! Ovo je lijepo! Tko su Gerberi?«

»Ne znam. Prijatelji moje majke.«

»Pa... hoće li nam svi koji dođu na proslavu donijeti poklone?«

»Vjerojatno.«

»A... tako.«

Ajme! Zamišljeno buljim u zdjelu i prstima prelazim po njenoj svjetlucavoj površini. Možda Luke ima pravo. Možda bi bilo nepristojno odbiti Elinorinu velikodušnost.

OK, učinit ću sljedeće. Pričekat ću da završi proslava zaruka, a *onda* ću odlučiti.

Proslava je u šest sati, sljedeći petak. Htjela sam stići ranije, ali smo imali ljudi dan na poslu, tri velika nepredviđena slučaja, tako da sam stigla tek u šest i deset minuta, pomalo uspuhana. Ali, zadovoljna, jer imam na sebi totalno predivnu crnu haljinu bez naramenica, koja mi savršeno pristaje. (Zapravo, bila je rezervirana za Regan Hartman, jednu od mojih klijentica. Ali, mislim da ću joj reći kako joj ne bi dobro stajala.)

Elinorin dvoetažni stan je u velikoj zgradi na Park aveniji, s najvećim mramornim predvorjem i dizalima obloženim orahovinom koja uvijek skupocjeno mirišu. Kad sam izašla na šestom katu, čujem buku popraćenu klavirskom glazbom. Red ljudi je ispred vrata i ja pristojno čekam iza postarijeg para u istim krznenim kaputima. Vidim unutrašnjost stana, gdje je svjetlo prigušeno i čini se da su već mnogi gosti stigli.

Iskreno, Elinorin stan mi se nikad nije sviđao. Sav je u blijedoplavim tonovima, sa svilenim sofama i teškim zavjesama, a na zidovima vise najdosadnije slike na svijetu. Ne mogu vjerovati da joj se ijedna od njih sviđa. Zapravo, sumnjam da ih ikad i *pogleda*.

»Dobra večer«, neki me glas prekine u razmišljanju i ja shvatim da sam došla pred vrata. Žena u crnom odijelu, držeći podlogu s papirima, profesionalno mi se smješka.

»Vaše ime, molim?«

»Rebecca Bloomwood«, kažem skromno, očekujući da će zinuti, ili da ću barem vidjeti izraz prepoznavanja na njenom licu.

»Bloomwood... Bloomwood...«, žena dođe do kraja popisa, okrene list i prstom prođe do kraja stranice, a onda me pogleda. »Nema vas.«

»Stvarno?« buljim u nju. »Moram biti tu negdje!«

»Pogledat ću ponovno...« Žena krene s vrha i polako joj se oči spuštaju do dna. »Ne,« kaže na kraju. »Nema vas, žao mi je.« Ona se okrene plavokosoj ženi koja je upravo stigla. »Dobra večer. Vaše ime, molim?«

»Ali... ali... zabava je u moje ime! Pa dobro, ne baš točno...«

»Vanessa Dillon.«

»Ah, da«, kaže žena na vratima i sa smiješkom prekrži njeno ime. »Izvolite, uđite. Serge će uzeti vaš kaput. Gospođice, možete li stati sa strane?« hladno mi dodaje. »Smetate.«

»Morate me pustiti! Trebala bih biti na popisu!« provirim u stan, nadajući se da ću vidjeti Lukea ili čak Elinor, ali vidim samo gomilu ljudi koje ne poznajem. »Molim vas! Uistinu, ja trebam biti ovdje!« Žena u crnom samo uzdahne.

»Imate li pozivnicu?«

»Ne! Nisam mislila da će mi biti potrebna! Ja sam... zaručnica!«

»Što?« ona me blijedo pogleda.

»Ja sam... o, Bože...« ponovno provirim unutra i odjednom ugledam Robyn u srebrnom topu i lepršavoj suknji.

»Robyn!« pozovem je, najdiskretnije što mogu. »Robyn! Ne puštaju me unutra!«

»Becky!« odvratila radosno Robyn. »Uđi! Propuštaš zabavu!« Domahne mi veselo s čašom šampanjca.

»Vidite?« očajno kažem. »Znam ljude. Zaista, pozvana sam!«

Žena na vratima dugo bulji u mene, a onda slegne ramenima.

»OK. Možete ući. Serge će uzeti vaš kaput. Imate li poklon?«

»Em... nemam.«

Žena zakoluta očima kao da kaže: 'To sam i mislila', i okrene se sljedećoj osobi u redu, a ja jurnem unutra prije nego što promijeni mišljenje.

»Ne mogu dugo ostati«, kaže Robyn kad sam joj se pridružila. »Moram stići na tri probne večere. Ali, večeras sam te htjela posebno vidjeti, jer imam uzbudljive vijesti. Vrlo talentirani dizajner radit će na tvom vjenčanju! Ni manje ni više, nego Sheldon Lloyd!«

»Opa!« kažem, pokušavajući oponašati njezin oduševljeni ton, iako nemam pojma tko je Sheldon Lloyd. »Ajme!«

»Zapanjena si, jelda? Uvijek kažem, ako želiš da ti se neke želje ostvare, sad je pravo vrijeme da se ostvare! Razgovarala sam sa Sheldonom i nabacila mu nekoliko ideja. Usput, misli da je ona tvoja ideja s Trnoružicom *fantastična*. Uistinu originalna.« Ona se ogleda i stiša glas.

»Njegova je ideja... da pretvorimo Dvoranu s terasom u začaranu šumu.«

»Stvarno?«

»Da! Toliko sam oduševljena da ti to moram pokazati!«

Ona otvori svoju torbu i izvadi skicu, a ja zurim u nju ne vjerujući svojim očima.

»Imat ćemo breze uvezene iz Švicarske i svijetleće vilinske vijence. Hodat ćeš stazom uz drveće, a grane će se savijati iznad tebe. Borove iglice širit će divan miris dok hodaš, cvijeće će magično cvjetati dok prolaziš, a dresirane ptice pjevice pjevat će iznad tvoje glave... Sto misliš o animiranoj vjeverici?«

»Pa...« napravim malu grimasu.

»Da, ni ja baš nisam za to. OK... zaboravit ćemo šumske stvorove.« Izvadi kemijsku olovku i prekriži nešto. »Ali, inače... bit će fantastično. Ne misliš?«

»Ja... pa...«

Da joj kažem kako još uvijek nisam odlučila hoću li se vjenčati u NewYorku?

O, ne mogu. Odmah će prekinuti sve pripreme. A onda će me cinkati Elinor i doći će do strašne zbrke.

A stvar je u tome da sam sigurna kako ćemo na kraju ipak biti za Plazu. Čim pronađem način da pridobijem mamu. Mislim, bilo bi ludo ovo odbaciti.

»Znaš, Sheldon je radio za mnoge hollywoodske zvijezde«, kaže Robyn još tišim glasom.

»Kad se nađemo s njim, možeš pogledati njegovu radnu mapu. Kažem ti, tip je strašan.«

»Stvarno?« osjetim uzbuđenje. »Zvuči fantastično!«

»Odlično!« Ona pogleda na svoj sat. »Moram ići. Ali, javit ću ti se.« Stisne mi ruku, odloži svoj šampanjac i pojuri prema vratima - a ja buljim za njom, i dalje opijena.

Hollywoodske zvijezde! Čovječe, da mama za to zna, možda bi drukčije gledala na stvari?

Možda bi shvatila kako je ovo fantastična prilika?

Problem je u tome što još uvijek ne mogu skupiti hrabrosti da opet započnem tu temu. Nisam joj se usudila reći ni za ovu proslavu. Samo bi se uzrujala i rekla: 'Zar Elinor misli da mi ne možemo organizirati lijepu proslavu zaruka?' ili nešto tomu slično. A onda bih ja osjećala još veću krivnju. O, Bože! Samo trebam pronaći način na koji da joj predstavim ideju, a da se ona odmah ne nade uvrijeđenom. Možda, kad bih prvo razgovarala s Janice..., kad bih njoj rekla za hollywoodske zvijezde...

Nečiji me glasan smijeh trgne iz razmišljanja i ja shvatim da stojim posve sama. Pogledam po sobi, tražeći komu bih se pridružila. Jedina malo čudna stvar je da bi ovo trebala biti proslava mojih i Lukeovih zaruka. A ovdje je stotinjak ljudi koje ja uopće ne poznajem. To jest, tu i tamo maglovito raspoznam pokoju facu, ali nikoga ne poznajem toliko dobro da bih mu prišla i rekla 'dobra večer'. Pokušam se osmjehnuti ženi koja mi prilazi, ali me ona čudno pogleda i ode do ljudi koji stoje uz prozor. Tko god je rekao da su Amerikanci topliji od Britanaca, sigurno nikad nije bio u New Yorku.

Danny bi trebao biti ovdje negdje, bar mislim, i virim kroz vrevu. Pozvala sam Erin i Christinu, također, ali one su obje bile u poslu do grla kad sam otišla iz Barneysa.

Pretpostavljam da će doći, ali puno kasnije.

Ma daj, moram s nekim razgovarati. Elinor je sigurno tu negdje. Ona mi baš nije prvi izbor za društvo, ali možda će znati je li Luke stigao. Dok prolazim, laktareći se, pored grupe žena odjevenih u iste crne Armanije, začujem kako jedna od njih pita: »Poznajete li mladenku?« Smrzнем se iza stupa i pravim se da ne prisluškujem.

»Ne. Poznaje li je itko?«

»Gdje žive?«

»Negdje u West Willageu. Ali, navodno se sele u ovu zgradu.«

Zurim zbunjeno u stup. Kako, molim?

»Ma daj? Mislila sam da je ovdje nemoguće doći do stana.«

»Nije, ako si u rodu s Elinor Sherman!« žene se veselo nasmiju, a ja se ubacim u gužvu i prazno buljim u nečije umjetne kovrče.

Sigurno su nešto pobrkale. Nema šanse da se ovamo uselimo. Nema šanse.

Nekoliko minuta besciljno lutam uokolo, uzela sam si čašu šampanjca i pokušavam zadržati veseli osmijeh na licu. Ali, koliko god pokušavam, on svako malo splasne. Nisam baš ovako zamišljala svoju proslavu zaruka. Prvo su me na ulazu pokušali spriječiti da uđem, onda nikoga ne poznajem. Jedina hrana koju ovdje poslužuju jesu niskokalorične, visokoproteinske riblje kocke, ali poslužitelji su zaprepašteni kad pojedeš koju.

Ne mogu si pomoći a da sjetno ne pomislim na Tomovu i Lucynu proslavu zaruka. Naravno, nije bila ni približno raskošna kao ova. Janice je napravila veliku zdjelu punča, roštiljalo se i Martin je na karaokama pjevao 'Are You Lonesome Tonight?' Ali, barem je bilo zabavno.

Barem sam poznavala ljude. Znala sam više ljudi na toj proslavi, nego na ovoj, svojoj...

»Becky! Zašto se skrivaš?« Dignem pogled i osjetim veliko olakšanje. Evo Lukea. Gdje je, dovruga, bio dosad?

»Luke! Napokon!« uzviknem krenuvši prema njemu, a onda uzdahnem od sreće kad pored njega ugledam poznatog, ćelavog sredovječnog muškarca koji mi se veselo osmijehuje.

»Michael!« bacim ruke oko njega i zagrlim ga.

Michael Ellis je jedna od meni najomiljenijih osoba na cijelom svijetu. Živi u Washingtonu, gdje vodi iznimno uspješnu reklamnu agenciju. Također je i Lukeov partner u američkoj podružnici Brandon Communicationsa, i bio je njegov mentor. A, kad smo već kod toga, i moj. Da prije godinu i pol nije bilo Michaelovih savjeta, nikad se ne bih preselila u New York.

»Luke mi je rekao da ćeš možda doći!« kažem široko se smiješeći.

»Misliš da bih ovo propustio?« Michael mi namigne. »Čestitam!« On podigne čašu prema meni. »Znaš, Becky, kladim se da ti je sad žao što nisi prihvatila moju ponudu za posao. Imala bi prave izgledе u Washingtonu. A kad ono...« On odmahne glavom. »Pogledaj kako je sve ispalo. Odličan posao, dobila si svog muškarca, vjenčanje u Plazi...«

»Tko ti je rekao za Plazu?« pitam ga iznenađeno.

»Pa, skoro svi s kojima sam razgovarao. Čini se da će to biti događaj godine.«

»Pa...« stidljivo slegnem ramenima.

»Majka ti je sigurno uzbuđena?«

»Pa... hm...«, otpijem gutljaj šampanjca kako bih izbjegla odgovor.

»Koliko sam shvatio, ona nije ovdje?«

»Ne. Pa, dug je to put!« Smijeh mi je malčice kreštav, pa otpijem još jedan gutljaj šampanjca ispraznivši čašu.

»Donijet ću ti još jednu«, kaže Luke. »I idem pronaći majku. Pitala je gdje si... Upravo sam zamolio Michaela da mi bude kum«, doda on odlazeći. »Srećom, pristao je.«

»Stvarno?« oduševljeno uzviknem. »Fantastično! Ne mogu zamisliti boljeg kuma.«

»Počašćen sam«, kaže Michael. »Osim, naravno, ako ne želite da vas ja vjenčam. Malo sam zahrdao, ali vjerojatno bih zapamtio riječi...«

»Stvarno?« iznenađeno pitam. »Zar si, uz sve ostalo, potajno i svećenik?«

»Ne«, zabaci glavu i nasmije se. »Ali, neki su prijatelji prije nekoliko godina željeli da ih vjenčam. Povukao sam svoje veze i uspio se registrirati kao matičar.«

»Pa, mislim da bi bio odličan svećenik! Otac Michael. Ljudi bi preplavili tvoju crkvu.«

»Svećenik ateist.« Michael podigne obrvu. »Mislim da ne bih bio prvi.« Otpije gutljaj

šampanjca. »Pa, kako je na poslu?«

»Odlično, hvala.«

»Znaš, preporučujem te svakome koga sretnem. 'Trebate li odjeću, idite kod Becky Bloomwood u Barneys.' Govorim to vozačima autobusa, biznismenima, raznim ljudima koje sretnem na ulici...«

»Pitala sam se odakle mi dolaze takvi čudaci«, nasmijem mu se,

»Sad ozbiljno, htio sam te zamoliti malu uslugu.« Michael malčice stiša glas. »Bio bih ti zahvalan kad bi pomogla mojoj kćeri Deborah. Upravo je prekinula s dečkom i mislim da prolazi kroz fazu nedostatka samopouzdanja. Rekao sam joj da znam nekoga tko će joj pomoći.«

»Naravno«, kažem, dirnuta. »Bilo bi mi drago da joj pomognem.«

»Samo nemoj da bankrotira. Ipak ima odvjetničku plaću.«

»Pokušat ću«, obećam smijući se. »A ti?«

»Misliš da mi treba pomoć?«

»Iskreno, izgledaš jako dobro.« Pogledam njegovo besprijevano tamnosivo odijelo koje, sigurna sam, nije stajalo ispod tri tisuće dolara.

»Uvijek se dotjeram kad znam da ću vidjeti lijepe ljude«, kaže Michael. Pogleda po prostoriji sa zainteresiranim izrazom lica, a ja pratim njegov pogled. Grupa od šest sredovječnih žena blizu nas živahno čavrlja, kao da uopće ne staju uzeti zraka. »Jesu li ovo tvoje prijateljice?«

»Ne«, priznam. »Ne poznajem ovdje baš puno ljudi.«

»To sam i mislio.« Uпитno me pogleda i otpije malo šampanjca. »Pa... kako se slažeš s budućom svekrvom?« Njegov je izraz tako nevin da se poželim smijati.

»Dobro«, kažem. »Znaš...«

»O čemu pričate?« pita Luke, odjednom se pojavivši pored mene. Doda mi punu čašu šampanjca, a ja brzo pogledam Michaela.

»Pričali smo o planovima za vjenčanje«, olako odgovori Michael. »Jeste li odlučili kamo ćete na bračno putovanje?«

»Nismo o tome još razgovarali«, pogledam Lukea. »Ali, imam neke ideje. Trebali bismo otići nekamo gdje je stvarno lijepo i toplo. I glamurno. I nekamo gdje nikad prije nisam bila.«

»Znaš, nisam siguran hoću li imati vremena za putovanje«, kaže Luke malo se mršteći. »Tek smo dobili NorthWest, a to znači da nas, možda, očekuje još jedno širenje. Mogli bismo bračno putovanje pretvoriti u produljeni vikend.«

»Produljeni vikend?« zurim u njega u nevjerici. »To nije bračno putovanje!«

»Luke«, kaže s neodobravanjem Michael. »To neće ići. Moraš odvesti svoju ženu na lijepo bračno putovanje. Kao kum, inzistiram na tome. Gdje nikad nisi bila, Becky? U Veneciji? Rimu? Indiji? Africi?«

»Nisam nigdje bila!«

»Shvaćam.« Michael podigne obrvu. »To bi moglo biti skupo.«

»Svi su vidjeli svijeta, osim mene. Nikad nisam uzela slobodnu godinu. Nikad nisam bila u Australiji ili Tajlandu...«

»Nisam ni ja«, odvratil Luke sliježući ramenima. »Koga je to briga?«

»Mene je briga!. Nisam ništa napravila! Znaš, Suzeina majka ima najbolju prijateljicu koja je seljanka iz Bolivije«, pogledam Lukea nastojeći ga impresionirati. »Zajedno su uzgajale kukuruz na poljima Llanosa!«

»Izgleda da ćete u Boliviju«, kaže Michael Lukeu.

»To želiš raditi na našem bračnom putovanju? Uzgajati kukuruz?«

»Samo sam mislila da bismo, možda, mogli proširiti vidike. Poput... putovanja s naprtnjačom, recimo.«

»Becky, jesi li svjesna što znači putovanje s naprtnjačom?« pita me Luke blago. »Sve stvari su ti u jednom ruksaku. Koji moraš *nositi*. Nema FedExa.«

»Mogu ja to!« kažem srdito. »Vrlo lako! I upoznali bismo gomilu stvarno zanimljivih ljudi...«
»Ja već poznajem gomilu zanimljivih ljudi.«

»Znaš bankare i PR-e! Poznaješ li ijednog seljaka iz Bolivije? Poznaješ li ijednog beskućnika?«

»Ne mogu reći da poznajem«, odgovori Luke. »A ti?«

»Pa... ne«, priznam nakon stanke. »Ali, to nije bitno. Trebali bismo!«

»OK, Becky«, kaže Luke podignuvši ruku. »Imam rješenje. Ti organiziraj bračno putovanje, gdje god želiš, samo da ne traje dulje od dva tjedna.«

»Stvarno?« zurim u njega. »Ti to ozbiljno?«

»Ozbiljno. Imaš pravo, ne možemo se vjenčati bez poštenog bračnog putovanja.« Nasmije mi se. »Iznenadi me.«

»Pa, dobro. I hoću!«

Otpijem gutljaj šampanjca osjećajući kako uzbuđenje vrije u meni. Kako je to cool! Ja biram bračno putovanje! Možda bismo mogli otići u neke nevjerojatne toplice na Tajlandu, ili tako negdje. Ili, na neki spektakularan safari...

»Kad smo već kod beskućnika«, kaže Luke Michaelu, »od rujna smo na ulici.«

»Stvarno?« začudi se Michael. »Što se dogodilo?«

»Najam nam ističe, a vlasnica prodaje zgradu. Svi smo na ulici.«

»Joj, da!« uzviknem, i ugodna vizija Lukea i mene kako stojimo na vrhu egipatske piramide odjednom iščezne. »To me podsjetilo. Luke, upravo sam čula jedan vrlo čudan razgovor. Neki su ljudi govorili da ćemo se preseliti u ovu zgradu. Odakle im to?«

»To je mogućnost«, odgovori Luke.

»Što?« blijedo buljim u njega. »Kako to misliš, mogućnost? Jesi li poludio?«

»Zašto ne?«

Malo stišam glas.

»Zar stvarno misliš da želim živjeti u ovoj zagušljivoj zgradi punoj groznih starih baba koje te gledaju kao da smrdiš?«

»Becky...« prekine me Michael značajno trzajući glavom.

»Istina je!« okrenem mu se. »Nijedna osoba koja živi u ovoj zgradi nije draga! Upoznala sam ih i svi su apsolutno...«

Naglo se zaustavim kad sam shvatila što mi Michael pokušava reći.

»Osim... Lukeove majke«, dodam, pokušavajući zvučati prirodno. »Naravno.«

»Dobra večer, Rebecca«, čujem hladan glas iza sebe i okrenem se, osjećajući kako mi obrazi gore.

Evo je, stoji iza mene, u dugoj bijeloj haljini u grčkom stilu koja u naborima pada na pod.

Tako je mršava i blijeda da izgleda poput jalnog od svojih stupova.

»Dobra večer, Elinor«, ljubazno je pozdravim. »Izgledate dražesno. Žao mi je što sam malo zakasnila.«

»Rebecca«, odgovori ona i ponudi mi obraz. »Nadam se da si se upoznavala s gostima? Nisi samo stajala ovdje i provodila vrijeme s Lukeom?«

»Hm... na neki način...«

»Ovo je dobra prilika da upoznaš neke važne ljude«, kaže ona. »Predsjednicu ove zgrade, naprimjer.«

»Točno«, kimnem. »Pa, hm... možda.«

Sad vjerojatno nije trenutak da joj kažem kako nema šanse, ni za milijun godina, da se uselim u ovu zgradu.

»Kasnije ću te upoznati s njom. Sad ću održati zdravicu«, kaže ona. »Dodite oboje sa mnom na podij.«

»Odlično!« kažem pokušavajući zvučati oduševljeno i otpijem poveći gutljaj šampanjca.

»Majko, znaš Michaela«, kaže Luke.

»Svakako«, kaže Elinor graciozno se osmjehnuvši. »Kako ste?«
»Dobro, hvala«, odgovori Michael ljubazno. »Namjeravao sam doći na otvaranje vaše zaklade, ali nažalost, nisam mogao. Čuo sam da je bilo jako lijepo?«
»Da, jest. Hvala vam.«
»A sad, još jedna sretna prilika.« On pokaže po sobi. »Baš sam govorio Lukeu kako je sretan što je našao tako lijepu, talentiranu i uspješnu djevojku poput Becky.«
»Svakako«, Elinorin se osmijeh smrzne.
»Ali, i vi sigurno isto mislite.«
Tišina.
»Naravno«, napokon kaže Elinor. Ona ispruži ruku i, nakon kraćeg dvoumljenja, položi je na moje rame.
O, Bože! Prsti su joj tako hladni. Kao da me dotaknula Ledena kraljica. Pogledam Lukea, a on blista od zadovoljstva.
»Pa! Zdravica!« kažem veselo. »Povedite nas!«
»Vidimo se kasnije, Michael«, kaže Luke.
»Dobru zabavu«, odgovori Michael i namigne mi. »Luke«, doda on tiho kad se Elinor odmaknula, »moram s tobom poslije popričati, tiče se dobrotvorne organizacije tvoje majke.«
»Aha«, kaže Luke nakon stanke. »Dobro.«
Jesam li ja to umislila ili je on upravo izgledao kao da se brani?
»Ali, prvo nazdravite«, kaže Michael ljubazno. »Nismo ovdje da bismo pričali o poslu.«

Hodajući kroz prostoriju zajedno s Lukeom i Elinor, primijetim | kako se ljudi okreću za nama i mrmljaju. Podij je napravljen nakraju sobe. Kad smo se popeli, prvi put sam osjetila nervozu. Zavladao je tišina i svi okupljeni gledaju u nas. Dvjesto očiju me odmjerava 'manhattanskim pogledom'. Pokušavajući ostati neopterećena, tražim poznata lica, prijatelje koje sam pozvala. Ali, osim Michaela koji je odozda, nema nijednoga. I dalje se smješkam, ali sam, zapravo, potištena. Gdje su moji prijatelji? Znam da su Christina i Erin na putu ovamo, ali gdje je Danny? Obećao je da će doći.
»Dame i gospodo«, kaže Elinor umiljato, »dobrodošli. Veliko mi je zadovoljstvo što vas večeras mogu pozdraviti u povodu ove sretne prigode. Osobito zahvaljujem Marciji Fox, predsjednici ove zgrade, i Gunevereu von...«
»Briga me za vaš glupi popis!« čujem kreštavi glas s vrata i nekoliko se glava okrene.
»...von Landlenburgu, članu Zaklade Elinor Sherman...« kaže Elinor, a njena čeljust postaje sve ukočenija.
»Pusti me unutra, ti glupa kravo!«
Začuje se natezanje, pa mali vrisak, a onda se cijela soba znatizeljno okrene.
»Makni ruke s mene. Trudna sam, OK? Ako mi se išta dogodi, tužit ću te!«
»Ne vjerujem!« vrisnem od zadovoljstva i skočim s podija. »Suze!«
»Bex!« Suze se pojavi na vratima, potamnjela i zdrava, s perlicama u kosi i povećom izbočinom koja se nazire ispod haljine. »Iznenadenje!«
»Trudna?« Tarquin se pojavi iza nje, u prastarom sakou koji je odjenuo preko polo pulovera, i izgleda totalno šokirano. »Suze, dušo... o čemu ti pričaš?«

»Htjeli smo te iznenaditi!« kaže Suze kad je metež zamro, a Elinor izrekla svoju zdravicu - u kojoj je mene i Lukea spomenula jednom, a Zakladu Elinor Sherman šest puta. »Ovo je posljednja etapa našeg bračnog putovanja! Pojavili smo se pred tvojim stanom...«

»A ja sam, kao i uvijek, dotrčao na vrijeme...« ubaci se Danny nacerivši se kao da se ispričava.

»Onda je Danny pitao zašto ne bismo pošli zajedno s njim na proslavu i šokirali te?«

»Bogme si šokirala Tarquina!« kažem ja cereći se. Ne mogu skinuti veseli smiješak s lica. Suze i Tarquin i Danny pojavili su se zajedno.

»Znam.« Suze napravi žalosnu grimasu. »Htjela sam mu puno nježnije priopćiti sretnu vijest.«

»Ali, ne vjerujem da već nije i sam shvatio! Mislim, pogledaj se!«

Pokažem na njezinu izbočinu prekrivenu crvenom rastezljivom haljinom i, iskreno, ne može biti očitije.

»Jednom ili dvaput je komentirao moj trbuh«, kaže neodređeno Suze. »Ali sam mu rekla da sam osjetljiva na svoju težinu, pa je prestao. Ma, sad mu je dobro. Pogledaj ga!«

Ona pokaže na Tarquina, kojega je okružila grupa oduševljeno zainteresiranih newyorskih dama.

»Živite li u dvorcu?« čujem kako ga jedna pita.

»Pa... ovaj, da. Zapravo, živim.«

»Poznajete li princa Charlesa?« pita ga druga razrogačivši oči.

»Jednom ili dvaput smo igrali polo...« Tarquin se ogledava, očajnički pokušavajući pobjeći.

»Morate upoznati moju kćer«, izjavi jedna od dama zagrlivši ga svojom rukom nalik na štipaljku. »Ona obožava Englesku. Bila je na Hampton Courtu *šest puta*.«

»Spektakularan je«, čujem tihi glas u svom uhu, okrenem se i ugledam Dannyja kako preko mog ramena gleda u Tarquina. »Totalno spektakularan. Jel maneken?«

»Jel što?«

»Mislim, ta priča o njemu da je farmer.« Danny povuče dim cigarete. »To je sranje, jelda?«

»Misliš da bi Tarquin trebao biti *maneken*?« Ne mogu si pomoći pa prasnem u smijeh.

»Što?« brani se Danny. »Odlično izgleda. Mogao bih dizajnirati cijelu kolekciju po njemu. Princ Charles upoznaje... Rupert Everett... upoznaje...«

»Danny, jasno ti je da on nije homoseksualac?«

»Naravno da mi je jasno! Kakvim me to smatraš?« Danny zamišljeno stane. »Ali, išao je u engleski internat, zar ne?«

»Danny!« gurnem ga i dignem pogled. »Bok, Tarquine! Uspio si pobjeći!«

»Bok!« pozdravi Tarquin, izgledajući izmučeno. »Suze, dušo, jesi li dala Becky stvari koje joj je poslala majka?«

»Joj, u hotelu su«, odgovori Suze i okrene se prema meni. »Bex, navratili smo k tvojima na putu do aerodroma. Opsjednuti su!« hihoće se. »Ne mogu ni o čemu drugome razgovarati osim o vjenčanju.«

»To me ne iznenađuje«, kaže Danny. »Izgleda da će to biti pravi spektakl. Catherine Zeta-Jones, požderi se!«

»Catherine Zeta-Jones?« zainteresirano ponovi Suze. »Kako to misliš?«

Osjećam kako mi se cijelo tijelo ukočilo. Sranje. Brzo, smisli nešto.

»Danny«, kažem ležerno. »Mislim da je tamo urednik *Women's Wear Daily*.«

»Stvarno? Gdje?« Danny mahnito okreće glavu. »Vraćam se za sekundu.« Nestane u gomili, a ja osjetim olakšanje.

»Kad smo bili kod njih, raspravljali su o tome koliko veliki šator treba iznajmiti«, kaže Suze s hihotom. »Natjerali su nas da sjednemo na travnjak i pravimo se da smo gosti.«

Ne želim to slušati. Otpijem veliki gutljaj šampanjca i pokušavam smisliti neku drugu temu.

»Jesi li rekla Becky onu drugu stvar koja se dogodila?« pita Tarquin odjednom poprimivši ozbiljan izraz lica.

»Hm... ne, nisam još«, odgovori Suze s krivnjom, a Tarquin duboko i ozbiljno uzdahne.

»Becky, Suze ti nešto mora priznati.«

»Tako je.« Suze se ugrize za usnu i izgleda posramljeno. »Bili smo kod tvojih roditelja i zatražila sam da vidim vjenčanicu tvoje mame. Svi smo joj se divili, a ja sam držala šalicu kave...« Ona spusti glavu. »A zatim, ne znam kako se to dogodilo, ali... prolila sam kavu po haljini.«

Zaprepašteno buljim u nju.

»Po haljini? Ozbiljno?«

»Ponudili smo se da je očistimo, naravno«, kaže Tarquin. »Ali, nisam siguran da ćeš je moći nositi. Tako nam je užasno žao, Becky. Naravno, platit ćemo drugu haljinu.« On pogleda svoju praznu čašu. »Želite li nešto popiti?«

»Znači, haljina je... uništena?« pitam, da budem sigurna.

»Da, i mogu ti reći da nije bilo lako!« kaže Suze čim se Tarquin nade izvan našeg dometa.

»Prvi put kad sam probala, tvoja ju je mama na vrijeme povukla. A onda se počela brinuti i rekla kako bi bilo bolje da je spremi. Praktički sam morala baciti šalicu kave na nju, upravo kad ju je spremala, a čak sam i tada uspjela zaliti samo povlaku. Naravno, tvoja me mama sad mrzi«, doda ona potišteno. »Mislim da me neće pozvati na vjenčanje.«

»O, Suze. Ne mrzi te. *I puno* ti hvala. Srce si. Stvarno sam mislila da nećeš moći.«

»Pa, nisam mogla dopustiti da izgledaš kao janjeći kotlet, zar ne?« naceri se Suze. »Samo, čudno je što na svojim fotografijama s vjenčanja tvoja mama izgleda stvarno lijepo u njoj. A u stvarnosti...« napravi malu grimasu.

»Upravo tako. O, Suze, tako mi je drago što si ovdje«, impulzivno je zagrlim. »Mislila sam da ćeš biti... udana. Kako je biti u braku?«

»Otprilike isto«, odgovori Suze nakon stanke. »Osim što imamo više tanjura...«

Osjetim kako me netko tapše po ramenu i ugledam crvenokosu ženu u svijetlom svilenom odijelu.

»Laura Redburn Seymour«, predstavi se ona pružajući mi ruku. »Moj muž i ja moramo ići, ali sam vam htjela reći da sam upravo čula vaše planove za vjenčanje. I ja sam se udala na istome mjestu prije petnaest godina. I reći ću vam da ništa nije ravno hodanju prema tom oltaru.« Ona sklopi ruke i nasmiješi se svome mužu, koji izgleda poput Clarka Kenta.

»Ajme«, kažem. »Pa... hvala vam!«

»Znači, odrasli ste u Oxshottu?« pita je veselo Suze. »Kakva slučajnost!« O, jebemu!

»Oprostite?« začudi se Laura Redburn Seymour.

»Oxshott!« vikne Suze. »Znate!«

»Ox? Što, vol?« Laura Redburn Seymour gleda zbunjeno u svog muža.

Ne [volimo lov](#).^{*} kaže Clark Kent pomalo hladno. »Laku noć. I, još jednom, čestitke«, doda on meni.

Dok njih dvoje odlaze, Suze me zbunjeno gleda.

»Bex. Jel ovo imalo kakav smisao?«

»Pa... ovaj...«, protrljam nos dobivajući na vremenu.

Stvarno ne znam zašto, ali imam snažan osjećaj da ne želim reći Suze za Plazu.

OK. Znam zašto. Zato što točno znam što će mi reći.

»Da!« kažem napokon. »Mislim da je, na neki način.«

»Ne, nije! Ona se nije udala u Oxshottu. Zašto je mislila da ćeš hodati do istog oltara kao i ona?«

^{*} Oxshott je selo udaljeno 27 km od Londona, u predjelu Surreya. U engleskom jeziku može se protumačiti kao igra riječi: ox-vol, shott-pucati, tj. lov na volove (Op. prev.)

»Pa... znaš... oni su Amerikanci. Ništa što kažu nema smisla. Pa, ovaj... kupovanje vjenčаницe! Hoćemo li ići sutra?«

»Ooh, obavezno!« kaže Suze i lice joj se razvedri. »Kamo ćemo ići? Ima li u Barneysu odjel za mladenke?«

Hvala Bogu, Suze je tako draga i ništa ne sumnja.

»Da, ima«, kažem. »Već sam nabrzaka pogledala, ali nisam još ništa probala. Jedini je problem što nemam dogovoreno, a sutra je subota.« Zamislim se. »Mogle bismo pokušati u Vera Wang trgovini, ali tamo je sigurno već sve rezervirano...«

»Želim kupiti i neke stvari za dijete. Imam popis.«

»Kupila sam ti nekoliko sitnica«, kažem gledajući razdragano njen trbuh. »Znaš. Neke poklončiče.«

»Želim jako lijepi babyphone...«

»Ne brini se, kupila sam ti jedan. I neku jako slatku odjeću!«

»Bex, nisi trebala!«

»Bila je rasprodaja u Baby Gapu«, branim se.

»Oprostite?« prekine nas glas i ugledamo kako nam se približava dama u crnom s biserima.

»Nisam mogla ne čuti vaš razgovor. Zovem se Cynthia Harrison. Prisna sam prijateljica Elinor i Robyn, vaše organizatorice vjenčanja. U vrlo ste dobrim rukama!«

»O, da!« kažem ja ljubazno. »To je lijepo čuti!«

»Ako tražite vjenčanicu, mogu li vas obje pozvati da dođete u moj novi butik za mladenke-Haljina iz snova?« Cynthia Harrison mi se široko osmjehne. »Prodajem vjenčаницe već dvadeset godina, a upravo sam ovaj tjedan otvorila trgovinu na Madison aveniji. Imamo veliki izbor dizajnerskih haljina, cipela i svega ostalog. Osobna usluga u luksuznom okruženju. Udovoljavamo svim mladenkinim željama, kako god velike ili male one bile.«

Ona stane, poprilično naglo, kao da je čitala s blesimetra.

»Pa... OK. Sutra ćemo doći.«

»Može oko jedanaest sati?« predloži Cynthia, a ja pogledam Suze, koja kimne.

»Onda u jedanaest. Hvala najljepša!«

Uzbuđeno se nacerim Suze kad se Cynthia Harrison udaljila. Ali, ona gleda na drugu stranu sobe.

»Što je Lukeu?« pita ona.

»Kako to misliš?« okrenem se i zablujim. Luke i Michael su u kutu sobe, udaljeni od ostalih, i izgledaju kao da se prepiru.

Dok gledam, Luke obrambeno podigne glas, a ja uhvatim riječi '...širi vidici, za Boga miloga!'

»O čemu razgovaraju?« pita Suze.

»Nemam pojma!«

Napinjem se iz petnih žila, ali čujem samo neke čudne isječke.

»... jednostavno ne mislim... primjereno...« govori Michael.

»... kratko vrijeme... mislim da je sasvim primjereno...«

Bože, Luke izgleda stvarno uzrujano.

»... krivi dojam... iskorištavanje položaja...«

»... dosta toga!«

U nevjerici gledam kako Luke izlazi iz sobe. Čini se da je Michael totalno zaprepašten njegovom reakcijom. Na trenutak je šokirano ukočen, a onda dohvati svoju čašu i otpije gutljaj whiskyja.

Ne mogu vjerovati. Nikad nisam vidjela da se Luke i Michael ovako žestoko svađaju. Mislim, Luke obožava Michaela. Njega gleda kao oca. Što se, zaboga, događa?

»Vraćam se za minutu«, promrmljam Suze i požurim, što je diskretnije moguće, do Michaela koji još uvijek stoji kao ukopan i bulji u prazno.

»Što je to bilo?« pitam ga čim sam došla do njega. »Jeste li se vi to svađali?« Michael me zapanjeno pogleda, a ona brzo povratu smiješak na svoje lice. »Samo mala poslovna nesuglasica«, odgovori. »Nemaš se zašto brinuti. Pa, jesi li odlučila kamo ćete na bračno putovanje?« »Michael, daj. To sam ja! Reci mi što se događa.« Stišam glas. »Sto si mislio pod time da Luke iskorištava svoj položaj? Što se dogodilo?« Duga je stanka i vidim da Michael važe bi li mi rekao ili ne. » Jesi li znala«, počne on napokon, »da je najmanje jedan zaposlenik iz Brandon Communicationsa pregrupiran da radi za Zakladu Elinor Sherman?« »Sto?« zurim šokirano u njega. »Jel ti to ozbiljno?« »Nedavno sam otkrio da je nova pomoćnica u kompaniji prebačena da radi za Lukeovu majku. Brandon Communications je još uvijek plaća, ali ona je, zapravo, Elinorina stalna sluga. Naravno, nesretna je zbog toga«, uzdahne Michael. »Samo sam htio o tome porazgo-varati, ali Luke me nije htio ni saslušati.« »Nisam imala pojma!« kažem zapanjeno. »Ništa mi od toga nije spomenuo.« »Nikome ništa nije rekao. Ja sam saznao slučajno, jer ta pomoćnica poznaje moju kćer, a ona je mislila da je to dovoljno bitno da mi kaže.« Michael stiša glas. »Prava je opasnost da bi se ta pomoćnica mogla požaliti investitorima, a to bi Lukea moglo dovesti u nevolje.« Ne mogu ovo shvatiti. Kako Luke može biti tako glup? »To je djelo njegove majke«, kažem na kraju. »Znaš kako ona djeluje na njega. Sve će učiniti da je impresionira.« »Znam«, kaže Michael. »I to mogu razumijeti. Svi mi imamo svoje komplekse.« Pogleda na sat na svojoj ruci. »Nažalost, moram ići.« »Ne možeš otići! Moraš prvo porazgovarati s njim!« »Mislim da od toga trenutačno ne bi bilo koristi.« Michael me toplo pogleda. »Becky, nemoj da ti ovo pokvari večer. I nemoj zbog toga gnjaviti Lukea. Tema je, očito, vrlo osjetljiva.« Stisne mi ruku. »Siguran sam da će se sve srediti.« »Neću, obećajem!« prisilim se na veseli osmijeh. »Hvala ti što si došao, Michael. To nam stvarno puno znači. I Lukeu i meni.« Nježno ga zagrlim i gledam za njim dok odlazi. A onda, čim je iščeznuo, izađem iz sobe. Moram razgovarati s Lukeom, što je prije moguće. Znam da Michael ima pravo. Radi se o vrlo osjetljivoj temi, tako da ga neću napasti. Postavit ću par pitanja da ispitam situaciju, taktičnih pitanja, i nježno ga usmjeriti na pravi put. Baš kao što bi to buduća žena i trebala.

Nadžem ga na gornjem katu, kako sjedi na stolici u majčinoj spavaćoj sobi i bulji uprazno. »Luke, upravo sam razgovarala s Michaelom!« uzviknem. »Rekao mi je da šalješ osoblje iz Brandon Communicationsa da rade u zakladi tvoje majke! Jesi li ti poludio?« Ups! To nije dobro ispalo. »Jednu pomoćnicu«, odvratu Luke ne pogledavši me. »OK?« »Neka si sama zaposli proklete asistente!« »To je bila samo pripomoć. Isuse, Becky...« »Ne možeš si dopustiti da dijeliš osoblje kako ti se sviđi! To je smiješno!« »Ma stvarno?« kaže Luke opasno niskim tonom. »A ti si poslovni stručnjak, ha?« »Ne, ali znam dovoljno da skužim da to nije u redu! Luke, što ako investitori saznaju? Ne možeš koristiti svoju tvrtku za subvencioniranje dobrotvorne organizacije tvoje majke!« »Becky, nisam totalni idiot. Ova stvar s dobrotvornom organizacijom koristit će kompaniji.« Konačno okrene glavu prema meni. »U ovom se poslu sve vrti oko imidža. Kada ma budu fotografirali kako predajem ček s golemim iznosom zaslužnoj dobrotvornoj organizaciji, pozitivan učinak bit će strahovit. Danas ljudi žele biti udruženi s kompanijama koje nešto i

uzvraćaju. Već sam isplanirao snimanje za nekoliko tjedana, i sve sam osmislio. To će odlično utjecati na naš profil!«

»Pa, zašto onda to Michael nije tako rekao?«

»Nije htio slušati. Samo je pričao kako 'namještam pogrešni presedan'.«

»Pa, možda to ima smisla! Mislim, zapošljavaš osoblje da radi za tebe, a ne šalješ ih drugoj kompaniji...«

»To je jedinstveni primjer«, prekine me nestrpljivo Luke. »Po mom mišljenju, korist koju će tvrtka izvući iz toga uvelike će nadmašiti troškove.«

»Ali, nikome nisi rekao, nikoga nisi pitao...«

»Ne moram tražiti dopuštenje«, kaže Luke izgledajući skamenjeno. »Ja sam izvršni direktor ove kompanije. Mogu donositi kakve god odluke želim.«

»Nisam mislila da tražiš dopuštenje«, brzo se ispravim. »Ali, Michael je tvoj partner! Trebao bi ga saslušati. Trebao bi mu vjerovati.«

»A on bi trebao vjerovati meni!« odvrati ljutito Luke. »Neće biti problema s investitorima. Vjeruj mi, kada vide koliki ćemo publicitet stvoriti, bit će i više nego zadovoljni. Kad bi Michael barem to *razumio*, umjesto da se zabavlja glupim detaljima... Gdje je on?«

»Michael je morao otići«, kažem - i vidim kako se Lukeovo lice stvrdnulo od šoka.

»Otišao je? Krasno!« »Nije bilo tako. Morao je otići.« Sjednem na krevet i primim Lukea za ruku. »Luke, nemoj se svađati s Michaelom. On ti je tako dobar prijatelj. Daj, sjećaš se što je sve učinio za tebe? Sjećaš se govora koji je održao za tvoj rođendan?«

Pokušavam podići raspoloženje, ali Luke to ne primjećuje. Njegovo je lice napeto kao da se brani, a ramena zgrbljena. Ne želi čuti ni jednu moju riječ. Uzdahnem i otpijem malo šampanjca. Morat ću pričekati bolji trenutak.

Neko vrijeme vlada tišina, a onda se oboje opustimo. Kao da smo dogovorili primirje.

»Bolje da idem«, kažem na kraju. »Suze ovdje nikoga ne poznaje.«

»Koliko će dugo biti u New Yorku?« pita Luke podignuvši pogled.

»Samo nekoliko dana.«

Popijem šampanjac i besposleno se ogledam po sobi. Nikad prije nisam bila u Elinorinoj spavaćoj sobi. Besprijekorno je uređena, kao i cijeli stan, sa svjetlim zidovima i skupim namještajem radenim po mjeri.

»Hej, znaš što«, kažem, odjednom se sjetivši. »Suze i ja sutra idemo kupiti vjenčanicu!« Luke me iznenađeno pogleda.

»Mislio sam da ćeš odjenuti vjenčanicu svoje majke.«

»Da. No«, navučem tužnu facu, »stvar je u tome da se dogodila grozna nezgoda...«

I sve što mogu na to reći jest - hvala Bogu! Hvala Bogu na Suze i njenoj dobro naciľjanoj šalici kave.

Kad smo došle do izloga trgovine Haljina iz snova na Madison aveniji, odjednom shvatim što je mama željela da učinim. Kako je mogla poželjeti da odjenem njezinu grozotu s volanima, umjesto jedne od ovih prekrasnih, zapanjujućih kreacija koje bi sigurno osvojile i Oskara?! Otvorimo vrata i ogledamo se po tihom izložbenom prostoru, s tepihom boje šampanjca i naslikanim 3D oblacima na stropu, a s obje strane prostorije u dva reda vise svjetlucave, pune šljokica, sjajne vjenčаницe.

Osjećam kako u meni raste uzbuđenje, poput fontane. Svaki bih se tren mogla glasno zahihotati.

»Rebecca!« Cynthia nas ugleda i pride nam. »Tako mi je drago što ste došle. Dobrodošle u Haljinu iz snova, naš moto je...«

»Oo, kladim se da znam!« prekine je Suze. »Ispunite svoj san u Haljini iz snova?«

»Ne, nije.« Cynthia se nasmiješi.

»Snovi se ispunjuju u Haljini iz snova?«

»Ne«, Cynthiajin smiješak postane malčice napet. »Naš moto je: 'Mi ćemo naći vašu Haljinu iz

snova.«

»Aha, krasno!« ljubazno kimne Suze. »Mislim da su moji bolji«, šapne mi na uho. Cynthia nas uvede u tihu sobu i posjedne na krem sofou. »Odmah ću se vratiti«, kaže ljubazno. »U međuvremenu malo prolistajte časopise.« Suze i ja se uzbuđeno nacerimo jedna drugoj - a onda ona uzme *Modernu mladenku i Vjenčanja Marthe Steward*.

Isuse, obožavam *Vjenčanja Marthe Steward*.

Potajno želim raditi u tom časopisu. Želim se uvući u ove stranice sa svim tim prekrasnim ljudima koji se vjenčaju u Nantucketu i Južnoj Karolini i jašu do kapelice na konjima i rade vlastite držače za kartice s imenima uzvanika od smrznutih crvenkastosmedih jabuka.

Zurim u fotografiju naočitogog para koji stoji u makovom polju, a u pozadini su zapanjujuće lijepe planine. Možda bismo se i mi trebali vjenčati u makovom polju, ja bih mogla na glavi imati vijenac od ječma, a Luke bi vlastitim rukama izradio prekrasne stolice za nas, jer se njegova obitelj već šest generacija bavi stolarijom. Zatim bismo se dovezli kući u staroj seoskoj kočiji...

»Što je to 'francuska usluga bijelih rukavica'?« pita Suze gledajući zbunjeno u oglas.

»Ne znam«, dignem omamljeno pogled. »Hej, Suze, pogledaj ovo. Da sama napravim buket?«

»Što?«

»Pogledaj!« pokažem na stranicu. »Možeš napraviti cvijeće od krep papira za maštovit i jedinstven buket.«

»Ti? Da napraviš papirnato cvijeće?«

»Pa, mogla bih!« odvratim, pogođena njenim tonom. »Vrlo sam kreativna osoba, znaš.«

»A što ako bude kiše?«

»Neće padati kiša...« naglo stanem.

Skoro sam rekla 'neće padati kiša u Plazi'.

»Jednostavno... znam da neće padati«, kažem i brzo okrenem stranicu. »Ajme, pogledaj ove cipele!«

»Dame! Počnimo!« Cynthia se ponovno pojavi s papirom u rukama. Sjedne na malu pozlaćenu stolicu, a mi je obje pozorno gledamo.

»Ništa vas u životu«, kaže ona, »ne može pripremiti na iskustvo kupovanja vjenčаницe.

Možda mislite da znate kupovati odjeću«, Cynthia se lagano osmjehne i zatrese glavom, »ali kupovanje vjenčаницe nešto je sasvim drukčije. Mi u Haljina iz snova volimo j reći da vi ne birate svoju haljinu...«

»Nego vaša haljina bira vas?« predloži Suze.

»Ne«, kaže Cynthia s prizvukom dosade u glasu. »Vi ne *birate* svoju haljinu«, ponovi ona okrećući se meni, »vi *susrećete* svoju haljinu. Susreli ste svog muškarca..., sad je vrijeme da susretnete svoju haljinu. I, budite uvjereni, ona vas čeka. To je, možda, prva haljina koju ćete probati.« Cynthia pokaže na usku haljinu s naramenicama što se vežu oko vrata koja visi blizu nas. »A možda - dvadeseta. Ali, kada odjenete pravu haljinu... tu će vas strefiti.« Ona stavi ruke na svoj trbuh. »To je poput zaljublivanja. Znat ćete.« »Stvarno?« ogledam se osjećajući žmarce uzbuđenja. »Kako ću znati?«

»Vjerujte mi... znat ćete.« Ona mi se mudro osmjehne. »Jeste li imali kakvu ideju o vjenčanicu?«

»Pa, svakako da sam nešto pomišljala...«

»Odlično! Uvijek pomaže ako možemo malo suziti potragu. No, prije nego što počnemo, postaviti ću vam nekoliko osnovnih pitanja.« Ona škljocne svojom kemijskom olovkom.

»Želite li nešto jednostavno?«

»Apsolutno«, odgovorim kimajući glavom. »Stvarno jednostavno i elegantno. Ili čak s dosta

detalja«, dodam, uhvativši pogledom jednu prekrasnu haljinu s ružama koje se u kaskadama spuštaju niz leda,
»Dobro. Pa... jednostavnu ili s detaljima...« ona načrčka na papir, »Želite li perlice ili vez?
»Oboje.«
»OK... Rukave ili bez naramenica?«
»Možda bez naramenica«, kažem zamišljeno. »Ili s rukavima.«
»Želite li povlaku?«
»O, da, naravno!«
»Ali, ne bi ti smetalo da je nemaš, zar ne?« ubaci se Suze, koja lista časopis *Frizure za vjenčanje*. Mislim, uvijek možeš imati onaj jako dugački veo.«
»To je istina. Ali, sviđa mi se ideja o povlaci...« zurim u nju, obuzeta iznenadnom mišlju.
»Hej, Suze, kad bih pričekala nekoliko godina s udajom, tvoje bi dijete imalo dvije godine - i moglo bi držati moju povlaku!«
»Ajme!« Suze preklopi usta rukom. »To bi bilo tako divno! Ali, što ako bi se spotaldo? Ili zaplakalo?«
»Ne bi mi smetalo! A mogle bismo mu kupiti prekrasno malo Odijelce...«
»Ako bismo se mogle vratiti temi...« Cynthia nam se nasmiješi i pogleda papirić. »Znači, tražimo nešto ili jednostavno ili s detaljima, s rukavima ili naramenicama, s mogućim perlicama ili vezom, sa ili bez povlake.«
»Točno!« moje oči prate njene koje kruže po trgovini. »Ali, znate, fleksibilna sam.«
»Dobro.« Cynthia neko vrijeme tiho bulji u svoje zabilješke. »Dobro«, ponovi. »Pa, jedini način da saznaš jest da probaš nekoliko haljina... Pa, počnimo!«

* * *

Zašto ovo nikad prije nisam radila? Isprobavanje vjenčanica nešto je najzabavnije što sam ikad radila u svom životu! Cynthia me uvede u veliku garderobu sa zlatnobijelim tapetama s anđelima i velikim ogledalom. Pruži mi čipkasti korzet i satenske cipele s visokom potpeticom, a onda njezina pomoćnica donosi po pet haljina. Probam svilenu, šifonsku, usku haljinu s otvorenim leđima, balerinske haljine s uskim korzetima i slojevima tila, haljine napravljene od blistavog satena i čipke, haljine bez ikakvih ukrasa s dugačkim povlakama, jednostavne haljine, svjetlucave haljine...
»Kada ugledaš onu pravu, znat ćeš«, Cynthia mi i dalje govori, dok pomoćnica vješa haljine.
»Samo... i dalje probaj.«
»Hoću!« kažem sretno ulazeći u haljinu bez naramenica, od čipke, s perlicama i šušlavom suknjom. Izadem van i paradiram ispred Suze.
»Ova je fantastična!« izjavi ona. »Bolja je od one s tankim naramenicama.«
»Znam! Ali još uvijek mi se sviđa ona s čipkastim rukavima i golim ramenima...« kritički se gledam. »Koliko sam ih dosad probala?«
»Zajedno s ovom... trideset i pet«, kaže Cynthia gledajući na popis.
»A koliko sam ih zabilježila kao moguće?«
»Trideset i dvije.«
»Stvarno?« iznenađeno dignem pogled. »Koje mi se to nisu svidjele?«
»Dvije ružičaste i ona koja se kopča sprijeda.«
»O, ne, sviđa mi se ta koja se kopča sprijeda. Stavite i nju na popis mogućih.« Još malo paradiram, a onda pogledam po trgovini pokušavajući vidjeti je li mi koja promakla. Stanem ispred vješalice s cvjetnim haljinicama za curice koje nose cvijeće na vjenčanju i uzdahnem, malčice glasnije nego što sam namjeravala. »Bože, ovo je tako zeznuto, zar ne? Mislim... jedna haljina. *Jedna*.«
»Sumnjam da je Becky ikad kupila samo jednu stvar«, kaže Suze Cynthiaji. »To je kulturološki

šok.«

»Ne vidim razloga zašto ne bih mogla nositi više od jedne. Mislim, to je najsretniji dan u mom životu, zar ne? Trebalo bi mi biti dopušteno barem *pet* haljina.«

»To bi bilo cool!« složi se Suze. »Mogla bi imati stvarno slatko-romantičnu u kojoj bi ušla, onda elegantniju u kojoj bi izašla... onda jednu za koktele...«

»I jednu totalno seksi za plesanje... i jednu za...«

»Lukea kojubi je potrgao s tebe«, kaže Suze značajno me pogledavši.

»Dame«, kaže Cynthia nasmijavši se. »Rebecca. Znam da je teško... ali, jednom ćete morati izabrati! Za vjenčanje u lipnju već kasnite.«

»Kako mogu kasniti?« pitam ja začuđeno. »Tek sam se zaručila!«

Cynthia zatrese glavom.

»U terminima za odabir vjenčаницe to je kasno. Mi mladenkama preporučujemo da, ako misle da će imati kratke zaruke, počnu tražiti vjenčanicu i prije zaruka.«

»O, Bože!« glasno uzdahnem. »Nisam imala pojma da će ovo biti tako teško.«

»Pokušaj onu na kraju«, predloži Suze. »Onu sa šifonskim zvonolikim rukavima. Tu još nisi probala, jelda?«

»Oh«, iznenađeno pogledam haljinu. »Ne, nisam.«

Odnesem je u garderobu, izvučem se iz šušlave suknje i odjenem je.

Lijepo mi je obrlila struk, glatko kliznula preko bokova i spustila se do poda u malenu povlaku. Ovratnik mi lijepo stoji uz lice, a boja savršeno pristaje uz moju kožu. Osjećaj je dobar. Dobro izgleda.

»Hej«, uzvikne Suze uspravivši se u stolici. »Ova je krasna.«

»Je, jelda?« kažem izašavši na podij.

Buljim u svoj odraz i osjećam zadovoljstvo. Haljina je jednostavna, ali u njoj izgledam fantastično. Izgledam totalno mršavo! Moju kožu čini blistavom i... Isuse, možda je ovo ona prava!

Tišina je zavládala trgovinom.

»Osjećate li što tu?« pita me Cynthia pokazujući na trbuh.

»Ja... ne znam! Mislim da - da!« uzbuđeno se nasmijem. »Mislim da bih mogla!«

»Znala sam. Vidite? Kad pronađete pravu haljinu, strefi vas. Ne možete to planirati, ne možete to izračunati na papiru. Jednostavno znate kada je prava.«

»Pronašla sam svoju vjenčanicu!« široko se nasmiješim Suze. »Pronašla sam je!«

»Napokon!« čuje se olakšanje u Cynthijinu glasu. »Popijmo šampanjac da to proslavimo!«

Kad je nestala, opet se divim samoj sebi. Jednostavno se pojavi, nikad se ne zna. Tko bi rekao da ću pristati na zvonolike rukave?

Asistentica prođe pored mene noseći neku haljinu, a ja opazim izvezeni svileni korzet s vrpcama na vezanje.

»Hej, ova je lijepa«, primijetim. »Koja je to?«

»Nema veze koja je!« kaže Cynthia okrenuvši se prema meni i pružajući mi čašu šampanjca.

»Pronašla si svoju haljinu!« Ona podigne čašu, ali ja i dalje gledam u korzet s vrpcama.

»Možda bih trebala probati i ovu. Nabrzaka.«

»Znaš što ja mislim?« kaže Suze podignuvši pogled s časopisa *Mladenke*. »Možda bi trebala imati haljinu koja nije vjenčаницa. I to u boji!«

»Čovječe!« zurim u Suze, a mašta mi se pokrene. »Crvenu ili neku sličnu.«

»Ili odijelo!« predloži Suze pokazujući mi fotografiju u časopisu. »Zar ovo nije cool?«

»Ali, pronašli ste svoju haljinu!« ubaci se Cynthia, a glas joj je već pomalo kreštav. »Ne morate više tražiti! Ova je ona prava!«

»Hmm...« napravim malu grimasu. »Znate... nisam baš sigurna da je.«

Cynthia bulji u mene i u jednom užasnom trenutku pomislim da bi me mogla politi šampanjcem.

»Mislila sam da je ovo haljina iz vaših snova!«

»To je haljina iz jednog od mojih snova«, objasnim. »Imam puno snova. Možemo li je zabilježiti kao još jednu moguću?«

»Dobro«, kaže ona na kraju. »Još jedna moguća. Zapisat ću.«

Kad je otišla, Suze se nagne prema meni i naceri se. »O, Bex, bit će tako romantično! Tarkie i ja smo išli pogledati crkvu u kojoj ćeš se vjenčati. Prekrasna je!«

»Lijepa je«, složim se i istodobno me preplavi val krivnje.

Zašto bih se trebala osjećati krivom? Još ništa nije odlučeno. Nisam konačno izabrala Plazu. Još uvijek postoji mogućnost da se vjenčamo u Oxshottu.

Možda.

»Tvoja mama planira iznad ulaznih vrata postaviti prekrasan svod od ruža i hrpu ruža na sve klupe u crkvi... a onda će svima u zupčak staviti ružu. Mislila je možda žute, ali sve ovisi o bojama...«

»Naravno. Pa, nisam još sigurna...« zastanem ugledavši kako se iza mene otvaraju vrata trgovine.

Robyn ulazi, odjevena u svijetloljubičasti kostim i u ruci drži svoju Coach torbu. Pogledi nam se sretnu u ogledalu i ona mi mahne.

Što Robyn radi ovdje?

»A na stolove, možda, male kitice cvijeća...«

Robyn krene prema nama. Nisam sigurna da mi se ovo sviđa.

»Hej, Suze!« okrenem se prema njoj s, nadam se, prirodnim smiješkom. »Zašto ne bi otišla pogledati one... ovaj... jastučice za prstene?«

»Što?« Suze bulji u mene kao da sam poludjela. »Nećeš valjda imati jastučić za prstene?! Molim te, nemoj mi reći da si se pretvorila U Amerikanku.«

»Pa, onda... tijare. Mogla bih imati tjaru!«

»Bex, što se događa?«

»Ništa!« kažem veselo. »Samo sam pomislila da bi možda htjela... O, bok Robyn!« prisilim se na prijateljski smiješak kad nam je prišla.

»Becky!« kaže Robyn pljesnuvši rukama. »Nije li ova haljina prekrasna? Ne izgledaš li divno? Misliš li da je ta ona prava?«

»Nisam još sigurna.« Osmijeh mi je tako ukočen da me lice boli. »Pa, Robyn, kako si, zaboga, znala da ću biti ovdje? Imaš telepatske moći!«

»Cynthia mi je rekla da ćeš biti tu. Ona je moja stara prijateljica.« Robyn se okrene Suze. »A ovo je tvoja frendica iz Engleske?«

»Joj... da. Suze, ovo je Robyn, Robyn, Suze.«

»Suze? Kuma, glavom i bradom? Pravo mi je zadovoljstvo upoznati vas, Suze! Izgledate prekrasno u...« naglo zastane ugledavši Suzein trbuh. »Dušo, zar si u drugom stanju?«

»Rodit ću do tada«, uvjeri je Suze.

»Odlično!« Robyno se lice opusti. »Htjela sam reći da ti ljubičasto odlično stoji!«

»Ljubičasto?« Suze izgleda zbunjeno. »Mislila sam da imam plavu boju na sebi.«

»Ne, ovo je definitivno ljubičasta.«

»Bex, sigurna sam da je tvoja mama rekla...«

»No, dobro!« brzo je prekinem. »Robyn, malo sam zauzeta sad...«

»Znam, i ne želim ti smetati. Ali, kad sam već ovdje, ima nekoliko stvari... Samo dvije sekunde, obećajem!« Ona posegne u svoju torbu i izvadi notes. »Prvo, rezervirali smo bend, poslat će nam svoj popis pjesama koje moraš odobriti. Sad, što još...« Ona pogleda u svoj notes.

»Odlično!« bacim brzi pogled na Suze, koja se zbunjeno mršti i gleda Robyn. »Znate, možda biste me trebali nazvati, pa bismo mogle to tada raspraviti...«

»Neću dugo! Druga stvar je... zakazala sam nam 23. u Plazi kušanje hrane. Rekla sam im što misliš o grdobini, tako da će smisliti nešto drugo...« Robyn okrene stranicu. »Da, trebate mi dati popis gostiju!« podigne pogled s notesa i mahne prstom kao da me kori. »Ubrzo ćemo morati razmišljati o pozivnicama! Osobito za goste koji dolaze izdaleka!«

»OK. Sastavit... ću ga«, promrmljam.

Ne usuđujem se pogledati Suze.

»Odlično! Vidimo se kod Antoine'sa u ponedjeljak u deset sati. Te torte... past ćeš u nesvijest. Moram ići.« Zatvori svoj notes i osmehne se Suze. »Bilo mi je drago, Suze. Vidimo se na vjenčanju!«

»Vidimo se!« kaže Suze pretjerano radosnim glasom. »Apsolutno.«

Vrata se zatvore za Robyn, a ja teško progutam. Lice mi još uvijek gori.

»Pa, ovaj... idem se presvući.«

Krenem u garderobu ne pogledavši Suze. Trenutak kasnije, ona ude za mnom. »Tko je ta žena?« pita me vedro dok otkopčavani haljinu.

»To je... Robyn! Draga je, jelda?«

»O čemu je to ona pričala?«

»Ma... čavrljanje o vjenčanju... znaš... Možeš li mi pomoći oko korzeta?«

»Zašto ona misli da ćeš se udati u Plazi?«

»Ja... ovaj... nemam pojma!«

»Da, imaš! I ona žena na proslavi!« odjednom je Suzein glas oštar, »Bex, što se događa?«

»Ništa!«

Suze me zgrabi za ramena.

»Bex, prestani! Ne udaješ se valjda u Plazi?«

Buljim u nju i osjećam kako mi lice sve jače gori.

»To je... mogućnost«, kažem napokon.

»Kako to misliš, mogućnost?« Suze zuri u mene, njezin stisak malo je popustio. »Kako to može biti mogućnost?«

Stavim haljinu na vješalicu, dobivajući na vremenu i pokušavajući ugušiti krivnju koja raste u meni. Budem li se ponašala kao da je to sasvim normalna situacija, onda će to možda i biti.

»Radi se o tome da... no, Elinor se ponudila da organizira spektakularno vjenčanje za mene i Lukea. A ja još nisam točno odlučila hoću li prihvatiti ponudu ili neću.« Ugledam Suzein izraz lica. »Što?«

»Kako to misliš 'što'?« protestira Suze. »A što je s: a) tvoja mama već *organizira* vjenčanje? Što je s: b) Elinor je totalna krava? Što je s: c) jesi li poludjela? Zašto bi se, zaboga, htjela udati u Plazi?«

»Zato što... zbog...« nakratko zatvorim oči. »Suze, nisi to vidjela. Imat ćemo veliki gudački orkestar, i kavijar, i bar s kamenicama... i Tiffany okvire za sve kartice s imenima na stolovima... i Cristal šampanjac... i cijeli će prostor biti magična, čarobna šuma, i imat ćemo prave breze i ptice pjevice...«

»Prave breze?« Suze napravi grimasu. »Što će ti to?«

»Ugođaj će biti kao u Trnoružici! A ja ću biti princeza, a Luke će biti...« slabašno zastanem vidjevši kako me Suze prijekorno gleda.

»A tvoja mama?«

Tišina. Pretvaram se da sam zaokupljena otkopčavanjem gornjeg dijela haljine. Trenutačno zaista ne želim razmišljati o svojoj mami.

»Bex! A tvoja mama?«

»Morat ću... je nagovoriti«, napokon kažem.

»Nagovoriti je?«

»Sama je rekla da ne pripremam vjenčanje napola!« branim se. »Da dođe i vidi Plazu, i sve planove...«

»Ali, ona je već puno toga pripremila! Kad smo bili kod njih, ona ni o čemu drugome nije govorila. Ona i - kako se ono zove vaša prva susjeda?«

»Janice.«

»Tako je. Vašu su kuhinju nazvale kontrolnim stožerom! Povješale su šest ploča na koje pričvršćuju papire, popise, komadiće tkanina... Toliko su sretne što to rade.« Suze ozbiljno zuri u mene. »Becky, ne možeš im samo reći da sve otpada. Ne možeš!«

»Elinor će im platiti put!« Čuje se krivnja u mojem glasu, ali ja se pravim da to nisam primijetila. »Super će se provesti! To će i za njih biti jedinstveno iskustvo! Mogu odsjesti u Plazi, plesati cijelu noć i vidjeti New York... To će im biti najbajkovitiji odmor ikad!«

»Jesi li to rekla mami?«

»Ne. Ja... nisam joj ništa rekla. Ne još. Nema smisla da joj išta govorim dok nisam sto posto sigurna.« Stanka dok se Suzeine oči skupljaju.

»Bex, uskoro ćeš nešto poduzeti u vezi s tim, zar ne?« pita ona odjednom. »Nećeš samo gurnuti glavu u pijesak i praviti se da se to ne događa?!«

»Naravno! Nikad to ne bih učinila!« kažem srdito.

»Meni govoriš!« uzvikne Suze. »Bex, znam kakva si! Bacala si sve svoje bankovne izvratke u kontejner i nadala se da će neki potpuni stranac platiti tvoje račune!«

Eto, što se dogodi! Kažeš svojoj prijateljici najintimnije tajne, a onda ih ona upotrijebi protiv tebe.

»Ondaa sam sazrela«, kažem pokušavajući zvučati dostojanstveno. »I sredit ću situaciju. Samo moram... dobro razmisliti.«

Obje dugo šutimo. Izvan garderobe čujem kako Cynthia govori: »Naš moto u Haljini iz snova je: 'Vi ne birate svoju haljinu...'«

»Gle, Bex«, kaže napokon Suze. »Ne mogu odlučiti umjesto tebe. Nitko ne može. Sve što ti mogu reći je, ako želiš otkazati vjenčanje koje ti mama priprema, moraš to učiniti odmah.«

The Pines
43 *Elton Road*
Oxshott
Surrey

FAKS

ZA BECKY BLOOMWOOD
OD NJENE MAME
20. OŽUJKA 2002.

Becky, dušo! Odlične vijesti!

Možda si čula da je Suze prolila kavu po vjenčanici. Sirotica je bila posve šokirana i uzrujana.

Ali, odnijela sam haljinu u kemijsku... i napravili su čudo! Opet je bijela kao snijeg i ipak ćeš je moći nositi!

Volim te i čujemo se uskoro,

Mama xxxxxxxxxxx

OK. Suze ima pravo. Ne mogu više odugovlačiti. Moram se odlučiti. Dan nakon što je otputovala kući, sjela sam u svoju garderobu za vrijeme ručka s komadom papira i olovkom. Ovo ću učiniti logično. Napisat ću razloge za i protiv, odvagnuti ih - i racionalno odlučiti. Upravo tako. Kreni.

Za Oxshott

1. Mama će biti sretna.
2. Tata će biti sretan.
3. Bit će to dražesno vjenčanje.

Nekoliko trenutaka zurim u popis - a onda napišem novi naslov.

Za New York

1. Imat ću najfantastičnije vjenčanje na svijetu.

O, Bože! Zarijem glavu u ruke. Ni sad, kad sam to stavila na papir, nije mi ništa lakše. Štoviše, teže mi je, jer se oči u oči suočavam sa svojom dvojbom. Voljela bih da je drukčije - da se ona nalazi u maloj kutijici na kraju pameti, gdje je ne moram gledati.

»Becky?«

»Da?« dignem pogled automatski pokrivši papir rukama.

Na vratima garderobe stoji Elise, jedna od mojih klijentica. Ona je 35-ogodišnja odvjetnica koja je upravo prebačena u Hong Kong na godinu dana. Nedostajat će mi. S njom je uvijek ugodno čavrljati, iako baš nema neki smisao za humor. Mislim da bi ga *voljela* imati ali ona jednostavno ne razumije čemu služe šale. »Bok, Elise!« kažem iznenađeno. »Imamo li dogovoreno? Mislila sam da danas putuješ.«

»Sutra. Ali, htjela sam ti kupiti poklon za vjenčanje prije nego što odem.«

»Oh! Ne moraš!« uzviknem potajno zadovoljna.

»Htjela sam saznati u kojoj trgovini si se upisala.«

»Upisala? Oh, misliš na popis svadbenih darova? Zapravo, još ga nisam složila.«

»Nisi?« Elise se namršti. »Pa, kako ti onda mogu kupiti poklon?« »Pa... em... mogla bi samo... nešto kupiti. Možda.« »Bez popisa?« Elise blijedo zuri u mene. »Ali, što bih ti kupila?« »Ne znam! Što god ti padne na pamet!« nasmijem se. »Možda...

toster?«

»Toster. OK.« Elise traži papirić u svojoj torbi. »Koji model?« »Nemam pojma! To mi je palo na pamet! Čuj, Elise, samo... ne znam, donesi mi nešto iz Hong Konga.«

»I tamo ćeš se upisati?« Elise me šokirano pogleda. »U kojoj trgovini?«

»Ne! Samo sam mislila...« uzdahnem. »OK, gledaj. Kad se upišemo, javit ću ti detalje. Vjerojatno ćeš kupnju moći obaviti i preko Interneta.«

»Pa... OK.« Elise spremi komadić papira i uputi mi prijekoran pogled. »Ali, zaista bi se trebala upisati. Ljudi će ti htjeti kupiti poklone.«

»Oprosti«, kažem. »Lijepo se provedi u Hong Kongu.«

»Hvala.« Elise oklijeva, a onda mi nespretno pride i lagano me poljubi u obraz. »Zbogom, Becky. Hvala ti za svu pomoć.«

Kad je otišla, opet sjednem i gledam u svoje bilješke pokušavajući se koncentrirati.

Ali, ne mogu prestati razmišljati o tome što je Elise rekla.

Što ako ima pravo? Što ako postoji gomila ljudi koji nam žele kupiti poklone, a ne mogu? Odjednom osjetim strah. Što ako ljudi isfrustrirano odustanu od kupnje?

Uzmem telefon i nazovem Lukea.

Dok zvoni, odjednom se sjetim kako sam mu neki dan obećala da ga više neću zvati na posao zbog 'sitnica oko vjenčanja'. Razgovarali smo telefonski oko pola sata jer sam mu opisivala tri različita pribora za jelo i zbog toga je propustio vrlo važan poziv iz Japana.

Ali, ovo je sigurno iznimka?!

»Slušaj«, kažem brzo kad se javio. »Moramo se upisati! I to brzo!«

»Becky, na sastanku sam. Može li to pričekati?«

»Ne! Vrlo je važno!«

Tišina, a onda ga čujem kako govori: »Molim vas, ispričajte me na trenutak...«

»OK«, kaže u telefon. »Počni ispočetka. U čemu je problem?«

»Problem je u tome da nam ljudi pokušavaju kupiti poklone! Moram sastaviti popis! Ako nemaju što kupiti, mogu odustati!«

»Pa, dobro, onda se upišimo.«

»Pa, to i želim! Ja čekam i čekam da barem jednu večer budeš slobodan...«

»Zauzet sam nekim poslovima«, kaže on s obrambenim prizvukom u glasu. »Tako stvari stoje.«

Znam zašto se tako brani. Zato što svake večeri radi na nekoj glupoj reklami za Elinorinu organizaciju. Dobro zna što ja mislim o tome.

»Pa, moramo početi«, kažem. »Moramo odlučiti što želimo.«

»Moram li ja sudjelovati u tome?«

»Naravno da moraš! Zar te nije briga kakve ćemo tanjure imati?«

»Iskreno, ne.«

Ne? Duboko udahnem, spremna na napad poput: Ako ti nije stalo do naših tanjura, onda ti možda nije stalo ni do naše veze!

A onda na vrijeme shvatim da ovako sama mogu izabrati točno ono što želim.

»No, dobro«, kažem. »Učinit ću to sama. Da odem do Crate and Barrela?«

»Super. Dogovorio sam se da ćemo večeras popiti piće s mojom majkom, u njenom stanu. U pola sedam.«

»Oh«, kažem s grimasom. »U redu. Vidimo se tamo. Da te nazovem nakon Crate and Barrela i javim što sam zabilježila?«

»Becky«, kaže Luke mrtvo-hladno. »Ako me opet u radno vrijeme nazoveš zbog nekih gluposti oko vjenčanja, sasvim je moguće da vjenčanja neće biti.«

»Dobro!« kažem. »Dobro! Ako te ne zanima, sve ću sama organizirati i vidimo se za oltarom, ha? Jel ti to odgovara?«

Tišina je i znam da se Luke smije.

»Želiš li iskreni odgovor ili *Cosmo* 'da li vas vaš muškarac voli?' odgovor koji dobiva najviše bodova?«

»Odgovor koji dobiva najviše bodova«, kažem nakon kratkog razmišljanja.

»Želim sudjelovati u svakom najmanjem detalju našeg vjenčanja«, počne ozbiljno Luke.

»Shvaćam, ako pokažem nezainteresiranost u bilo kojoj fazi, da je to znak kako nisam odan tebi kao ženi i lijepoj, dragoj, jedinstvenoj osobi i, iskreno, ne zaslužujem te.«

»Jako dobar odgovor«, priznam nerado. »A sad mi odgovori iskreno.«

»Vidimo se za oltarom.«

»Ha-ha-ha! Sve što mogu reći jest da će ti biti žao kad te odjenem u ružičasto odijelo.«

»Imaš pravo«, kaže Luke. »Bit će mi žao. Sad moram ići. Zaista.«

Vidimo se kasnije.« »Bok.«

Odložim telefon, uzmem kaput i torbicu. Zakopčam se, opet bacim pogled na komadić papira

i osjetim grižnju savjesti. Možda bih trebala ostati ovdje, još malo razmišljati i donijeti konačnu odluku.

Ali... bilo da se vjenčamo u Engleskoj ili Americi, trebat će nam popis poklona za vjenčanje, zar ne? Na neki je način razumnije da se prvo upišem, a onda odlučim u kojoj se državi želim udati.

Upravo tako.

Tek kad sam ušla u Crate and Barrel, shvatim da ništa ne znam o upisivanju. Zapravo, gotovo ništa ne znam o popisima za svadbene darove. Za Tomovo i Lucyno vjenčanje ubacila sam se zajedno s mamom i tatom, a mama je sve organizirala, i jedina osoba koje se još vjenčala je Suze, a ona i Tarquin nisu imali nikakav popis.

Razgledavam po trgovini i pitam se odakle da počnem. Prostor je svijetao, s tu i tamo šarenim stolovima postavljenima za večeru, izloženo je puno sjajnih čaša, police su pune noževa i nehrdajućeg posuda.

Dok šetkam prema piramidi blistavih lonaca, primijetim djevojku s visoko napravljenim konjskim repom kako hoda po trgovini i nešto upisuje na formular. Približim joj se, pokušavajući vidjeti što to ona radi, i na papiru ugledam 'Crate and Barrel Upis'. Ona se upisuje! OK, pratit ću što ona radi.

»Hej«, kaže ona podignuvši pogled. »Znate li išta o posudu? Što je ovo?«

Ona podigne tavu, a ja ne uspijem sakriti smiješak. Mislim, stvarno! Ove manhattanske djevojke ništa ne znaju. Vjerojatno nikad u životu nije ništa skuhala!

»To je tava«, kažem ljubazno. »Na njoj pržite hranu.«

»OK. A ovo?«

Podigne drugu tavu s hrapavom površinom i dvije zapetljane ručke. Ti bokca! Čemu to, zaboga, služi?

»Hm... mislim da je to... za omlet... rešetkasta... profesionalna... tava.«

»A, tako.« Ona je zbunjeno gleda i brzo vrati natrag. Prođem pored police s keramičkim zdjelama za žitarice i nađem se pred kompjuterskim terminalom na kojem piše Upis. Možda se ovdje uzima formular.

»Dobrodošli u Crate and Barrel«, piše na ekranu. »Molimo, odaberite što želite.«

Zbunjeno nekoliko puta lupim po ekranu. Napola slušam kako se par iza mene prepire oko tanjura.

»Ja ne želim *biti* neocakljena sivkasta keramika«, govori djevojka gotovo u suzama.

»Pa što onda želiš biti?«

»Ne znam!«

»Želiš mi reći da sam *ja* neocakljena sivkasta keramika, Marie?«

O, Bože, moram prestati prisluškiivati. Ponovno pogledam u ekran i iznenađeno stanem. Došla sam do stranice na kojoj se mogu pogledati popisi drugih ljudi, tako da im se može kupiti poklon. Baš želim stisnuti 'obriši' i otići, ali zastanem.

Bilo bi baš cool da vidim što su drugi stavili na listu, zar ne?

Oprezno utipkam ime 'R. Smith' i stisnem 'kreni'.

Na moje iznenađenje ekran počne izlistavati cijelu listu imena parova.

Rachel Smith i David Forsyth, Scottsdale, AZ.

Annie M. Winters i Rod Smith, Raleigh, NC.

Richard Smith i Fay Bullock, Wheaton, IL.

Leroy Elms i Rachelle F. Smith...

Ovo je tako cool! OK, da vidimo što su Rachel i David izabrali. Stisnem 'kreni' i trenutak

kasnije printer počne pijuckati papire.

Stakleni servis za kavijar/škampe	4
Stalak za tortu s kupolom	1
Zdjela u obliku lopoča	2
Decanter od 0,8 l...	

Ideš! Ovo zvuči stvarno krasno. I ja definitivno želim zdjelu u obliku lopoča. I servis za škampe.

OK, a sad da vidimo što su odabrali Annie i Rod. Opet stisnem 'kreni' i ispred mene se pojavi novi popis.

Ajme, Annie i Rod su ljudi za barskim priborom! Pitam se što će im šest posuda za led. Ovo je totalno zarazno! Da vidimo što će dobiti Richard i Fay. A zatim Leroy i Rachele...

Isprintam oba popisa i baš se pitam bih li probala još jedno ime, naprimjer Brown, kad začujem glas: »Gospodice, mogu li vam pomoći?«

Naglo dignem glavu i ugledam trgovca s prikopčanom pločicom na kojoj piše 'Bud' kako mi se osmjehuje. »Imate li problema s pronalaskom popisa koji tražite?«

Osjetim se posramljenom.

Ne mogu samo tako priznati da njuškam po popisima.

»Pa... zapravo... upravo sam ga pronašla.« Zgrabim nasumce popis Richarda i Fay. »Moji su prijatelji. Richard i Fay«, pročistim grlo. »Želim im kupiti vjenčani poklon. Zato sam ovdje. A također i da sastavim svoj popis.«

»Hajdemo prvo riješiti kupnju. Što biste im željeli pokloniti?«

»Emm... pa...« pogledam po popisu. »Hm...«

Ma, daj! Neću valjda kupiti poklon totalnim neznancima. Priznaj istinu i gotovo. Gurala sam nos tamo gdje ne treba.

»Imate li kakve ideje?«

»Što mislite o četiri zdjelice za salatu?« čujem se kako govorim.

»Savršen izbor!« Bud me dovede do najbliže blagajne. »Želite li sastaviti poruku?«

»Poruku?«

»Vašim prijateljima«, on posegne za kemijskom i pogleda me s očekivanjem.

»Aha, da. Pa... ovaj... Za Richarda i Fay«, progutam knedlu. »Nadam se da ćete imati prekrasno vjenčanje. Voli vas Becky.«

»I, vaše prezime? Da bude jasno od koga je.«

»Em... Bloomwood.«

»Voli vas Becky Bloomwood«, ponovi Bud pažljivo zapisujući.

Imam iznenadnu viziju Richarda i Fay kako zure u moju poruku i zbunjeno se pogledavaju.

No, što je tu je. Dobit će četiri zdjele za salatu, zar ne?

»Pa, krenimo na vaš popis!« kaže Bud veselo dok provlači moju karticu. »Evo vam formular koji trebate ispuniti dok istražujete po trgovini... vidjet ćete da je većina naših proizvoda raspoređena po odjeljcima...«

»A, tako. Kakvi...«

»Sude, jedaći pribor, barski pribor, staklovina...« on zastane da udahne zraka. »I mješovita roba.«

»Dobro...«

»Zna biti malo teško izabrati što želite u svome novom domu.« Osmjehne mi se. »Ja vam predlažem da počnete od osnovnih stvari. Pomislite na svoje svakodnevne potrebe - i krenite. Ako me zatrebate, samo me pozovite!«

»Odlično! Hvala vam najljepša!«

Bud ode, a ja se nadobudno ogledavam po trgovini. Nisam bila ovako uzbuđena otkad sam pisala popis za Djeda Božićnjaka. A čak je i tada mama stajala iznad mene i govorila stvari poput: 'Nisam sigurna da ti Djed Božićnjak može donijeti *prave* papuče od rubina, sunce. Zašto ga, umjesto toga, ne zatražiš bojanku?'«

Ali, sad mi nitko ne govori što mogu imati, a što ne mogu. Mogu slaviti na popis što god poželim! Mogu zatražiti one tanjure tamo... i ovaj vrč... i onu stolicu... Mislim, da poželim, mogla bih sve zatražiti! Cijelu trgovinu!

Ono, u teoriji.

Ali, neću se zanositi. Počet ću sa svakodnevnim potrebama, baš kao što je Bud i predložio. Osjećajući se kao zrela osoba, doštam do izloženog kuhinjskog pribora i počnem pomno proučavati police.

Ooh! Kliješta u obliku jastoga! To ću uzeti. I ove slatke male držače za kukuruze, i ove dražesne male plastične tratinčice. Ne znam čemu služe, ali tako su zgodne!

Pažljivo zabilježim brojeve na popis. OK. Što još? Ponovno se ogledam po trgovini i pogled mi se zaustavi na sjajnom kromiranom aranžmanu.

Ideš! Moramo imati aparat za proizvodnju smrznutog jogurta. I aparat za pečenje vafli. I aparat za kruh, i sokovnik, i Pro Chef Premium Toaster Oven. Zapišem sve brojeve i pogledam uokolo s uzdahom zadovoljstva. Zašto se, zaboga, nisam prije prijavila? Ovo je savršeni posao! Šopingiraš, a ništa ne platiš!

Trebala sam se već odavno udati.

»Oprostite?« Djevojka s konjskim repom je na odjelu noževa. »Znate li što su škare za perad?« ona podigne nešto što nikad prije nisam vidjela.

»Pa to su... škare za perad... pretpostavljam...«

Na trenutak buljimo jedna u drugu, a onda djevojka slegne ramenima i kaže 'OK', te ih zapiše na svoj popis.

Možda bih i ja trebala uzeti škare za perad. I jednu od onih cool stvariza sjeckanje bilja. I profesionalnu letlampu za pravljenje creme brulee.

Nije da sam ikad pravila creme brulee - ali znate. Sigurno hoću kad se udam. Imam iznenadnu viziju sebe u pregači kako jednom rukom nonšalantno bruleeiram, a drugom nalijevam sok od iscijeđenog voća, dok me Luke i grupa duhovitih gostiju promatraju s divljenjem.

»Gdje ćete se još prijaviti?« pita me djevojka podignuvši pjenjaču za jaja i zurieći u nju. Iznenadeno je pogledam.

»Kako to mislite? Zar se može napraviti više popisa?«

»Naravno! Ja već imam tri. Evo, Williams-Sonoma i Bloomies. Tamo je zaista cool, sve možete skenirati s nečim nalik na pištolj...«

»Tri popisa!« ne mogu sakriti svoj ushit.

Zapravo, kad se bolje razmisli, zašto bih imala samo tri?

Kad sam navečer stigla k Elinor, već sam se rezervirala za upisivanje kod Tiffanyja, Bergdorfa, u Bloomingdalesu i Barneysu, naručila sam katalog Williams-Sonomae i započela popis na Internetu.

Nisam uspjela razmišljati o tome gdje ćemo se vjenčati - ali, korak po korak.

Kad mi je Elinor otvorila vrata, čujem glazbu i stan ugodno miriše po cvijeću. Elinor ima na sebi usku haljinu, a kosa joj izgleda malčice mekše nego inače. Kad me poljubila, stisnula mi je lagano ruku.

»Luke je već ovdje«, kaže ona dok smo prolazile hodnikom. »Lijepe cipele. Nove su?«

»Hm, zapravo da, jesu. Hvala!« ne mogu si pomoći a da iznenadeno ne zijevam u nju. Elinor mi nikad prije nije dala kompliment. Nijedan.

»Izgledaš mršavije«, doda ona. »Dobro ti stoji.«

Toliko sam šokirana da zastanem na samom ulazu, a onda se požurim da je stignem. Je li se Elinor Sherman konačno, nakon toliko vremena, odlučila potruditi i biti ljubazna prema meni?

Ne mogu vjerovati.

Ali, opet... kad bolje razmislim, bila je poprilično draga i na kraju proslave zaruka. Rekla je da je greška što nisam bila na popisu i da joj je uistinu žao.

Zapravo ne, nije baš rekla da joj je žao, rekla je da će tužiti organizatora proslave. Ali, opet. I to pokazuje neku brigu, zar ne?

Bože, možda sam pogrešno procijenila Elinor. Možda smo je svi pogrešno procijenili. Možda ispod te hladne vanjštine postoji sasvim druga osoba. Da! Ranjiva je i nesigurna, i zato je sagradila zaštitni zid oko sebe. A ja sam jedina koja vidi kroz taj zid i kad pravu Elinor izmamim na svjetlo dana, cijelo će se newyorsko društvo čuditi i diviti, a Luke će me još više voljeti, i ljudi će me zvati 'djevojkom koja je promijenila Elinor Sherman' i...

»Becky?« trgne me iz razmišljanja Lukeov glas. »Jesi li dobro?«

»Jesam«, odgovorim iznenađeno shvativši da glupavo piljim u stolić. »Aha, dobro sam.« Sjednem pored njega na sofu, a Elinor mi doda čašu rashlađenog vina i ja otpijem gutljaj gledajući kroz prozor u manhattanska svjetla koja se prostiru u daljinu. Elinor i Luke razgovaraju o Zakladi, a ja grickam slane bademe i isključim se. Nekako sam se našla usred snoviđenja filma u kojem u prenapučenoj sobi Elinor govori: 'Becky Bloomwood nije samo ideal snahe, nego je i vrijedna prijateljica«, a ja se skromno osmijehujem kad mi ljudi počnu pljeskati, no onda začujem prasak i, zamalo prolivši piće, vratim se u stvarnost.

Elinor je zatvorila svoj notes od krokodilske kože u koji je nešto upisivala. Odloži ga, stiha laganu glazbu i pogleda ravno u mene.

»Rebecca«, kaže ona.

»Da?«

»Pozvala sam te večeras ovamo jer želim o nečemu s tobom razgovarati.« Ona mi napuni čašu i nasmiješi mi se.

»A da?«

»Kao što znaš, Luke je vrlo bogat mladić.«

»Oh, točno«, kažem nespretno. »Pa... da, vjerojatno jest.«

»Razgovarala sam sa svojim odvjetnicima... i s Lukeovim odvjetnicima... i svi smo se složili. Pa, kad bi mogla ovo...« uputi mi blistavi osmijeh i doda debelu bijelu kuvertu, a drugu doda Lukeu.

Uzimajući je, osjetim uzbuđenje. Vidite? Elinor već postaje toplija. Ovo je kao u *Dallasu*. Sigurno me postavila za člana odbora u nekoj obiteljskoj tvrtki ili nešto slično, da mi zaželi dobrodošlicu u dinastiju. Isuse, to! I prisustvovat ću sastancima odbora, i zajedno ćemo smisliti i krenuti u neko veliko preuzimanje, i nosit ću goleme naušnice...

Uzbuđeno otvorim kuvertu i izvadim debeli, natipkani dokument. Ali, čitajući osjećam kako mi uzbuđenje splašnjava.

*Memorandum ugovora
između Lukea Jamesa Brandona (u daljnjem tekstu 'Mladoženja') i
Rebecce Jane Bloomwood (u daljnjem tekstu 'Mladenka')*

o

Ne razumijem. Memorandum kakvog ugovora? Je li ovo...

Ma nije valjda...

Začudeno pogledam Lukea koji lista stranice s istim zapanjenim izrazom.

»Majko, što je ovo?« pita je.

»Mjera opreza«, odgovori Elinor hladno se osmjehnuvši. »Neka vrsta osiguranja.«

O, moj Bože! Upravo ono što sam i mislila - predbračni ugovor.

Osjećajući slabost, okrećem stranice. Ima ih desetak, s poglavljima poput 'Imovinska nagodba u slučaju razvoda'.

»Osiguranje od čega točno?« Lukeov glas je bezizražajan.

»Nemojmo se pretvarati da živimo u bajci«, kaže odrešito Elinor. »Svi znamo što se može dogoditi.«

»A što je to točno?«

»Ne otežavaj stvari, Luke. Savršeno dobro znaš na što mislim. A imajući na umu Rebecčinu... da to nazovem, povijest potrošnje?« značajno pogleda moje cipele i odjednom mi sine zašto me pitala za njih.

Nije pokušavala biti ljubazna. Skupljala je dokaze kojima će me napasti.

Kako sam mogla biti tako *glupa*? Nitko ne može doprijeti do Elinorine unutarnje topline. Takvo što u njoj ne postoji.

»Dopustite da razjasnim«, kažem teško dišući. »Mislite da samo želim Lukeov novac?«

»Becky, naravno da to ne misli«, uzvikne Luke.

»Da, misli!«

»Predbračni je ugovor sasvim razuman korak.«

»Pa, smatram da je to korak koji ne moramo poduzeti«, kaže Luke lagano se nasmijavši.

»Molila bih te da razmisliš«, kaže Elinor. »Samo te pokušavam zaštititi. Oboje«, doda ona neuvjerljivo.

»Zar mislite da ću se... razvesti od Lukea i zgrnuti sav njegov novac?«

Upravo ono što si ti napravila svome mužu, gotovo sam dodala, ali sam se na vrijeme zaustavila. »Mislite li da se zato želim udati za njega?«

»Becky...«

»Možeš, naravno, pomno proučiti ugovor, pa kad budeš spremna...«

»Ne moram ga proučavati.«

»Zar ga odbijaš potpisati?« Elinor me pobjedonosno pogleda kao da sam potvrdila svaku njezinu sumnju.

»Ne!« kažem drhtavim glasom. »Ne odbijam potpisati! Potpisat ću što god želite! Ne želim da mislite kako samo želim Lukeov novac!« zgrabim kemijsku sa stola i počnem se bijesno potpisivati na prvu stranicu, tako jako stisnuvši olovku da sam poderala papir.

»Becky, ne budi glupa!« vikne Luke. »Majko...«

»U redu je! Potpisat ću svaku... prokletu...«

Lice mi je zajapureno a oči zamagljene dok okrećem stranice i potpisujem se na svaku, uopće ne gledajući tekst. *Rebecca Bloomwood. Rebecca Bloomwood.*

»Ja ga neću potpisati«, pobuni se Luke. »Nikad nisam htio taj ugovor. I sigurno neću potpisati nešto što nikad prije nisam vidio.«

»Evo. Gotova sam!« odložim kemijsku i uzmem torbu. »A sad idem. Dovidjenja, Elinor.«

»Becky...« kaže Luke. »Majko, što te, zaboga, obuzelo da ovo napraviš?«

Dok žustro izlazim iz Elinorina stana, u glavi mi još uvijek pulsira. Nekoliko trenutaka čekam dizalo, ali ono ne stiže, pa krenem stepenicama. Drhtim od bijesa, od poniženja. Ona misli da želim samo Lukeov novac. Ona misli da sam sponzoruša.

Zar to svi misle?

»Becky!« Luke za mnom trči niz stepenice. »Becky, čekaj. Tako mi je žao. Nisam imao pojma...« Kad smo stigli u prizemlje, zagrlili me čvrsto i stane.

»Vjeruj mi. I mene je to šokiralo.« »Pa... znaš... mislim da bi ga trebao potpisati«, kažem buljeći u pod. »Trebao bi se zaštititi. To je sasvim razumno.«

»Becky. Radi se o meni. Radi se o *nama!*« nježno mi podigne bradu i ja nemam gdje drugdje pogledati osim u njegove tamne oči. »Znam da si ljutita. Naravno da si ljutita. Ali, moraš shvatiti moju majku. Ona već dugo živi u Americi. Predbračni ugovori ovdje su uobičajeni. Nije mislila...«

»O, da, jest«, prekinem ga ponovno osjećajući val poniženja. »Upravo je to mislila. Ona misli da imam nekakav plan... da ti uzmem sav novac i potrošim ga na cipele!«

»A to nije tvoj plan?« Luke odglumi šokiranost. »I to mi sad kažeš? Pa, ako ćeš mijenjati osnovna pravila, možda bismo trebali sastaviti predbračni...«

Napola se nasmijem - ali u grudima me još uvijek boli.

»Znam da ovdje gotovo svi sklapaju predbračne ugovore«, kažem. »Znam to. Ali, ne može samo... sastaviti ugovor a da ne pita ni tebe ni mene! Znaš li kako sam se osjećala?«

»Znam.« Luke me tješi prelazeći rukom po leđima. »Bijesan sam na nju.«

»Nisi.«

»Naravno da jesam.«

»Nisi! Nikad nisi bijesan na nju! U tome i jest problem«, izbavim se iz njegova zagrljaja i pokušam se smiriti.

»Becky?« Luke bulji u mene. »Što ne valja?«

»Ne radi se samo o ovome. Nego... o svemu! Načinu na koji je preuzela organizaciju vjenčanja. Kako se drsko i oholo odnosila prema mojim roditeljima...«

»Prirodno je vrlo suzdržana osoba«, brani je Luke. »To ne znači da je drska. Kad bi je tvoji roditelji bolje upoznali...«

»A kako tek tebe iskorištava!« Znam da sam sad na opasnom terenu, ali kad sam već započela, ne mogu zaustaviti bujicu. »Dao si joj sate i sate svog vremena. Dao si joj svoje osoblje za njenu zakladu. Čak si se i s Michaelom posvađao zbog nje. Ja to ne razumijem! Znaš da je Michaelu stalo do tebe. Znaš da ti želi samo najbolje. Ali, zbog svoje majke, ti čak s njim ni ne pričaš!«

Luke se lecne i znam da sam ga pogodila ravno u živac.

»I sad još želi da se preselimo u ovu zgradu. Zar ne vidiš? Želi te i ščepati! Dat će ti zadatke da cijeli dan trčiš samo za nju i nikad nas neće ostaviti na miru... Luke, već joj sad daješ previše!«

»Što je u tome loše?« Lukeov izraz lica postaje sve napetiji. »Pa, majka mije.«

»Znam da je! Ali, daj, molim te. Uopće je nisi zanimao prije nego što si se ovdje probio. Sjećaš li se našeg prvog posjeta New Yorku? Toliko si se trudio da je impresioniraš, a ona se nije ni potrudila da se vidite! Ali sad, kad si uspio, sad kad si netko i nešto, kad imaš veze u medijima, kad imaš izvore - ona odjednom želi sve zasluge i samo te *iskorištava!*«

»To nije istina.«

»Istina je! Samo ti to ne vidiš! Jer si toliko očaran njome!«

»Gle, Becky, lako je tebi kritizirati«, kaže Luke uzrujano. »Imaš fantastičan odnos sa svojom majkom. A ja sam svoju jedva viđao...«

»Upravo tako!« viknem jer se ne mogu zaustaviti. »To pokazuje koliko imam pravo! Ni onda nije marila za tebe!«

O, sranje! Nisam to smjela reći. Vidim bol u Lukeovim očima i odjednom izgleda kao da mu je deset godina.

»Znaš da to nije istina«, kaže. »Majka me željela. Nije ona kriva.«

»Znam. Oprosti...« zakoračim prema njemu, ali on se odmakne.

»Stavi se u njen položaj, Becky. Razmisli kroz što je sve prošla. Morala je ostaviti svoje dijete, morala je glumiti hrabrost. Već toliko dugo skriva svoje osjećaje da nije ni čudo što ne može pokazati ni malo topline kad želi. Nije ni čudo što se katkad čudno ponaša.«

Slušajući ga, poželim plakati. Sve je smislio. Još uvijek se ponaša poput dječaka koji će smisliti bilo kakav izgovor zašto ga majka nikad nije posjetila.

»Ali, sad imamo priliku da opet izgradimo odnos«, govori Luke. »Možda je katkad netaktična, ali se trudi najviše što može.«

Aha, moš si mislit, najradije bih rekla. Oko mene se zaista trudi.

Umjesto toga, slegnem ramenima i promrmljam: »Vjerojatno.«

Luke mi priđe i primi me za ruku.

»Vratimo se gore. Popit ćemo još jedno piće. Zaboravi da se ovo dogodilo.«

»Ne«, glasno izdahnem. »Mislim da ću... otići kući. Idi ti. Vidimo se kasnije.«

Na putu do kuće počela je padati kiša, krupne kapi koje stvaraju lokve uz cestu i kapaju s krošanja. Padaju mi na vruće obraze, moče kosu i stvaraju mrlje na mojim novim antilop cipelama. Ali, jedva ih primjećujem. I dalje sam strahovito pod dojmom zbog Elinorina prodornog pogleda, svog poniženja i razočaranja u Lukea.

U trenutku kad sam ušla u stan zagrmu. Upalim sva svjetla i televizor te pokupim poštu. Nađem kuvertu od mame i tate i nju prvu otvorim. Ispadne komad tkanine i pismo koje je poprimilo njen miris.

Draga Becky,

Nadam se da je sve u redu u Velikoj Jabuci!

Šaljem ti boju koja nam se sviđa za ubruse. Janice kaže da bi trebali biti ružičasti, ali mislim da je ova blijeda boja breskve vrlo lijepa, pogotovo uz cvijeće koje smo izabrali. Ali, javi mi što ti misliš, ipak, srce, ti si mladenka!

Fotograf kojeg je Dennis preporučio navratio je jučer i ostavio je izvrstan dojam. Tata je čuo samo dobre stvari o njemu u golf--klubu, što je uvijek dobar znak. Može fotografirati u boji ili crno-bijelo, a u cijenu uključuje i fotoalbum, što mi se čini kao jako dobra ponuda. Također može sliku koja ti se najviše sviđa izraditi u 100 mini puzzli koje onda možeš poslati svim gostima kao malu zahvalu!

Rekla sam mu da nam je najvažnije od svega da dobijemo puno slika s tobom pored trešnje u cvatu. Posadili smo je kad si se rodila, a oduvijek mi je potajno bio san da naša mala Rebecca odrasle i na dan vjenčanja stane pored nje. Ti si naše jedino dijete i ovaj nam je dan strahovito važan.

Puno te volim,

Mama

Kad sam pročitala, sva sam u suzama. Ne znam zašto sam uopće pomislila da se želim udati u New Yorku. Ne znam zašto sam dopustila Elinor da mi pokaže glupu Plazu. Dom je mjesto gdje se želim udati. S mamom i tatom, i s trešnjom, i sa svojim prijateljima, i svime onime što mi je zaista bitno.

To je to, odlučila sam. Svima ću sutra reći.

»Becky?«

Preplašeno poskočim i okrenem se. Luke stoji na vratima, zadihan i mokar od glave do pete. Kosa mu je prilijepljena uz glavu, a kišne kapi još uvijek mu cure niz lice. »Becky...« kaže on napeto. »Žao mi je. Žao mi je. Nisam te smio tako pustiti. Vidio sam da pada kiša... Ne znam što sam mislio...« zastane kad me vidi uplakanu. »Jesi li dobro?«

»Dobro sam«, obrišem oči. »I Luke... i meni je žao.«

Dugo me gleda, lice mu drhti, a oči gore.

»Becky Bloomwood«, kaže on napokon. »Ti si najplemenitija... najdarežljivija... najtoplija... ne zaslužujem...«

Zastane i približi mi se. Na licu mu se ocrtava snažna želja. Dok me ljubi, kišne kapi s njegove kose padaju na moje usne i miješaju se s njegovim toplim slanim okusom. Zaklopim oči i dopustim tijelu da se lagano opušta, osjećajući kako se u meni budi užitak. Osjećam njegovu upornost i odlučnost, dok me hvata za bokove i želi me odmah, ove sekunde, da pokaže koliko mu je žao, da mi kaže koliko me voli, da kaže kako će sve učiniti za mene... Bože, obožavam pomirbeni seks.

Sljedeće se jutro probudim sretna i zadovoljna samom sobom. Ležeći ovako u krevetu, skupčana pored Lukea, u sebi osjećam snažnu odlučnost. Odredila sam si prioritete. Sad mi više ništa neće promijeniti mišljenje.

»Luke?« kažem kad je htio ustati.

»Mmm?« okrene se i poljubi me. Osjetim kako je topao i ukusan i divan.

»Nemoj ići. Ostani. Cijeli dan.«

»Cijeli dan?«

»Možemo se pretvarati da smo bolesni.« Dokono se protegnem po jastucima. »Zapravo, osjećam se bolesno.«

»Ma nemoj? Gdje te boli?«

»Em... buša.«

»Izgleda mi dobro«, kaže Luke gledajući ispod pokrivača. »Daj da je opipam... Žao mi je. Nema ispričnice.«

»Koji si ti partibrejker!«

Gledam ga kako ustaje iz kreveta, oblači ogrtač i kreće prema kupaonici.

»Luke?« opet ga pozovem kad je došao do vrata.

»Što je?«

Otvorim usta da mu kažem kako sam sinoć donijela važnu odluku. Kako se želim udati u Oxshottu, kao što smo isprva i planirali. Kako ću otkazati Plazu i da me baš briga hoće li Elinor biti bijesna.

A onda ih zatvorim.

»Što je?« pita me Luke.

»Samo... nemoj potrošiti sav šampon«, kažem na kraju.

Ne mogu se prisiliti da spomenem vjenčanje. Ne sad, kad je sve krasno i dobro između nas. Ionako, Lukeu nije bitno gdje ćemo se vjenčati. Sam je to rekao.

Uzela sam slobodan dan na poslu kako bih s Robyn izabrala tortu, ali dogovor je tek u deset sati. Kad je Luke otišao, polako se vučem po stanu, napravim si doručak i razmišljam o tome što ću reći Elinor.

Stvar je u tome da moram biti izravna. Odlučna i izravna, ali ljubazna. Zrela i profesionalna, kao što to i jesu poslovni ljudi koji moraju otpustiti druge poslovne ljude. Ostani smirena i koristi fraze poput 'odabrali smo drugu mogućnost'.

»Bok, Elinor«, kažem svom odrazu. »Moram vam nešto reći. Izabrala sam drugu mogućnost.« Ne. Mislit će da sam odlučila postati lezbijka.

»Bok, Elinor«, pokušam ponovno. »Razmišljala sam o vašoj ponudi za vjenčanje. Ona ima puno dobrih strana...«

OK, hajde. Učini to.

Ignorirajući žmarce, podignem slušalicu i okrenem Elinorin broj.

»*Elinor Sherman trenutčno ne može preuzeti vaš poziv...*«

Nema je.

Ne mogu joj ostaviti poruku na telefonskoj sekretarici da otkazujem vjenčanje. Zar ne?

Mogu li?

Ne.

Brzo spustim slušalicu prije nego što začujem znak za poruku. OK. Što sad?

Pa, očito je, nazvat ću Robyn. Najvažnije je da *nekome* kažem, prije nego što se pripreme još više zahuktaju.

Saberem se na trenutak, a onda okrenem njezin broj telefona.

»Bok! Čujete li svadbena zvona? Nadam se, jer ste dobili telefonsku sekretaricu

organizatorice vjenčanja, Robyn de Bendern. Nažalost, trenutčno sam nedostupna, ali vaš mi

je poziv vrlo važan...«

Robyn je, vjerojatno, već na putu prema slastičarskom ateljeu, padne mi napamet. Mogu je tamo nazvati. Ili bih mogla ostaviti poruku.

Ali, čim čujem njen veseo, živahan glas, odjednom osjetim grižnju savjesti. Robyn se već toliko namučila. Zapravo, draga mi je. Ne mogu joj preko telefona reći da sve otpada.

Odjednom osjetivši odlučnost, spustim slušalicu i uzmem torbu.

Ponašat ću se zrelo, otići ću do slastičarskog ateljea i reći joj novost u lice.

A s Elinor ću se pozabaviti kasnije.

Da budem iskrena, ne volim svadbene torte. Uvijek pojedem komadić, jer je loša sreća ili nešto slično ako je ne probaš, ali, uistinu, te voćne torte i marcipan i glazura poput komada krede tjeraju me na povraćanje. I toliko sam nervozna na samu pomisao da ću reći Robyn kako sve otpada da ne mogu uopće zamisliti da išta stavim u usta.

Svejedno, čim sam stigla u slastičarski atelje potekle su mi sline. Velik je i svijetao, s golemim prozorima i najslađim, najukusnijim šećernim mirisom u zraku. U izlogu su goleme torte na kat i redovi cvjetnih ukrasa u prozirnim kutijama, a ljudi za mramornim stolovima pažljivo prave ruže od glazure i bojaju nizove šećernih bršljana.

Dok na vratima oklijevam majka iz dućana izvodi mršavu djevojku u trapericama i sandalama s remenčićima i visokim potpeticama. Očito je da se grdno svađaju.

»Samo si je trebala probati«, majka bijesno govori. »Koliko to kalorija ima?«

»Briga me«, odvratila uplakana djevojka. »Bit ću veličina 2 na dan vjenčanja, pa makar me ubilo.«

Veličina 2!

Isuse, ovdje sam dovoljno dugo, ali me još uvijek izbezumljuju američki brojevi odjeće. Koji je to, zapravo, broj?

Broj 36.

Sad se bolje osjećam.

»Becky!« dignem pogled i ugledam Robyn, koja je malčice zapuhana. »Bok! Uspjela si.«

»Robyn«, osjećam kako mi se želudac grči od straha. »Slušaj. Trebam s tobom popričati.

Pokušala sam dobiti Elinor, ali bila je... No. Moram ti nešto... reći.«

»Naravno«, zabrinuto kaže Robyn. »Antoine i ja ćemo se vratiti Za trenutak, ali ovog časka imamo jedan problemčić.« Ona stiha glas. »Došlo je do nesreće s jednom tortom. Vrlo nezgodno.«

»Gospođice Bloomwood?« dignem pogled i ugledam čovjeka sijede kose i sjajnih očiju u bijeloj kuharskoj opravi. »Ja sam Antoine Montignac. Slastičar nad slastičarima. Možda ste me vidjeli u mojoj televizijskoj emisiji?«

»Antoine, mislim da nismo riješili situaciju s... drugim klijentom...« kaže Robyn nervozno.

»Doći ću za trenutak.« Rukom joj dadne na znanje da ga pusti na miru. »Gospođice Bloomwood. Sjednite.«

»Zapravo, nisam sigurna da želim...« počnem. Ali, prije nego što shvatim što radim, sjednem na plišanu stolicu za ispolirani stol, a Antoine ispred mene slaže svoj svjetlucavi portfolio.

»Mogu vam napraviti tortu koja će nadmašiti sve vaše snove«, najavi on skromno. »Nijedna slika nije izvan mojih stvaralačkih mogućnosti.«

»Stvarno?« gledam fotografiju spektakularne šesterokatne torte, ukrašene šećernim tulipanima, a onda okrenem stranicu i ugledam tortu u obliku pet različitih leptira. Ovo su najveće torte koje sam ikad vidjela. A tek ukrasi!

»Pa... jesu li ovo sve voćne torte?«

»Voćne? *Non, non, non!*« Antoine se nasmije. »To je engleski stil, voćna torta na vjenčanju.

Ovo je posebna torta...« On pokaže na leptir-tortu. »Napravljena je od laganog prhkog biskvita, svaki je kat punjen s tri različita nadjeva: prženi karamel od naranče, pasiflora

mango i nabujak od lješnjaka.«

Ajme!

»Ako volite čokoladu, možemo vam napraviti tortu isključivo od različitih vrsta čokolade«, okrene drugu stranicu. »Ovo je biskvit od tamne čokolade s čokoladnim premazom, kremom od bijele čokolade i Grand Marnier truffle nadjevom.«

Nisam imala pojma da svadbene torte mogu biti ovakve. Okrećem stranice, pomalo omamljeno, zurim u spektakularne torte jednu za drugom.

» Ako ne želite tradicionalnu tortu na katove, mogu vam napraviti tortu u obliku nečega što volite. U obliku omiljene slike... ili skulpture...« ponovno me pogleda. »Ili Louis Vuitton kovčega, možda...«

Torta u obliku Louis Vuitton kovčega! Kako bi to bilo cool!

»Antoine? Možeš li doći na trenutak?« Robyn proviri iz male sobe s desne strane i, iako se smiješka, zvuči poprilično uznemireno.

»Oprostite, gospođice Bloomwood«, ispričava se Antoine. »Davina, donesi gospođici Bloomwood torte na probu.«

Nasmiješena pomoćnica nestane kroz dvostruka vrata - a onda se vrati s čašom šampanjca, porculanskim tanjurom s dvije kriške torte i šećernim ljiljanom. Pruži mi vilicu i kaže: »Ova je punjena kremama od pasiflora manga, jagode i tangerine mousseline, a ova je od karamel kreme s pistacijom i mocha truffleom. Dobar tek!«

Ideš! Svaka kriška ima malo biskvita i tri različita nadjeva pastelnih boja. Ne znam odakle bih počela!

OK... prvo ću probati mocha truffle.

Stavim komad u usta i zamalo se ne onesvijestim. *Ovo se zove svadbena torta!* Zašto nema ovakvih torti u Engleskoj?

Otpijem nekoliko gutljaja šampanjca i gricnem šećerni ljiljan, koji je totalno slastan i limunast, a onda uzmem komad druge torte i blaženo je žvačem gledajući djevojku kako pomno radi grančicu đurđica.

Možda bih trebala nabaviti koju tortu za krštenje Suzeina djeteta. Mislim, kupit ću i poklon, ali uvijek mogu kupiti tortu kao maleni dodatak.

»Znate li kolika je cijena ovih torti?« pitam djevojku dok klopam drugu krišku.

»Pa... zapravo, cijena varira«, kaže pogledavši me. »Ali, mislim da je početna cijene negdje oko tisuću dolara.«

Zamalo se ne ugušim šampanjcem. Tisuću dolara? Početna cijena je tisuću dolara?

Za tortu?

Pa koliko sam sad pojela? Sigurno je na tanjuru bilo torte u iznosu od pedeset dolara!

»Želite li još?« pita me djevojka i pogleda prema sobi. »Izgled« da će se Antoine još neko vrijeme zadržati.«

»Ooo, pa... zašto da ne! Mogu li probati jedan šećerni tulipan? Znate, da istražim sve.«

»Naravno«, kaže ljubazno djevojka. »Što god poželite.«

Donese mi tulipan i grančicu malih bijelih cvjetića, a ja ih zadovoljno hrskam i zalijevam šampanjcem.

A onda se besposleno ogledavam i uočim golemi, raskošan žutobijeli cvijet s majušnim kapima rose. Ideš! Izgleda slasno. Posegnem preko šećernih srca, uzmem ga i skoro strpam u usta, kad začujem da se netko dere.

»Staniteee!« tip u bijelom trči preko ateljea prema meni. »Nemojte pojesti narcisu!«

»Uuups!« kažem zaustavivši se na vrijeme. »Oprostite. Nisam znala. Je li posebna?«

»Tri sata sam je radio«, kaže on nježno uzimajući cvijet iz moje ruke. »Dobro je, nije učinjena nikakva šteta.« Nasmiješi mi se, ali primijetim znoj na njegovu čelu.

Hmm. Možda bih se trebala držati šampanjca. Uzmem još jedan gutljaj i pogledom tražim bocu, kad začujem povišene glasove iz zatvorene sobe u kojoj su Robyn i Antoine.

»Nisam to namjerno učinio! Mademoiselle, ja nisam pristaša krvne osvete!«

»Jeste! Prokleta me mrzite, zar ne?« javi se prigušeni glas.

Čujem kako Robyn smiruje situaciju, ali ne mogu razaznati što govori.

»Jedna stvar za drugom!« djevojkin glas je povišen i sad, kad ga jasno čujem, smrznem se, s čašom na pola puta do svojih usta.

Ne vjerujem.

Nemoguće.

»Ovo jebeno vjenčanje je prokleta!« vikne ona. »Sve je krenulo pogrešno, od samog početka.«

Vrata se otvore i sad je normalno čujem.

Da, je. To je Alicia.

Osjećam kako mi se cijelo tijelo ukočilo.

»Prvo nas nisu mogli primiti u Plazi! A sad i ovaj fijasko s tortom! A znate li što sam upravo čula?«

»Što?« pita je bojažljivo Robyn.

»Kuma mi je obojila kosu u crveno! Sad neće biti u skladu s djeverušama! Od svih prokleta bezobzirnih, sebičnih...«

Vrata se širom otvore i Alicia izađe, njene štikle odzvanjaju poput paljbe po drvenom podu. Kad me ugleda, stane kao ukopana, a ja je pogledam i osjećam kako mi srce ubrzano zakuca.

»Bok, Alicia«, kažem natjeravši se da zvučim opušteno. »Žao mi je zbog tvoje torte. Usput, Antoine, ovo je bilo vrlo ukusno.«

»Što?« kaže unezvjereno Alicia. Oči joj lete od mog zaručničkog prstena do mog lica, pa ponovno do prstena, pa do mojih cipela i do torbe - usput upijajući i moju suknju, te konačno opet do mog prstena. Ovo je poput manhattanskog pogleda u sobi s gomilom ogledala.

»Udaješ se?« pita me napokon. »Za Lukea?«

»Da«, nonšalantno bacim pogled na dijamant na svojoj lijevoj ruci, a onda joj se nevino nasmiješim.

Počinjem se opuštati. Počinjem uživati u ovome.

(Također, upravo sam manhatanskim pogledom odmjerila Aliciju. Moj je prsten malčice veći od njenoga. Nije da uspoređujem.)

»Kako to da se nisi pohvalila?«

Nisi me pitala, želim joj reći, ali umjesto toga samo slegnem ramenima.

»Pa gdje se udaješ?« Alicijin stari naduti izraz lica vrati se i vidim kako se priprema da me zaskoči.

»Pa... izgleda...« pročistim grlo.

OK, ovo je taj trenutak. Sad je vrijeme da kažem veliku novost. Da kažem Robyn kako sam promijenila mišljenje. Udat ću se u Oxshottu.

»Zapravo...«

Duboko uzdahnem. Ma daj! Ovo je poput flastera. Što prije to obavim, prije će završiti. Samo jednostavno reci.

I upravo sam krenula, kad napravim katastrofalnu pogrešku i dignem pogled. Alicia me samozadovoljno gleda svisoka, kao i uvijek. U meni poput vulkana naviru godine u kojima sam se osjećala glupom i malenom - i ne mogu si pomoći. Čujem svoj glas kako govori:

»Zapravo, vjenčat ćemo se u Plazi.«

Alicijino se lice šokirano izobličilo, kao da je gumeno.

»U Plazi? Stvarno?«

»Bit će poprilično dobro«, dodam ležerno. »Plaza je prekrasno mjesto za vjenčanja. I ti se tamo udaješ?«

»Ne«, protisne Alicija kroza zube. »Nisu nas mogli ugurati u tako brzom roku. Kad si ti rezervirala?«

»O... prije tjedan ili dva«, kažem i ravnodušno slegnem ramenima. To! To! Pogle' njen izraz lica!

»Bit će predivno«, ubaci se Robyn oduševljeno. »Usput, razgovarala sam jutros s dizajnerom. Naručio je dvjesto breza, a poslat će i uzorke borovih iglica...«

Vidim kako se Alicijin mozak napreže.

»Ti si ta koja će imati začaranu šumu u Plazi«, kaže napokon. »Čula sam za to. Koštat će cijelo bogatstvo. I imat ćeš violiniste iz Bečkog simfonijskog orkestra. Je li to istina?«

»Newyorška filharmonija je na turneji«, ubaci žalosno Robyn. »Ali, navodno su Bečani vrlo dobri...«

»Sigurna sam da će biti odlični«, kažem i osmjehnem se Robyn, koja mi uzvratila kao da sam stari saveznik.

»Gospođice Bloomwood.« Antoine se pojavi niotkuda i prinese moju ruku svojim usnama.

»Sad sam potpuno vama na usluzi. Ispričavam se zbog kašnjenja. Dogodila je jedna od onih iritantnih malih stvari...«

Alicijina se faca ukoči. »Pa«, kaže ona. »Idem ja.«

»Aw *revoir*«, kaže Antoine ne pogledavši je.

»Baj, Alicia«, kažem nevino. »Dobru zabavu na vjenčanju.«

Kad je uobraženo izašla, naslonim se na stolicu, a srce mi još uvijek uzbuđeno tuče. Ovo je bio jedan od najboljih trenutaka u mom životu. Napokon sam spustila Aliciji Kučkonogić! Napokon! Mislim, koliko je puta bila bezobrazna prema meni? Odgovor: Otprilike tisuću. A koliko sam puta ja imala spremnu obranu? Odgovor: nikad.

Sve do danas!

Vidim kako se Robyn i Antoine pogledavaju i umirem od želje da ih pitam što misle o Aliciji. Ali... to nije lijepo od buduće mladenke. Uz, to, ako će ogovarati nju, onda isto tako mogu i mene.

»Sad!« kaže Robyn. »Prijeđimo na nešto puno ugodnije. Antoine, vidio si detalje Beckyna vjenčanja.«

»Naravno«, kaže Antoine osmjehujući mi se. »To će biti najljepši događaj.«

»Znam«, čujem se kako veselo odgovaram. »Toliko se veselim!«

»Pa... pričali smo o tortama... Moram vam nabaviti neke slike... U međuvremenu, mogu li vam ponuditi još šampanjca?«

»Da, molim«, kažem i podignem čašu. »To bi bilo lijepo!«

Šampanjac, svijetao i ukusan, zapjenuša se u mojoj čaši. Zatim Antoine opet nestane, a ja otpijem gutljaj, smješajući se da sakrijem činjenicu kako, zapravo, osjećam tjeskobu.

Sad kad Alicija otišla, nema više potrebe da se pretvaram. Ono što bih trebala učiniti jest spustiti čašu, pozvati Robyn na stranu, ispričati se što sam potrošila toliko njezina dragocjenog vremena -i obavijestiti je da se vjenčanje otkazuje i da ću se udati u Oxshottu.

Vrlo jednostavno i izravno.

To bih trebala učiniti.

Ali... nešto se vrlo čudno dogodilo od jutros. Ne mogu objasniti točno što, ali nekako, sjedeći ovdje, ispijajući šampanjac i njupajući tortu od tisuću dolara, jednostavno se ne osjećam kao netko tko će se udati u vrtu u Oxshottu.

Da budem potpuno iskrena, ruku na srce - osjećam se upravo kao netko tko će imati golemo, luksuzno vjenčanje u Plazi.

Štoviše, *želim* biti taj netko tko će imati golemo, luksuzno vjenčanje u Plazi. *Želim* biti ta djevojka koja opušteno luta po skupini slastičarnicama, s ljudima koji trče oko nje i prema kojoj se ponašaju kao prema princezi. Ako otkážem vjenčanje, onda će i sve to nestat i. Svi će prestati trčati oko mene. Više neću biti ta posebna, važna osoba.

O, Bože, što mi se dogodilo? Jutros sam bila tako sigurna.

Odlučno zatvorim oči i natjeram se da pomislim na mamu i njenu trešnju u cvatu. Ali, čak ni

to ne pomaže. Možda zbog šampanjca -ali, umjesto da sam preplavljena emocijama i da razmišljam: 'Moram se udati kod kuće', meni se mota po glavi: 'Možda bismo mogli nekako smjestiti trešnju u začaranu šumu'.

»Je li sve u redu, Becky?« pita me Robyn smiješeći mi se. »Što si se tako zamislila?«

»Oh!« uzviknem s krivnjom i naglo podignem glavu. »Samo sam mislila kako... hmm... će vjenčanje biti fantastično.«

Što ću sad? Hoću li joj išta reći?

Zar neću ništa reći?

Ma, *daj* Becky! Odluči se.

»Pa - želiš li vidjeti što imam u torbi?« pita me veselo Robyn.

»Em... da, molim.«

»Pa-raaa!« Ona izvuče debelu, ugraviranu pozivnicu, prekrivenu vijugavim slovima i preda mi je.

*Gđa Elinor Sherman
poziva vas na vjenčanje
Rebecce Bloomwood
i svoga sina Lukea Brandona...*

Buljim u pozivnicu, srce mi jako tuče.

Ovo je stvarno. Ovo se stvarno događa. Evo, crno na bijelom.

To jest, brončano na sivom s primjesom smedega.

Uzmem tvrdnu pozivnicu od nje i preokrećem je među prstima.

»Što misliš?« Robyn mi se nasmiješi. »Posebna je, zar ne? Od stopostotnog je platna.«

»Kra... krasna je«, progutam. »Čini mi se da je prerano za slanje pozivnica.«

»Nećemo ih još poslati! Ali, volim kad su unaprijed napravljene. Uvijek kažem, nikad dovoljno lektoriranja. Ne želimo zamoliti goste da odjenu 'spečena odijela', kao što je jedna mladenka napisala...« prasne u smijeh.

»Tako je«, zabluljim se ponovno u slova.

Subota, 22. lipnja, u sedam sati u Plaza hotelu New York City

Ovo je ozbiljno. Ako ću išta reći, onda to moram reći sad. Ako ću otkazati ovo vjenčanje, onda to moram učiniti sad. Ovog trena.

Ali, moja usta ostaju nijema.

Zar ovo stvarno znači da sam ipak izabrala Plazu? Da sam se prodala? Da sam izabrala sjaj i blještavilo? Da sam stala na Elinorinu stranu, a ne na maminu i tatinu?

»Mislila sam da pošalješ jednu svojoj majci!« kaže Robyn.

Srce mi naglo poskoči, a Robyno je lice tako bezbrižno i nevino. »Takva je šteta što nije ovdje da sudjeluje u pripremama. Ali, bit će oduševljena kad vidi sve ovo, zar ne?«

»Da«, kažem nakon duge stanke. »Da, jako će... joj se svidjeti.«

Stavim pozivnicu u torbu i bučno je zatvorim osjećajući da mi je zlo.

Znači, to je to. Odlučila sam se za New York.

Mama će razumjeti. Kad joj sve potanko objasnim, promijenit će mišljenje. Mora.

Antoineova nova torta od mandarina i ličija je fantastična. Ali, grickajući je, izgubim apetit. Nakon što sam probala još nekoliko torti, a nisam ni blizu odluke, Antoine i Robyn pogledaju se i slože da mi, vjerojatno, treba neko vrijeme da razmislim. S jednom zamotanom šećernom ružom u torbi kažem 'dovidenja' i krenem prema Barneysu, gdje savršeno ljubazno odradim sve svoje klijente, kao da me ništa ne muči.

Ali, zapravo, cijelo vrijeme razmišljam o pozivu koji moram obaviti. O tome kako ću mami reći vijest. O tome kako ću joj *objasniti*.

Neću reći ništa teško, poput: 'Definitivno se želim udati u Plazi'. Ne odmah na početku. Reći ću joj da postoji mogućnost, ako obje to želimo. To je ključna fraza. *Ako obje to želimo*. Stvar je u tome da joj to prije nisam dobro prikazala. Sigurno će odmah zgrabiti priliku kad joj sve potpuno objasnim. Kad joj kažem za začaranu šumu, i gudački orkestar, i plesni podij, i tortu od tisuću dolara. Divno luksuzno vjenčanje, sve plaćeno! Pa tko to ne bi odmah zgrabio?

Ali, živci su mi sve napetiji dok se penjem do našeg stana. Znam da nisam iskrena prema sebi. Znam što mama uistinu želi.

Isto tako znam da će, ako dignem dovoljno prašine, učiniti što god ja želim.

Zatvorim za sobom vrata i duboko udahnem. Dvije sekunde kasnije oglasi se zvono na vratima i ja uplašeno poskočim. Bože, kako sam napeta.

»Bok«, kažem otvarajući vrata. »Ej, Danny, ti si. Čuj, moram obaviti jedan vrlo važan razgovor. Pa, ako nemaš ništa protiv...«

»OK, moram te moliti uslugu«, kaže on ulazeći u stan i posve ignorirajući ono što sam upravo rekla.

»Što je?«

»Randall vrši pritisak na mene. Pitao me gdje se točno prodaje moja odjeća. Tko su mi točno kupci? Imam li poslovni plan? A ja sam njemu rekao: 'Naravno da imam poslovni plan, Randalle. Planiram kupiti Coca-Colu sljedeće godine, ha, što misliš?'«

»Danny...«

»A onda je počeo govoriti da bih, ako nemam stalnu klijentelu, trebao odustati, jer me on više neće uzdržavati. Upotrijebio je riječ uzdržavanje! Možeš li to vjerovati?«

»Pa«, kažem ja rastreseno, »on ti plaća stanarinu. I on ti je kupio sve one bale ružičastog antilopa koji si htio...«

»OK«, kaže Danny nakon stanke. »OK. Dobro, ružičasti antilop je bio pogreška. Ali, Isuse! Nije htio prestati. Rekao sam mu za tvoju haljinu, ali mi je odgovorio: 'Daniel, ne možeš utemeljiti komercijalnu tvrtku na jednom klijentu koji živi ispod tebe'.« Danny nervozno gricka kožicu na palcu. »Onda sam mu rekao da sam upravo primio veliku narudžbu iz jedne trgovine.«

»Stvarno? Koje?«

»Barneysa.«

Pogledam ga, konačno je pridobio svu moju pozornost.

»Barneysa?. Danny, zašto si rekao Barneysa?«

»Pa da bi me ti mogla poduprijeti! Ako te pita držite li me, OK? I svi se tvoji klijenti grebu za moju odjeću, nikad nisi vidjela takvo što u povijesti trgovine.«

»Poludio si. Nikad to neće povjerovati. A što ćeš mu reći ako te zatraži nešto novca?«

»Imat ću novac do tada!«

»Što ako provjeri? Što ako ode u Barneys?«

»Neće provjeravati«, kaže Danny prezirno. »Ima vremena da samo jednom mjesečno porazgovara sa mnom, a kamoli da napravi neplanirani posjet u Barneys. Ali, ako se sretnete na stepenicama, podrži me. Samo te to tražim.«

»Pa... dobro«, napokon popustim.

Mislím stvarno. Kao da nemam dovoljno briga.

»Danny, stvarno moram telefonirati...« kažem bespomoćno.

»Pa, jeste li pronašli gdje ćete stanovati?« pita me i zavalí se u naslonjač.

»Nismo imali vremena.«

»Niste o tome ni razmišljali?«

»Elinor želi da se preselimo u njezinu zgradu, ali sam odbila. Dotud smo stigli.«
»Stvarno?« Danny bulji u mene. »Zar ne želiš ostati u Villageu?«
»Naravno da želim! Nema šanse da se tamo preselim.«
»Pa, što ćeš učiniti?«
»Ne... ne znam! Trenutačno imam toliko drugih stvari na umu. I kad smo već kod toga...«
»Predvjenčani stres«, kaže Danny znalački. »Rješenje je dupli martini«, otvori koktel-bar, a hrpa brošura i popisa poklona za vjenčanje ispadne na pod.
»Hej«, uzvikne on prijekorno pobirući ih. »Zar si se upisala bez mene? Ne mogu vjerovati! Cijeli život se želim upisati! Jesi li stavila aparat za cappuccino na popis?«
»Em... jesam. Mislim da jesam...«
»To ti je velika pogreška. Nikad nisu tako dobri kao ovi pravi. Čuj, ako želiš da dostavim bilo kakve poklone, znaš da sam iznad tebe...«
»Aha, kako da ne«, pogledam ga. »Nakon onog Božića.«
Božić je još uvijek pomalo gorak i bolan trenutak za mene. Htjela sam ispasti vrlo pametna i naručila sam hrpu poklona preko Interneta, Ali, nikad nisu stigli, tako da sam provela Badnjak trčeći po trgovinama i kupujući zamjenske poklone. A onda, na božićno jutro, kad smo otišli do Dannyja i Randalla na piće - naletjela sam na Dannyja kako sjedi u svilenom ogrtaču koji sam kupila za Elinor i jede čokoladice koje su bile namijenjene Samantha s posla.
»Hej, što sam ja znao?« brani se on. »Bio je Božić, bili su umotani... rekao sam si, da, Daniel, Djed Božićnjak ipak *postoji*...« Posegne za bocom martinija i naliže ga u koktel-shaker. »Jaki? Ekstra jaki?«
»Danny, stvarno moram telefonirati. Vratit ću se za minutu.«
Isključim telefon iz zida i odnesem ga u spavaću sobu, a potom zatvorim vrata i pokušam smiriti misli.
Dobro. Mogu ja to. Smireno i staloženo. Okrenem kućni broj i bojažljivo čekam dok zvoni.
»Halo?« čujem tanki glas.
»Halo?« odvratim zbunjeno. Iako je ovo međunarodni poziv, skužim da to nije mamin glas.
»Becky! Janice je! Kako si, dušo?«
Ovo je čudno. Zar sam slučajno nazvala susjedu?
»Do... dobro sam.«
»Odlično! Sad, kad si već tu, koju vodu više voliš, Evian ili Vittel?«
»Vittel«, kažem bez razmišljanja. »Janice...«
»Super. A koju gaziranu vodu? Znaš, danas puno ljudi koji voze piju samo vodu. Što misliš o Perrieru?«
»Ne... ne znam. Janice...« duboko udahnem. »Je li mama blizu?«
»Zar ne znaš, dušo? Tvoji su roditelji otputovali! U Lake District.«
Osjetim razočaranje. Kako sam mogla zaboraviti njihov put u Lake District?
»Ja sam navratila da zalijem biljke. Ako ih hitno trebaš, mogu potražiti broj koji su ostavili...«
»Ne, u redu je.«
Razočaranje mi je malo splasnulo. Zapravo, sad potajno osjećam olakšanje. Ovo me na neki način rješava problema na neko vrijeme. Mislim, nisam ja kriva što su oni otputovali, zar ne?
»Sigurna si?« pita me Janice. »Ako je važno, lako mogu doći do broja...«
»Ne, zaista, u redu je! Nije ništa važno«, čujem se kako govorim. "Pa, drago mi je što sam vas čula... doviđenja!« drhteći spustim slušalicu.
Samo na nekoliko dana. Svejedno je, nema razlike.
Vratim se u dnevnu sobu i nađem Dannyja kako leži na kauču i mijenja programe.
»Sve OK?« pita me podignuvši glavu.
»Da«, kažem. »Popijmo to piće.«

»U shakeru je«, kaže kimnuvši glavom prema ormariću, baš kad se otvore vrata stana.
»Bok!« pozdravim. »Luke, ti si? Upravo si došao na...«
Naglo stanem kad ugledam Lukea navratima dnevne sobe i zurim u nevjerici u njega. Lice mu je blijedo i prazno, oči još tamnije nego inače. Nikad ga prije nisam vidjela takvoga. Danny i ja se pogledamo i osjećam kako mi srce tone.
»Luke!« progutam. »Jesi li dobro?«
»Pokušavam te već sat vremena dobiti«, kaže on. »Nisi bila na poslu, telefon je stalno zauzet...«
»Vjerojatno sam bila na putu prema kući. A onda sam morala telefonirati.« Nervozno koraknem prema njemu. »Što se dogodilo, Luke? Nešto na poslu?«
»Michael«, kaže Luke. »Upravo sam čuo. Imao je infarkt.«

Michael je u sobi na četvrtom katu velike bolnice u Washingtonu. Koračamo po hodnicima u tišini, oboje zurimo ispred sebe. Sinoć baš nismo dobro spavali, zapravo, mislim da Luke nije ni oka sklopio. Nije baš pričljiv, ali znam da ga proždire krivnja.

»Mogao je umrijeti«, sinoć je rekao, kad smo oboje ležali budni u mraku.

»Ali nije«, odgovorim i primim ga za ruku.

»Ali je mogao.«

Istina. Mogao je. Svaki put kad pomislim na to, osjetim snažan grč u želucu. Nikad prije netko meni tako blizak nije bio bolestan. Mislim, imala sam pratetku Muriel, koja je imala problema s bubrezima, ali vidjela sam je samo dvaput u životu. I obje moje bake i djed još su živi, osim djeda Bloomwooda, koji je umro kad sam imala dvije godine, tako da ga nisam poznavala.

Zapravo, nikad nisam bila u bolnici, osim ako ne računam *Hitnu službu*. Prolazimo pored zastrašujućih natpisa poput 'Onkologija' i 'Urologija', i opet shvatim kako sam zaštićeno sigurna.

Došli smo do sobe 465 i Luke stane.

»Tu je«, kaže. »Sprema?« Nježno pokuca i nakon nekog vremena otvori vrata.

Michael spava na velikom metalnom krevetu, a šest je golemih buketa na stolu pored njega i još nekoliko po sobi. Infuzija mu je prikopčana na ruku i još jedna cijev ide iz njegovih prsa do nekakvog aparata s lampicama. Lice mu je blijedo i ispijeno, i izgleda...ranjivo.

Ne sviđa mi se ovo. Nikad nisam vidjela Michaela ni u čemu drugome osim u skupocjenom odijelu i sa skupim pićem u ruci. Snažan, hrabar i neuništiv. A sada leži u krevetu u bolničkoj pidžami.

Pogledam Lukea, a on blijeda lica zuri u Michaela. Izgleda kao da želi plakati.

O, Bože! Sad ja želim plakati.

A onda Michael otvori oči i ja osjetim olakšanje. Barem su mu oči iste. Zrače istom toplinom, istim humorom.

»Joj, pa niste trebali dolaziti ovamo«, kaže on. Glas mu je suh, čak dublji nego inače.

»Michael«, kaže Luke koraknuvši napeto prema njemu. »Kako se osjećaš?«

»Bolje. Bolje nego prije«, Michaelove oči zbunjeno prolaze Lukeovim licem. »Kako se ti osjećaš? Grozno izgledaš.«

»Tako se i osjećam«, kaže Luke. »Osjećam se totalno...« stane i proguta.

»Stvarno?« kaže Michael. »Možda bi trebao ići na neke pretrage. To te može umiriti. Ja sad znam da imam anginu. S druge strane, limfni čvorovi su mi u redu i nisam alergičan na orahe. Što je dobro znati.« Oči mu prelete po košari s voćem u Lukeovoj ruci. »Je li to za mene?«

»Da!« kaže Luke prenuvši se. »Nešto malo... Da je tu odložim?«

On razmiče egzotične bukete i, dok to radi, primijetim da je na jednome pričvršćena kartica na kojoj vidljivo piše Bijela kuća. Čovječe!

»Voće«, kaže Michael kimajući. »Vrlo pažljivo. Sigurno si razgovarao s mojim doktorima. Ovdje su vrlo strogi. Posjetitelje koji donesu slatkiše odvedu u neku sobicu i natjeraju ih da deset minuta trče.«

»Michael...« Luke duboko udahne i vidim da mu ruka čvrsto stišće ručku košare. »Michael, htio sam ti reći da... da mi je žao. Zbog naše prepirke.«

»Zaboravljeno. Stvarno.«

»Nije. Ja nisam zaboravio.«

»Luke«, Michael mu uputi topao pogled. »Nije to tako strašno,

»Ali, osjećam se...«

»Nismo se složili oko nečega, to je sve. Odonda sam puno razmišljao o onome što si rekao i imaš pravo. Ako se Brandon Communications javno poveže s dobrim djelom, to može samo

pomoći ugledu kompanije.«

»Nisam smio ništa poduzimati, a da prvo s tobom o tome ne popričam«, promrmlja Luke.

»Pa, kako si rekao, to je tvoja tvrtka. Ti imaš izvršnu vlast i ja to poštujem.«

»A ja poštujem tvoje savjete«, odmah kaže Luke. »I uvijek ću ih poštovati.«

»Hoćemo li zakopati sjekiru?« Michael ispruži ruku, posve plavu od infuzijskih igala i Luke je nježno stisne.

Sad sam totalno zagušena suzama.

»Idem... po vodu...« promrmljam i izletim iz sobe teško dišući.

Ne mogu plakati pred Michaelom. Mislit će da sam totalno patetična.

Ili, još gore, mislit će da plačem zbog nečega što on ne zna. Mislit će da sam vidjela njegov karton i da se uopće ne radi o angini, nego o ugrušku u mozgu koji može operirati samo kirurg iz Chicaga, a on je odbio Michaela jer je u nekoj staroj zavadi s bolnicom...

OK, gle, moraš prestati miješati *Hitnu službu* sa stvarnim živo-tom.

Odšecem do obližnje recepcije, duboko udišući da se smirim, i sjednem pored sredovječne žene u staroj plavoj vesti.

»Jeste li dobro?« dignem pogled i vidim kako mi pruža maramicu. »Zna biti teško, zar ne?« kaže ona ljubazno dok ja pušem nos. »Netko iz obitelji vam je ovdje?«

»Prijatelj. A vama?«

»Ken, moj muž«, odgovori žena. »Imao je operaciju srca.«

»Bože! Stvarno... mi je žao.«

Osjetim kako mi se trnci spuštaju niz leđa na samu pomisao kako bih se osjećala da Luke leži u tom bolničkom krevetu.

»Bit će dobro, bude li se pazio. Ti muškarci. Sve uzimaju zdravo za gotovo«, ona odmahne glavom. »Ali, kad dođeš ovamo... shvatiš što je bitno, zar ne?«

»Apsolutno«, ozbiljno kažem.

Neko vrijeme tiho sjedimo, a ja nervozno razmišljam o Lukeu. Možda ću ga nagovoriti da počne češće ići na fitness i da počne jesti onu niskokaloričnu hranu koja se maže na kruh i smanjuje kolesterol. Sigurnosti radi.

Nakon nekog vremena žena mi se nasmiješi i ode, ali ja ne mrdam. Želim dati Lukeu i Michaelu dovoljno vremena. Nekoliko pacijenata u invalidskim kolicima s infuzijom pričaju pored prozora i ugledam krhku staricu kako pozdravlja svoju unučad. Kad ih je ugledala, cijelo joj je lice zasjalo i odmah izgleda deset godina mlade, a ja se nađem kako opet plačem. Dvije djevojke u trapericama sjede blizu i jedna mi se suosjećajno nasmiješi.

»To je tako lijepo vidjeti«, kaže ona.

»Znate, kad bi ljudi imali svoje obitelji pored sebe, vjerojatno bi milijun puta brže ozdravljali«, raspredam. »Bolnice bi trebale izgraditi gostinske sobe na svakom katu. Ljudi bi vjerojatno dvostruko brže išli kući!«

»To je vrlo pronicava primjedba«, čujem ljubazan glas iza sebe. Iznenadeno se okrenem i vidim vrlo lijepu tamnokosu liječnicu kako mi se osmjehuje. »Nedavno istraživanje u Chicagu upravo je to pokazalo.«

»Stvarno?« pocrvenim od ponosa. »Pa... hvala! Samo sam komentirala ono što sam vidjela...«

»Ali, upravo je to stav koji je potreban današnjim liječnicima«, kaže ona. »Želja da pogledaju dalje od bolesničkog kartona. Želja da pogledaju ne samo pacijenta, nego cijelu osobu. Biti liječnik ne znači samo proći sve ispite i naštrebati imena kostiju. Riječ je i o otkrivanju načina na koji funkcionira ljudsko biće - ne samo fizički, nego i mentalno i duhovno.«

Ideš! Moram reći da sam impresionirana. Nikad nisam vidjela da neki britanski liječnik tako zastane u hodniku i drži vatreni govor o liječničkoj profesiji. Uglavnom samo prolete hodnikom izgledajući nervozno i pod stresom.

»Jeste li cijeli život željeli upisati medicinu?« pita me osmjehujući se.

»Em... pa... ne baš...« kažem oprezno.

Čini mi se nepristojnim reći da nikad o tome nisam razmišljala.

Ne treba li za to milijun petica?

Ali, sad... teško je, zar ne? Zapravo, osjećam kako me ta ideja potaknula na razmišljanje.

Upravo sam bila razmišljala o tome kako nikad ništa značajno nisam napravila u svom životu.

Zašto ne bih postala liječnica? Ljudi promijene karijeru, zar ne? I sad, kad razmišljam o tome, oduvijek sam imala instinktivnu želju da liječim. Sigurno postoji neka posebna kvaliteta u meni koju doktori odmah uoče. Jer, zašto bi mi inače prišla i predložila mi da studiram medicinu?

Dr. Rebecca Bloomwood.

Barunica Dr. Rebecca Bloomwood Počasni član Reda Britanskog Carstva.

Bože, mama bi bila tako ponosna!

Liječnica sad govori nešto drugo, ali ja je ne slušam. Totalno sam opčinjena idejom o sebi u bijeloj kuti, kako žurno ulazim u bolničku sobu i govorim 'tlak 40 sa 25', ili kako to već ide, i bučno izlazim van dok svi, diveći se, gledaju za mnom.

Mlada kirurginja Rebecca Bloomwood nikad ne bi krenula u liječničke vode da nije došlo do slučajnog susreta u bolničkom hodniku. Renomirana stručnjakinja u to je vrijeme radila u modnoj...

»Htjela sam postati liječnica otkad znam za sebe«, iskreno kaže jedna od djevojaka u trapericama i ja je pogledam, pomalo ljutito.

To je tako tipično. Morala me iskopirati. *Ja* sam trebala postati liječnicom, a ne ona.

»Ja sam htjela postati stomatolog kad sam bila dijete«, kaže druga. »Ali, uskoro sam došla k pameti.« Svi se glasno nasmiju, a ja zbunjeno pogledam uokolo i skužim da se skupila grupica ljudi oko nas.

Što se događa? Zar se svi ubacuju u naš privatni razgovor? Prijekorno pogledam na letak koji drži tip do mene i pročitam naslov 'Vaš vodič za postdiplomski studij medicine'.

Oh!

A, tako.

Pa što onda? Možda ću i ja ići na postdiplomski iz medicine! Vjerojatno znam o medicini koliko i ovi ljudi, uz to, dala sam vrlo pronicavu primjedbu.

»Ima li trenutačno pitanja?« pita lijepa liječnica i svi neugodno šute.

»Ma hajde!« kaže ona. »Nemojte se bojati. Sigurno ima stvari koje biste željeli znati. Ako mislite da je pitanje preglupo ili očito... svejedno pitajte!«

Opet tišina i ja zakolutam očima. Mislim stvarno, ovi ljudi su tako jadni! Ja mogu izmisliti najmanje deset stvarno zanimljivih pitanja, a da se ni ne potrudim.

»Ja imam pitanje!« kažem, pola sekunde nakon što je tip u naočalama dignuo ruku.

»Odlično!« kaže liječnica. »To volim čuti! Prvo vi«, kaže ona tipu.

»Zanima me područje cerebrovaskularne kirurgije«, kaže on. »Koji tehnologiju koristite za liječenje aneurizme u lubanji?«

»A, da! Pa, došlo je do vrlo zanimljivih pomaka na tom području.« Liječnica se svima nasmiješi. »Neki od vas možda su čuli za Guglielmiovu odjeljivu spiralu za embolizaciju aneurizme?«

Nekoliko ljudi kimne, a ostali zapisuju na papir.

»Pa, nedavno su vođeni klinički sporovi u Kaliforniji...«

Mislim da više ne želim postaviti svoje pitanje. Zapravo, mislim da mi je najbolje da se potihom iskradem dok ona govori.

Ali, prekasno, liječnica je završila i sad gleda ravno u mene.

»A vaše pitanje?« toplo mi se osmjehne.

»Zapravo«, brzo kažem, »nije bitno.«

»Ne, samo dajte. Pitajte što god želite znati.«

Svi bleje u mene.

»Pa«, kažem osjećajući kako mi lice crveni. »Samo sam htjela pitati... smijete li obojati bijele kute u neku drugu boju?«

OK, možda ipak neću postati liječnica. Iako ne znam zašto su se morali tako glasno smijati. Kladam se da je sigurno i njih to potajno zanimalo, zapravo, nekoliko je djevojaka zaista izgledalo kao da ih zanima. Kad sam ušla u Michaelovu sobu, srce mi je još uvijek brzo udaralo od neugode.

»Bok!« Luke me pogleda sa smiješkom. Sjedi na stolici pored Michaelova kreveta i atmosfera je puno opuštenija.

»Baš sam pričao Lukeu«, kaže Michael dok sjedam, »kako moja kći želi da odem u mirovinu. Ili, da barem manje radim i preselim se u NewYorku.«

»Stvarno? Pa to bi bilo super! Preseli se.«

»Dobra ideja«, kaže Luke. »S obzirom na to da sad radiš šest poslova, i to svaki puno radno vrijeme.«

»Sviđa mi se tvoja kći«, kažem oduševljeno. »Dobro smo se zabavile kad je došla u Barneys. Kako joj je na novom poslu?«

Michaelova kći je odvjetnica, specijalizirala je patentno pravo i iz nje jednostavno zrači oštroumnost. S druge strane, nije primijetila da bira boje koje ne idu uz njen ten dok je na to nisam upozorila.

»Vrlo dobro, hvala. Upravo je počela raditi za Finerman Wallstein«, doda Michael Lukeu.

»Vrlo otmjeni ured.«

»Znam ih«, kaže Luke. »I sam surađujem s njima. Zapravo, baš sam prije nekoliko tjedana bio kod njih. U vezi s oporukom. Sljedeći ću put navratiti do nje.«

»Može«, kaže Michael. »Bit će joj drago.«

»Luke, sastavio si oporuku?« zanima me.

»Naravno da jesam.« Luke zuri u mene. »Zar ti nisi?«

»Ne«, kažem nezabrinuto, a onda pogledam Lukea pa Michaela. »Što? Što je?«

»Svi trebaju sastaviti oporuku«, kaže ozbiljno Michael.

»Nikad mi nije *palo* na pamet da je nemaš«, kaže Luke odmahujući glavom.

»Nikad mi nije palo na pamet da je sastavim!« branim se. »Mislim, imam samo dvadeset i sedam godina!«

»Dogovorit ću ti sastanak sa svojim odvjetnicima«, kaže Luke. »Moramo to riješiti.«

»Pa, OK. Ali, mislim stvarno...« slegnem ramenima. A onda mi nešto padne na pamet.

»Kome si sve ostavio?«

»Tebi«, kaže Luke. »Osim nekoliko oporučnih zapisa.«

»Meni?« zurim u njega. »Stvarno? Meni?«

»Uobičajeno je da muž ostavlja imovinu svojoj ženi«, kaže on smješkajući se. »Ili imaš nešto protiv?«

»Ne! Naravno da nemam! Samo... nekako... nisam to očekivala.«

Osjetim u sebi čudno zadovoljstvo. Luke sve ostavlja meni!

Ne znam zašto me to toliko iznenadilo. Mislim, pa živimo zajedno. Vjenčat ćemo se. Tako je očito. Ali, ipak, osjećam zadovoljstvo.

»Zar to znači da ti meni ne planiraš ništa ostaviti?« blago me upita Luke.

»Naravno!« uzviknem. »Mislim, naravno da hoću!«

»Ne pritišćem te«, kaže Luke i naceri se Michaelu.

»Hoću!« kažem postajući nervoznija. »Samo, nisam uopće o tome razmišljala!«

Kako bih sakrila svoju zbunjenost, uzmem krušku i zagrizem je. Kad sam već kod toga, zašto nisam sastavila oporuku?

Vjerojatno zato što nikad nisam ni pomislila da ću umrijeti. Ali, mogla bih, vrlo lako, zar ne?

Mislim, vlak kojim se vraćamo u New York mogao bi se sudariti. Ili bi ubojica sa sjekirom mogao provaliti u stan... ili... Neka bi me protudržavna banda mogla zamijeniti s državnim agentom i oteti me...

A tko bi dobio moje stvari?

Bože, Luke ima pravo. Ovo je zaista hitno.

»Bekcy? Jesi li dobro?« dignem pogled i vidim da Luke navlači svoj kaput. »Moramo ići.«

»Hvala vam što ste došli«, kaže Michael i stisne mi ruku dok se saginjem da ga poljubim.

»Zaista mi je drago.«

»Čut ćemo se u vezi s vjenčanjem«, kaže Luke i nasmije se Michaelu, »Nema šanse da mi ne budeš kum.«

»Naravno!« kaže Michael. »Ali, to me podsjetilo, bio sam zbunjen na proslavi zaruka pričajući s raznim ljudima. Hoćete li se vječnat u New Yorku ili u Engleskoj?«

»U New Yorku«, kaže Luke mršteći se zbunjeno. »To je odlučeno, zar ne, Rebecca? Nisam te pitao kako je tvoja majka primila tu vijest.«

»Em... pa...« dobivam na vremenu omotavajući šal oko vrata.

Ne mogu reći istinu. Ne mogu priznati da mama još uvijek ne zna za Plazu.

Ne ovdje. Ne sad.

Mislim, zar želim da Michael opet doživi infarkt?

»Da!« kažem osjećajući kako mi obrazi gore. »Da, dobro ju je primila. Odredite vjenčanja - New York!« veselo se nasmijem i brzo se sagnem po torbu.

Osim toga, to zapravo i nije laž. Čim se mama vrati, reći ću joj.

Sjedimo u vlaku, Luke je blijed i ispijen. Susret s tako bespomoćnim Michaelom pogodio ga je više nego što pokazuje. Samo sjedi i bulji kroz zatamnjeni prozor, a ja pokušavam smisliti nešto što bi ga moglo oraspoložiti.

»Gle!« uzviknem. Posegnem u svoju torbu i izvadim knjigu *Obećanje vašeg života* koju sam kupila neki dan. »Moramo razgovarati o sastavljanju naših zavjeta.«

»Sastavljanju?« Luke se namršti. »Zar nisu uvijek isti?«

»Ne! To je zastarjelo. Danas svi pišu svoje zavjete. Slušaj ovo. 'Vaši vjenčani zavjeti prilika su da pokažete svijetu koliko si značite. Zajedno s objavom matičara da ste sad vjenčani, oni su bit cijele ceremonije. Trebali bi biti najljepše i ganutljive riječi izgovorene na vašem vjenčanju.'«

Pogledom punim očekivanja pogledam Lukea, ali on opet gleda kroz prozor.

»U ovoj knjizi piše da moramo razmisliti kakav smo par«, nastavim ja dalje. »Jesmo li Mladi ljubavnici ili Jesenski pratitelji?«

Luke me uopće ne sluša. OK, možda bih trebala pronaći određene primjere. Oči mi se zaustave na stranici s nazivom Ljetna vjenčanja, što bi moglo biti sasvim primjereno.

»Kako ruže cvatu u ljeto, tako je i moja ljubav prema tebi cvala. Kako bijeli oblaci lebde iznad nas, tako i moja ljubav lebdi«, pročitam naglas.

Napravim grimasu. Možda ipak ne. Prelistam nekoliko stranica, nabrzinu preletjevši pogledom po njima.

Pomogao si mipreživjeti bol rehabilitacije...

Iako si zatvoren zbog umorstva, naša će ljubav sjati kao zvijezda vodilja...

* * *

»Joj, slušaj ovo«, kažem odjednom. »Ovo je za srednjoškolske ljubavi. *Naše su se oči srele na satu matematike. Kako smo mogli znati da će nas trigonometrija dovesti do braka?*«

»Naše su se oči srele na napućenoj presici«, odvrati Luke. »Kako smo mogli znati da će ljubav procvasti dok sam ja najavljuvao uzbudljivi novi plan zajedničkih fondova koji će investirati u europske kompanije u razvoju s olakšicama, fiksiranim cijenama i sniženim

prelijama tijekom prvog knjigovodstvenog razdoblja?»

»Luke...«

Pa, OK. Možda sad i nije vrijeme za zavjete. Zatvorim knjigu i nervozno ga pogledam.

»Jesi li dobro?»

»Jesam.«

»Brineš li se za Michaela?» primim ga za ruku. »Jer, zaista mislim da će mu biti dobro. Čuo si što je rekao. To je bio poziv za buđenje.«

Neko vrijeme šutimo, a onda Luke okrene glavu.

»Kad si ti otišla na WC«, počne on polako, »upoznao sam roditelje nekog tipa u sobi do Michaelove. On je prošli tjedan imao infarkt. Znaš koliko ima godina?»

»Koliko?» bojažljivo pitam.

»Trideset i tri.«

»Isuse, stvarno? To je strašno!»

Luke je samo godinu dana stariji od njega.

»On je, navodno, trgovac obveznicama. I to vrlo uspješan«, polako izdahne. »Natjera te na razmišljanje, zar ne? Zamisliš se nad svojim životom. Zapitaš se što radiš.«

»Hm... da«, kažem, osjećajući se kao da hodam po jajima. »Da, zapitaš se.«

Luke nikad nije ovako govorio. Inače, kad bih ja započela razgovor o životu i što on znači - što, OK, ne radim baš često, on me ili ne bi slušao ili bi to okrenuo na šalu. Ali, sigurno mi nikad nije pokazao ni mrvu sumnje u to što radi u životu. Zaista ga želim ohrabrili u tome, ali se bojim da bih mogla reći nešto pogrešno i time ga odbiti od sebe.

Sad opet tiho zuri kroz prozor.

»Na što si točno mislio?» potaknem ga nježno.

»Ne znam«, kaže Luke nakon stanke. »Vjerojatno te natjera da na trenutak neke stvari vidiš drugačije.«

Pogleda me - i na tren pomislim da vidim duboko u njega, u onaj dio njega kojem se rijetko uspijem približiti. Nježniji, tiši i pun sumnji, kao i kod svakog drugog čovjeka.

A onda trepne i kao da je zatvorio blendu. Povratio se u normalno stanje. Poslovno.

Samouvjeren.

»Drago mi je što smo se Michael i ja uspjeli pomiriti«, kaže i otpije gutljaj vode iz boce koju nosi sa sobom.

»I meni je.«

»Nakrajujeprihvatio moje mišljenje. Publicitet koji ćemo dobiti preko Zaklade strašno će pridonijeti kompaniji. Sama činjenica da se radi o mojoj majci totalno je nebitna.«

»Da«, kažem nerado. »Pretpostavljam da je tako.«

Zaista mi se trenutačno ne da razgovarati o Lukeovoj majci, tako da opet otvorim knjigu zavjeta.

»Hej, evo jedne o Vrtoglavojoj romansi. *Sreli smo se prije sat vremena, ali već znam da ću te voljeti zauvijek...*«

Kad smo stigli na Grand Central Station, sve je puno ljudi. Luke ode na zahod, a ja krenem prema kiosku da si kupim čokoladicu. Prođem pored štanda s novinama, a onda naglo stanem. Čekaj malo. Što je to bilo?

Vratim se nekoliko koraka unatrag i zabuljim u *New York Times*. Na vrhu naslovnice je mali naslov o posebnom prilogu s Elinorinom slikom.

Zgrabim novine i brzo prelistam do priloga.

Nađem naslov **KAKO SE BORITI S TEŠKIM DOBROTVORNIM RADOM**. Onda ugledam Elinorinu sliku s ledenim osmijehom, kako stoji na stepenicama neke velike zgrade i predaje ček čovjeku u odijelu. Začudeno preletim očima preko potpisa ispod slike. *Elinor Sherman borila se protiv apatije kako bi skupila novac za svrhu u koju vjeruje.*

Nije li to trebala biti slika na kojoj Luke predaje ček?

Brzo preletim pogledom po članku, u potrazi za ikakvim spomenom Brandon Communicationsa ili Lukea. Ali, došla sam do kraja stranice, a njegovo se ime ni jednom ne spominje. Kao da se tu uopće ne uklapa.

U nevjerici buljim u članak.

Nakon svega što je učinio za nju. *Kako* se mogla tako ponijeti prema njemu?

»Što je to?«

Preplašeno poskočim začuivši Lukeov glas. Na trenutak pomislim da bih trebala sakriti novine ispod kaputa. Ali, to nema nikakvog smisla, zar ne? Vidjet će članak kad-tad.

»Luke...« oklijevam, a onda mu pokažem stranicu.

»Jel to moja majka?« Luke izgleda preneraženo. »Nije mi rekla da je išta dogovoreno. Daj da vidim.«

»Luke...« duboko uzdahnem. »Nigdje te ne spominje. Ni tebe ni kompaniju.«

Srce me zaboli kad vidim kako Luke skenira članak i kako mu se nevjerica širi licem. Dan je bio dovoljno težak i bez otkrića da ga je majka prevarila.

»Nije ti ni spomenula da će dati intervju?«

Luke mi ne odgovara. Izvadi svoj mobitel, utipka brojeve i pričekava nekoliko trenutaka. A onda frustrirano puhne.

»Zaboravio sam. Otišla je u Švicarsku.«

I ja sam to zaboravila. Otišla je opet 'posjetiti prijatelje', radi vjenčanja. Ovaj će put ostati puna dva mjeseca, što znači da će obrada biti opsežna. Sigurno je dala intervju prije odlaska. Pokušam primiti Lukea za ruku, ali on ne reagira. Sam Bog zna o čemu sad razmišlja.

»Luke... možda postoji nekakvo objašnjenje...«

»Zaboravi.«

»Ali...«

»Zaboravi!« ustuknem od tona njegova glasa. »Dan je bio dug i naporan. Idemo kući.«

OPORUKA I POSLJEDNJE ŽELJE REBECCE BLOOMWOOD

Ja, REBECCA JANE BLOOMWOOD, sastavljam, objavljujem i proglašavam ovo mojom oporukom i posljednjim željama.

PRVO: Ovime ukidam sve svoje prijašnje oporuke i dodatke oporuci.

DRUGO: a) Dajem i oporučno ostavljam SUSAN CLEATH-STUART svoju kolekciju cipela, sve traperice, žučkastosmeđi kožni kaput, svu svoju kozmetiku, osim Chanelova ruža, kožnu kocku za sjedenje, crvenu Kate [Spade ručnu torbicu](#), ⁺ moj srebrni prsten s poludragim kamenom i sliku s dva slona.

b) Dajem i oporučno ostavljam svojoj majci JANE BLOOMWOOD sve svoje preostale torbice, svoj Chanel ruž, sav svoj nakit, svoju bijelu pamučnu posteljinu iz Barneysa, svoj jutarnji ogrtač vafl-uzorka, svoje antilop jaslukе, svoju staklenu vazу iz Murana, svoju kolekciju žličica za pekmez i svoj [Tiffany sat](#).^{*}

c) Dajem i oporučno ostavljam svom ocu GRAHAMU BLOOMWOODU svoj šah, CD-e klasične glazbe koje mi je poklonio za Božič, Bili Amberg putnu torbu, stolnu lampu od titana i nedovršeni rukopis svoje knjige za samopomoć *Upravljajte novcem na Bloomwood način*, sva prava prebacujem na njega.

d) Dajem i oporučno ostavljam svom prijatelju DANNYJU KOVITZU sve stare brojeve britanskog [Voguea](#), ⁺⁺ lava lampu, prepravljenu traper jaknu i sokovnik.

e) Dajem i oporučno ostavljam svojoj prijateljici ERIN GAYLER svoj Tse pulover od kašmira, Donna Karan večernju haljinu, sve svoje Betsy Johnson haljine i Louis Vuitton gumice za kosu.

TREĆE: Oporučno ostavljam ostatak svoje imovine, kakvog god karaktera i konteksta, osim odjeće koja se može pronaći na dnu [ormara](#)^{**}, LUKEU JAMESU BRANDONU.

(nastavlja se)

⁺ osim ako ne bi radije željela DKNY torbu s dugim remenom.

^{*} svoj Tiffany privjesak za ključeve koji sam izgubila, ali je sigurno negdje u stanu.

⁺⁺ i sve ostale časopise koje nadalje kupim

^{**} koju treba potajno baciti.

Loša su vremena.

Zapravo, katastrofalna su. Otkad je pročitao onaj članak u novinama, Luke se totalno povukao u sebe. Ne želi o tome razgovarati, atmosfera u stanu postaje stvarno napeta, a ja jednostavno ne znam kako popraviti raspoloženje. Prije nekoliko dana pokušala sam s mirisnim svijećama, ali nisu mirisale ni na šta drugo doli na vosak. Onda sam jučer pokušala premjestiti namještaj, kako bi bio harmoničniji i više u skladu s feng shuijem. Ali, Luke je ušao u dnevni boravak baš kad sam udarila nogom od kauča u DVD i mislim da ga to baš nije impresioniralo.

Bože, voljela bih da mi se otvori, kao oni iz *Dawson's Creeka*. Ali, kad god kažem: 'Želiš li razgovarati?' i pozovem ga tapkajući po kauču, on me, umjesto da kaže: 'Da, Becky, imam nekoliko problema koje bih volio podijeliti s tobom', ili ignorira ili mi kaže da nemamo više kave.

Znam da je pokušao doći do svoje majke, ali pacijentima u njenoj glupoj švicarskoj klinici nisu dopušteni mobiteli, tako da nije uspio razgovarati s njom. Također znam da je s Michaelom nekoliko puta telefonski razgovarao. I da je pomoćnica koja je bila prebačena u Zakladu Elinor Sherman sad vraćena u Brandon Communications, Kad sam ga pitala za to, samo je šutio i nije htio reći ni riječ. Kao da si ne može priznati da se išta od toga uistinu dogodilo.

Jedina stvar koja trenutačno dobro ide su pripreme za vjenčanje, Robyn i ja nekoliko smo se puta srele s dizajnerom, koji ima spektakularne ideje za prostorije. Onda smo isprobavale deserte neki dan u Plazi, a ja sam se zamalo onesvijestila od zapanjujućih, nevjerojatnih pudinga. Šampanjac je cijelo vrijeme bio prisutan i nekoliko je konobara skakalo oko nas. Tretirali su me kao princezu...

Ali, budem li sasvim iskrena, čak ni to nije bilo potpuno opušteno i prekrasno kako bi trebalo biti. Čak i kad sam tamo sjedila, kad su mi servirali poširane bijele breskve s pjenom od pistacija i piškote s anisom na pozlaćenom tanjuru, osjećala sam grižnju savjesti pomiješanu sa zadovoljstvom, poput malenih rupica svjetla ispod deke.

Mislim da ću biti puno sretnija kada mami objavim novost.

Mislim, nemam razloga da se osjećam loše. Jer, ništa ne mogu učiniti kad su oni u Lake Districtu, zar ne? Nisam im htjela upropastiti lijep, opušteni odmor. Ali, sutra se vraćaju. Odmah ću nazvati mamu i reći joj da zaista cijenim sve što je učinila i kako to ne znači da nisam zahvalna, ali da sam odlučila...

Ne. Da smo *Luke* i ja odlučili...

Ne. Da se Elinor vrlo ljubazno ponudila... Da smo mi odlučili prihvatiti...

O, Bože! U meni se sve uskovitla kad samo pomislim na to.

OK. Neću sad o tome razmišljati. Ne želim održati neki ukočeni čudni govor. Puno je bolje da pričekam trenutak i budem spontana.

Stigavši u Barneys, nađem Christinu kako sortira hrpu večernjih baljina.

»Bok!« kaže ona kad sam ušla. »Jesi li mi potpisala ona pisma?«

»Što?« rastreseno pitam. »Joj, oprost. Zaboravila sam. Danas ću.«

»Becky?« Christina me pomno promatra. »Jesi li dobro?«

»Jesam! Samo sam... Ne znam, vjenčanje...«

»Sinoć sam srela Indiju iz trgovine s vjenčanicama. Rekla mi je da si rezervirala Richard Tyler haljinu?«

»Aha, da. Jesam.«

»Ali, mogla bih se kladiti da sam čula kako si Erin neki dan pričala o Vera Wang haljini.« Skrenem pogled i prčkam po zatvaraču na torbi.

»Pa, stvar je u tome da sam rezervirala više haljina.«

»Koliko?«

»Četiri«, kažem nakon stanke. Ne moram joj reći za onu iz Kleinfelda.

Christina zabaci glavu nasmijavši se.

»Becky, ne možeš nositi više od jedne haljine! Znaš da ćeš se na kraju morati odlučiti za samo jednu.«

»Znam«, slabašno kažem i nestanem u svojoj garderobi prije nego što mi postavi još pitanja. Moja prva klijentica danas je Laurel, koja je pozvana na kompanijski vikend pa joj je potrebna ležerna odjeća, a njeno poimanje ležernog je donji dio trenirke i Hanesova majica.

»Grozno izgledaš«, rekla je čim je ušla. »Što se dogodilo?«

»Ništa!« veselo se nasmijem. »Imam trenutačno puno posla.«

»Posvađala si se sa svojom majkom?«

Naglo dignem glavu.

»Ne«, kažem oprezno. »Zašto me to pitaš?«

»Zato što je to uobičajeno«, odgovori Laurel skidajući kaput. »Sve se mladenke svađaju s majkama. Ako ne zbog same ceremonije, onda zbog cvjetnih aranžmana. Ja sam na svoju bacila cjedilo za čaj jer je bez pitanja izbacila moje tri prijateljice s popisa.«

»Stvarno? Ali, onda ste se pomirile.«

»Pet godina nismo razgovarale.«

»Pet godina?« buljim zaprepašteno u nju. »Samo zbog vjenčanja?«

»Becky, ne postoji *samo* vjenčanje«, kaže Laurel i uzme pullover od kašmira. »Ovo je lijepo.«

»Mhm«, kažem zbunjeno. O, Bože, sad sam stvarno zabrinula.

Što ako se ja posvađam s mamom? Što ako se ona stvarno naljuti i kaže da me više nikad ne želi vidjeti? A onda ćemo Luke i ja imati djecu i ona nikad neće upoznati svoju baku i djeda. I svaki će Božić kupovati darove za baku i djeda Bloomwoode, za svaki slučaj, ali oni će svake godine ostati neodmotani ispod bora, pa ćemo ih mi onda tiho maknuti. Jedne će godine naša djevojčica pitati: 'Mama, zašto nas baka Bloomwood mrzi?', a onda ću ja morati suzdržavati suze i reći: 'Dušice, baka nas ne mrzi. Ona samo...«

»Becky? Jesi li dobro?« ;

Povratim se u sadašnjost i vidim kako Laurel zabrinuto pilji u mene. »Znaš, stvarno ne izgledaš dobro. Možda ti treba odmor.«

»Dobro sam! Zaista«, profesionalno se nasmijem. »Pa... ovo su suknje na koje sam mislila.

Ako probaš ovu bež zajedno s prljavobijelom košuljom...«

Dok Laurel isprobava različite kombinacije, ja sjedim na stolici, kimam glavom i dajem čudne komentare, a u mozgu mi se još uvijek vrti mama. Osjećam kako sam toliko duboko zaglibila da sam izgubila smisao za proporcionalnost. Hoće li poludjeti kad joj kažem za Plazu? Ili neće? Jednostavno, ne znam.

Mislim, pogledaj što se dogodilo za Božić. Mislila sam da će mama biti slomljena kad joj kažem da Luke i ja nećemo doći kući. Dugo mi je trebalo da skupim hrabrost i kažem joj. Ali, na moje iznenađenje, bila je vrlo ugodna i rekla mi da će ona i tata provesti taj dan zajedno s Janice i Martinom i da se ne brinem. Možda će i s ovim biti tako. Kad joj objasnim cijelu priču, reći će: 'O, sunce moje, ne budi smiješna, naravno da ćeš se udati gdje želiš'.

Ili će zaplakati i reći kako sam je mogla tako varati i da će doći u Plazu samo preko sebe mrtve.

»Dobila sam njeno svjedočenje poštom. Ta mala kučka me tuži! Možeš li to vjerovati? *Ona mene tuži!*«

Dok mi Laurelin glas polako ulazi u uho, oglase se upozoravajuća zvona. Dignem pogled i ugledam Laurel kako poseže za tankom haljinom koju sam planirala za večere.

»Potražuje duševnu i fizičku odštetu! Možeš li vjerovati koliko je ta djevojka drska?«

»Laurel«, nervozno kažem. »Zašto ne bi kasnije probala tu haljinu?« bespomoćno se ogledam u potrazi za nečim čvrstim i žilavim što bih joj mogla dati. Nešto poput kaputa od tvida ili

skijaškog odijela. Ali, Laurel me ignorira.

»Prema njenim odvjeticama, omela sam njezino osnovno ljudsko pravo da slijedi ljubav prema osobi koju je izabrala. Navodi ne-razumnu agresiju s moje strane. Jel možeš to vjerovati? Nerazumna agresija?« Ugura nogu u haljinu kao da zamišlja kako njome udara po plavušinoj glavi. »Naravno da sam agresivna! Ukrala mi je muža. Ukrala mi je nakit. Što očekuje?« Ona provuče ruku kroz rukav, a ja se lecnem kad začujem paranje. »Platit ću«, doda ona ne zastajkujući.

»Ukrala ti je nakit?« kažem. »Kako to misliš?«

»Sigurno sam ti to rekla. Nisam? Stvari su počele nestajati kada ju je Bill počeo dovoditi u stan. Smaragdni privjesak koji mi je darovala baka. Nekoliko narukvica. Naravno, ja nisam imala pojma što se događa, pa sam mislila da sam postala nepažljiva. Ali, kad sam doznala, onda sam shvatila. To je morala biti ona.«

»Možeš li što učiniti?« kažem, zgrožena.

»Ma, jesam. Pozvala sam policiju.« Laurelina se brada napne dok zakopčava haljinu. »Otišli su do nje, postavili joj par pitanja i pretražili stan. Ali, nisu ništa našli. Naravno da nisu!« čudno se nasmije. »A onda je Bill saznao. Poludio je. Otišao je u policiju i rekao im... pa, ne znam točno što im je rekao. Ali, to isto popodne policija me ponovno nazvala i rekla da odustaju od slučaja. Bilo je očito da su pomislili kako sam neka prezrena supruga željna osvete. Što, naravno, i jesam.«

Gleda se u ogledalo i borbeni žar polako nestaje s njenog lica. »Znaš, mislila sam da će on doći k sebi«, kaže ona tiho. »Mislila sam da će to trajati mjesec dana. Možda dva. Da će onda dopuzati natrag, a ja ću ga otjerati, a onda će opet dopuzati, svadat ćemo se, ali s vremenom...« ona polako izdahne. »Ali nije. Neće se vratiti.«

U ogledalu me pogleda u oči i osjetim iznenadni nalet bijesa.

»Sviđa mi se ova haljina«, doda ona zvučeći veselije. »Bez poderotine, naravno.«

»Idem ti po drugu«, kažem. »Imamo je na ovom katu.«

Izađem iz Odjela osobne kupnje i krenem prema hrpi haljina. Još je uvijek rano za redovite kupce i kat je skoro prazan. Ali, dok tražim drugu haljinu Laureline veličine, odjednom postanem svjesna poznatog lika u kutu mog pogleda. Začudeno se okrenem, ali lik je nestao. Čudno. Ubrzo pronađem haljinu i izaberem šal s resicama u istom tonu. Okrenem se - i evo ga opet. Pa to je Danny! Što, zaboga, on radi u Barneysu? Krenem prema njemu netremice ga gledajući. Oči su mu krvave, kosa raščupana i ima divlji, nemiran izraz na licu.

»Danny!« kažem, a on vidljivo poskoči. »Što radiš ovdje?«

»Oh!« kaže on. »Ništa! Samo... razgledavam.«

»Jesi li dobro?«

»Jesam! Sve je super«, pogleda na sat. »Pa, sigurno si usred nečega?«

»Zapravo, jesam«, kažem žalosno. »Imam klijenticu koja me čeka. Inače bismo mogli na kavu.«

»Ma ne, u redu je«, uzvratila on. »Samo ti idi. Vidimo se kasnije.«

»OK«, kažem i vratim se nazad u svoju garderobu, malčice zbunjena.

Laurel se odluči za tri kombinacije koje sam joj izabrala, a pri odlasku me zagrlila. »Nemoj dopustiti da te vjenčanje deprimira«, kaže ona. »Nemoj mene slušati. Moji su pogledi iskrivljeni. Znam da ćete ti i Luke biti sretni.«

»Laurel«, stisnem je čvrsto. »Najbolja si.«

Laurel mi je najdraža osoba na cijelom svijetu. Bože, ako ikad sretnem tog njenog glupog muža, dobit će svoje.

Kad je otišla, pogledam na svoj današnji raspored. Imam sat vremena slobodno prije druge klijentice, pa odlučim prošetati do Odjela za mladenke i ponovno pogledati svoju haljinu. Odabir se suzio na ovu i onu Vere Wang. I možda onu Tracy Connop.

Definitivno jednu od te tri.

Vračajući se natrag na kat, iznenađeno stanem. Ugledam Dannyja kako stoji pored hrpe topova, ležerno popravljajući jednog. Što, zaboga, on još uvijek radi ovdje? Upravo ga želim pozvati i pitati želi li vidjeti haljinu i da odemo na kavu. Ali onda, na vlastito iznenađenje, vidim kako se ogleđava, kradomice se saginje i uzima nešto iz svoje platnene torbe - majicu s sjajuckavim rukavima već na vješalici. Objesi je na prečku, ponovno se ogleda, a onda posegne za drugom.

Zurim u njega totalno zaprepaštena. Kog vraga on to radi?

Ponovno se ogleda, posegne u torbu i izvadi mali znak od laminata koji postavi na kraj vitrine.

Kog vraga on to smjera?

» Danny!« uzviknem krenuvši ravno prema njemu.

» Što?« poskoči uplašeno, a onda se okrene i pogleda me. »Šššš! Isuse, Becky!«

»Sto radiš s tim majicama?« protisnem.

»Postavljam sebe.« »Kako to misliš, postavljaš sebe?«

On okrene glavu prema laminatnom znaku, a ja pročitam i ne vjerujem svojim očima.

KOLEKCIJA DANNYJA KOVITZA NOVI TALENT U BARNEYSU

»Nisu sve na Barneys vješalicama«, kaže Danny postavljajući još dvije na prečku. »Ali, mislio sam da to neće biti važno.«

»Danny... ne možeš to raditi! Ne možeš samo... izložiti svoje stvari!«

»Upravo jesam.«

»Ali...«

»Nemam izbora, OK?« prekine me Danny okrećući glavu. »Randall je na putu ovamo i očekuje da će vidjeti liniju Dannyja Kovitza u Barneysu.«

Užasnuto zurim u njega.

»Nisi li rekao da neće provjeravati?«

»Nije trebao!« Danny objesi još jednu vješalicu. »Ali je njegova glupa djevojka morala gurnuti svoj nos. Nikad prije nije pokazala nikakvo zanimanje za mene, ali čim je čula riječ Barneys, odmah je rekla: 'Joj, Randalle, moraš poduprijeti svog brata! Sutra otiđi u Barneys i kupi nešto njegovo!' Na to sam mu rekao da to *stvarno* ne mora učiniti. Ali, sad se Randallu motala ta ideja po glavi i onda mi je rekao da će navratiti i pogledati. Tako da sam cijelu jebenu noć šivao...«

»Sve si ovo sinoć napravio?« kažem začuđeno i uzmem jednu majicu. Dio kožne pletenice otpadne s majice na pod.

»Pa, dobro, možda nisam uspio uobičajeno dobro finiširati«, brani se Danny. »Samo ih nemoj dirati, OK?« Počne brojati vješalice. »Dva... četiri... šest... osam... deset. To bi trebalo biti dovoljno.«

»Danny...« bacim brzi pogled po odjelu i ugledam Carlu, jednu od pomoćnica, kako nas čudno gleda. »Bok!« veselo je pozdravim. »Samo... pomažem jednom klijentu... za njegovu djevojku...« Carla nam uputi sumnjičav pogled, a onda ode. »Ovo neće ići!« promrmljam čim je nestala. »Morat ćeš ih skinuti. Ne bi te ni držali na ovom odjelu!«

»Trebam dvije minute«, kaže on. »To je sve. Dvije minute da on dođe, vidi natpis i ode. Daj, Becky. Nitko neće primijetiti...« ukoči se. »Evo ga.«

Pratim njegov pogled i ugledam Dannyjeva brata Randalla kako nam dolazi ususret.

Po milijunti put se pitam kako to, zaboga, Randall i Danny imaju iste roditelje. Dok je Danny žilav i stalno u pokretu, Randall dobro popunjava svoje odijelo i na licu mu se uvijek ocrtava negodovanje.

»Bok, Daniel«, pozdravi ga i kimne meni. »Becky.«

»Bok, Randall«, kažem i nasmijem se, nadam se, svojim prirodnim osmijehom. »Kako si?«
»Pa, evo ih!« kaže Danny pobjedonosno, odmičući se od prečke i pokazujući na majice.
»Moja kolekcija. U Barneysu. Kao što sam i rekao.«
»Pa, vidim«, kaže Randall i pažljivo ispituje odjeću. Vlada napeta tišina i uvjeren sam da će podići pogled s robe i pitati ga što on to izvodi? Ali, ništa ne kaže pa šokirano shvatim da je totalno povjеровao.
Zašto me to iznenadilo? Dannyjeva odjeća ne izgleda loše, sad kad je gledam na prečki.
»Pa, čestitam«, kaže Randall na kraju. »Ovo je pravo postignuće.« Nespretno potapše Dannyja po ramenu, a onda se okrene meni. »Jel se dobro prodaju?«
»Em... da!« kažem. »Vrlo su popularne.«
»Pa, po kojoj se cijeni prodaju?« on uzme jednu majicu, a Danny i ja nesvjesno uzdahnemo. Gledamo, ukočeni, dok on traži oznaku, a onda nas namršteno pogleda. »Nemaju cijenu na sebi.«
»To je zato što... su tek izašle«, čujem se kako brzo smišljam odgovor. »Ali, mislim da im je cijena... ovaj... osamdeset i devet dolara.«
»Aha«, Randall kima glavom. »Pa, nikad se nisam razumio u visoku modu...«
»Kao da to nismo znali«, šapne mi Danny na uho.
»Ali, ako se prodaju, sigurno su posebne. Daniel, skidam ti kapu«, on uzme drugu majicu sa zakovicama oko vrata i gleda je s pedantnom izbirljivošću. »Koju da kupim?«
»Nemoj kupovati!« kaže odjednom Danny. »Napravit ću ti jednu. Na dar.«
»Ne, inzistiram«, kaže Randall. »Ako ne mogu podržati vlastitog brata...«
»Randall, molim te«, Dannyjev glas vrlo je iskren. »Dopusti da ti jednu poklonim. To je najmanje što mogu učiniti za tebe nakon sve one dobrote koju si mi godinama pružao. Stvarno.«
»Pa, ako si siguran«, popusti Randall napokon slegnuvši ramenima. Pogleda na sat. »Moram ići. Bilo mi je drago, Becky.«
»Otrpatit ću te do dizala«, kaže Danny i uputi mi pogled koji kliče od veselja. Oni polako odmiču, a ja osjetim kako me preplavljuje olakšanje. Bože, to je bilo napeto. Ne mogu vjerovati da smo uspjeli, tako lako.
»Hej!« čujem iznenada glas iza sebe. »Pogledaj ove! Nove su, jelda?« Pojavi se manikirana ruka preko mog ramena i uzme jednu Dannyjevu majicu s prečke prije nego što sam je uspjela zaustaviti. Naglo okrenem glavu i obuzme me očaj. Lisa Farley, slatka, ali totalno budalasta Erinina klijentica. Ima oko dvadeset i dvije godine, mislim da nije zaposlena i uvijek kaže ono što joj je na pameti, bez obzira na to hoće li se netko uvrijediti ili ne. (Jednom je pitala Erin, onako sasvim nevino: 'Smeta li ti što imaš tako čudan oblik usana?')
Sad drži majicu na sebi i procjenjivački je gleda.
Dovraga! Trebala sam ih iste sekunde skinuti s prečke.
»Bok, Becky!« kaže ona veselo. »Hej, ova je dražesna! Nisam ih prije vidjela.«
»Zapravo«, kažem brzo, »te nisu na prodaju. Ustvari, moram ih... ovaj... vratiti u skladište.«
Pokušam uzeti majicu od nje, ali se ona izmakne.
»Samo da se pogledam u ogledalo. Hej, Tracy! Što misliš?«
Pride nam druga djevojka u novoj Diorovoj jakni s uzorkom.
»O čemu?«
»Ovim novim majicama. Cool su, jelda?« ona uzme drugu i dođu je Tracy.
»Molim vas, vratite ih...« kažem bespomoćno.
»Ova je dobra!«
Sad obje razgledavaju majice energičnim pokretima, a sirote majice ne mogu izdržati taj pritisak. Rubovi se paraju, komadići sjajnog materijala i dijamantni konac olabavljaju, a šljokice padaju na pod.
»Ups, ovaj se rub raspapao.« Lisa me očajno pogleda. »Becky, samo se raspapao. Nisam ga

potegnula.«

»U redu je«, kažem slabašno.

»Sve se treba ovako raspadati? Hej, Christina!« Lisa se odjednom zadere. »Ova nova linije je baš fora.«

Christina?

Na mjestu se okrenem i protrnem. Christina stoji na ulazu Odjela za osobnu kupnju i razgovara s rukovoditeljicom osoblja.

»Kakva nova linija?« pita ona pogledavši nas. »Oh, bok Becky!«

Sranje. Moram ovo odmah zaustaviti.

»Lisa...« očajno kažem. »Dođi i pogledaj nove Marc Jacobs kapute koje smo dobili!«

Lisa me ignorira.

»Ova nova... kako se zove...« Ona pogleda oznaku. »Danny Kovitz! Ne mogu vjerovati da mi Erin nije rekla da ovo imate! Zločestoća jedna!« ona maše prstom, tobože prijekorno.

U nevjerici gledam kako Christina s probuđenom znatiželjom podiže pogled.

»Ispričajte me na trenutak«, kaže ona rukovoditeljici osoblja i krene prema nama.

»O čemu vas Erin nije obavijestila?« pita je ljubazno.

»O ovom novom dizajneru!« kaže Lisa. »Nikad nisam čula za njega.«

»Au!« uzvikne odjednom Tracy i odmakne ruku od majice. »To je igla !«

»Igla?« ponovi Christina. »Dajte mi to.«

Ona uzme poderanu majicu i zaprepašteno bulji u nju. A onda ugleda Dannyjevu oznaku od laminata.

Kako sam *glupa!*. Zašto barem to nisam maknula?

Čitajući oznaku, izraz lica joj se promijeni. Pogleda me u oči i osjetim kako mi strah prolazi cijelim tijelom. Nikad prije nisam imala problema s Christinom. Ali, čula sam kako otpušta ljude preko telefona i znam da može biti poprilično žestoka.

»Znaš li što o ovome, Becky?« ljubazno me pita.

»Ja...« pročistim grlo. »Stvar je u tome...«

»Razumijem. Lisa, bojim se da je došlo do zabune.« Profesionalno se nasmije Lisi. »Ove majice nisu na prodaju. Becky, molim te, dođi u moj ured.«

»Christina... žao mi je«, kažem osjećajući kako mi lice gori. »Zaista mi je...«

»Što se dogodilo?« pita Tracy. »Zašto nisu na prodaju?«

»Jel Becky sad u nevolji?« pita očajno Lisa. »Otpustit ćete je? Nemojte otpustiti Becky! Sviđa nam se više od Erin... Ups!« stavi ruku na usta. »Oprosti, Erin. Nisam te vidjela.«

»U redu je«, kaže Erin i škrto se osmjehne.

Ovo postaje sve gore i gore.

»Christina, mogu se samo ispričati«, kažem skromno. »Nisam htjela stvarati probleme. Nisam htjela obmanjivati mušterije...«

»U moj ured«, kaže Christina podignuvši ruku da me ušutka. »Ako mi imaš što za reći, Becky, onda mi to reci u...«

»Čekajte!« čujem melodramatičan glas iza sebe i svi se okrenemo i ugledamo Dannyja kako nam prilazi s divljim pogledom. »Stanite! Nemojte okriviti Becky za ovo!« kaže on i stane ispred mene. »Ona s time nema veze. Ako želite ikoga otpustiti - otpustite mene!«

»Danny, ne može tebe otpustiti«, promrmljam. »Nisi zaposlen u Barneysu.«

»A vi ste?« pita ga Christina.

»Danny Kovitz.«

»Danny Kovitz. Aha!« sine joj. »Znači vi ste taj koji je... napravio ovu odjeću. I stavio je na naše vješalice.«

»Što? On nije dizajner?« pita zapanjeno Tracy. »Znala sam! *Mene* nije mogao prevariti.« Objesi natrag vješalicu kao da će se zaraziti njome.

»Nije li ovo protuzakonito?« pita Lisa razrogačenih očiju.

»Možda i je«, brani se Danny. »Ali, želite li da vam kažem zašto sam poduzeo kriminalne radnje? Znete li kako je nemoguće dobiti priliku u ovom takozvanom modnom biznisu?« On ih sve pogleda, da bude siguran kako ima svu njihovu pozornost. »Sve što sam želio jest pokazati svoje ideje ljudima kojima bi se svidjele. I zadnji atom snage ulažem u svoj posao. Cvilim, plačem od bola, istišćem iz sebe i zadnju kreativnu kap. Ali, modna ustanova ne želi ni čuti za nove talente! Ne zanima ih njegovanje novih talenata koji se usuđuju biti drukčijima!« njegov se glas strastveno podigne. »Ako moram poduzeti očajničke mjere, možete li me okriviti? Ako me porežete, moram li krvariti?«

»Čovječe«, kaže Lisa. »Nisam imala pojma da je to tako teško.«

»Ti si mene porezao«, ubaci se Tracy koja uopće ne izgleda impresionirano Dannyjevim govorom. »Svojom glupom iglom.«

»Christina, moraš mu pružiti priliku!« uzvikne Lisa. »Pogledaj! Tuko je predan!«

»Samo želim izložiti svoje ideje onima kojima će se svidjeti«, počne opet Danny. »Jedina mi je želja da netko, jednog dana, odjene moju odjeću i osjeća se preobraženo. Ali, ja puzim do njih na rukama i nogama, a oni mi zatvaraju vrata pred nosom...«

»Dosta već jednom!« kaže Christina, napola razdražena, napola sezabavljajući. »Želiš veliku šansu? Daj da pogledam tvoju odjeću.«

Odjednom je nastala radoznala tišina. Bacim brzi pogled na Dannyja. Možda je to - to! Christina će uočiti njegov talent i Barneys će otkupiti cijelu njegovu kolekciju i postat će ime! Onda će Gwyneth Paltrow nositi njegovu majicu na *Lenou* i bit će pomama za njima, a on će odjednom postati slavan i imat će vlastiti butik!

Christina uzme majicu poprskanu bojom i sa sprijeda našivenim lažnim dijamantima i dok je odmjerava, ja zadržim dah. Lisa i Tracy su podignule obrve i, iako Danny stoji kao ukopan, vidim kako mu se lice ispunjuje nadom. Mrtva je tišina kad Christina odlaže majicu, dok uzima drugu mi udahnemo zrak kao da ruka ruskog suca lebdi nad njima. Kritički se mršteći, rastegne je da je pošteno pogleda... i dok to radi, jedan joj rukav ostane u ruci, ostavljajući reckavi rub.

Svi zure bez riječi.

»To je look«, kaže Danny malo prekasno. »To je... dekonstruktivni pristup dizajnu...«

Christina odmahuje glavom i odloži majicu.

»Mladiću! Vidi se da imate dara. Možda ste čak i iznimno talentirani. Nažalost, to nije dovoljno. Sve dok ne budete znali dovršiti svoj rad, nećete daleko dogurati.«

»Moji su radovi inače besprijeekorno dovršeni!« odjednom uzvikne Danny. »Možda sam ovu kolekciju radio malčice u žurbi...«

»Predlažem vam da se vratite na početak, napravite nekoliko novih komada, vrlo pažljivo...«

»Želite mi reći da sam nemaran?«

»Govorim vam da trebate naučiti kako nešto izvesti do kraja.« Christina mu se ljubazno osmjehne. »A onda ćemo vidjeti.«

»Mogu ja sve izvesti do kraja!« vikne Danny ogorčeno. »To je jedna od mojih jačih strana! Jedna od mojih... Zar bih inače radio Beckynu vjenčanicu?« Zgrabi me kao da ćemo zapjevati duet. »Najvažniju haljinu u njenom životu? Ona vjeruje u mene, kad nitko drugi ne vjeruje. Kad Becky Bloomwood bude hodala prema oltaru u hotelu Plaža u kreaciji Dannyja Kovitza, nećete me više zvati nemarnim. A kad telefoni počnu zvoniti...«

»Što?« kažem glupavo. »Danny...«

»Vi radite Becky vjenčanicu?« Christina se okrene prema meni. »Mislila sam da ćeš odjenuti vjenčanicu Richarda Tylera?«

»Richarda Tylera?« ponovi tupo Danny.

»Ja sam mislila da ćeš nositi Veru Wang«, kaže Erin koja je prije par minuta ušetala na scenu i odonda samo zaprepašteno zuri.

»Ja sam čula da ćeš imati maminu vjenčanicu«, ubaci se Lisa.

»*Jati* radim vjenčanicu!« kaže Danny, a njegove su oči razrogačene od šoka. »Jelda? Obećala si mi, Becky! Dogovorili smo se!«

»Vera Wang zvuči savršeno«, kaže Erin. »Moraš nju odjenuti.«

»Ja bih se odlučila za Richarda Tylera«, kaže Tracy.

»A što je s haljinom u kojoj ti se majka udala?« pita Lisa. »Zar to ne bi bilo romantično?«

»Vera Wang bila bi božanstvena«, kaže odlučno Erin.

»Ali, kako možeš odbiti maminu vjenčanicu?« zahtijeva Lisa. »Kako možeš samo tako ostaviti obiteljsku tradiciju? Becky, nije li tako?«

»Bit je dobro izgledati!« kaže Erin.

»Bit je u romantici!« odvratila Lisa.

»Ali, što je s mojom haljinom?« čujem Dannyjev tužan glas. »Što je s odanošću prema najboljem prijatelju? Što je s tim, Becky?«

Njihovi mi glasovi odzvanjaju u glavi i svi nestrpljivo bulje u mene čekajući odgovor... i, bez upozorenja, osjetim kako pucam.

»Ne znam, OK?« očajno viknem. »Jednostavno... ne znam što ću!«

Odjednom osjetim da bih mogla zaplakati, što je totalno smiješno. Mislim, nije pitanje hoću li uopće *imati* haljinu, nego čiju.

»Becky, mislim da moramo porazgovarati«, kaže Christina prodorno me gledajući. »Erin, počisti ovo, molim te, i ispričaj me Carli, hoćeš li? Becky, pođi za mnom.«

Ušle smo u Christinin bež ured s antilop garniturom, a ona zatvori vrata za nama. Okrene se - i jedan grozan trenutak pomislim da će se izderati na mene. Ali, samo mi pokaže da sjednem i dugo me prodorno gleda.

»Kako si, Becky?«

»Dobro sam!«

»Dobro si. Shvaćam.« Christina sumnjičavo kimne glavom. »Što se trenutačno događa u tvom životu?«

»Ništa posebno«, kažem veselo. »Znate! Sve po starom...«

»Organiziranje vjenčanja ide po planu?«

»Da!« kažem brzo. »Da! Tu apsolutno nema problema.«

»Shvaćam.« Christina neko vrijeme šuti, lupkajući olovkom po zubima. »Nedavno si posjetila prijatelja u bolnici. Tko je to bio?«

»Aha, da. To je... Lukeov prijatelj, zapravo. Michael. Imao je infarkt.«

»To je sigurno bio šok za tebe.«

Na trenutak šutim.

»Pa... da, vjerojatno je«, kažem napokon prelazeći prstom po naslonjaču. »Osobito za Lukea. Njih dvoje su jako bliski, ali su tada bili u svađi i Luke je osjećao veliku krivnju. Onda smo čuli za Michaela mislim, da je umro, Luke si nikad ne bi...« zastanem i počešem se po obrazu osjećajući kako su mi se osjećaji uzburkali. »A zatim, naravno, trenutačno je tu velika napetost između Lukea i njegove majke, koja ne pomaže u toj situaciji. Ona ga je totalno iskoristila. Zapravo, i više nego iskoristila, čak prevarila. On osjeća da ga je sasvim iznevjerila, ali ne želi sa mnom o tome razgovarati.« Glas mi počne podrhtavati. »Trenutačno ne želi ni o čemu sa mnom pričati. Ni o vjenčanju, ni o bračnom putovanju... Čak ni o tome gdje ćemo živjeti! Najam stana istekao je i neće se produljiti, a još nismo pronašli gdje ćemo se preseliti, a ne znam ni kad ćemo početi tražiti...«

Na vlastito iznenađenje osjetim kako mi se suza kotrlja niz obraz. Odakle je ta došla?

»Ali, sve osim toga je u redu?« pita Christina.

»O da, jest!« Obrišem lice. »Osim toga, sve je super!«

»Becky!« Christina odmahuje glavom. »Ovo nije dobro. Želim da uzmeš nekoliko slobodnih dana. Ionako si ih zaslužila.«

»Ne treba mi odmor!«

»Primijetila sam da si u posljednje vrijeme napeta, ali nisam imala pojma da stvari tako loše stoje. Tek kad je Laurel jutros sa mnom razgovarala...«

»Laurel?« kažem zaprepašteno.

»I ona se zabrinula. Rekla mi je kako misli da si izgubila svoju iskričavost. Čak je i Erin to primijetila. Ispričala mi je da ti je jučer rekla za rasprodaju uzoraka Kate Spade, ali ti nisi uopće reagirala, To nije Becky koju sam zaposlila.«

»Otpuštaš me?« kažem žalosno.

»Ne otpuštam te! *Zabrinuta* sam za tebe. Becky, sve što si mi upravo ispričala strašno je. Vaš prijatelj... i Luke... i vaš stan...«

Uzme bocu mineralne vode i ulije je u dvije čaše, a onda mi jednu ponudi.

»I to nije sve. Zar ne, Becky?«

»Kako to misliš?« pitam zabrinuto.

»Mislim da postoji još neki problem o kojem mi nisi ništa rekla. U vezi s vjenčanjem.« pogleda me u oči. »Imam li pravo?«

O, moj Bože!

Kako je saznala? Toliko sam pazila, toliko sam...

»Imam li pravo?« ponovi nježno Christina.

Nekoliko sam trenutaka sasvim nepomična. A onda, vrlo polako, kimnem glavom.

Gotovo da osjećam olakšanje kad se tajna saznala.

»Kako znaš?« kažem potonuvši u stolicu.

»Laurel mi je rekla.«

»Laurel?« šokiram se. »Ali, nisam...«

»Rekla je da je očito. Uz to, nekoliko te sitnica otkrilo... Znaš, zadržavanje tajni nikad nije lako.«

»Ne mogu... jednostavno ne mogu vjerovati. Nisam se nikome usudila reći!« maknem kosu s vrućeg lica. »Sam Bog zna što sad mislite o meni.«

»Nitko ne misli ništa loše o tebi«, kaže Christina. »Zaista.«

»Nisam htjela da stvari ovako daleko odu.«

»Naravno da nisi! Nemoj se optuživati.«

»Ali, za sve sam ja kriva!«

»Ne, nisi. To je sasvim normalno.«

»*Normalno*⁷.«

»Da! Sve se mladenke svađaju sa svojim majkama oko vjenčanja. Nisi jedina, Becky!« Zbunjeno zurim u nju. Što je ona upravo rekla?

»Razumijem pod kakvim si pritiskom zbog nje.« Christina me suosjećajno pogleda. »Osobito ako ste uvijek bile bliske.«

Christina misli da...

Odjednom shvatim da čeka odgovor.

»Em... da!« progutam. »Da... vrlo je teško.«

Christina kimne, kao da sam potvrdila svaku njenu sumnju.

»Becky, ja ne dajem često savjete, jelda?«

»Pa... ne.«

»Ali, želim da me sad saslušáš. Želim da zapamtiš da je ovo tvoje vjenčanje. Nije mamino. Tvoje i Lukeovo, i imate samo jednu priliku. Učinite to kako *vi* želite. Vjeruj mi, ako to ne učiniš, žalit ćeš.«

»Mhm. Stvar je u tome...« progutam. »Nije baš *tako* jednostavno...«

»Jednostavno je. Upravo je vrlo jednostavno. Becky, radi se o tvom vjenčanju. *Tvom vjenčanju*.«

Njen glas je nedvojben i odrešit, i ja buljim u nju, s čašom na pola puta do svojih usana.

Osjećam kao da se zraka sunca probija kroz oblake.

Moje vjenčanje. Nikad na to nisam tako gledala.

Nije mamino vjenčanje. Nije Elinorino vjenčanje. Moje je.

»Vrlo je lako upasti u stupicu kad želiš udovoljiti majci«, govori mi Christina. »To je prirodni, plemeniti instinkt. Ali, katkad moraš staviti sebe na prvo mjesto. Kad sam se ja udavala...«

»Bila si udana?« iznenađeno je pitam. »Nisam to znala.«

»Davno. Nije išlo. Možda nije valjalo jer sam mrzila svaki dio našeg vjenčanja. Od obredne glazbe do zavjeta koji je moja mama napisala.« Ruka joj je čvršće stisnula plastični pročišćivač vode. »Od tamnoplavih koktela do one kičaste, *kičaste* haljine...«

»Stvarno? Pa to je grozno!«

»Bilo pa prošlo.« Pročišćivač pukne, a ona mi se slabašno osmijehne. »Samo zapamti moje riječi. To je tvoj dan. Tvoj i Lukeov. Učinite to na način na koji vi želite i nemoj se zbog toga gristi. I, Becky?«

»Da?«

»Zapamti, ti i tvoja majka ste odrasle osobe. Zato odraslo i razgovarajte.« Ona podigne obrvu.

»Možda se iznenadiš će kako stvari ispasti.«

Christina ima pravo. Potpuno pravo!

Hodajući prema kući, odjednom mi je sve jasno. Moj cijeli pristup vjenčanju se promijenio. Puna sam nepokolebljive odlučnosti, Ovo je *moje* vjenčanje. *Moj* dan. I ako se želim udati u New Yorku, onda ću se tu i udati. Ako želim imati na sebi Vera Wang haljinu, onda ću je i imati. Smiješno je da osjećam krivnju zbog toga.

Predugo odgađam taj razgovor s mamom. Pa, što ja mislim da će ona učiniti? Briznuti u plač? Obje smo odrasle osobe. Razgovarat ćemo razumno i zrelo, smireno ću istaknuti svoje mišljenje i cijela će se stvar riješiti jednom zauvijek. Bože, osjećam se preporođenot Odmah ću je nazvati.

Uletim u spavaću sobu, bacim torbu na krevet i utipkam broj.

»Bok, tata«, kažem kad se javio. »Je li mama blizu? Moram s njom razgovarati. Poprilično je važno.«

Pogledam se u ogledalo i osjetim se kao voditeljica NBC-a, totalno odrešito, smireno i sve držim pod kontrolom.

»Becky?« kaže tata zbunjeno. »Jesi li dobro?«

»Vrlo«, kažem. »Samo moram popričati o... o nekoliko stvari s mamom.«

Kad je tata spustio slušalicu, duboko udahnem, zabacim kosu osjećajući se vrlo odraslo. Eto me, upravo ću imati 'kao odrasli ljudi' iskreni razgovor s mamom, vjerojatno prvi put u životu. Možda je *ovo* početak nove veze s mojim roditeljima. Novo međusobno poštovanje.

Zajedničko sudjelovanje u razumijevanju života.

»Halo, sunce?«

»Bok, mama«, duboko udahnem. Krećem, smireno i zrelo. »Mama...«

»O, Becky, baš sam te htjela nazvati. Nikad nećeš pogoditi na koga smo naletjeli u Lake District!«

»Na koga?«

»Tetu Zannie! Ti si se znala okititi njenim ogrlicama, sjećaš se? I obuvati njene cipele. Smijali smo se tome kako si izgledala, nabadajući okolo...«

»Mama. Moram razgovarati s tobom o nečem vrlo važnom.«

»Još uvijek imaju istog trgovca u selu. Onaj koji je prodavao jagode Mivvis. Sjećaš li se kad si ih previše pojedla i kad ti nije bilo dobro? I tomu smo se smijali!«

»Mama...«

»A Tivertonsi još uvijek žive u istoj kući, ali...«

»Sto je?«

» Nažalost, ljubavi...magarac Carrot je...« mama stiša glas, »otišao u magareći raj. Ali, bio je vrlo star, dušo, i tamo će biti vrlo sretan...«

Ovo je nemoguće. Ne osjećam se odraslo. Osjećam se kao da imam šest godina.

»Svi te puno pozdravljaju«, kaže mama, polako završavajući s uspomenama, »i, naravno, svi će doći na vjenčanje! No, tata mi je rekao da želiš sa mnom razgovarati?«

»Pa...« pročistim grlo odjednom svjesna tišine na liniji i udaljenosti među nama. »Željela sam... ovaj...«

O, Bože! Usne mi drhte i moj se voditeljski glas pretvorio u nervozno skvičanje.

»Što je, Becky?« sad se u maminu glasu čuje zabrinutost. »Nešto dogodilo?« »Ne! Samo... samo...« Nema koristi.

Znam da je istina ono što je Christina rekla. Znam da nema potrebe da se osjećam krivom. To je moje vjenčanje i odrasla sam osoba i trebala bih ga imati gdje god ja hoću. Ne tražim mamu i tatu da plate. Ne tražim od njih da se muče.

Ali, ipak.

Ne mogu preko telefona reći mami da se želim udati u Plazi. Jednostavno, ne mogu.

»Pa, mislila sam da dođem doma i vidim te«, čujem se kako brzo govorim. »Samo sam to htjela reći. Dolazim kući.«

Finerman Wallstein
Odvjetnički ured
Finerman House
1398 Avenue of the Americas
New York, NY 10105

Gđica Rebecca Bloomwood
Stan B
251 W 11. ulica
New York
NY 10014

18. travnja 2002.

Poštovana gđice Bloomwood,

Hvala Vam za Vaše pismo od 16. travnja, u vezi s Vašom oporukom. Ovim putem potvrđujem da sam pod drugi stavak, članak e), dodala ' i također moje traper čizmice s visokom potpeticom', kako ste tražili.

Topli pozdrav,

Jane Cardozo

Čim sam ugledala mamu, osjetila sam nervozu. Stoji pored tate na terminalu broj 4, pažljivo promatra izlaz putnika, a kad me ugleda, cijelo joj se lice ozari zadovoljstvom i nervozom. Bila je poprilično zaprepaštena kad sam joj rekla da dolazim bez Lukea, zapravo, morala sam je nekoliko puta uvjeravati da je sve OK između nas.

Onda sam je morala uvjeravati da nisam otpuštena s posla.

A onda joj se zakleti da me ne proganjaju međunarodni reketari.

Kad razmislim o posljednjih par godina, osjetim malu krivnju kroz što su sve roditelji morali proći zbog mene.

»Becky! Graham, evo je!« ona potrči prema meni laktovima odgurnuvši obitelj s turbanima.

»Becky, sunce! Kako si? Kako je Luke? Jel sve u redu?«

»Bok, mama«, kažem i zagrlim je. »Dobro sam. Luke vas pozdravlja. Sve je uredu.«

Osim jedne male stvarčice - planiram veliko vjenčanje u New Yorku iza vaših leđa.

Prestani, kažem odlučno svom mozgu, dok mi tata daje poljubac i uzima mi prtljagu. Nema svrhe da to odmah sad spomenem. Nema smisla da uopće sad o tome razmišljam. Kasnije ću o tome, kad dođemo kući, kad se tema spontano pojavi u našem razgovoru.

Što će se sigurno dogoditi.

'Pa Becky, jesi li razmišljala još o onome da se udaš u Americi?'

'Pa, mama. Baš dobro što me to pitaš...'

Upravo tako. Čekat ću takvu nekakvu priliku.

Ali, iako se ponašam što opuštenije mogu, ne mogu ni o čemu drugome razmišljati. Cijelo vrijeme dok mama i tata traže auto, dok se svađaju gdje je izlaz iz parkirališta i dok se prepiru oko toga je li 3.60 funti na sat umjereni iznos za parkiranje, imam nervozni grč u želucu koji se pojača svaki put kad se, onako usput, spomenu riječi 'vjenčanje', 'Luke', 'New York' ili 'Amerika'.

Ovo je kao kad sam rekla roditeljima da idem na natjecanje iz matematike. Tom, prvi susjed, išao je na to natjecanje i Janice je bila vrlo ponosna na njega, pa sam rekla mami i tati da idem i ja. Onda je natjecanje počelo i ja sam se morala praviti da sam tamo (potrošila sam tri sata u Topshopu). A zatim su došli rezultati i stalno su me ispitivali: 'Kako si prošla na natjecanju iz matematike?'

Onda sam izmislila priču da je ispitivačima trebalo više vremena da isprave testove iz matematike nego iz drugih predmeta, jer je teža. Stvarno mislim da bi mi povjerovali, ali je Janice uletila u kuću i rekla: 'Tom je dobio peticu iz matematike, a što je dobila Becky?'

Prokleti Tom.

»Ništa ne pitaš za vjenčanje«, kaže mama dok se vozimo po cesti A3 prema Oxshottu.

»Oh! Da, nisam pitala, jelda?« natjeram se da zvučim vedro. »Pa, ovaj... kako idu pripreme?«

»Iskreno, nismo baš previše napravili«, kaže tata dok se približavamo skretanju za Oxshott.

»Još je rano«, kaže olako mama.

»To je samo vjenčanje«, doda tata. »Po mom mišljenju, ljudi se previše zamaraju s tim stvarima. Sve se može organizirati u zadnjoj minuti.«

»Apsolutno!« kažem s olakšanjem. »Potpuno se slažem!«

Pa, hvala Bogu na tome! Zavalim se natrag na sjedalo i osjetim kako nervoza nestaje iz mene. Ovo će olakšati stvar. Ako nisu mnogo napravili, neće biti problem da se sve otkaže. Zapravo, zvuči kao da se uopće oko toga nisu mučili. O, ovo će biti super. Brinula sam se bez razloga!

»Usput, Suze je zvala«, kaže mama kad smo se približili kući. »Pita bi li se našla s njom kasnije danas? Rekla sam joj da sam sigurna da hoćeš... O da, moram te upozoriti.« Mama se okrene na sjedalu. »Tom i Lucy.«

»Da?« prepustim se očekujući detalje o njihovoj novoj kuhinji ili o nekom unapređenju koje je Lucy dobila na poslu.

»Rastali su se.« Mama stiša glas iako smo samo nas troje u autu.
»Rastali?« buljim zaprepašteno u nju. »Ozbiljno? Ali, u braku su tek...«
»Ni dvije godine. Janice je slomljena, možeš misliti.«
»Ali, što se dogodilo?« pitam tupo, a mama skupi usne.
»Lucy je pobjegla s bubnjarom.«
»Bubnjarom?«
»Iz benda. Navodno ima probušenu...« ona zastane s neodobravanjem, a moj mozak divlje pomisli na sve mogućnosti, čak i na neke za koje mama sigurno nikad nije ni čula. (Iskreno, nisam ni ja dok se nisam preselila u West Village.) »...bradavicu«, kaže ona napokon, na moje olakšanje.
»Da razjasnim. Lucy je pobjegla... s bubnjarom... koji ima probušenu bradavicu.«
»Živi u karavanu«, ubaci se tata dajući lijevi žmigavac.
»Nakon svega što je Tom napravio oko onog dražesnog staklenika«, kaže mama, tresući glavom. »Neke djevojke uopće nisu zahvalne.«
Nikako ne mogu ovo shvatiti. Lucy radi u Wetherby's Investment banci. Ona i Tom žive u Reigateu. Zavjese su im od istog uzorka kao i kauč. Kako je, zaboga, ona upoznala bubnjara s probušenom bradavicom?
Odjednom se sjetim razgovora koji sam načula u vrtu kad sam zadnji put bila ovdje. Lucy baš nije zvučala sretno. Ali, nije zvučala ni kao da će pobjeći.
»Pa, kako je Tom?«
»Drži se«, kaže tata. »Trenutačno je kod kuće s Janice i Martinom, siroti momak.«
»Ako mene pitaš, Tom je nesretan«, kaže mama odrešito. »Žao mi je Janice. Nakon onog dražesnog vjenčanja koje je organizirala, Ta ih je djevojka sve prevarila.«
Zaustavimo se pred kućom i, na moje iznenađenje, dva bijela kombija parkirana su na prilazu.
»Što se događa?« pitam.
»Ništa«, kaže mama.
»Vodovodne instalacije«, kaže tata.
Ali, oboje imaju pomalo čudan izraz lica. Mamine se oči cackle i nekoliko puta pogleda tatu dok hodamo prema ulazu u kuću.
»Pa, jesi li spremna?« pita tata ležerno. Gurne ključ u vrata i otvori ih.

»Iznenađenje!« viknu mama i tata u isti glas, a moja se vilica rastegne do poda. Više nema starih tapeta u hodniku, ni staroga tepiha. Cijeli hodnik je svijetao, svježe obojan, pod je prekriven materijalom od sisala i ima novo osvjetljenje. Dok se u nevjerici ogledam, primijetim nenametljivog čovjeka u radnom odijelu kako boji ogradu stubišta. Na katu su još dvojica koji stoje na ljestvama i postavljaju razgranati svijećnjak. Posvuda se osjeća miris boje i novoga. I potrošenog novca.
»Preuređujete cijelu kuću«, kažem slabašno.
»Za vjenčanje!« kaže mama široko mi se osmjehujući.
»Rekli ste...« progutam, »... rekli ste da niste puno napravili.«
»Htjeli smo te iznenaditi!«
»Što misliš, Becky?« pita me tata, pokazujući uokolo. »Sviđa ti se? Odobravaš li?«
U njegovu se glasu osjeća humor, ali znam da mu zaista puno znači moje mišljenje. Oboma. Sve ovo rade samo zbog mene.
»Pa... fantastično je«, kažem promuklo. »Zaista lijepo.«
»Dođi i pogledaj vrt!« kaže mama i ja je glupavo pratim do francuskih prozora, gdje ugledam nekoliko uniformiranih vrtlara kako postavljaju cvjetne gredice.
»Ispisat će 'Luke i Becky' od posađenih maćuhica!« kaže mama. »Upravo na vrijeme za lipanj. A ugradit ćemo i novu fontanu, baš pored ulaza u šator. Vidjela sam to u emisiji o uređenju vrta.«

»Zvuči... odlično.«

»A po noći svijetli, pa kad bude vatromet...«

»Kakav vatromet?« pitam, a mama me iznenađeno pogleda.

»Poslala sam ti faks o vatrometu, Becky! Nemoj mi reći da si zaboravila.«

»Ne! Naravno da nisam!«

Mozak mi se premota unazad do hrpe maminih fakseva koje mi je poslala, koje sam s grižnjom savjesti ugurala pod krevet, neke sam nabrzaka pregledala, neke uopće nisam ni pogledala.

Što sam radila? Zašto nisam obraćala pažnju na to što se događa?

»Becky, sunce, ne izgledaš mi dobro«, kaže mama. »Sigurno si umorna od puta. Dođi i popij kavu.«

Uđemo u kuhinju i osjećam kako me iznutra preplavljuje novi šok.

»Zar ste kupili novu kuhinju?«

»Ma ne!« kaže mama veselo. »Samo smo obojali elemente. Lijepo izgledaju, jelda? Uzmi kroasan. Iz nove pekare su.«

Doda mi košaru, ali ne mogu jesti. Zlo mi je. Nisam imala pojma da se sve ovo događa.

»Becky?« mama me pogleda. »Što nije u redu?«

»Ma, ništa«, kažem brzo. »Sve je u redu. Sve je... savršeno.«

Što ću sad?

»Znaš... mislim da ću se otići raspakirati«, kažem i uspijem se slabo nasmiješiti. »Malo se dovesti u red.«

Zatvarajući za sobom vrata sobe, slabi smiješak još je zalijepljen na mom licu, ali srce mi divlje tuče.

Ovo ne ide po planu.

Ovo ni izbliza ne ide po planu. Nove tapete? Fontana? Vatromet? Kako to da nisam znala ništa od toga? Trebala sam znati. Za sve sam ja kriva. O, Bože, o Bože...

Kako mogu reći mami i tati da se sve mora otkazati? Kako mogu?

Ne mogu.

Ali, moram.

Ali, ne mogu, jednostavno ne mogu.

To je *moje* vjenčanje, odlučno se podsjetim, pokušavajući skupili frajersko newyorško samopouzdanje. Mogu ga imati gdje želim.

Ali, riječi mi pogrešno odzvanjaju u glavi i bole me. Možda je to na početku bila istina, prije nego što je sve započelo, prije ovolikog truda. Ali sad... ovo više nije moje vjenčanje. Ovo je mamin i tatin poklon meni. Ovo je najveći dar koji su mi ikad poklonili i uložili su u njega svu svoju ljubav i pažnju.

A ja to želim odbiti. Želim im reći hvala, ali ne hvala. Gdje mi je bila pamet?

Posegnem u džep, a srce mi tuče, i uzmem bilješke koje sam načrkala u avionu, pokušavajući se sjetiti svih svojih opravdanja.

Razlozi zašto naše vjenčanje treba biti u Plazi:

1. Ne biste li željeli besplatan put u New York?
2. Plaza je fantastičan hotel.
3. Nećete se morati ni oko čega truditi.
4. Šator će samo nagrđiti vrt.
5. Nećete morati pozvati tetu Sylviju.
6. Dobit ćete Tiffany okvire...

Činili su mi se tako uvjerljivima kad sam ih pisala, ali sad mi izgledaju smiješno. Mama i tata

ništa ne znaju o Plazi. Zašto bi željeli letjeti do nekog snobovskog hotela koji nikad u životu nisu vidjeli? Zašto bi se odrekli uloge domaćina na vjenčanju o kojem su oduvijek sanjali? Ja sam im jedina kćer. Njihovo jedino dijete.

Pa... što ću sad?

Sjedim i piljim u papir, teško dišući i dopuštajući da mi se misli bore. Očajnički tražim rješenje, rupicu kroz koju ću se provući, ne želim odustati dok ne isprobam svaku mogućnost. Okolo-naokolo, vrtim se u krug. Okolo-naokolo, poput pokvarene ploče.

»Becky?«

Mama ude, a ja se preplašeno trgnem i brzo zgužvam papir u ruci.

»Bok!« kažem veselo. »Ooo, kava. Super.«

»Bez kofeina je«, kaže mama dodajući mi šalicu na kojoj piše *Ne moraš biti luda da organiziraš vjenčanje, ali tvoja mama mora.* »Mislila sam da možda ovih dana piješ kavu bez kofeina.«

»Ne«, kažem iznenađeno. »Ali, nije važno.«

»Kako se osjećaš?« mama sjedne pored mene, a ja kradomice prebacim zgužvani papir iz jedne ruke u drugu. »Malo umorno? Vjerojatno ti je malo i zlo.«

»Nije mi tako loše«, uzdahnem glasnije nego što sam željela. »Hrana u avionu bila je poprilično bljutava.«

»Moraš ojačati!« mama mi stisne ruku. »Dušo, imam nešto za tebe!« dodaje mi savijeni komad papira. »Što misliš?«

Odmotam papir i zbunjeno buljim. To su detalji kuće. Da budem preciznija, četverosobne kuće u Oxshottu.

»Lijepa je, jelda?« mamino lice sja. »Pogledaj sve karakteristike!«

»Nećete se valjda preseliti?«

»Nije za nas, ludice! Bit ćeš blizu nas! Pogledaj, ima ugrađeni roštilj, dvije kupaonice spojene sa sobama...«

»Mama, mi živimo u New Yorku.«

»Da, trenutačno. Ali, nećeš zauvijek htjeti živjeti u New Yorku, zar ne? To nije dugoročno.« Začujem prizvuk brige u njenom glasu i, iako se smješka, vidim napetost u njenim očima. Otvorim usta da joj odgovorim, a onda, navlastito iznenađenje, shvatim da Luke i ja uopće nismo razgovarali o dugoročnim planovima.

Pretpostavljam da sam oduvijek smatrala kako ćemo se jednog dana vratiti u Britaniju. Ali kad?

»Ne planirate valjda tamo zauvijek ostati?« dodaje ona i nasmije se.

»Ne znam«, kažem zbunjeno. »Ne znam što ćemo.«

»Ne možeš odgajati djecu u tom skućenom stanu! Htjet ćeš se vratiti kući! Željet ćeš lijepu kuću s vrtom! Pogotovo sad.«

»Sad što?«

»Sad...« ona rukama napravi krug.

»Što?«

»O, Becky«, mama uzdahne. »Razumijem ako se malo... sramiš reći ljudima. Ali, to je u redu, dušo! Danas je to sasvim prihvatljivo. Nema sramote!«

»Sramote? O čemu ti...«

»Jedino što trebamo znati...« ona taktično zastane, »... je koliko trebamo proširiti haljinu? Za dan vjenčanja?«

Proširiti haljinu? O čemu...

Čekaj malo.

»Mama! Ne misliš valjda da sam... da sam...« napravim isti pokret rukama kao i ona.

»Nisi?« mami se na licu ocrta razočaranje.

»Ne! Naravno da nisam! Zašto si, zaboga, to pomislila?«

»Rekla si da s nama trebaš o nečemu važnom razgovarati!« brani se mama i otpije gutljaj kave. »Nije se radilo o Lukeu, ni o tvom poslu, ni o tvom osobnom bankaru. Suzie očekuje dijete, a vas dvije uvijek sve zajedno radite, pa smo pomislili...«

»E pa, nisam, OK? I prije nego što pitaš, ne drogiram se.«

»Pa što si nam onda htjela reći?« onda odloži svoju kavu i nervozno me pogleda. »Što je bilo toliko važno da si morala doći kući?«

Zavlada tišina u sobi. Prsti mi jače obgrle šalicu.

Ovo je taj trenutak. Ovo je moj uvodni trenutak. Ovo je moja prilika da sve priznam, da kažem mami za Plazu. Ako ću to učiniti, moram to učiniti sad, prije nego što stvari krenu dalje. Prije nego što potroše još novca.

»Pa...« pročistim grlo. »Samo sam...«

Stanem i otpijem gutljaj kave. Grlo mi se stegne i osjećam kako mi je zlo. Kako mogu reći mami da se želim udati negdje drugdje? Kako to mogu učiniti?

Zatvorim oči i dopustim da mi sjaj Plaze zasvijetli pred očima, pokušavajući zamisliti uzbuđenje i glamur, pozlaćene sobe, raskoš posvuda. Vidim se kako plešem po ogromnom plesnom podiju pred gomilom zadivljenih ljudi.

Ali, nekako... ne čini mi se tako neodoljivim kao prije.

O, Bože. Što želim? Što stvarno želim?

»Znala sam!«

Pogledam mamu kako me očajno gleda. »Znala sam! Ti i Luke Jte se rastali, zar ne?«

»Mama...«

»Jednostavno sam znala! Rekla sam tvome ocu nekoliko puta: 'Osjećam to u svojim kostima, Becky se vraća kući da bi otkazala vjenčanje'. On je rekao da je to glupost, ali ja sam to osjetila, ovdje.« Mama stavi ruke na grudi. »Majka zna te stvari. Imala sam pravo, nisam li? Želiš otkazati vjenčanje, jelda?«

Tupavo zurim u nju. Zna da sam došla otkazati vjenčanje. Kako zna?

»Becky? Jesi li dobro?« mama me zagrlji. »Dušo, slušaj me. Ne zamjeramo ti. Tata i ja ti želimo samo najbolje. A, ako to znači otkazati vjenčanje, onda ćemo to i učiniti. Sunce, ne smiješ ići dalje s time ako nisi stopostotno sigurna. Sto i deset posto!«

»Ali... ali toliko ste se trudili...« promrmljam. »Toliko ste novca potrošili...«

»To nije bitno! Novac uopće nije bitan!« ona me čvrsto stisne. »Becky, ako se imalo dvoumiš, odmah ćemo otkazati. Samo želimo da budeš sretna. Jedino to želimo.«

Mama zvuči tako suosjećajno i tako je puna razumijevanja da nekoliko sekundi ne mogu progovoriti. Upravo mi je ponudila ono po što sam i došla. Bez pitanja, bez optuživanja. Bez svega, osim ljubavi i podrške.

Gledajući njeno dobrohotno, toplo, poznato lice nedvojbeno znam da je to nemoguće.

»U redu je«, izustim konačno. »Mama, Luke i ja smo i dalje zajedno. Vjenčanja će biti.«

Protrljam obraz. »Znaš, mislim da idem van... malo na zrak.«

Kad sam izašla u vrt, nekoliko me unajmljenih vrtlara pogleda i pozdravi, a ja im se slabašno osmjehnem. Osjećam paranoju u sebi, kao da je moja tajna toliko velika da je sigurno nekako odajem. Kao da je ljudi mogu vidjeti kako izvire iz mene, ili lebdi iznad moje glave u nekom mjhuriću s natpisom.

Imam isplanirano drugo vjenčanje.

Na isti dan kad i ovo.

Moji roditelji nemaju pojma.

Da, znam da sam u nevolji.

Da, znam da sam glupa.

Ma, odjebite i pustite me na miru, zar ne vidite da sam pod stresom?

»Bok, Becky.«

Poskočim od iznenađenja i okrenem se. Uz ogradu susjednog vrta stoji Tom i žalosno me gleda .

»Tom! Bok!« kažem pokušavajući sakriti koliko sam šokirana njegovim izgledom.

Ali... čovječe! Grozno izgleda, blijed je i jadan, odjeven u apsolutno gadnu odjeću. Znam da Tom nikad nije bio kralj mode, ali, kad je bio s Lucy, barem je bio ugladen. Zapravo, kosa mu je bila poprilično t rendovski ošišana. Sad se vratio u prijašnje stanje, s masnom kosom i u kestenjastom puloveru koji mu je Janice poklonila za Božić prije pet godina.

»Žao mi je zbog...« nespretno zastanem.

»U redu je.«

Pogrbi jadno ramena i pogleda vrtlare koji kopaju i šišaju iza mene. »Kako idu pripreme za vjenčanje?«

»Oh... dobro«, kažem vedro. »Znaš, u ovoj fazi su sve popisi. Stvari koje treba učiniti, stvari koje treba provjeriti, mali detalji... koje treba... finalizirati...«

Kao, naprimjer, na kojem se kontinentu želim udati. O, Bože! O, Bože!

»Pa... ovaj, kako su tvoji roditelji?«

»Sjećam se priprema za naše vjenčanje.« Tom trese glavom. »Čini se kao da je bilo prije milijun godina. Tada smo bili drugi ljudi.«

»O, Tome«, ugrizem se za usnu. »Oprosti. Promijenimo...«

»Znaš što je najgore?« kaže Tom ignorirajući me.

»Em...« Tvoja kosa, skoro sam izlanula.

Skoro sam rekla.

»Najgora je stvar što sam mislio da razumijem Lucy, da razumijemo jedno drugo. Ali, cijelo vrijeme...« on zastane, posegne u džep po maramicu i ispuše nos. »Mislim, kad sad pogledam unazad, naravno da vidim da je bilo znakova.«

»Stvarno?«

»O, da«, kaže Tom. »Samo ih nisam primjećivao.«

»Kao, naprimjer...« nježno ga potaknem pokušavajući sakriti svoju znatiželju.

»Pa...« Nekoliko trenutaka razmišlja. »Kao, naprimjer, uvijek je govorila da će se, bude li morala živjeti u Reigateu i minutu dulje, upucati u glavu.«

»Aha«, kažem pomalo preneraženo.

»Onda je bio onaj napadaj vrištanja u Furniture Villageu...«

»Napadaj vrištanja?«

»Počela se derati: 'Imam dvadeset i sedam godina! Imam dvadeset i sedam godina! Što radim ovdje?' Na kraju su morali doći dečki iz osiguranja da je smire.«

»Ali, ne razumijem, mislila sam da obožava Reigate! Vas dvoje ste izgledali tako...«
'Samodopadni' je riječ koju tražim.

»Tako... sretni!«

»Bila je sretna sve dok nije otvorila sve svadbene poklone«, kaže zamišljeno Tom. »Ali, poslije... kao da se odjednom ogledala oko sebe i shvatila... da je ovo sad njen život. A to što je vidjela nije joj se svidjelo. Uključujući i mene.«

»O, Tom.«

»Počela je govoriti kako joj je dosta predgrađa i kako se želi zabavljati dok je još mlada. Ali, ja sam mislio, upravo smo oličili kuću, počeli graditi staklenik, da trenutačno nije dobro vrijeme za selidbu...« Digne pogled, a oči su mu pune jada. »Trebao sam slušati, zar ne?«

Možda sam se trebao i tetovirati.«

»Htjela je da se *tetovira*?.«

»Da bude ista kao i njezina.«

Lucy Webster ima tetovažu! Želim se nasmijati. Ali, čim ugledam Tomovo jadno lice, osjetim kako se u meni vrije bijes. OK, Tom i ja se baš nismo družili zadnjih par godina, ali on ovo ne zaslužuje, On je to što jest. A, ako Lucy s tim nije bila zadovoljna, zašto se uopće udala za njega?

»Tom, nemoj sebe optuživati«, kažem čvrstim glasom. »Zvuči kao da je Lucy imala nekih svojih problema.«

»Misliš?«

»Naravno. Imala je sreću što je bila s tobom. Luda je što to nije znala cijeniti.« Impulzivno se nagnem preko ograde i zagrlim ga, Povlačeći se iz zagrljaja, on me gleda golemim očima, kao psić.«

»Uvijek si me razumjela, Becky.«

»Pa, dugo se znamo.«

»Nitko me drugi ne poznaje kao ti.«

Njegove su ruke još uvijek na mojim ramenima i ne čini se da bi ih htio maknuti, pa se ja odmaknem unazad pod izgovorom da pokažem na kuću, gdje čovjek u radnom odijelu liči prozorski okvir,

»Jesi li vidio što su sve napravili mama i tata? Nevjerojatno!«

»O, da. Stvarno ne štete. Čuo sam i za vatromet. Sigurno si vrlo uzbuđena.«

»Zaista se veselim«, kažem automatski. To brzo kažem svaki put kad mi netko spomene vjenčanje. Ali sad, kad gledam našu staru, poznatu kuću kako se preuređuje, poput vremesne dame koja stavlja make-up, obuzima me neobičan osjećaj, neko čudno stezanje oko srca. I, odjednom mi sine da se zaista veselim tome.

Veselim se što ću vidjeti naš vrt okićen balonima i mamu dotjeranu i sretnu. Veselim se pripremanju u svojoj spavaćoj sobi, za svojim loaletnim stolićem. Što ću se pozdraviti sa starim životom na pravi način. Ne u nekom nepoznatom hotelskom apartmanu... nego ovdje. Kod kuće, gdje sam odrasla.

Kad sam bila u New Yorku, nisam mogla zamisliti vjenčanje u Engleskoj. Činilo se tako malenim i skromnim u usporedbi s gla-murom Plaze. Ali, sad kad sam ovdje, Plaza mi se čini nestvarnom, Plaza je ta koja izmiče, poput egzotičnog, dalekog odmora koji već počinjem zaboravljati. Bilo je jako zabavno igrati ulogu newyorške mladenke princeze, birajući luksuzna jela i raspravljajući o vrhunskim šampanjcima i cvjetnim aranžmanima od milijun dolara. Ali, u tome je stvar. Igrala sam ulogu.

Istina je da ovdje pripadam. Upravo ovdje, u ovaj engleski vrt koji poznajem cijeli život. Što ću učiniti?

Hoću li se zaista...

Ne mogu ni misliti na to.

Zar stvarno razmišljam o otkazivanju tog velikog, skupog vjenčanja?

Na samu pomisao sva zadrhtim.

»Becky?« mamin glas trgne me iz razmišljanja pa ošamućeno dignem pogled i ugledam je na dvorišnim vratima kako drži stolnjak. »Becky! Telefon za tebe.«

»O, OK. Tko je?«

»Robin«, kaže mama. »Bok, Tom, srce!«

»Robin?« zbunjeno se namrštim hodajući prema kući. »Koji Robin?«

Nisam sigurna da znam nekog Robina. Osim Robina Andersona koji je radio za *Investment Monthly*, ali njega uopće nisam stvarno poznavala...

»Nažalost, nisam upamtila prezime«, kaže mama. »Ali, čini se vrlo simpatičnom. Rekla je da zove iz New Yorka...«

Robyn?

Odjednom se ne mogu pomaknuti. Od straha sam zakovana za dvorišne stepenice.

Robyn je na telefonu... ovdje?

Ovo je totalno pogrešno. Robyn ne spada u ovaj svijet, ona pripada New Yorku. Ovo je kao da se ljudi vrata u prošlost i zabrljaju Drugi svjetski rat.

»Ona ti je prijateljica?« mama me nevino pita. »Baš smo lijepo popričale o vjenčanju...«

»Što... što je rekla?« jedva izustim.

»Ništa posebno!« mama me iznenađeno pogleda. »Pitala me koju ću boju odjenuti... i stalno je govorila nešto čudno o violinistima. Ne želiš violiniste na vjenčanju, jelda, sunce?«

»Naravno da ne želim!« zakričim. »Zašto bih htjela violiniste?«

»Becky, dušo, jesi li dobro?« mama me pomno gleda. »Da joj kažem da te nazove kasnije?«

»Ne! Nemoj s njom više razgovarati! Mislim... sve je u redu. Razgovarat ću s njom.«

Požurim u kuću, a srce mi divlje tuče. Što ću joj reći? Da joj kažem kako sam promijenila mišljenje?

Podignem slušalicu i vidim da je mama ušla za mnom u kuću. O, Bože! Kako ću to sad izvesti?

»Robyn, bok!« pokušam zvučati prirodno. »Kako si?«

OK. Skinut ću je s telefona što prije moguće.

»Bok, Becky! Tako mi je drago što sam malo popričala s tvojom mamom!« kaže Robyn.

»Čini mi se divnom damom. Tako se veselim što ću je upoznati.«

»I ja također«, kažem najsrdajnije moguće. »Ne mogu dočekali da se... nađete.«

»Iako sam se iznenadila što nije znala za bečki gudački orkestar, Tu-tu! Moraš mamu redovito izvještavati, Becky!«

»Znam«, kažem nakon stanke. »Bila sam poprilično zauzeta...«

»Razumijem«, kaže suosjećajno Robyn. »Da joj pošaljem paket sa svim informacijama? Vrlo lako će FedExom stići tamo. Onda će sve vidjeti svojim očima! Daj mi adresu...«

»Ne!« vrisnem ne mogavši se zaustaviti. »Hoću reći... ne brini se. Sve ću joj prenijeti. Zaista. Nemoj... ništa slati. Uopće ništa.«

»Čak ni nekoliko menija? Sigurna sam da bi ih voljela vidjeti!«

»Ne! Ništa!«

Rukom čvrsto držim slušalicu i lice mi se znoji. Ne usuđujem se pogledati mamu.

»Pa, OK!« kaže na kraju Robyn. »Ti si šefica! Razgovarala sam sa Sheldonom Lloydom o rasporedu stolova...«

Dok ona brblja, bacim brz pogled prema mami koja je na metar od mene. Sigurno čuje razgovor? Sigurno je čula riječ Plaza? Sigurno je upravo uhvatila riječi 'vjenčanje' i 'plesna dvorana'?

»Dobro«, kažem, uopće ne slušajući što Robyn govori. »To sve dobro zvuči«, motam žicu oko prsta. »Ali... ali slušaj, Robyn. Stvar je u tome da sam došla kući da pobjegnem od tih stvari. Mogu li te umoliti da me više ne zoveš ovamo?«

»Ne želiš da te izvještavam?« iznenađeno pita Robyn.

»Ne. U redu je. Samo... radi što trebaš raditi, a ja ću sve pohvatati sljedeći tjedan kad se vratim.«

»Nema problema. Razumijem. Trebaš se odmoriti! Becky, obećajem, neću te zvati, osim ako ne bude riječ o nečem hitnom. Uživaj u odmoru!«

»Hvala. Hoću. Bok, Robyn.«

Spustim slušalicu drhteći od olakšanja. Hvala Bogu, nema je više.

Ali, ne osjećam se sigurnom. Robyn sad ima ovaj broj. Može nazvati u bilo koje vrijeme.

Mislim, što smatra hitnim u planiranju vjenčanja? Vjerojatno bilo što. Vjerojatno zagubljenu ružu. A dovoljna je jedna pogrešna riječ mami da obje shvate što se događa. Mama će odmah shvatiti zašto sam došla, što sam joj htjela reći.

O, Bože, bit će tako povrijeđena. Ne smijem dopustiti da se to dogodi.

OK, imam dvije mogućnosti. Prva je da nagovorim mamu i tatu da odmah premjeste cijelu kuću na drugu adresu. Druga je...

»Čuj, mama«, kažem okrećući se. »Ta žena, Robyn. Ona je...«

»Da?«

»Ona je... poremećena.«

»Poremećena?« mama zuri u mene. »Kako to misliš, sunce?«

»Ona... ona je zaljubljena u Lukea.«

»O, moj Bože!«

»Da, i ima bolesnu iluziju da se udaje za Lukea.«

»Udaje?« mama me zaprepašteno gleda.

»Da! U Plaza hotelu! Navodno je čak i pokušala... em... rezervirati dvoranu. Pod njegovim imenom!«

Ispreplela sam prste u čudne čvorove. Mora da sam poludjela. Mama nikad neće povjerovati u ovo. Nikad. Ni za milijun...

»Znaš, to me uopće ne iznenađuje!« kaže mama. »Odmah sam znala da je nešto čudno s njom. Sve te gluposti o violinistima! Zvučala je opsjednuto s tim koju ću boju imati na vjenčanju...«

»Ma, totalno je opsjednuta. Pa... ako bude opet nazvala, samo nadi neki izgovor i spusti slušalicu. Što god ona rekla, čak i ako zvuči naoko uvjerljivo... nemoj joj ni riječ povjerovati. Obećaješ?«

»Naravno, sunce«, kaže mama kimajući glavom. »Kako god ti kažeš.«

Kad je krenula u kuhinju, čujem je kako govori »Sirota žena, Stvarno ih moraš žaliti. Graham, jesi ti to čuo? Ta žena iz Amerike koja je nazvala Becky zaljubljena je u Lukea!«

Ne mogu se više nositi s ovim.

Moram vidjeti Suze.

Dogovorila sam se za čaj sa Suze na Sloane Squareu. Kad sam stigla, gomila turista motala se uokolo i na trenutak je nisam vidjela. A onda se rulja raštrka - i eto nje, sjedi uz fontanu, duge plave kose koja blista na suncu i s najvećim zamislivim trbuhom.

U prvi tren kad sam je ugledala, htjela sam otrčati do nje i uzviknuti: 'O, Bože, Suze, sve se pretvorilo u noćnu moru!' i sve joj ispričati.

Ali, zastala sam. Izgleda poput anđela. Trudnog anđela.

Ili, možda, Djevice Marije. Sva bezbrižna i dražesna i savršena.

Odjednom se osjetim užasno zbrkanom i glupom u usporedbi s njom. Htjela sam cijeli svoj teret prebaciti na Suze, kao što sam to uvijek dosad i radila, i čekati da ona smisli neko rješenje. Ali, sad... jednostavno ne mogu. Izgleda tako smireno i sretno. Bilo bi to kao da bacam otrovni otpad u prekrasno čisto more.

»Bex! Bok!« ugleda me i ustane, a ja se šokiram vidjevši kako je... pa, kako je ogromna.

»Suze!« požurim prema njoj i zagrlim je. »Izgledaš prekrasno!«

»Osjećam se odlično!« kaže Suze. »Kako si ti? Kako napreduje vjenčanje?«

»Oh... dobro sam!« kažem nakon stanke. »Sve je u redu. Hajmo na čaj.«

Neću joj reći. Čvrsto sam odlučila. Jednom ću u svom životu sama riješiti svoje probleme.

Uđemo u Oriel i sjednemo za stol do prozora. Naručila sam vruću čokoladu, a Suze odnekud izvadi vrećicu čaja i preda je konobaru.

»Čaj od listova maline«, objasni ona. »Ojačava maternicu. Za porod.«

»A, tako«, kimnem. »Porod. Naravno!«

Osjetim trnce po leđima, ali se brzo nasmiješim da to sakrijem.

Potajno uopće nisam uvjerena u to rađanje. Mislim, pogledaj koliki joj je trbuh i pogledaj veličinu djeteta, i onda mi reci da će to proći kroz...

Mislim, znam teoriju. Samo... iskreno, ne vjerujem da to funkcionira.

»Kad ti je ono termin?« pitam i buljim u njezin trbuh.

»Od danas, četiri tjedna!«

»Pa... hoće li još narasti?«

»O, da!« Suze s ljubavlju podruga svoj trbuh. »Malčice, mislim.«

»Dobro je«, kažem slabašno dok konobar pred mene stavlja vruću čokoladu. »Odlično. Pa... kako je Tarquin?«

»Dobro je!« kaže Suze. »Trenutačno je na Craieju. Znaš, njegov škotski otok? Sad je sezona okota janjadi, pa je otišao pomoći, prije nego što dijete dođe.«

»Aha. Ti nisi išla s njim?«

»Pa, bilo bi pomalo riskantno.« Suze zamišljeno miješa svoj čaj od maline. »A i stvar je u tome da nisam baš zainteresirana za ovce kao on. Mislim, one jesu zanimljive«, dodaje ona vjerno. »Ali, znaš, kad ih vidiš na tisuće...«

»Ali, vratit će se na vrijeme?«

»O, da. Vrlo je uzbuđen! Bio je na svim tečajevima i to!«

Bože, ne mogu vjerovati da će za nekoliko tjedana Suze imati dijete. Ja čak ni neću biti tu.

»Mogu li dodirnuti?« položim oprezno ruku na Suzein trbuh, »Ništa ne osjećam.«

»To je normalno«, kaže Suze. »Vjerojatno spava.«

»Znaš li jel dječak ili djevojčica?«

»Nisu mi rekli.« Suze se ozbiljno nagne naprijed. »Ali, mislim tlu je djevojčica, jer me stalno privlače sve te slatke male haljinice u trgovinama. Kao neka neobuzdana želja? A u svim tim knjigama piše da će mi tijelo reći što mi treba. Pa, znaš, možda je to znak.«

»Imaš li ime za nju?«

»Ne možemo se odlučiti. Tako je teško! Znaš, kupiš sve te knjige i sva imena nekako su bezvezna...« otprije gutljaj čaja. »Koje bi joj ti ime dala?«

»Jooj! Ne znam! Možda Lauren, po Ralphu Laurenu.« Zamislim se na nekoliko trenutaka. »Ili Dolce.«

»Dolce Cleath-Stuart«, sanjari Suze. »Svida mi se! Skraćeno bismo je mogli zvati Dolly.«

»Ili Vera. Po Veri Wang.«

»Vera?« Suze me blijedo gleda. »Neću nazvati svoje dijete Vera!«

»Ne govorimo o tvom djetetu!« odvratim. »Govorimo o mojem. Vera Lauren Comme de Brandon. Mislim da to stvarno dobro zvuči.«

»Vera Brandon zvuči kao lik iz *Coronation Streeta*! Ali, sviđa mi se Dolce. A što ako bude dječak?«

»Harvey. Ili Barney«, kažem nakon male stanke. »Ovisno o tome hoće li se roditi u Londonu ili New Yorku.«

Otpijem gutljaj vruće čokolade, a onda dignem pogled i vidim tla me Suze ozbiljno promatra.

»Bex, ne bi valjda rodila dijete u Americi, ha?«

»Ne... ne znam. Tko zna? Vjerojatno nećemo još godinama imati dijete!«

»Znaš, svima nam jako nedostaješ.«

»Joj, nemoj sad i ti, Suze«, napola se nasmijem. »Mama me danas nagovarala da se vratim u Oxshott.«

»Pa, istina je! Tarkie je neki dan rekao kako London nije isti bez tebe.«

»Stvarno?« gledam je dirnuto.

»A tvoja me mama stalno zapitkuje mislim li da ćeš ostati zauvijek u New Yorku... Nećeš valjda?«

»Zaista ne znam«, kažem bespomoćno. »Sve ovisi o Lukeu... i njegovu poslu...«

»Pa nije on gazda!« kaže Suze. »I ti imaš pravo glasa. Želiš li ostati tamo?«

»Ne znam.« Napravim grimasu pokušavajući objasniti. »Katkad mislim da želim. Kad sam u New Yorku, izgleda mi kao najvažnije mjesto na svijetu. Posao mi je fantastičan, ljudi su fantastični, i sve je predivno. Ali, kad dođem kući, odjednom pomislim, čekaj malo, ovo je moj dom. Ovdje pripadam.« Uzmem vrećicu šećera i počnem je otvarati. »Jednostavno ne znam jesam li spremna za povratak kući.«

»Daaaj, vrati se u Englesku i rodi dijete!« kaže Suze laskavo. »Onda možemo zajedno biti mame!«

»Joj, daj, Suze!« otpijem gutljaj čokolade i zakolutam očima. »Kao da sam spremna imati dijete!« ustanem i krenem prema WC-u prije nego što uspije išta reći.

S druge strane... ima nešto u tome. Zašto ne bih imala dijete? Drugi ljudi imaju - zašto ne bih i ja? Mislim, kad bih nekako mogla zaobići onaj dio kad ga stvarno moram *roditi*. Možda bih mogla ići na onu operaciju kad te uspavaju i ništa ne osjećaš. A onda bih se probudila i imala bih dijete!

Odjednom imam ugodnu viziju Suze i sebe kako zajedno hodamo po cesti i guramo kolica. To bi, zapravo, bilo baš zabavno. Mislim, sad bismo mogle kupiti gomilu prekrasnih stvari za dijete, zar ne? Poput onih slatkih malih šeširić i traper jakni. I, da, nemaju li u Gucciju stvarno cool dječju nosiljku?

Mogle bismo zajedno ići na cappuccino i hodati po trgovinama i... Mislim, to majke uglavnom i rade, zar ne? Bože, sad kad razmišljam, bila bih savršena u tome!

Svakako moram o tome porazgovarati s Lukeom.

Tek kad smo ustale da krenemo, Suze me upitala: »Pa, Bex, nisi mi ništa ispričala o vjenčanju!«

Želudac mi se stisne i okrenem glavu na drugu stranu pretvarajući se da oblačim kaput.

Nekako sam uspjela zaboraviti cijelu tu temu vjenčanja.

»Da«, kažem na kraju. »Pa, sve je... ovaj... u redu!«

Neću zamarati Suze sa svojim problemima. Neću.

»Kako je Luke reagirao kad si mu rekla da ćete se vjenčati u Engleskoj?« nervozno me pogleda. »Mislim, niste se posvađali oko toga?«

»Ne«, kažem nakon nekog vremena. »Mogu iskreno reći da nismo.«

Otvorim joj vrata i izađemo na Sloane Square. Stonoga školske djece u samtenim kratkim hlačicama preplavi pločnik, a mi stojimo sa strane i čekamo da prođu.

»Znaš, donijela si pravu odluku.« Suze mi stisne ruku. »Bila sam stvarno zabrinuta da ćeš izabrati New York. Što te natjeralo na konačnu odluku?«

»Pa... svašta. Znaš. Pa, ovaj... jesi li čitala o novim ponudama za privatizaciju vodovodnog sustava?«

Ali, Suze me ignorira. Mislim stvarno, zar je ne zanima što se događa u zemlji?

»Što je Elinor rekla kad si otkazala Plazu?«

»Rekla je... ovaj... pa, nije bila zadovoljna, naravno. Rekla je da je vrlo ljutita, i... ovaj...«

»Vrlo ljutita?« Suze podigne obrve. »To je sve? Mislila sam da će biti bijesna!«

»I *bila je* bijesna!« brzo se ispravim. »Bila je tako bijesna da... joj je pukla krvna žila!«

»Pukla joj je krvna žila?« Suze pilji u mene. »Gdje?«

»Na... bradi.«

Tišina. Suze stoji nasred ceste, a izraz lica joj se polagano mijenja.

»Bex...«

»Hajmo pogledati dječju odjeću!« brzo kažem. »Tu je jako slatka trgovina...«

»Bex, što se događa?«

»Ništa!«

»Nije ništa! Osjećam to. Nešto mi skrivaš.«

»Ništa ti ne skrivam!«

»Otkazala si američko vjenčanje, jelda?«

»Ja...«

»Bex?« njezin glas nikad nije zvučao strože. »Reci mi istinu.«

O, Bože! Ne mogu više lagati.

»B... budem«, kažem slabašno.

»Budeš?« Suzein se glas povisi od ogorčenosti. »*Bude?*.«

»Suze...«

»Trebala sam znati! Trebala sam naslutiti! Ali, pretpostavljala sam da si ga sigurno otkazala, jer je tvoja majka nastavila organizirati vjenčanje u Oxshottu i nitko nije ni spominjao New York, i ja sam pomislila: 'O, Bex je ipak odlučila udati se kod kuće...'«

»Suze, molim te. Nemoj se brinuti«, kažem brzo. »Smiri se... diši duboko...«

»Kako da se ne brinem?« vikne Suze. »Kako da se ne brinem? Bex, obećala si mi da ćeš to odavno riješiti! Obećala si!«

»Znam! I hoću. Samo... teško je. Odlučiti se za jedno. Oba su tako savršena na totalno različite načine...«

»Bex, vjenčanje nije torbica!« kaže Suze zapanjeno. »Ne možeš odlučiti da ćeš se počastiti s oba!«

»Znam! Znam! Gle, sredit ću stvari...«

»Zašto mi nisi prije rekla?«

»Zato što si sva divna i bezbrižna i sretna!« zacvilim. »I nisam ti to htjela pokvariti svojim glupim problemima.«

»O, Bex!« Suze me tiho gleda, a onda me zagrlji. »Pa... što ćeš učiniti?«

Duboko uzdahnem.

»Reći ću Elinor da se newyorško vjenčanje otkazuje. I da ću se udati ovdje u Engleskoj.«

»Stvarno? Sasvim si sigurna u to?«

»Jesam. Sigurna sam. Kad sam vidjela mamu i tatu... i mama je bila tako draga... i nije imala pojma što sam joj planirala iza leđa...« teško progutam. »A sad kad sam odlazila, tata mi je

nasamo rekao kako se mama *uzrujala* kad sam samo predložila da se udam u Americi. Mislim, ovo vjenčanje joj je sve. O, Bože, Suze, tako sam glupa. Ne znam što sam mislila. Ne želim se udati u Plazi. Ne želim se nigdje udati osim kod kuće.«

»Nećeš opet promijeniti mišljenje?«

»Neću. Ne više. Zaista, Suze, to je to.«

»Što je s Lukeom?«

»Njega nije briga. Cijelo je vrijeme govorio da sve ovisi o meni,«

Suze nekoliko trenutaka šuti. A onda posegne u svoju torbu, uzme mobitel i dobaci mi ga.

»OK. Ako ćeš to napraviti, napravi sad. Utipkaj broj.«

»Ne mogu. Elinor je u švicarskoj klinici. Planirala sam joj napisati pismo...«

»Ne!« Suze odrešito odmahne glavom. »Učini to sad. Sigurno postoji netko koga možeš nazvati. Nazovi organizatoricu vjenčanja, Robyn, i njoj reci da je otkazano. Bex, ne možeš više odugovlačiti.«

»OK«, kažem ignorirajući naglu pojavu straha u sebi. »OK, učinit ću to. Nazvat ću je. Znam broj.«

Uzmem telefon, a onda ga spustim. Donijeti odluku u glavi je jedno, a stvarno nazvati nešto posve drugo. Zar ću zaista otkazati cijelo newyorško vjenčanje?

Što će Robyn reći? Što se svi reći? Bože, ne bi mi škodilo malo vremena, samo da točno promislim što ću im reći...

»Hajde!« kaže Suze. »Nazovi!«

»Dobro!«

Drhtavim rukama podignem telefon i okrenem 001 za Ameriku, ali ekran je prazan.

»O... čovječe!« uzviknem pokušavajući zvučati uznemireno. »Nema signala! No, nazvat ću kasnije...«

»Ne, nećeš! Hodat ćemo dok ne dobiješ signal. Hajde!« Suze počne užurbano hodati prema King's Roadu, a ja nervozno hopšem za njom.

»Pokušaj ponovno«, kaže ona kad smo došli do prve zebre za pješake.

»Ništa«, treperim. Bože, Suze izgleda nevjerovatno, poput broskog pramca. Plava kosa vijori iza nje, a lice joj je crveno od odlučnosti. Odakle joj toliko energije? Mislila sam da trudnice moraju biti ležerne.

»Pokušaj ponovno«, ponavlja ona svakih 300 metara. »Pokušaj ponovno! Neću stati dok ne nazoveš!«

»Nema ničega!«

»Jesi li sigurna?«

»Da!« mahnito stišćem gumbe, bezuspješno pokušavajući dobiti signal. »Pogle!«

»Pa, pokušavaj! Hajde!«

»Pokušavam! Pokušavam!«

»O, moj Bože!« Suze odjednom vikne i ja preplašeno poskočim.

»Pokušavam! Zaista, Suze, pokušavam najbolje što...«

»Ne! Pogledaj!«

Stanem i okrenem se. Ona nepomično stoji na pločniku, deset metara iza mene, a ispod nje je lokva vode.

»Suze... ne brini se«, kažem glupavo. »Neću nikome reći.«

»Ne! Ne razumiješ! To nije...« divlje zuri u mene. »Mislim da mi je pukao vodenjak!«

»Što?« osjetim nalet iskonskog straha. »O, moj Bože! Jel to znači... Hoćeš li...«

Ovo se ne događa.

»Ne znam«, vidim kako njezino lice zahvaća panika. »Mislim, moguće je... Ali, četiri tjedna prerano! Prerano je! Tarkie nije tu, ništa nije pripremljeno... O, Bože...«

Nikad prije nisam vidjela Suze tako preplašenu. Obuzme me zagušujući očaj i borim se protiv poriva da zaplačem. Što sam učinila? Uza sve ostalo, još sam natjerala najbolju prijateljicu na

prerani porod.

»Suze, tako mi je žao«, progutam knedlu.

»Nisi ti kriva! Ne budi glupa!«

»Jesam! Bila si tako sretna i bezbrižna, a onda si vidjela mene. Trebala bih se kloniti trudnih žena...«

»Moram u bolnicu!« Suzeino je lice blijedo. »Sve Cleath-Stuartice imaju brz porod. Mamica je mene rodila u pola sata.«

»Pola sata?« gotovo mi je ispao telefon iz ruke. »Pa, idemo! Hajde!«

»Ali, nemam torbu, nemam ništa. Postoji hrpa stvari koje trebam ponijeti...« zabrinuto zagriže usnu. »Da odemo prvo doma?«

»Nemamo vremena za to!« kažem u panici. »Što ti treba?«

»Benkice... pelene... takve stvari...«

»Pa, gdje ih...« ogledam se bespomoćno oko sebe, a onda osjetim olakšanje ugledavši znak Peter Jones trgovine.

»OK«, kažem i zgrabim je za ruku. »Dođi.«

Čim smo ušle u Peter Jones, potražim prodavačicu i, hvala Bogu, evo jedne drage sredovječne gospode s crvenim ružem na usnama i zlatnim naočalama na lančiću.

»Prijateljica mi treba hitnu«, izgovorim bez daha.

»Taksi će biti dovoljan, zaista«, kaže Suze. »Puknuo mi je vodenjak, tako da bih trebala u bolnicu.«

»Zaboga!« kaže gospoda. »Dođite i sjednite, dušo, a ja ću vam pozvati taksi...«

Posjednemo Suze na stolicu pored blagajne, a mlada prodavačica donese joj čašu vode.

»Dobro«, kažem. »Reci mi što trebaš.«

»Ne mogu se točno sjetiti.« Suze izgleda nervozno. »Dali su nam popis... Možda će znati prodavačice u odjelu za novorođenčad.« »Hoćeš li biti OK ako te ostavim?« »Bit ću dobro.«

»Sigurno?« nervozno bacim pogled na njen trbuh. »Bex, daj idi!«

Mislim, stvarno. Zašto, zaboga, stavljaju odjel za novorođenčad tako daleko od glavnog ulaza u trgovinu? Mislim, koja je poanta svih ovih glupih katova punih odjeće, kozmetike i torbi koje ionako nikoga ne zanimaju? Nakon što sam pretrčala gore-dolje po, otprilike, šest pokretnih stepenica, napokon nađem odjel i stanem teško dišući.

Na trenutak se ogledam, ošamućena svim tim nazivima stvari za koje nikad nisam čula.

Dekica za primanje?

Duda protiv kolika?

O, dovraga! Kupit ću sve. Brzo krenem prema najbližim policama i počnem grabiti stvari.

Benkice, malene čarapice, šeširić... medo, jastuk za novorođenče... što još? Moses košaricu...

pelene... male lutke koje se navlače na ruku, za slučaj ako bebi bude dosadno... stvarno slatku malu Christian Dior jaknicu... ajme, zanima me rade li ovo u veličinama za odrasle...

Bacim hrpu na blagajnu i izvadim svoju Visa karticu.

»To je za prijateljicu«, objasnim bez daha. »Upravo rada. Jesam li uzela sve što joj treba?«

»Nažalost, ne bih znala«, odgovori mi prodavačica pogledavši termometar za dječju kupku.

»Imam ovdje popis«, kaže žena blizu nas u trudničkim hlačama i Birkenstocks cipelama. Ovo Nacionalno povjerenstvo za porođaj preporučuje da se uzme.«

»O, hvala!«

Pruži mi komad papira i ja pročitam beskrajni popis ne vjerujući svojim očima. Mislila sam da sam dobro kupila, ali nisam uzela ni polovicu stvari koje su ovdje naveli. A, ako nešto propustim, ispast će da je to bilo najhitnije, i Suzeino cijelo porodajno iskustvo bit će uništeno, a ja si nikad to neću oprostiti.

Široka majica... mirisne svijeće... raspršivač...

Jel ovo pravi popis?

»Raspršivač?« kažem začuđeno.

»Za špricanje lica porodilje«, objasni žena u trudničkim hlačama. »Zna biti jako toplo u bolničkim sobama.«

»Po to ćete morati u odjel za kućanstvo«, ubaci se prodavačica.

»Oh, tako. Hvala.«

Kasetofon... umirujuće kasete... lopta za napuhavanje...

»Lopta za napuhavanje? Neće li dijete biti premaleno za igru s loptom?«

»To je za mamu da se osloni na nju«, objasni mi žena ljubazno. »Za ublažavanje valova boli. Umjesto nje može se koristiti i lopta punjena zrnom.«

Valovi boli? O, Bože. Na samu pomisao da Suze boli sva zadrhtim.

»Uzet ću loptu na napuhavanje i onu punjenu zrnom«, kažem užurbano. »I možda aspirine. Ekstra jake.«

Konačno oteturam do prizemlja, crvena u licu i teško dišući. Samo se nadam da sam sve uzela. Nisam mogla naći loptu na napuhavanje u cijeloj glupoj trgovini pa sam na kraju zgrabila kanu na napuhavanje i zamolila nekog čovjeka da mi ga napuše. Sad ga nosim pod jednim pazuhom, zajedno s Teletubbies lopticom punjenom zrnom, a Moses košarom pod drugim pazuhom, i otprilike šest dupkom punih vrećica obješenih o ručni zglob.

Pogledam na svoj sat i panično shvatim da sam potrošila trideset i pet minuta. Napola očekujem da ću zateći Suze kako sjedi na stolici s djetetom u rukama.

Ali, evo je, još uvijek sjedi, bolno se savijajući.

»Bex. Stigla si! Mislim da su počeli trudovi.«

»Oprosti što me dugo nije bilo«, izustim. »Htjela sam uzeti sve što bi ti moglo zatrebati.«

Kutija Scrabblea ispadne iz jedne vrećice na pod, a ja se sagnem da je pokupim. »To je ako zatražiš epiduralnu«, objasnim.

»Taksi je stigao«, prekine me gospoda sa zlatnim naočalama, »Trebate li pomoć s tim?«

Na putu do bučnog taksija Suze začuđeno zuri u moje vrećice.

»Bex... zašto si kupila kanu na napuhavanje?«

»Da legneš na njega. Ili nešto slično.«

»A kantu za zalijevanje cvijeća?«

»Nisam mogla pronaći raspršivač.« Zadihano bacam vrećice u taksi.

»A što će mi raspršivač?«

»Gle, to nije moja ideja, OK?« branim se. »Hajde, idemo!«

Nekako sve uguramo u taksi. Veslo od kanua ispadne kad smo zatvorili vrata, ali se uopće ne potrudim da ga dignem. Pa, Suze neće rađati u vodi.

»Tarkiejev poslovni direktor ga pokušava dobiti«, kaže Suze dok se vozimo niz King's Road.

»Ali, čak i ako odmah sjedne na avion, propustit će porod.«

»Možda neće!« ohrabrim je. »Nikad se ne zna!«

»Hoće!« Očajna sam slušajući kako joj glas podrhtava. »Neće prisustvovati rođenju vlastita djeteta. Nakon cijelog ovog čekanja. I svih tečajeva i svega. Bio je jako dobar kod disanja. Učitelj ga je natjerao da to radi pred svima, toliko je bio dobar.«

»O, Suze«, mogla bih plakati. »Možda će ti trebati sati i sati da rodiš, pa možda i stigne.«

»Bit ćeš sa mnom, jelda?« odjednom se okrene prema meni na sjedalu. »Nećeš me tamo ostaviti?«

»Naravno da neću!« kažem, ali sam preneražena. »Cijelo vrijeme bit ću uz tebe, Suze«, držim je čvrsto za obje ruke. »Zajedno ćemo to proći.«

»Znaš li išta o porodu?«

»Em... znam«, slažem. »Puno toga!«

»Kao naprimjer?«

»Kao... em... trebaju ti vrući ručnici... i...« Odjednom ugledam kutiju mlijeka u prahu za

novorođenče. »... i mnoga djeca trebaju vitaminske injekcije nakon rođenja.«

Suze me impresionirano pogleda.

»Ideš! Kako to znaš?«

»Jednostavno znam«, kažem gurajući nogom kutiju da se ne vidi. »Vidiš? Bit će sve u redu!«

OK, mogu ja to. Mogu pomoći Suze. Samo moram ostati cool, i smirena, i ne smijem paničariti.

Mislim, milijuni žena rađaju svaki dan, zar ne? To je vjerojatno jedna od onih stvari koje *zvuče* stvarno zastrašujuće, ali je zapravo vrlo lako kad se dogode. Kao polaganje vozačkog ispita.

»O, Bože!« Suzeino se lice odjednom izobliči od bola. »Evo ga opet.«

»OK! Čekaj!« U nervoznoj žurbi prčkam po jednoj plastičnoj vrećici. »Evo ti!« Suze ošamućeno otvori oči kad sam izvadila kutiju u celofanu.

»Bex, zašto mi daješ parfem?«

»Rekli su mi da nabavim jasminovo ulje koje ublažuje bol«, kažem zapuhano. »Ali ga nisam pronašla, pa sam umjesto njega kupila Romance od Ralpa Laurena. Ima prizvuk jasmína.« Skinem omot i s nadom je našpricam. »Jel pomaže?«

»Ne baš«, odgovori Suze. »Ali je miris dobar.«

»Je, jelda?« kažem zadovoljno. »I zato što sam potrošila više od trideset funta, dobila sam besplatnu kozmetičku torbicu s rukavicom za piling tijela i...«

»Bolnica St. Christopher's«, kaže odjednom vozač, dovezavši nas pred veliku zgradu od crvenih cigli. Obje se ukočimo od straha i pogledamo se.

»OK«, kažem. »Smireno, Suze. Nemoj paničariti. Samo... pričekaj me ovdje.«

Otvorim vrata taksija, uletim kroz ulaz s natpisom Rodilište i nađem se na recepciji s plavim tapeciranim stolicama. Nekoliko žena u ogrtačima digne pogled s časopisa koje čitaju, ali, osim njih, drugih znakova života nema.

Za Boga miloga! Gdje su svi?

»Prijateljica mi se porađa!« viknem. »Brzo, svi! Uzmite nosila! Pozovite primalju!«

»Jeste li dobro?« pita me žena u bijeloj kuti koja se pojavila niotkuda. »Ja sam primalja. U čemu je problem?«

»Prijateljica mi rada! Treba odmah pomoć!«

»Gdje je?«

»Tu sam«, kaže Suze boreći se da prođe kroz vrata s tri vrećice u jednoj ruci.

»Suze!« uzviknem od užasa. »Ne miči se. Trebala bi ležati! Treba joj nešto za bol«, kažem babici. »Treba joj epiduralna, i anestezija, i malo rajskog plina, i... zapravo, dajte joj što god imate...«

»Dobro sam«, kaže Suze. »Zaista.«

»OK«, kaže primalja. »Prvo da vas smjestimo u sobu. Zatim ćemo vas pregledati i zapisati nekoliko podataka...«

»Idem po ostale stvari«, kažem i krenem prema vratima. »Suze, ne brini se, vratit ću se. Idi s primaljom, a ja ću te pronaći...«

»Čekaj«, kaže Suze užurbano okrenuvši se odjednom prema meni. »Čekaj, Bex!«

»Što je?«

»Nisi nazvala. Nisi otkazala newyorško vjenčanje.«

»Poslije ću«, kažem. »Idi! Idi s primaljom.«

»Sad nazovi.«

»Sad?« buljim u nju.

»Ako sad ne nazoveš, nikad nećeš! Znam te, Bex.«

»Suze, ne budi luda! Rađaš! Odredimo prioritete, OK?«

»Rodit ću kad ti nazoveš!« tvrdoglavo će Suze. »Au!« Lice joj se odjednom izobliči. »Počinje ponovno.«

»OK«, kaže smireno babica. »Dišite... pokušajte se opustiti...«
»Ne mogu se opustiti! Ne dok ona ne otkaže vjenčanje! Inače će opet sve samo odgoditi! Znam je!«
»Neću!«
»Hoćeš, Bex! Već mjesecima oklijevaš!«
»Loš momak, ha?« pita babica. »Trebate slušati prijateljicu«, doda meni. »Zvuči kao da zna što govori.«
»Prijatelji uvijek znaju prepoznati loše tipove«, složi se žena u ružičastom ogrtaču.
»On nije loš tip!« srdito odvratim. »Suze, molim te! Smiri se! Idi sa sestrom! Uzmi nešto za bolove!«
»Nazovi«, vikne ona izobličena lica. »Onda ću ići.« Pogleda me. »Hajde! Nazovi!«
»Ako želite da se ovo dijete rodi zdravo«, kaže babica meni, »ja bih, da sam na vašem mjestu, nazvala.«
»Nazovi, dušo!« ubaci se žena u ružičastom ogrtaču.
»OK! OK!« izvadim mobitel i utipkam brojeve. »Zovem. Idi sad, Suze!«
»Ne idem dok te ne čujem kako izgovaraš te riječi!«
»Dišite kroz bol...«
»Dobar dan!« zacvrkuta Robyn u mom uhu. »Čujem li ja to svadbena zvona?«
»Nema je«, kažem podigavši pogled.
»Onda joj ostavi poruku«, procijedi Suze kroz stisnute zube.
»Još jedan duboki udah...«
»Vaš mi je poziv *toliko* važan...«
»Hajde, Bex!«
»Dobro! Evo!« duboko udahnem kad se oglasi zvuk za ostavlja-nje poruka. »Robyn, ovdje Rebecca Bloomwood... i otkazujem vjenčanje. Ponavljam, otkazujem vjenčanje. Užasno mi je žao zbog svih neugodnosti koje će ti ovo prouzročiti. Znam koliko si sebe uložila u to i mogu samo zamisliti kako će Elinor biti bijesna...« progutam. »Ali, donijela sam konačnu odluku - a ta je da se želim udati kod kuće u Engleskoj. Ako želiš sa mnom razgovarati o tome, ostavi mi poruku kod kuće i javit ću ti se. Ako ne, onda je ovo zbogom.. I... hvala. Bilo je zabavno dok je trajalo.«
Prekinem vezu i buljim u telefon u ruci.
Učinila sam to!
»Bravo«, kaže babica Suze. »Ovaj je bio gadan.« »Bravo, Bex«, kaže Suze crvena u licu. Stisne mi ruku i osmjehne mi se. »Pravilno si postupila.« Onda pogleda babicu. »OK. Krenimo.«
»Idem... po ostale stvari«, kažem i polako krenem prema dvostrukim izlaznim vratima. Koraknuvši na svježi zrak, zadrhtim. To je to. Nema više vjenčanja u Plazi. Nema više začarane šume. Nema više božanstvenih torti. Nema više fantazije.
Ne mogu vjerovati da je sve nestalo.
Ali opet... budem li posve iskrena, to je uvijek i bila samo fantazija, jelda? Nikad nije izgledalo stvarno.
Ovo ovdje je stvarnost.
Nekoliko trenutaka tonem u misli, sve dok me zvuk sirene hitne pomoći ne vrati u stvarnost. Užurbano ispraznim taksi, platim vozaču, a onda zurim u gomilu stvari pitajući se kako ću, zaboga, sve to unijeti u bolnicu. Jesam li stvarno trebala kupiti sklopivu ogradicu?
»Jeste li vi Becky Bloomwood?« nečiji me glas prekine u razmišljanju i, podigavši pogled, ugledam primalju na vratima. »Da, jesam!« prođe me jeza. »Je li Suze dobro?« »Jest, ali su trudovi sve učestaliji, a još uvijek čekamo anesteziologa... rekla je da bi probala...« ona me zbunjeno pogleda. »Je li to... kanu?«

O, moj Bože!

O, moj Bože!

Ne mogu ni početi...

Devet je sati navečer i sva sam slomljena. Nikad nisam vidjela ništa slično u svom životu.

Nisam imala pojma da će biti tako...

Da će Suze biti tako...

Sve skupa trajalo je šest sati, što je, navodno, vrlo brzo. Pa, sve što mogu reći jest da ne bih htjela biti jedna od onih sporih.

Ne mogu vjerovati. Suze je rodila dječaćića. Majušnog, ružičastog, šmrcavog dječaćića.

Staroga jedan sat.

Izvagali su ga, izmjerili i odjenuli u najljepšu bijeloplavu benkicu, zamotali u bijelu dekicu, a sad leži na maminim rukama. Lice mu je smežurano i namršteno, a iznad ušiju mu strše mali pramenovi tamne kose. Beba koju su stvorili Suze i Tarquin. Gotovo bih zaplakala... ali, tako sam ushićena. To je neopisiv osjećaj.

Pogled mi se sretne sa Suzeinim i ona mi se oduševljeno naceri. Smješka se otkad ga je rodila, a ja se potajno pitam jesu li joj možda dali previše rajskog plina.

»Nije li savršen?«

»Savršen je.« Dodirnem njegov majušni nokat. Zamisli, to je raslo u Suze cijelo ovo vrijeme.

»Želite li čaj?« pita sestra ušavši u toplu, svijetlu sobu. »Sigurno ste izmoreni.«

»Hvala vam najljepša«, kažem zahvalno ispruživši ruku.

»Mislila sam na mamu«, odvrati sestra čudno me pogledavši.

»Oh«, kažem smeteno. »Da, naravno. Oprostite.«

»U redu je«, kaže Suze. »Dajte ga Bexi. Zaslužila ga je.« Posramljeno mi se osmijehne.

»Oprosti što sam se ljutila na tebe.«

»U redu je«, zagrizem usnu. »Oprosti što sam te stalno zapitkivala da li stvarno boli.«

»Ne, bila si sjajna. Ozbiljno, Bex. Ne bih mogla bez tebe.«

»Stiglo je cvijeće«, kaže babica ulazeći. »I imam poruku od vašeg muža. Trenutačno je zapeo na otoku zbog lošeg vremena, ali doći će najbrže što može.«

»Hvala«, kaže Suze i nasmiješi se. »To je super.«

Ali, kad je babica otišla, usne joj zadrhte.

»Bex, što ću ako se Tarkie ne bude mogao vratiti? Mama je u Ulan Batoru, a tata nema blage veze o djeci... Bit ću posve sama...«

»Nećeš biti sama!« brzo je zagrlim. »Ja ću paziti na tebe.«

»Ali, ne moraš li se vratiti u Ameriku?«

»Ne moram nikamo ići. Otkazat ću let i uzeti još slobodnih dana«, čvrsto je zagrlim. »Ostat ću s tobom koliko me god budeš trebala, Suze, i to je kraj priče.«

»Što je s vjenčanjem?«

»Više se ne moram brinuti za vjenčanje. Suze, ostajem s tobom i točka.«

»Stvarno?« Suzeina brada zadrhti. »Hvala, Bex.« Oprezno pomakne bebu na rukama, a on puhne. »Znaš li... što o bebama?«

»Ne moraš ništa znati!« kažem sigurna u sebe. »Samo ih moraš hraniti, odijevati u lijepu odjeću i vozati po trgovinama.«

»Nisam baš sigurna...«

»A, ionako, pogledaj malog Armanija«, ispružim ruku prema bijelom svežnjiću deke i s ljubavlju dodirnem bebin obraz.

»*Nećemo* mu dati ime Armani! Prestani ga tako zvati!«
»Kako god. Pravi je anđeo! Bit će sigurno mirno dijete.«
»Dobar je, jelda?« kaže Suze zadovoljno. »Još nije zaplakao!«
»Zaista, Suze, ne brini se«, otpijem gutljaj čaja i nasmiješim joj se.
»Bit će nam ludo!«

Finerman Wallstein
Odvjetnički ured
Finerman House
1398 Avenue of the Americas
New York, NY 10105

Gđica Rebecca Bloomwood
Stan B
251 W 11. ulica
New York
NY10014

Poštovana gospođice Bloomwood,

Zahvaljujem na Vašoj poruci od 30. travnja i potvrđujem da sam pod drugi članak dodala stavku: f) »Dajem i oporučno ostavljam svom predivnom kumčetu Ernestu iznos od tisuću dolara.«

Mogu li vam obratiti pozornost na to da je ovo sedma izmjena Vaše oporuke otkad ste je sastavili prije mjesec dana?

Topli pozdrav,

Jane Cardozo

Posrtnem penjući se po stepenicama naše zgrade. Psujući uzmem ključ i, nakon trećeg pokušaja, uspijem ga ugurati u bravu.

Doma sam.

Gdje je sve tiho.

»Becky? Jesi li to ti?« čujem Dannyjev glas i njegove korake kako odzvanjaju po stepenicama.

Ošamućeno ga pogledam, kao kroz maglu. Osjećam se kao da sam pretrčala maraton. Ne jedan, šest! Posljednja dva tjedna bila su maglovita zbrka dana i noći. Bili smo sami ja, Suze i mali Ernest.. I plač.

Nemojte me pogrešno shvatiti, ja obožavam malog Ernieja. Mislim, bit ću mu kuma i to.

Ali... Bože! To njegovo *vrištanje*...

Nisam imala pojma što znači imati dijete. Mislila sam da će biti *zabavno*.

Nisam znala da će ga Suze morati hraniti svakih sat vremena, Nisam znala da neće htjeti spavati. Ili da će mrziti svoj krevetić. Mislim, kupljen je u Conran trgovini! Napravljen od krasne bukovine i prekriven predivnim dekcama. Čovjek bi pomislio da će ga obožavati! Ali, kad smo ga stavile u njega, on se grčio od plača!

Onda sam ga pokušala odvesti u šoping i, kad smo krenuli, sve je bilo super. Ljudi su se smiješili njemu u dječjim kolicima i smiješili su se meni, i bila sam poprilično ponosna na sebe. Ali, onda smo ušli u Karen Millen i baš sam navlačila kožne hlače kad je počelo deranje. Ne slatko malo cmizdrenje. Ne tužno malo zavijanje. Nego iz sveg glasa, 'ova žena me otela, zovite policiju' vrištanje.

Nisam ponijela nikakvu bočicu ili pelenu pa sam morala trčati po Fulham Roadu, a kad sam stigla kuci, bila sam sva zajapurena i zadihana. Suze je počela plakati, a Ernest me gledao kao da sam serijski ubojica.

A onda je, čak i kad ga je nahranila, i dalje vrištao i vrištao cijelu večer...

»Isuse!« kaže Danny kad se spustio u predvorje. »Što ti se dogodilo?«

Bacim pogled u ogledalo i šokiram se. Izgledam premoreno blijedo, kosa mi visi, a oči su mi ispijene. Nije mi pomoglo ni kad sam napokon ušla u avion, jer su me posjeli pored žene sa šestomjesečnim blizancima.

»Prijateljica Suze je rodila«, kažem iscrpljeno. »A njen muž je zapeo na otoku, pa sam joj pomagala...«

»Luke je rekao da si na odmoru«, kaže Danny šokirano zureći u mene. »Rekao je da se odmaraš!«

»Luke... nema pojma.«

Svaki put kad je Luke zvao, ja sam ili mijenjala pelene, ili tješila cmizdravog Ernieja, ili tješila uplakanu Suze. Jednom smo kratko, nepovezano razgovarali i na kraju je Luke predložio da legnem, jer govorim nesuvislo.

Osim toga, ni s kim drugim uopće nisam razgovarala. Mama me nazvala da mi kaže kako me Robyn zvala i poručila mi da joj se hitno javim. Htjela sam je nazvati, ali svaki put kad sam imala pet minuta za sebe... nekako se nisam mogla prisiliti na to. Nemam pojma što se događa, do kakvih je rasprava i svađa došlo. Znam da je Elinor sigurno bijesna. Vjerujem da me svađa nad svađama tek čeka.

Ali... baš me briga! Sad samo želim leći u krevet.

»Hej, hrpa kutija stigla je iz QVC-a.« Danny me znatiželjno pogleda. »Jesi li naručila komplet Marie Osmond lutaka?«

»Ne znam«, kažem tupo. »Valjda. Naručila sam gotovo sve što drže.«

Imam maglovitu viziju sebe kako u tri ujutro, njišući Ernesta na krilu da se Suze može naspavati, omamljeno buljim u ekran.

»Znaš li kako je grozna telka u Britaniji u tri ujutro?« protrljam suhe obraze. »I nema smisla gledati neki film, jer čim postane zaista zanimljivo, beba počne plakati i moraš poskočiti i njihati je uokolo i pjevati 'Old Macdonald Had a Farm, ija-ija-o...', ali ni tada ne prestaje plakati. Onda trebaš probati s 'Oh, What a Beautiful Mooorr-rnning...', ali ni to ne upali...«

»Dobro«, kaže Danny povlačeći se. »Vjerujem ti. Becky, mislim da ti je prijeko potreban san.«

»Da, i ja to mislim. Vidimo se kasnije.«

Upadnem u stan, bacim svu poštu na kauč i krenem prema spavaćoj sobi, sa samo jednom namjerom, baš kao i narkić koji žudi za šutom.

San. Potreban mi je san...

Svjetlo na telefonskoj sekretarici treperi i, legnuvši, automatski pritisnem gumb.

»Bok, Becky! Robyn je. Samo da ti kažem da je sastanak sa Sheldonom Lloydom radi dogovora o ukrasima na stolu prebačen na sljedeći utorak, 21., u 14.30. Baaj!«

Imam toliko vremena da pomislim 'ovo je čudno', prije nego što mi glava padne na jastuk i onesvijestim se u duboki san.

Nakon osam sati probudim se i naglo uspravim.

Što je to bilo?

Pružim ruku do sekretarice i stisnem gumb 'ponovi'. Robynin glas zacvrkuće opet istu poruku, a na ekranu piše da je ostavljena jučer.

Ali... to nema smisla. Newyorško vjenčanje je otkazano.

Dezorientirano se ogledam po zamračenom stanu. Vremenska razlika me totalno uzdrmala, moglo bi biti bilo koje doba dana, Dotapkam do kuhinje, uzmem čašu vode i pogledam kroz prozor prema plakatu s plesačem na zgradi prekoputa. Otkazala sam vjenčanje. Imam svjedoke. Zašto Robyn organizira ukrase za stol? Mislim, pa nisam bila nejasna.

Što se dogodilo?

Popijem vodu, natočim drugu čašu i krenem u dnevnu sobu, Prema satu na videu, četiri su sata popodne, a to znači da je još uvijek mogu nazvati. Da saznam što se događa.

»Dobar dan! Wedding Events Inc.«, kaže djevojka koju ne prepoznajem. »Kako vam mogu pomoći?«

»Dan! Oprostite, ovdje Becky Bloomwood. Vi... organizirate moje vjenčanje?«

»O, bok Becky! Ja sam Kirsten, Robynina pomoćnica. Mogu li samo reći kako mislim da je vaša zamisao Trnoružice totalno nadahnjujuća? Svim sam svojim prijateljima rekla za to i svi su izjavili: 'Obožavam Trnoružicu! To ću *i ja* učiniti kad ću se udavati!'«

»Oh! Pa... hvala. Čujte, Kirsten, ovo je možda čudno pitanje...«

Kako da to sročim? Ne mogu je pitati organizira li se i dalje moje vjenčanje?

»Organizira li se... i dalje moje vjenčanje?«

»Nadam se!« kaže Kirsten smijući se. »Osim ako se niste posvađali s Lukeom!« Njen se ton odjednom promijeni. »*Jeste li* se posvađali s Lukeom? Jer, imamo proceduru ako se to dogodi...«

»Ne! Nisam! Samo... jeste li dobili moju poruku?«

»Koju poruku?« pita veselo Kirsten.

»Poruku koju sam ostavila prije dva tjedna!«

»Joj, žao mi je. Ona poplava...«

»Poplava?« buljim u nevjerici u telefon. »Imali ste *poplavu*?«

»Uvjereni sam da vas je Robyn zvala u Englesku da vas obavijesti! OK je, nitko se nije utopio. Samo smo na nekoliko dana morali isprazniti urede, a nekoliko se telefona oštetilo...

Uz, nažalost, i jedan .intikni jastuk za prstene koji je pripadao našoj klijentici...«

»Znači, *niste* dobili moju poruku?«

»Onu u s vezi predjelom?« pita me zamišljeno Kirsten.

Nekoliko puta progutam, osjećajući da gubim tlo pod nogama.

»Becky, Robyn je upravo ušla«, kaže mi Kirsten, »ako želite razgovarati s njom...«

Nema šanse. Više ne vjerujem telefonima.

»Možete li joj poručiti«, kažem pokušavajući ostati smirena, »da dolazim u ured. Recite joj da me čeka. Doći ću najbrže što mogu.«

»Je li hitno?«

»Da, poprilično je hitno.«

Robyn ima ured u luksuznoj zgradi u 96. ulici. Kucajući na vrata čujem glasan smijeh i, oprezno otvarajući, ugledam je kako sjedi za svojim stolom s čašom šampanjca u jednoj ruci i telefonskom slušalicom u drugoj, a na stolu leži otvorena kutija čokoladica. U kutu, tipkajući na računalu, sjedi djevojka s kopčama u kosi. To je sigurno Kirsten.

»Becky!« uzvikne Robyn. »Uđi! Odmah ću ja! Jennifer, mislim da bismo trebale uzeti svileni saten. Da? OK. Vidimo se uskoro.« Spusti slušalicu i široko mi se osmjehne. »Becky, dušo! Kako si? Kako je bilo u Engleskoj?«

»Dobro, hvala. Robyn...«

»Upravo sam bila na krasnom ručku zahvale u Carltonu s gospodom Hermana Winklera. To je bilo divno vjenčanje. Mladoženja je darovao štene šnaucera mladenki na oltaru! Tako slatko...« Obrva joj se iskrivi. »Što sam htjela reći s tim? O, da! Znaš što? Njena kći i zet upravo su otišli u Englesku na bračno putovanje! Rekla sam joj da će možda naletjeti na Becky Bloomwood!«

»Robyn, moram razgovarati s tobom.«

»Naravno. Ako je riječ o tanjurićima za desert, razgovarala sam s Plazom...«

»Ne radi se o tanjurićima!« viknem. »Robyn, slušaj me! Dok sam bila u Engleskoj, otkazala sam vjenčanje. Ostavila sam ti poruku! Ali je nisi dobila.«

Zavladala je potpuna tišina u otmjenoj sobi. A zatim Robyn nabere lice i pukne u smijeh.

»Ha-ha-ha! Becky, nema te cijeli svijet! Nije li sjajna, Kirsten?«

»Robyn, ozbiljna sam. Želim sve otkazati. Želim se udati u Engleskoj. Mama mi organizira vjenčanje, sve je dogovoreno...«

»Možeš li zamisliti da bi to učinila?« kaže Robyn gušeći se oil smijeha. »Pa, naravno da to ne bi učinila, zbog ugovora. Ako sad otkážeš, platit ćeš gomilu novca!« Veselo se nasmije.

»Želiš li šampanjac?«

Zurim u nju kao ukopana.

»Kako to misliš, zbog ugovora?«

»Ugovor koji si potpisala, dušo!« Doda mi čašu šampanjca, a moji se prsti automatski oviju oko nje.

»Ali... ali Luke ga nije potpisao. Rekao je da ne vrijedi ako on ne potpiše...«

»Ne između tebe i Lukea! Između tebe i mene! Ili, točnije, Wedding Events Inc.«

»Što? « progutam. »Robyn, o čemu ti pričaš? Nisam ništa potpisala.«

»Naravno da jesi! Sve moje mladenke potpišu! Dala sam ga Elinor da ti ga preda i vratila mi ga je... imam negdje kopiju!« Otpije gutljaj šampanjca, okrene se na stolici i posegne u elegantni drveni ormar.

»Evo ga!« doda mi fotokopiju dokumenta. »Naravno, original je kod mog odvjetnika...«

Zurim u stranicu, a srce mi jako tuče. Papir je naslovljen s Uvjeti ugovora. Pogledam na dno gdje je iscrkana linija i tu je moj potpis.

Mozak mi odvrti film natrag u tu mračnu, kišnu noć. Sjedim u Elinorinu stanu. Gnjevno potpisujem svaku stranicu ispred sebe, uopće se ne trudim pročitati što piše.

O, Bože. Što sam učinila?

Što sam potpisala?

Grozničavo počnem pregledavati ugovor, napola hvatajući pravne izraze.

»Organizator sastavlja puni plan... vremensko se razdoblje zajednički određuje... Klijent se obavještava o svim detaljima... suradnja s davateljima usluga... budžet se dogovara... konačna odluka prepušta se Klijentu... svaka povreda ili otkaz iz bilo kojeg razloga... odšteta... 30 dana... puna i konačna isplata... Nadalje...«

Dok čitam sljedeće riječi, trnci mi prolaze po leđima.

»Nadalje, u slučaju otkaza, ako se Klijent vjenča unutar jedne godine od datuma otkaza, dužan je platiti kompaniji Wedding Events Inc. sto tisuća dolara.«

Sto tisuća dolara kazne! I ja sam to potpisala.

»Sto tisuća dolara?« kažem napokon. »To... to je puno.« »To je samo za smiješne djevojke koje se pretvaraju da otkazuju, a onda se ipak vjenčaju«, kaže veselo Robyn. »Ali, zašto...«

»Becky, ako ja isplaniram neko vjenčanje, onda očekujem da se ono i dogodi. Cure su nam i prije odustajale.« Njen se glas odjednom uozbilji. »Djevojke koje su odlučile raditi na svoju ruku. Djevojke koje su odlučile iskoristiti moje ideje, moje kontakte. Djevojke koje su mislile da mogu iskoristiti moju stručnost i dobro proći.« Nagne se naprijed sijevajući očima, a ja uplašeno ustuknem. »Becky, ne želiš biti jedna od njih.«

Luda je. Ova organizatorica vjenčanja je luda.

»Dobra ideja«, brzo kažem. »Moraš se zaštititi!«

»Naravno, Elinor ga je mogla potpisati, ali smo se složile da ovako ona štiti svoj uloženi novac.« Robyn mi se nasmiješi. »Vrlo čist i jasan dogovor.«

»Vrlo pametno!« kreštavo se nasmijem i otpijem malo šampanjca.

Što ću sad? Mora postojati način da se izvučem. *Mora* postojati. Nitko nikoga ne može natjerati da se vjenča. To nije etično.

»Razvedri se, Becky!« Robyn opet povratu veselo raspoloženje. »Sve je pod kontrolom. Brinuli smo se oko svega dok si ti bila u Britaniji. Pozivnice se upravo tiskaju...«

»Pozivnice?« ponovno se šokiram. »Ali, to je nemoguće. Nismo još napravile popis uzvanika.«

»Jesi, ludice! A što je ovo?«

Stisne nekoliko tipki na svom računalu i pojavi se popis. Buljini u ekran otvorenih usta.

Poznata imena i adrese, imena mojih rođaka, imena mojih starih školskih prijatelja. Ukočim se kad ugledam 'Janice i Martin Webster, The Oaks, 41 Elton Road, Oxshott'.

Ovo se pretvara u noćnu moru. Kako Robyn zna za Janice i Martina? Osjećam se kao da sam upala u brlog svog najvećeg neprijatelja. Svaki čas će se pomaknuti neka zavjesa i ugledat ću mamu i tatu zavezane za stolice s krpama u ustima.

»Odakle... odakle ti imena?« pitam, pokušavajući da to zvuči kao veselo i neozbiljno pitanje.

»Luke nam je dao popis! Pritiskala sam ga dok nije potražio po stanu. Rekao je da ga je pronašao ispod kreveta, ili na nekom sličnom čudnom mjestu. Ja sam mu rekla da je to, vjerojatno, najsigurnije mjesto!«

Odnekud izvadi list papira i ja se ukočeno zabljudim u njega, ne vjerujući što vidim.

Mamin rukopis.

Popis gostiju koji nam je faksirala tjednima prije. Imena i adrese svih obiteljskih prijatelja i rodbine koji su pozvani na vjenčanje. Na vjenčanje kod kuće.

Robyn poziva iste ljude kao i mama.

»Jesu li pozivnice već... poslane?« pitam glasom koji ne raspoznajem.

»Pa, nisu.« Robyn mahne prstom prema meni. »Elinorine su poslane prošli tjedan. Ali, s obzirom na to da smo tvoj popis kasno dobili, još uvijek su kod kaligrafa! Ona će ih poslati čim budu gotove...«

»Zaustavi je«, kažem očajno. »Moraš je zaustaviti!«

»Što?« Robyn me iznenađeno pogleda i svjesna sam da je Kirsten sa zanimanjem podignula glavu. »Zašto, dušo?«

»Ja... ja ih moram poslati«, kažem. »To je... obiteljska tradicija. Mladenka uvijek... ovaj... sama šalje svoje pozivnice.«

Počesem se po uzavrelom obrazu, pokušavajući se smiriti. Vidim kako me Kirsten znatiželjno promatra. Bože, sad vjerojatno misle da sam totalna frikuša. Ali, baš me briga. Moram spriječiti da se te pozivnice pošalju.

»Kako neobično!« kaže Robyn. »Nikad nisam čula za taj običaj!«

»Hoćeš reći da ga izmišljam?«

»Ne! Naravno da ne! Obavijestit ću Judith«, kaže Robyn zgrabivši slušalicu i listajući svoj adresar, a ja se opustim još uvijek teško dišući.

Vrti mi se u glavi. Previše se toga događa. Dok sam bila zatvorena sa Suze i Erniejem, sve se i dalje odvijalo bez mog znanja, a sad sam potpuno izgubila kontrolu nad cijelom situacijom. Ovo je vjenčanje poput bijelog konja koji je sasvim lijepo kaskao, ali se odjednom propeo na zadnje noge i odgalopirao daleko bez mene.

Robyn me ne bi *stvarno* tužila. Zar ne?

»Bok, Judith? Da, Robyn je. Jesi li... jesi? Pa, brzo si to obavila!« Robyn me pogleda. »Nećeš vjerovati, već ih je završila!«

»Što?« pogledam je sva u strahu.

»Već je kod poštanskog sandučića! Nije li to...«

»Pa, zaustavi je!« proderem se. »Zaustavi je!«

»Judith«, užurbano kaže Robyn. »Judith, stani. Mladenka je vrlo određena. Ona želi sama poslati pozivnice. Neka obiteljska tradicija«, kaže ona tišim glasom. »Britanka. Da. Ne, ni ja nisam nikad čula.«

Pogleda me s brižnim osmijehom, kao da sam neka prepredena trogodišnjakinja.

»Becky, bojim se da ih je već nekoliko ubacila u sandučić. Ali, ti ćeš poslati ostale!«

»Nekoliko?« pitam uznemireno. »Koliko?«

»Koliko, Judith?« pita je Robyn, a onda se okrene meni. »Oko tri.«

»Tri? Pa... ne može li ugurati ruku i izvaditi ih?«

»Mislim da ne.«

»Zar ne može pronaći neki štap ili nešto...«

Robyn me nekoliko trenutaka tiho gleda, a onda kaže u slušalicu.

»Judith, reci mi lokaciju tog sandučića«, načrčka nešto na papirić, a zatim me pogleda. »Znaš što, Becky, mislim da je najbolje da odeš tamo i... napraviš što god trebaš napraviti...«

»OK. Hoću. Hvala.«

Oblačeći kaput vidim da se Robyn i Kirsten pogledavaju.

»Znaš, Becky, mogla bi se malo opustiti«, kaže Robyn. »Sve je pod kontrolom. Nemaš se zbog čega brinuti!« Toplo se nagne prema meni. »Ono što uvijek kažem svojim mladenkama kad se malo uzrujaju jest... to je samo vjenčanje!«

Ni ne potrudim se odgovoriti na to.

Sandučić je na uglu 93. i Lexington ulice. Skrenuvši za ugao, ugledani ženu koja je sigurno Judith, odjevena u tamnu vjetrovku i naslonjena na zgradu. Požurim se prema njoj i vidim da pogledava na sat, a onda nestrpljivo slegne ramenima i krene prema sandučiću, s hrpom kuverti u ruci.

»Stanite!« zaderem se ubrzavši svoj korak u sprint.

Stignem do nje toliko teško dišući da ne mogu govoriti.

»Dajte mi te pozivnice«, uspijem izustiti. »Ja sam mladenka, Becky Bloomwood.«

»Izvolite«, kaže Judith. »Nekoliko sam već ubacila. Ali, znate, nitko mi nikad nije rekao da ih ne šaljem«, doda ona braneći se.

»Znam. Oprostite.«

»Da me Robyn nije nazvala kad me nazvala... već bi sve bile poslane. Sve!«

»Ja... sam vam zahvalna.«

Pogledam nabrazinu adrese i zadrhtim ugledavši sva imena s maminog popisa, lijepo ispisana krasopisom.

»Pa, hoćete li ih poslati?«

»Naravno da hoću.« Odjednom postanem svjesna kako Judith čeka da ih ubacim u sandučić.

»Ali, ne želim da me itko promatra«, dodam brzo. »To je vrlo privatna stvar. Moram... izgovoriti pjesmicu i svaku kuvertu poljubiti...«

»Dobro«, kaže Judith zakolutavši očima. »Kako god želite.«

Krene prema uglu, a ja stojim kao ukopana i čekam da nestane. A onda, privinuvši kuverte na grudi, požurim do ugla, podignem ruku i zaustavim taksi koji me odveze kući.

* * *

Kad sam stigla u zamračeni i tihi stan, baš kakvog sam ga i ostavila, Lukea još uvijek nema. Moj kovčeg leži otvoren na podu i ugledam u njemu hrpu pozivnica za vjenčanje u Oxshottu koje mi je mama dala za Elinor.

Podignem drugu hrpu pozivnica i prvo gledam jedne, pa druge. Hrpa bijelih kuverti. Hrpa sivosmedih kuverti. Dva vjenčanja. Na isti dan. Za manje od šest tjedana.

Ako se odlučim za prvo, mama mi nikad neće oprostiti.

Ako se odlučim za drugo, tužit će me za sto tisuća dolara.

OK, samo... smiri se. Razmišljaj logično. Mora postojati izlaz iz ovoga. *Mora* postojati.

Moram sačuvati prisebnost duha i ne...

Odjednom čujem zvuk otvaranja vrata stana. »Becky?« začuje se Lukeov glas. »Jesi li to ti?« Jebenti!

U totalnoj panici, otvorim ormarić za koktele i ubacim oba snopa pozivnica unutra, zalupim vratima i oprčim ga bez daha baš kad se Luke pojavi.

»Ljubavi!« njegovo cijelo lice zasja i on spusti aktovku. »Vratila si se! Nedostajala si mi«, čvrsto me zagrli, a onda se povuče i zabrinuto me pogleda. »Becky? Je li sve u redu?«

»Dobro sam!« kažem veselo. »Zaista, sve je super! Samo sam umorna.«

»Izgledaš izmoždjeno. Napraviti ću ti čaj, a ti meni možeš ispričati sve o Suze.«

Izađe iz sobe, a ja se bez snage srušim na kauč.

Što ću, dovraga, sad učiniti?

The Pines
43 *Elton Road*
Oxshott
Surrey

FAKS

ZA BECKY BLOOMWOOD
OD MAME
20. svibanj 2002.

Becky, sunce, ne želim da se brineš. Ali, izgleda da je ona luda žena o kojoj si nam govorila otišla još korak dalje i napravila pozivnice! Teta Irene danas nas je nazvala i rekla nam da je poštom dobila neku čudnu pozivnicu za Plaza hotel, baš kao što si rekla. Navodno je brončane i bež boje, vrlo čudna, i uopće nije napravljena od papira za svadbene pozivnice! Najbolje je takve ljude ignorirati, pa sam joj rekla da tu pozivnicu odmah baci u smeće i da se ne brine zbog toga. I ti moraš učiniti isto, dušo. Samo sam mislila da je dobro da te obavijestim.

Puno te volim i čujemo se uskoro

Mama xxxxxxxxxxxx

Finerman Wallstein
Odvjetnički ured
Finerman House
1398 Avenue of the Americas
New York, NY 10105

Gdica Rebecca Bloomwood
Stan B
251 W 11. ulica
New York
NY 10014

RAČUN br. 10956

3. travanj	uputa za promjenu oporuke	150 dolara
6. travanj	daljnja uputa za promjenu oporuke	150 dolara
11. travanj	uputa za daljnje prepravljjanje oporuke	150 dolara
17. travanj	daljnja uputa za promjenu oporuke	150 dolara
19. travanj	uputa za daljnje prepravljjanje oporuke	150 dolara
24. travanj	daljnja uputa za promjenu oporuke	150 dolara
30. travanj	uputa za daljnje prepravljjanje oporuke	150 dolara

Ukupno: **1050 dolara**

Zahvaljujemo

OK. Vrlo je važno ostati priseban. Mislim, što je - tu je, svako vjenčanje ima neku smetnju, jelda? Ne može se očekivati da sve ide glatko. Upravo sam kupila novu knjigu, zove se *Realistična mladenka*, koju trenutačno smatram vrlo umirujućom. U opširnom poglavlju o svim svadbenim poteškoćama piše: 'Bez obzira na to koliko vam se problem činio nesavladivim, uvijek postoji rješenje! Stoga, ne brinite se!'

Primjer koji navode je mladenka koja izgubi svoju satensku cipelu na putu do ceremonije. Ne mladenka koja je dogovorila dva vjenčanja u isti dan, na dva kontinenta, i koja skriva dvije vrste pozivnica u ormariću za koktele, i koja je otkrila da joj je organizatorica vjenčanja totalna luđakinja tužiteljica.

Ali, znate, siguran sam da je princip isti.

Druga stvar koja me održava razumno jest neprocjenjivi savjet koji bih preporučila svim budućim mladenkama. Zapravo, iznenadilo me da to nisu spomenuli ni u jednom časopisu za mladenke. Savjetuju da uvijek držite malu bocu votke u torbici i, svaki put kad netko spomene vjenčanje, gucnete.

Već sam tjedan dana u New Yorku i bila sam kod sedamnaest odvjetnika u vezi s ugovorom koji mi je dala Robyn. Svi su ga pažljivo pročitali i rekli mi da, nažalost, u njemu nema rupa, te mi savjetovali da ubuduće pročitam svaki dokument prije potpisivanja.

Zapravo, to baš nije potpuna istina. Jedan mi je odvjetnik samo rekao: 'Žao mi je, gospođice, ne možemo ništa učiniti' čim sam samo spomenula da je ugovor sklopljen s Robyn de BERN. Drugi mi je rekao: 'Djevojko, u nevolji si', i sklopio slušalicu.

Ne mogu vjerovati da se ne mogu izvući. Kao posljednja nada, poslala sam ugovor Garsonu Lowu, najskupljem odvjetniku na Manhattanu. Čitala sam o njemu u časopisu *People* i pisalo je da je najbistriji um u pravnom svijetu. Pisalo je da može pronaći rupu u komadu betona i da ga svi duboko štuju. Tako da su sve moje nade sada usmjerene na njega, a u međuvremenu se ponašam najnormalnije moguće i pokušavam se ne pretvoriti u nesuvislo blebetalo.

»Danas imam dogovoren ručak s Michaelom«, kaže Luke ulazeći u kuhinju s nekoliko kutija u rukama. »Izgleda da se dobro smjestio u novom stanu.«

Michael je podignuo sidro i preselio se u New York, što je fantastično za nas. Radi povremeno kao savjetnik u Brandon Communicationsu, a ostatak vremena provodi, kako je sam rekao, 'spašavajući svoj život'. Primio se slikanja i uključio u grupu koja vježba hodajući po Central Parku, a zadnji put kad smo ga vidjeli govorio je da će krenuti na tečaj talijanske kuhinje.

»Super!« kažem.

»Rekao je da ga moramo doći...« Luke se zagleda u mene. »Becky, jesi li dobro?« Naglo shvatim da udaram olovkom po kuhinjskom stolu tako jako da ostavlja tragove.

»Sasvim sam dobro«, kažem s preveselim smiješkom. »Zašto ne bih bila?«

Nisam ni riječ rekla Lukeu. U knjizi *Realistična mladenka* piši da ne treba svom zaručniku dosađivati oko detalja vjenčanja, da ga treba obavještavati samo o osnovnim stvarima.

Sve u svemu, mislim da trenutačno ne trebam Lukeu ništa reći.

»Još nekoliko svadbenih poklona«, kaže on. Ostavi kutije na pultu i naceri mi se. »Sve je bliže, jelda?«

»Da, jest!« pokušam se nasmijati, ali mi baš ne uspije.

»Još jedan toster... ovog puta iz Bloomingdalea.« Namršti se, »Becky, koliko si točno popisa darova napravila?«

»Ne znam. Nekoliko.«

»Mislio sam da je cijela poanta tih popisa upravo ta da se ne dobije sedam tostera.«

»Nemamo sedam tostera!« pokažem na kutiju. »Ovo je *brioš gril*.«

»A također imamo... Gucci ručnu torbu«, zburnjeno podigne obrvu. »Gucci torbica kao

svadbeni poklon?«

»To je njezina i njegova prtljaga!« branim se. »Za tebe sam na popis stavila aktovku...«

»Koju mi nitko nije kupio.«

»Pa nisam ja kriva! Ne govorim ljudima što da kupe!«

Luke zapanjeno trese glavom. »Jesi li stavila na popis i njegove i njezine Jimmy Choos rukavice?«

»Netko nam je kupio Jimmy Choose?« uzviknem radosno, a onda stanem ugledavši njegovo lice. »Š... šalim se«, pročistim grlo. »Evo. Pogledaj Suzeinu bebu.«

Upravo sam razvila tri filma, uglavnom slike Suze i Ernieja.

»Ovo je Ernie u kadi...« objasnim pružajući mu fotografije. »A ovo Ernie spava... i Suze spava... i Suze... čekaj malo...« Užurbano maknem fotke na kojima Suze doji samo u gaćicama. Zapravo je kupila poseban grudnjak za dojenje iz kataloga, koji obećava 'diskreciju i lakoću kod kuće i u javnosti'. Ali ju je glupi skriveni zatvarač toliko razljutio da ga je odmah sutradan bacila. »Pogle!« Ovo je prvi dan kad smo ga dovele kući!«

Luke sjedne za stol i dok gleda fotografije, čudan mu izraz prijeđe licem.

»Izgleda... presretno«, kaže.

»I jest«, složim se. »Obožava ga. Čak i kad vrišti.«

»Već izgledaju tako povezano.« Bulji u sliku na kojoj se Suze smije dok je Ernie čupa za kosu.

»O, jesu. Čak i kad sam odlazila, vikao je kad sam ga htjela uzeti od nje.«

Pogledam Lukea koji je dirnut. Ove su ga fotografije posve promijenile. Što me, zapravo, baš iznenadilo. Nikad nisam mislila da bi bio zainteresiran za bebe. Mislim, većina muškaraca, ako im date hrpu slika beba...

»Nemam nijednu sliku sebe kao bebe«, kaže on pokazujući fotku na kojoj Ernie mirno spava na Suze.

»Nemaš? Pa...«

»Mama ih je sve ponijela sa sobom.«

Lice mu je bezizražajno, a meni se upali mali alarm u glavi.

»Stvarno?« kažem ležerno. »Pa...«

»Možda ih je htjela imati uz sebe.«

»Da«, kažem sumnjičavo. »Možda je.«

O, Bože! Trebala sam znati da će ove slike opet potaknuti Lukea na turobno razmišljanje o majci.

Ne znam što se dogodilo među njima dok me nije bilo. Znani samo da je Luke nekako uspio doći do nje u klinici. I, navodno je smislila neki jadan izgovor zašto u tom članku Luke nije bio spomenut. Nešto da novinar nije bio zainteresiran.

Ne znam je li joj Luke povjerovao. Ne znam je li joj oprostio ili nije. Iskreno, mislim da ni *on* ne zna. Svako malo se povuče u sebe i zamisli, i tada znam da razmišlja o tome.

Dio mene želi reći: 'Gle, Luke, zaboravi! Ona je totalna krava i ne voli te, i bolje ti je bez nje.'

Ali, onda se sjetim nečega što mi je njegova maćeha rekla u jednom davnom razgovoru:

'Koliko god to bilo teško povjerovati, Lukeu je Elinor potrebna.«

»Ne, nije!« odgovorila sam ogorčeno. »Ima tebe, ima svog tatu, ima mene...«

Ali, Annabel je odmahнула glavom.

»Ne razumiješ. On žudi za Elinor još od malih nogu. To ga je toliko vuklo u poslu, to ga je odvelo u Ameriku. To je dio njega, Poput loze omotane oko drveta jabuke.« A onda me prodorno pogledala i rekla: »Pazi, Becky. Ne pokušavaj je izbaciti iz njegova života, jer ćeš ga time oštetiti.«

Kako je znala što mislim? Kako je znala da sam zamišljala sebe i Elinor i sjekiru...

Pogledam Lukea, a on hipnotizirano bulji u sliku na kojoj Suze ljubi Ernieja po trbuhu.

»No!« kažem veselo skupivši fotografije i ubacivši ih u kuvertu, »Znaš, isto je tako čvrsta

veza između Tarquina i Ernieja. Mislim, očeva ljubav podjednako je važna koliko i majčina. Posebno ovih dana. Zapravo, često mislim da je majčina ljubav precijenjena...«

Ma, nema smisla. Luke me uopće ne sluša.

Telefon zazvoni, a on se ne pomakne, pa ja odem u dnevnu sobu i javim se.

»Halo?«

»Dobar dan. Je li to Rebecca Bloomwood?« pita me nepoznati muški glas.

»Da, ja sam«, kažem primijetivši novi katalog Potter Barn na stolu. Možda bih i tamo trebala sastaviti popis. »Tko je to?«

»Ovdje Garson Low, iz Ureda Low i partneri.«

Cijelo mi se tijelo ukoči. Garson Low? Zove me doma?

»Ispričavam se što zovem ovako rano«, govori on.

»Ne! Nema veze!« kažem došavši k sebi i brzo zalupim vrata tako da me Luke ne može čuti.

»Hvala što ste nazvali!«

Hvala Bogu! Sigurno misli da imam izgled. Sigurno mi želi pomoći da sredim Robyn.

Vjerojatno ćemo ući u povijest ili nešto slično. Stajat ćemo pred sudnicom dok će nas fotografi slikati i bit će poput *Erin Brockovich!*

»Jučer sam dobio vaše pismo«, kaže Garson Low. »Vaša me dvojba vrlo zainteresirala. Upleli ste se u poštenu mrežu.«

»Znam«, kažem. »Zato sam se i obratila vama.«

»Zna li vaš zaručnik za situaciju?«

»Ne još«, stišam glas. »Nadam se da ću prvo pronaći rješenje, a onda mu reći. Razumijete me, gospodine Low.«

»Naravno.«

Ovo je mrak. Imamo dobar odnos i sve.

»U tom slučaju«, kaže Garson Low, »krenimo na posao.«

»Apsolutno!« osjetim veliko olakšanje. Vidiš, ovo dobiješ kad se obratiš najskupljem odvjetniku na Manhattanu. Dobiješ brze rezultate.

»Kao prvo, ugovor je vrlo pametno sastavljen«, kaže Garson Low.

»Dobro«, kinnem.

»Ima nekoliko vrlo jasnih rečenica koje pokrivaju sve mogućnosti.«

»Shvaćam.«

»Vrlo sam ga pažljivo prostudirao. I, koliko vidim, nema šanse da se udate u Britaniji bez plaćanja odštete.«

»Dobro«, kinnem puna nade.

Tišina.

»Pa... gdje je rupa?« pitam nakon nekog vremena.

»Nema je. To su činjenice.«

»Što?« zbunjeno buljim u telefon. »Ali... zato ste nazvali, jelda? Da mi kažete kako ste pronašli rupu. Da mi kažete kako mogu pobijediti!«

»Ne, gospođice Bloomwood. Nazvao sam da vam kažem kako bih se, da sam na vašem mjestu, počeo pripremati za otkazivanje britanskog vjenčanja.«

Protrnem od šoka.

»Ali... ali, ne mogu! U tome i je stvar. Mama je uredila cijelu kuću. To će je ubiti.«

»Onda ćete, nažalost, morati platiti Wedding Events Inc. puni iznos odštete.«

»Ali...« grlo mi se stisne. »Ne mogu ni to učiniti. Nemam sto tisuća dolara! Mora postojati neki izlaz!«

»Bojim se da...«

»Mora postojati neko briljantno rješenje!« zabacim kosu pokušavajući ne paničariti. »Dajte! Vi ste navodno najpametnija osoba u Americi! Sigurno možete naći neki izlaz!«

»Gospođice Bloomwood, uvjeravam vas. Promotrio sam ugovor sa svih strana i ne postoji

briljantno rješenje. Nema izlaza.« Garson Low uzdahne. »Mogu li vam dati tri mala savjeta?«
»Da?« kažem s nadom.
»Prvi je - nikad ne potpisujte dokument prije nego što ga pročitate.«
»Znam to«, viknem ne mogavši se zaustaviti. »Kakva je korist od toga što mi sad svi to govore?«
»Drugi je - i to vam toplo preporučujem - recite svom zaručniku.«
»A treći?«
»Nadajte se najboljem.«

Zar je to sve što odvjetnik od milijun dolara može smisliti? Recite svom zaručniku i nadajte se najboljem? Prokleti glupi... skupi., totalni drparaš...

OK, smiri se. Pametnija sam od njega. Ja mogu nešto smisliti, Znam da mogu. Jednostavno *znam* da...

Čekaj malo.

Ležerno odšetam do kuhinje, gdje Luke zamišljeno zuri u prazno.

»Bok«, kažem prelazeći rukom po naslonu stolice na kojoj sjedi. »Hej, Luke! Ti imaš hrpu novca, jelda?«

»Ne.«

»Kako to misliš, ne?« kažem pomalo uvrijeđeno. »Naravno da imaš!«

»Imam imovinu«, odgovori Luke. »Imam kompaniju. To nije isto što i novac.«

»Kako god«, nestrpljivo odmahnem rukom. »Vjenčat ćemo se. Znaš, sva tvoja imovina i sve to. Pa, na neki način...« oprezno zastanem, »to je i moje.«

»Daaaa. Vodi li to kamo?«

»Pa... ako te zatražim nešto novca, bi li mi ga dao?«

»Vjerojatno. Koliko?«

»Em... sto tisuća dolara«, kažem pokušavajući zvučati nonšalantno.

Luke podigne glavu.

»Sto tisuća dolara?«

»Da! Mislim, pa to nije baš toliko puno...«

Luke uzdahne.

»OK, Becky. Što si vidjela? Jer, ako je to još jedan kožni kaput sašiven po mjeri...«

»Nije kaput! Nego je... iznenađenje.«

»Iznenađenje od sto tisuća dolara?«

»Da«, kažem nakon stanke. Ali, čak ni samoj sebi ne zvučim uvjerljivo.

Možda to ipak nije briljantno rješenje.

»Becky, sto tisuća dolara je puno. To je veliki iznos!«

»Znam«, kažem. »Znam. Gle... OK... nije važno«, brzo izađem van prije nego što mi postavi još neko pitanje.

OK, zaboravi odvjetnike. Zaboravi novac. Mora postojati neko drugo rješenje. Samo moram objektivno razmisliti.

Mislim, uvijek možemo pobjeći. Vjenčati se na plaži i promijeniti imena, i nikad više ne vidjeti naše obitelji.

Ne, to je to. Idem na vjenčanje u Oxshott, a Luke ide na vjenčanje u New Yorku. I oboje kažemo da smo prekinuli... a onda se potajno nađemo...

NE! Evo ga! Iznajmit ćemo dvojnike! Genijalno!

Penjem se dizalom na posao, kad mi ta ideja padne na pamet, i toliko sam obuzeta njome da zamalo zaboravim izaći. To je to. Iznajmit ćemo ljude koji nam sličie i oni će umjesto nas ići na vjenčanje u Plažu i nitko neće skužiti. Mislim, svi gosti tamo ionako su Elinorini prijatelji. Ljudi koje Luke i ja jedva poznajemo. Mogli bi mladenki dvojnici staviti jako debeli veo... a

Lukeov dvojnjak mogao bi reći da se porezao brijući se, pa nositi veliki povež... a mi bismo u međuvremenu odletjeli za Englesku...

»Pazi, Becky!« kaže Christina sa smiješkom, a ja zaprepašteno dignem pogled. Bože, skoro sam se zaletjela u lutku.

»Obuzeta razmišljanjem o vjenčanju?« doda ona dok ulazim u Odjel za osobnu kupnju.

»Tako je«, kažem veselo.

»Znaš, izgledaš puno opuštenije ovih dana«, kaže s odobravanjem Christina. »Očito ti je odmor bio vrlo koristan. Vidjela si mamu..., pohvatala novosti...«

»Da, bilo je... odlično!«

»Mislim da je zadivljujuće što si tako opuštena.« Christina otpije gutljaj kave. »Gotovo da nam ne govoriš o vjenčanju otkad si se vratila! Zapravo, gotovo se čini kao da izbjegavaš tu temu!«

»Ne izbjegavam je!« kažem sa zalijepljenim osmijehom. »Zašto bih?«

Potrebna mi je votka. Ruka mi se spusti prema torbi. Moram prestati.

»Neke mladenke pridaju previše pažnje vjenčanju. Dopuste da im preuzme život. Ali, čini se da ti sve držiš pod kontrolom...«

»Naravno!« kažem još veselije. »Ispričaj me, moram se pripremiti za prvu klijenticu...«

»Morala sam ti promijeniti sastanke«, kaže Christina dok ja otvaram vrata svoje sobe. »Imaš jednu klijenticu koja dolazi prvi put. Amy Forrester.«

»Odlično!« kažem. »Hvala!«

Zatvorim vrata za sobom i strovalim se u stolicu, zgrabim svoju minijaturnu bočicu Smirnoffa i otpijem gutljaj.

Sad mi je bolje.

Imam li vremena nazvati agenciju za dvojnike prije nego što stigne Amy Forrester?

OK, gledajući unatrag, možda sam trebala razmisliti prije nego što sam nazvala.

I možda sam trebala znati kako je malčice nevjerojatno da ću sličiti ijednoj dvojnici u Zvijezdama koje volite - agenciji dvojnika poznatih zvijezda.

Iako su, moram priznati, bili vrlo ljubazni. Rekli su da im mogu poslati svoju sliku i da će potražiti po svojim albumima. Zatim, kad su skužili moj britanski akcent, s nadom u glasu upitali su me sličim li, možda, na Elizabeth Hurley, jer imaju vrlo dobru dvojnicu za nju. Moš si mislit!

Ipak! Nikad se ne zna. Poslala sam im svoju fotografiju, za svaki slučaj. Možda će ispasti da sam totalna *doppelgangerica* njihove susjede ili koga već.

»Ne volim ni žuto ni narančasto.« Glas Amy Forrester i dalje drobi. »I, kad kažem svečanije, ne mislim presvečano. Jednostavno, službeno... ali, seksi. Znae li na što mislim?« Napuhne balon od žvakače gume i upitno me pogleda.

»Em... da!« kažem, a nemam pojma o čemu ona priča. Bože, ne mogu se sjetiti ni što želi.

Daj, Becky! Koncentriraj se.

»Pa, da ponovimo, tražite... večernju haljinu?« pokušam črčkajući u notes.

»Ili odijelo. Bilo što. Mislim da mi svaki kroy stoji.« Amy Forrester zadovoljno se pogleda u ogledalo, a ja je kradomice odmjerim 'manhattanskim pogledom', upijajući njen uski ljubičasti top i tirkizne uske hlače od stretcha. Izgleda poput modela u oglasu za neku klimavu kućnu spravu za vježbanje. Ista neukusna plava frizura i to.

»Imate krasnu figuru!« kažem, kasno shvativši da čeka kompliment.

»Hvala! Trudim se!«

Uz pomoć Salovaljka! Samo odvaljajte to salo...

»Već sam kupila odjeću za odmor.« Opet glasno napuhne i pukne balon žvakače. »Ali, onda je moj dečko pitao zašto ne bih kupila još stvarčica? Obožava mi kupovati. Divan je. Pa - imate li kakve ideje?«

»Da«, kažem i napokon se prisilim na koncentraciju. »Da, imam. Idem po neke komade za

koje mislim da bi vam odlično stajali.«

Izađem na kat i počnem skupljati haljine. Postupno, hodajući od vješalice do vješalice, počinjem se opuštati. Pravo je olakšanje fokusirati se na nešto drugo, razmišljati o nečemu drugome osim o vjenčanju...

»Bok, Becky!« kaže Erin prolazeći pored mene s gospodom Zaleskie, jednom od njenih redovitih klijentica. »Hej, baš sam govorila Christini da moramo isplanirati djevojačku večer!«

O, Bože!

»Znate, moja kći radi u Plazi«, ubaci se gđa Zaleskie. »Kaže da svi govore o vašem vjenčanju.«

»Da?« kažem nakon stanke. »Pa, nije to baš tako velika stvar...«

»Nije velika stvar? Šalite se? Osoblje se bori oko toga tko će posluživati! Svi žele vidjeti začaranu šumu!« prodorno me gleda kroz svoje naočale. »Je li istina da ćete imati gudački orkestar, DJ-a i deseteročlani bend?«

»Em... da.«

»Moji su prijatelji *tako* ljubomorni što sam pozvana«, kaže Erin i lice joj zablista. »Rekli su mi da im obavezno moram pokazati fotografije! Smijemo fotografirati, jelda?«

»Ne znam. Valjda.«

»Sigurno ste uzbuđeni«, kaže gđa Zaleskie. »Sretnica ste.«

»Znam.«

Ne mogu ovo podnijeti. Želim opet svoju votku.

»Moram ići«, promrmljam i požurim natrag na Odjel osobne kupnje.

Ne mogu pobijediti. Što god učinim, kako god odlučim, iznevjerit ću gomilu ljudi.

Dok Amy navlači na sebe prvu haljinu, stojim tupo zureći u pod, a srce mi jako tuče. Bila sam i prije u nevolji. Bila sam i prije glupa. Ali, nikad na ovakvoj razini. Nikad nije bilo ovako veliko, ovako skupo, ovako važno...

»Sviđa mi se«, kaže Amy gledajući se kritički. »Ali, je li dovoljno dubok izrez?«

»Em...« pogledam je. Odjenula je crnu haljinu od sifona, rasporenu gotovo do pupka. »*Mislim* da jest. Ali, uvijek je možemo prepraviti...«

»Joj, nemam za to vremena!« kaže Amy. »U New Yorku sam još samo jedan dan. Sutra idemo na odmor, a onda se selimo u Atlantu. Zato sam došla u šoping. Iznose namještaj iz stana, a to me izluđuje.«

»Razumijem«, kažem odsutno.

»Moj dečko obožava moje tijelo«, kaže ona samodopadno izlazeći iz crnog šifona. »Ali, njegova se žena nikad nije potrudila oko svog izgleda. Hoću reći, bivša žena. Razvode se.«

»A tako«, kažem, ljubazno joj dodajući srebrnobijelu usku haljinu.

»Ne mogu vjerovati da ju je toliko dugo trpio. Ona je totalno ljubomorna stara vještica.

Upravo je tužim!« Amy ude u pripijenu haljinu. »Mislim, odakle njoj pravo da me sprečava da dođem do svog zadovoljstva? To je tako sebično. Znate, zapravo me fizički napala na ulici! Nasred Madison avenije!«

Madison. To mi zvuči poznato. Pogledam je i mozak mi se počne trzati.

»Stvarno vas je... udarila?«

»O, moj Bože, da! Zamalo mi je iskopala oko! Ljudi su buljili, a ona se divlje nabacivala s tim nevjerovatnim optužbama... Mislim da katkad te žene s karijerom polude u četrdesetima.

Možete li povući zatvarač?«

To ne može biti ta djevojka. Mislim, daj, sigurno postoji na tisuće plavih ljubavnica u New York Cityju koje su bijesne bivše žene napale na Madison aveniji.

»Kako... kako ste rekli da se zove vaš dečko?« pitam ležerno.

»William«, usne joj se prezirno izviju. »Ona ga je zvala Bili.«

O, moj Bože!

Je. To je plava stažistica. Upravo ovdje ispred mene.

OK. Samo... samo se smješkej. Nemoj da skuži kako nešto sumnjaš.

Ali, iznutra sam preneražena. Ovo je žena zbog koje je Laurel odbačena? Zbog ove glupave, kičaste praznoglavke?

»Zato se i selimo u Atlantu«, kaže Amy pomno ispitujući svoj odraz u ogledalu. »Želimo zajedno početi novi život, pa je William zamolio tvrtku da ga premjeste. Znae, diskretno. Ne želimo da nas stara vještica prati«, namršti se. »Ova mi se više sviđa.«

Još se više sagne i ja se smrznem. Čekaj malo. Ima privjesak oko vrata. Privjesak s... je li taj zeleni kamen - *smaragd*?

»Amy, moram obaviti jedan razgovor«, kažem ležerno. »Vi probajte ostale haljine!« izvučem se iz sobe.

Kad sam nakon nekog vremena dobila Laurelin ured, njezina pomoćnica Gina me obavijesti da je na sastanku s ljudima American Airlinesa i da joj ne smije smetati.

»Molim vas«, kažem. »Izvedite je van. Vrlo je važno.«

»I American Airlines je važan«, kaže Gina. »Morat ćete pričekati.«

»Ali, ne razumijete! Ovo je presudno!«

»Becky, nova kolekcija Pradinih suknji nije presudna stvar«, kaže Gina pomalo umorno. »Ne u svijetu iznajmljivanja aviona.«

»Ne radi se o odjeći!« uzviknem srdito, a onda oklijevam sekundu, pitajući se koliko se Laurel povjerava Gini. »Radi se o Amy Forrester«, kažem napokon tišim glasom. »Znae li na koga mislim?«

»Da, znam«, kaže Gina takvim glasom da pomislim kako, vjerojatno, zna i više od mene. »Što je s njom?«

»Imam je.«

»Imate je? Kako to...«

»Upravo je u mojoj garderobi!« bacim pogled iza sebe da budem sigurna kako me nitko ne može čuti. »Gina, ona ima oko vrata privjesak sa smaragdom! Uvjerena sam da je to onaj od Laureline bake! Onaj koji policija nije mogla pronaći!«

Nastupi duga tišina.

»OK«, kaže napokon Gina. »Izvući ću Laurel sa sastanka. Vjerojatno će htjeti odmah otići do vas. Samo nemojte dopustiti da... *ode*.«

»Neću. Hvala, Gina.«

Spustim slušalicu i nepomično stojim razmišljajući neko vrijeme. A potom krenem u svoju garderobu, pokušavajući izgledati što je prirodnije moguće.

»Pa!« kažem bezbrižno ulazeći unutra. »Vratimo se probavanju haljina! I, zapamtite, Amy, svaku haljinu pomno proučite. Koliko god vam treba. Imamo cijeli dan, ako želite...«

»Ne trebam više probati«, kaže Amy okrenuvši se u uskoj crvenoj haljini sa šljokicama. »Uzet ću ovu.«

»Što?« kažem tupo.

»Super je! Gledajte, savršeno mi pristaje.« Okrene se oko svoje osi, diveći se samoj sebi u ogledalu.

»Ali, nismo ni počele!«

»Pa što? Odlučila sam. Ovu želim.« Pogleda na svoj sat. »U žurbi sam. Možete li otvoriti zatvarač?«

»Amy...« na silu se osmjehnem. »Zaista mislim da biste trebali probati još koju haljinu prije nego što odlučite.«

»Ne trebam više ništa probati! Imate vrlo dobro oko.«

»Ne, nemam! Izgleda grozno!« kažem bez razmišljanja, a ona me čudno pogleda. »Mislim... imamo prekrasnu ružičastu haljinu u kojoj sam vas htjela vidjeti...« zgrabim vješalicu. »Samo se zamislite u ovoj! Ili... ili ova koja se veže oko vrata...« Amy Forrester me nestrpljivo

pogleda.

»Uzet ću ovu. Molim vas, pomozite mi da je skinem.«

O, Bože! Što da sad radim? Ne mogu je *natjerati* da ostane.

Kradomice pogledam na sat. Laurelin ured je samo jedan ili dva bloka dalje. Trebala bi stići svaki tren.

»Molim vas, hoćete li mi pomoći?« ona ponovi grubljim glasom.

»Hoću!« kažem usplahireno. »Evo!«

Primim zatvarač na šljokičastoj crvenoj haljini i počnem ga povlačiti prema dolje. A onda mi sine ideja.

»Zapravo«, kažem. »Mislim da ćete je lakše skinuti ako je povučem preko vaše glave...«

»OK«, kaže Amy Forrester nestrpljivo. »Što god.«

Otkopčam zatvarač još malo, a zatim povučem usku haljinu preko njenih bokova i glave. Ha! Zarobljena je! Čvrsta crvena tkanina sasvim joj je prekrila lice, ali ona stoji samo u donjem rublju i cipelama s visokim potpeticama. Izgleda kao mješanac Barbie i božičnog šarenog tuljca.

»Hej! Zapela je!« ona uzaludno mahne jednom rukom koja joj je ispod haljine zaglavljena uz glavu.

»Stvarno?« uzviknem nevino. »O, joj. To se katkad događa.«

»Pa, izbavite me!« ona napravi nekoliko koraka, a ja se nervozno odmaknem, da me ne uhvati za ruku. Osjećam se kao da imam šest godina i da se na nekoj rođendanskoj proslavi igramo 'pogodi tko sam'.

»Gdje ste?« čujem bijesni zagušeni glas. »Izbavite me!«

»Samo... pokušavam...« Pažljivo lagano potegnem haljinu. »Zaista je zapela«, kažem ispričavajući se. »Možda da se sagnete i izvijete...«

Daj, Laurel. Gdje si? Otvorim vrata garderobe i nabrzaka se ogledam, ali nema je.

»OK! Uspjela sam nešto!«

Pogledam je i uspaničim se. Amyrna se ruka odnekud pojavila i nekako uspjela uhvatiti zatvarač sa svoja dva manikirana nokta. »Možete li mi pomoći oko zatvarača?«

»Em... mogu pokušati...«

Primim zatvarač i počnem ga povlačiti u suprotnom smjeru od nje.

»Zapeo je!« kaže ona frustrirano.

»Znam! Pokušat ću je rasporeti...«

»Čekajte malo!« njezin glas postane sumnjičav. »Na koju stranu vi to povlačite?«

»Pa... na istu kao i vi...«

»Hi, Laurel«, čujem izvana kako je Christina iznenađeno pozdravlja. »Jesi li dobro? Imaš li dogovoreno?«

»Ne. Ali, mislim da Becky ima nešto za mene...«

»Evo«, kažem krenuvši brzo prema vratima i pogledam van. Ugledam Laurel, svu zajapurenu, odjevenu u Michael Kors suknju s tamnoplavom jaknom, što nikako ne ide jedno uz drugo. Koliko sam joj puta rekla? Mislim stvarno, trebala bih ići u potajne provjere svojih klijentica. Tko zna što odijevaju svaki dan?

»Tu je«, kažem kimnuvši glavom prema hibridu Barbie i božičnog tuljca, a ona još uvijek pokušava otkopčati haljinu.

»OK je«, kaže Laurel ulazeći u garderobu. »Ostavi je meni.«

»Što? Tko je to?« Amyrna se glava naglo i dezorijentirano podigne na zvuk Laurelina glasa.

»O, Isuse. Ne. Je li to...«

»Je«, kaže Laurel zatvarajući vrata. »Ja sam.«

Stojim ispred vrata pokušavajući ignorirati povišene glasove koji dolaze iz moje garderobe. Nakon nekoliko minuta, Christina izađe iz svog ureda i pogleda me.

»Becky, što se događa?«

»Em... Laurel je naletjela na znanicu. Htjela sam im dati malo privatnosti.« Iza vrata se začuje tupi zvuk, a ja glasno zakašljem. »Mislim da... čavrljaju.«

»Čavrljaju.« Christina me oštro pogleda.

»Da! Čavrljaju!«

Vrata se odjednom otvore i izađe Laurel s hrpom ključeva u ruci.

»Becky, morat ću skočiti do Amynog stana, a ona bi voljela ostati ovdje dok se ja ne vratim.

Nije li tako, Amy?«

Pogledam iza Laurel u garderobu. Amy sjedi u kutu u donjem rublju, bez smaragdno-privjeska i izgleda posve rastrojeno. Tiho kimne.

Kad je Laurel odšetala, Christina me zapanjeno pogleda.

»Becky...«

»Pa!« brzo kažem Amy svojim najuljudnijim Barneys načinom. »Dok čekamo, biste li željeli probati još nekoliko haljina?«

Četrdeset minuta kasnije, Laurel se vraća s osmijehom na licu.

»Jesi li pronašla ostale stvari?« pitam je nestrpljivo.

»Sve sam pronašla.«

S druge strane odjela Christina nas pogleda, a onda se okrene. Rekla je da me neće otpustiti zbog ovoga što se upravo dogodilo samo ako ništa o tome ne zna.

Tako da smo se dogovorile da ona, zapravo, ništa ne zna.

»Izvoli!« Laurel baci ključeve prema Amy. »Sad možeš ići. Pozdravi Billa. Zaslužuje te.«

Bez riječi, Amy, sad potpuno odjevena, skoči na noge.

»Čekaj«, kaže Laurel. »Jesi li se zahvalila Becky?«

»Em... ovaj...« Amy nervozno pogleda Laurel. »Hvala, Becky.«

»U redu je«, kažem nespretno.

Dok Amy odlazi, gotovo trčeći, prema pokretnim stepenicama, Laurel me zagrli.

»Becky, pravi si anđeo«, kaže ona toplo. »Ne mogu ti se odužiti. Ali, što god želiš, tvoje je.«

»Ne budi smiješna!« ispalim. »Samo sam ti htjela pomoći.«

»Ozbiljna sam!«

»Laurel...«

»Inzistiram. Samo reci i bit će spremno prije tvog vjenčanja.«

Moje vjenčanje!

Kao da je netko otvorio prozor pa je unutra uletio hladan zrak.

U svom tom uzbuđenju i napetosti, uspjela sam na tren zaboraviti na njega. Ali, sad se sve ponovno nagomilava u mojoj glavi.

Moja dva vjenčanja. Moja dva fijaska.

Poput dva vlaka koja jure prema meni. Sve se brže i brže približavaju, čak i kad ih ne gledam, svake minute sa sve većim zaletom. Ako uspijem izbjeći jednoga, drugi će me sigurno udariti.

Zurim u Laurelino toplo i iskreno lice, i sve što želim jest objesiti joj se oko vrata i zajecati: 'Sredi moj život umjesto mene!'

»Što god želiš«, ponovi opet Laurel i stisne mi ramena.

Vraćajući se natrag u garderobu, sav adrenalin je nestao. Osjećam poznatu, zamornu nervozu kako se opet uvlači u mene. Još je jedan dan prošao, a ja nisam ništa bliže briljantnom rješenju. Nemam pojma što ću učiniti. A vrijeme mi istječe.

Možda je istina da ne mogu sama to riješiti, pomislim srušivši se na stolicu. Možda mi treba pomoć. Vatrogasna kola i specijalne jedinice.

Ili mi, možda, treba samo Luke.

Kad sam stigla kući, iznenađujuće sam smirena. Zapravo, osjećam olakšanje. Pokušala sam sve - i sad sam došla do kraja. Ne postoji ništa više što mogu učiniti, osim sve priznati Lukeu. Bit će šokiran. I ljutit. Ali, barem će znati.

Navratila sam u neki bar na putu do kuće, popila nekoliko pića i vrlo pažljivo razmislila kako ću mu reći. Jer, svi znaju da je sve stvar prezentacije. Kad predsjednik namjerava povisiti porez, on ne kaže: 'Povisit ću porez', nego: 'Svaki građanin Amerike zna vrijednost naobrazbe'. Tako da sam i ja napisala svoj govor, pomalo nalik na onaj State of the Nationa, i zapamtila sam svaku riječ, sa slankama za Lukeove usklrike. (Ili pljesak. Iako mislim da se to neće dogoditi.) Dok se god držim teksta i nitko me ne pita za politiku Ugande, sve će dobro proći.

Noge mi se lagano tresu dok se penjem po stepenicama do našeg slana, iako Luke još nije kod kuće i znam da imam vremena za pripremu. Ali, otvorivši vrata, na vlastito iznenađenje, ugledam ga kako sjedi za stolom, okružen hrpom papira.

OK, Becky, hajde. Dame i gospodo kongresmeni, i kako to već ono ide dalje. Zalupim vratima, izvadim svoje bilješke i duboko udahnem.

»Luke«, počnem ozbiljnim, odraslim glasom. »Moram ti nešto reći u vezi s vjenčanjem.

Problem je zaista ozbiljan i nema lakog rešenja. Ako ono postoji, doći ću do njega samo uz tvoju pomoć. I zato ti sad ovo govorim - i molim te da me saslušáš bez osuđivanja.«

Zasad sve teče po planu. Zapravo, zaista sam ponosna na ovaj dio. 'Saslušati bez osuđivanja' posebno je nadahnjujuće, jer znači da me ne može isključiti.

»Kako bih ti objasnila svoj sadašnji neugodan položaj«, nastavim, »moram se vratiti unazad, na sam početak. Pod tim ne mislim na početak svijeta, niti na veliki prasak. Nego mislim na početak u Claridges hotelu.«

Zastanem - ali Luke i dalje šuti, sluša me. Možda će ovo ispasti OK.

»Moj problem je počeo u Claridgesu. Pred mene je stavljen nemogući zadatak. Bila sam, ako baš želiš, onaj grčki bog koji je morao izabrati između tri jabuke. Samo što su, zapravo, dvije - i nisu jabuke.« Značajno zastanem. »Nego su vjenčanja.«

I sad, napokon, Luke se okreće u svojoj stolici. Oči su mu krvave, a na licu mu se pojavi čudan izraz. Dok me gleda, zadrhtim od straha.

»Becky«, kaže on s velikim naporom.

»Da?« progutam knedlu.

»Misliš li da me moja majka zaista voli?«

»Što?« kažem zatečeno.

»Iskreno mi reci. Misliš li da me moja majka voli?«

Čekaj malo. Jel on čuo ijednu riječ koju sam rekla?

»Em... naravno da mislim!« kažem. »Kad smo već kod majki, I« jest, na neki način tu i leži moj problem...«

»Budala sam.« Luke podigne svoju čašu i otpije veliki gutljaj nečega što mi izgleda kao whisky. »Samo me iskorištavala, zar ne?«

Zurim u njega, poremećenih planova - a onda primijetim napola praznu bocu na stolu. Koliko on već sjedi ovdje? Ponovno pogledam njegovo lice, napeto i ranjivo, i progutam neke stvari koje bih mogla reći o Elinor.

»Naravno da te voli!« zanemarim svoj govor i odem do njega, »Sigurna sam da te voli.

Mislim, pa to se vidi po... ovaj... načinu...« slabašno zastanem.

Što da kažem? Po načinu na koji iskorištava tvoje osoblje bez naknade ili zahvale. Po načinu na koji ti je smjestila, a onda nestali u Švicarsku.

»Što... što ti...« kažem neodređeno. »Što se dogodilo?«

»To je tako glupo.« On zatrese glavom. »Naišao sam danas na nešto«, duboko udahne. »Bio sam u njenom stanu da uzmem neke papire od Zaklade. I ne znam zašto - možda zato što sam vidio sve one fotografije Suze i Ernija jutros«, pogleda me, »ali kopao sam po njevoj radnoj sobi tražeći stare slike. Mene kao djeteta. Nas. Ne znam što sam točno tražio. Bilo što, valjda.«

»Jesi li što našao?«

Luke pokaže na papire razbacane po stolu i ja znatiželjno šknem na jedan. »Što je to?«

»Pisma. Od mog oca. Pisma koja je pisao mojoj majci kad su se razišli prije petnaest, dvadeset godina. U njima je moli da me dođe vidjeti.« Glas mu je bezizražajno hladan, a ja ga oprezno pogledam.

»Kako to misliš?«

»On je nju molio da me vidi«, kaže Luke hladnim tonom. »Nudio joj je da će platiti hotel. Ponudio joj je da će on doći sa mnom. Stalno ju je molio i molio... a ja to nikad nisam znao.« Uzme nekoliko papira i doda mi ih. »Evo, pročitaj sama.«

Pokušavajući sakriti šok, preletim po njima uhvativši tu i tamo neke fraze.

Luke tako očajno želi vidjeti svoju majku... ne razumijem tvoje ponašanje...

»Ova pisma puno toga objašnjavaju. Ispalo je da njen novi muž nije imao ništa protiv da budem s njima. Zapravo, izgleda da je bio pošten čovjek. Složio se s mojim tatom da trebam doći i posjetiti ih. Ali, nju to nije zanimalo«, slegne ramenima. »A zašto bi je zanimalo?«

... inteligentan drag dečko... propuštaš prekrasnu priliku...

»Luke, pa to je... strašno«, kažem u nedostatku riječi.

»Najgore od svega je što sam se zbog toga iskaljivao na svojim roditeljima, kad sam bio tinejdžer. Njih sam optuživao.«

Pred očima mi se stvori slika Annabel i njenog dobrog i toplog lica, Lukeovog tate kako potajno piše ova pisma - i osjetim užasan bijes prema Elinor. Ona ne zaslužuje Lukea. Ta žena ne zaslužuje nikakvu obitelj.

Tišinu u stanu remeti bubnjanje kiše. Stisnem Lukeovu ruku, pokušavajući mu prenijeti najviše ljubavi i topline što mogu.

»Luke, sigurna sam da su to tvoji roditelji shvaćali. I...« progutam sve ono što zapravo želim reći o Elinor. »I sigurna sam da je Elinor stvarno htjela biti pored tebe. Mislim, možda joj je bilo teško neko vrijeme, ili... možda je nije često bilo...«

»Postoji nešto što ti nikad nisam rekao«, prekine me Luke. »To nikome nisam rekao«, digne glavu. »Kad sam imao četrnaest godina, došao sam vidjeti majku.«

»Što?« začuđeno buljim u njega. »Ali, rekao si da nikad...«

»Bilo je to školsko putovanje u New York. Borio sam se i rukama i nogama da idem. Mama i tata su se protivili tome, naravno, ali su na kraju popustili. Rekli su mi da je majka na putu, da bi me inače, naravno, voljela vidjeti.«

Luke uzme bocu whiskyja i natoči ga u čašu. »Nisam si mogao pomoći, morao sam pokušati i vidjeti je. Za svaki slučaj, ako su oni pogriješili.« Zuri ispred sebe, igrajući se prstima po rubu čaše. »I tako... kad se putovanje bližilo kraju, imali smo slobodan dan, Svi su otišli na Empire State Building, ali ja sam se iskrao. Imao sam njenu adresu, došao pred zgradu i sjeo. To nije bila zgrada u kojoj je sad, nego jedna druga, malo dalje niz Park aveniju. Sjedio sam na stepenicama, a ljudi koji su izlazili iz zgrade blijedo su me gledali, ali mene nije bilo briga.« Otpije gutljaj svog pića, a ja ga ukočeno promatram. Ne usuđujem se proizvesti nikakav zvuk. Ne usuđujem se disati.

»A onda, negdje oko dvanaest sati, žena je izašla iz zgrade. Imala je tamnu kosu i prekrasan kaput. Znao sam njeno lice s fotografija. Bila je to moja majka.« Nekoliko trenutaka šuti.

»Ja... sam ustao. Podignula je pogled i ugledala me. Zurila je u mene manje od pet sekundi. A zatim se okrenula. Kao da me nije vidjela. Ušla je u taksu i otišla. To je bilo to«, na trenutak zaklopi oči. »Nisam imao šanse da joj pridem.«

»Što... što si onda učinio?« pitam nesigurno.

»Otišao sam i hodao po gradu. Uvjeravao samoga sebe da me nije prepoznala. To sam si stalno govorio. Da nije imala pojma kako tada izgledam, da nije mogla znati kako sam to bio ja.«

»Pa, možda je to istina!« kažem impulzivno. »Kako je, zaboga, mogla znati...«

Zašutim dok on uzima blijedoplavu avionsku kuvertu s nekim papirom prikvaćenim na vrhu.

»Ovo je pismo mog oca u kojem joj piše da dolazim«, kaže on. Podigne papir i okrene ga. »A ovo sam ja.«

Gledam u oči dječaka u pubertetu. Četrnaestogodišnjeg Lukea u školskoj uniformi i s groznom frizurom. Zapravo, uopće ne slični na sebe. Ali, to su njegove tamne oči, gledaju svijet s odlučnošću i nadom.

Nemam što reći. Dok buljim u njegovo nespretno i nesigurno lice, poželim plakati.

»Cijelo si vrijeme imala pravo, Becky. Došao sam u New York kako bih impresionirao svoju majku. Želio sam da stane kao ukopana na ulici, okrene se i... i zuri... i bude ponosna...«

»Ona je ponosna na tebe!«

»Nije!« gorko se osmjehne. »Trebao sam odustati.«

»Ne!« kažem prekasno. Primim Lukea za rame, osjećajući se potpuno bespomoćno. Sasvim zaštićeno i maženo u usporedbi s njim. Odrasla sam znajući da mama i tata misle kako sam najbolja na cijelom svijetu, znajući da me vole i da će me uvijek voljeti, što god ja učinila. I oduvijek imam oko sebe taj veo sigurnosti.

»Oprosti«, kaže napokon Luke. »Previše sam zaglibio u ovo. Zaboravimo na to. O čemu si htjela razgovarati?«

»Ništa«, brzo kažem. »Nema veze. Može čekati.«

Vjenčanje mi se odjednom čini milijun milja daleko. Zgužvam svoje zabilješke u malu lopticu i bacim je u smeće. Ogledam se po prenatrpanoj sobi. Pisma razbacana po stolu, svadbeni pokloni nagomilani u kutu sobe, posvuda me sve podsjeća na vjenčanje. Nemoguće je pobjeći od svog života kad živiš u stanu na Manhattanu.

»Hajdemo van jesti«, kažem i naglo ustanem, »pogledati neki film ili nešto već.«

»Nisam gladan«, kaže Luke.

»Pa nije u tome stvar. Ovo mjesto je previše... zagušljivo.« Uzmem Lukea za ruku i potegnem ga. »Hajde, idemo odavde. Hajmo sve zaboraviti. Apsolutno sve.«

Izašli smo van i šetali, ruku pod ruku, prema kinu i prepustili se filmu o mafiji. Kad je film završio, odšetali smo nekoliko blokova do malog, toplog restorana koji poznajemo i naručili crveno vino i rižoto.

Elinor nismo spomenuli ni jednom. Umjesto toga, razgovarali smo o Lukeovom djetinjstvu u Devonu. Ispričao mi je o piknicima na plaži, i o kućici na drvetu koju mu je tata sagradio u vrtu, i kako je njegova polusestra Zoe uvijek vukla sa sobom sve svoje prijatelje i izluđivala ga. Onda mi je govorio o Annabel. O tome kako je uvijek bila fantastična prema njemu i kako je dobra prema svima, i kako nikad nije osjećao da ga voli manje od Zoe, koja je njezino dijete.

A onda smo nesigurno razgovarali o stvarima koje nikad prije nismo ni spominjali. Poput naše djece. Luke bi želio imati troje. Ja želim... pa, nakon što sam vidjela Suzein porod, mislim da ne želim ni jedno, ali mu to ne mogu reći. Samo sam kimnula kad je rekao 'ili možda četvero' i pitala se bi li se mogla nekako pretvarati da sam trudna, a onda ih potajno posvojiti.

Do kraja večeri, mislim da se Luke puno bolje osjećao. Došetali smo do stana, srušili se u krevet i oboje odmah zaspali. Tijekom noći, u polusnu, mislim da sam vidjela Lukea kako stoji uz prozor i gleda u noć. Ali, prije nego što sam mogla biti sigurna, utonula sam u san.

Ujutro sam se probudila suhih usta i s glavoboljom. Luke je već ustao i čujem ga kako lupka po kuhinji, pa pomislim da mi možda radi doručak. Baš bi mi dobro došla kava i, možda, tost.

A onda...

Zgrči mi se želudac. Moram stisnuti zube. Moram mu reći za dva vjenčanja. Sinoć je bila druga situacija. Naravno da mu tada nisam mogla ništa reći. Ali, sad, ujutro, više ne mogu čekati. Znam da mi je izbor trenutka užasan, znam da je to zadnje što bi htio čuti. Ali, jednostavno mu moram reći.

Čujem kako dolazi niz hodnik i duboko udahnem, pokušavajući smiriti živce.

»Luke, slušaj«, kažem kad se vrata počnu otvarati. »Znam da je sad loš trenutak, ali stvarno moram s tobom porazgovarati. Imamo jedan problem.«

»Koji to?« pita me Robyn ulazeći u sobu. »Nadam se da nema nikakve veze s vjenčanjem!« ima na sebi svijetloplavo odijelo i kožne cipele sa zatvaračem, a u rukama nosi pladanj s doručkom. »Izvoli, dušo. Kavica za buđenje!«

Sanjam li? Što Robyn radi u mojoj spavaćoj sobi?

»Idem po pecivo«, kaže ona veselo i nestane iz sobe. Pridignem se na jastuk, srce mi jako tuče i pokušavam shvatiti što će ona ovdje.

Odjednom mi na pamet padne sinoćnji film o mafiji i prestravim se. O, moj Bože! Tako je očito.

Otkrila je za drugo vjenčanje - i došla me ubiti.

Robyn se ponovno pojavi na vratima s košaricom peciva i nasmiješi mi se odlažući je. Zurim u nju, ukočena od straha.

»Robyn!« kažem promuklo. »Nisam te očekivala. Nije li malo... rano?«

»Kad su moji klijenti u pitanju, ne postoji riječ prerano«, kaže Robyn namignuvši mi. »Na raspolaganju sam ti dvadeset i četiri sata na dan.« Sjedne u naslonjač pored kreveta i natoči mi šalicu kave.

»Kako si ušla?«

»Provalila sam. Šalim se! Luke me pustio kad je izlazio!«

O, Bože! Sama sam u stanu s njom. U klopci sam.

»Luke je već otišao na posao?«

»Nisam sigurna da je išao na posao.« Robyn zamišljeno zastane. »Više mi je izgledao kao da ide na jogging.«

»Jogging?«

Luke nikad ne ide na jogging.

»Ispij kavu, a zatim ću ti pokazati ono što si čekala. Ono što smo svi čekali«, pogleda na svoj sat. »Moram ići za dvadeset minuta, sjećaš se?«

Tupo je gledam.

»Becky, jesi li dobro? Sjećaš se da imamo zakazani sastanak?«

Mutno se počnem prisjećati, kao da vidim samo sjenke kroz maglu. Robyn. Jutarnji sastanak. O, da.

Zašto sam pristala na jutarnji sastanak?

»Naravno da se sjećam!« kažem napokon. »Samo sam malo... znaš, mamurna.«

»Ne moraš se ispričavati!« kaže srdačno Robyn. »Svježe napravljen sok od naranče ono je što trebaš. I dobar doručak. Istu stvar govorim svim svojim mladenkama: moraš se paziti! Nema smisla da se izgladnjuješ i onesvijestiš za oltarom. Uzmi pecivo.« Kopa po svojoj torbi.

»Pogledaj! Konačno ga imam!«

Blijedo gledam komad svjetlucavog srebrnog materijala u njenoj ruci.

»Što je to?«

»Uzorak jastučića!« odgovori Robyn. »Doletjeli su posebno iz Kine. S njima smo imali problema na carini! Nisi valjda to zaboravila?«

»Oh! Ma nisam, naravno da nisam!« kažem brzo. »Da, izgleda... krasno. Jako lijepo.«

»Čuj, Becky, postoji još nešto«, kaže Robyn. Odloži uzorak i pogleda me ozbiljna lica. »Stvar je u tome da sam... malo zabrinuta.«

Živci mi poskoče i brzo otpijem gutljaj kave da prikrijem svoju nervozu.

»Stvarno? Zbog... zbog čega si zabrinuta?«

»Ni jedan britanski uzvanik nije potvrdio svoj dolazak. Nije li to čudno?«
Na trenutak ne mogu progovoriti.

»Ovaj... je«, uspijem izustiti na kraju. »Vrlo.«

»Osim Lukeovih roditelja, koji su odavno potvrdili. Naravno, oni su bili na Elinorinom popisu gostiju, pa su dobili ranije pozivnicu, ali ipak...« ona uzme svoju šalicu kave i otpije gutljaj.

»Mmm. Dobra je. Iako se sama hvalim! Čuj, ne želim nikoga optuživati da nema manira. Ali, moramo početi zbrajati. Hoće li biti OK ako ja obavim nekoliko taktičnih poziva u Englesku?«

»Ne!« kažem odjednom sasvim budna. »Nemoj nikoga zvati! Mislim, dobit ćeš odgovore, obećajem.«

»To je tako čudno!« zamisli se Robyn. »Da se nitko nije javio... Svi su dobili pozivnice, jelda?«

»Naravno da jesu! Sigurna sam da je to samo mali propust«, počnem namatati plahu oko kažiprsta i palca. »Dobit ćeš odgovore u roku od tjedan dana... jamčim ti to.«

»Pa, nadam se! Jer, vrijeme nam otkucava! Imamo još samo četiri tjedna!«

»Znam!« kažem kreštavo i popijem kavu očajno žaleći što nije votka.

Četiri tjedna!

O, Bože!

»Želiš li još kave, dušo?« Robyn ustane, a onda se sagne. »Što je ovo?« pita ona znatiželjno i podigne komad papira s poda. »Je li ovo meni?«

Dignem pogled i srce mi stane. U ruci drži jedan od maminih faksova.

Meni s drugog vjenčanja.

Sve je tu, ispod kreveta. Ako počne gledati...

»Ma, to nije ništa!« kažem zgrabivši joj papir iz ruke. »Samo... ovaj... meni za... proslavu...«

»Imate proslavu?«

»Pa... razmišljamo o tome.«

»Želiš li pomoć oko nje, samo mi reci!« Robyn povjerljivo spusti glas. »I mali savjet?« ona pokaže na mamin meni. »Mislim da su lisnata izvan mode.«

»A tako. Em... hvala.«

Moram ovu ženu izvući odavde. Odmah. Prije nego što još nešto pronađe.

Naglo odbacim plahu i iskočim iz kreveta.

»Zapravo, Robyn, ne osjećam se baš najbolje. Možda bismo mogle... odgoditi sastanak za neko drugo vrijeme?«

»Razumijem«, potapše me po ramenu. »Ostavit ću te na miru.«

»E, da«, kažem ležerno kad smo stigle do vrata stana. »Baš sam se pitala... Znaš onu financijsku odštetu u tvom ugovoru?«

»Da!« Robyn mi se široko nasmije.

»Zanima me«, ovlaš se osmjehnem, »jesi li je ikad dobila?«

»Aha, samo nekoliko puta!« kaže Robyn. Zamišljeno zastane. »Jedna smiješna djevojka pokušala je pobjeći u Poljsku... ali smo joj na kraju ušli u trag... Vidimo se, Becky!«

»Vidimo se!« kažem istim veselim tonom i zatvorim vrata, a srce mi ludo poskakuje.

Sredit će me. Samo je pitanje vremena.

Čim sam stigla na posao, nazovem Lukeov ured i javi mi se njegova pomoćnica, Julia.

»Bok«, kažem, »mogu li dobiti Lukea?«

»Luke je javio da je bolestan«, kaže Julija iznenađeno. »Niste znali?«

Buljim u telefon totalno zapanjena. Luke je uzeo bolovanje? Ti bokca! Možda je njegov mamurluk gori od mogega.

Sranje, sad sam ga skoro odala.

»Joj, da!« brzo kažem. »Da! Sad kad si mi rekla... naravno da sam znala! Zapravo je strašno

bolestan. Ima jaku groznicu. I njegov... ovaj... trbuh. Na trenutak sam zaboravila, to je sve.«

»Pa, poželite mu da želimo da što prije ozdravi.«

»Hoću!«

Kad sam prekinula liniju, shvatim da sam možda malčice pretjerala. Mislim, ionako nitko neće otpustiti Lukea, ne? Na koncu konca, to je njegova kompanija.

Zapravo, *drago* mi je što je uzeo slobodan dan.

Ali, ipak. Luke na bolovanju? On nikad nije bolestan.

I nikad ne joggira. Što se događa?

Poslije posla trebala sam otići s Erin na piće, ali sam se izvukla i odjurila ravno kući. Kad sam ušla u polumračni stan, prvo sam pomislila da ga nema, ali onda ga ugledam kako u tami sjedi za stolom u šorcu za trčanje i staroj trenirci.

Konačno. Imamo cijelu večer za sebe. OK, to je to. Napokon ću mu sve ispričati.

»Bok«, kažem i sjednem na stolicu do njega. »Osjećaš li se bolje? Zvala sam te na posao, rekli su mi da si bolestan.«

Tišina.

»Nisam bio raspoložen za posao«, kaže Luke napokon.

»Što si radio cijeli dan? Jesi li stvarno išao na jogging?«

»Dugo sam šetao«, odgovori Luke, »i razmišljao sam. Puno sam razmišljao.«

»O... svojoj majci?« pitam nesigurno.

»Da. O mojoj majci. O mnogočemu, zapravo.« Prvi se put okrene prema meni i iznenađeno vidim da se nije obrijao. Mmm. Zapravo mi se sviđa ovako neobrijan.

»Ali, OK si?«

»To je pravo pitanje«, kaže on nakon stanke. »Jesam li?«

»Vjerojatno si sinoć dosta popio«, skinem kaput i ne prestajem govoriti. »Čuj, Luke. Trebam ti reći nešto zaista važno. Odgađam to već nekoliko tjedana...«

»Becky, jesi li ikad razmišljala o pravilnom rasporedu ulica Manhattana?« pita me Luke prekinuvši me. »Stvarno *razmišljala* o tome?«

»Em... nisam«, kažem, trenutačno prekinuta u svojoj namjeri. »Ne mogu reći da jesam.«

»To je poput... metafore za život. Misliš da imaš slobodu hodati gdje god hoćeš. Ali, zapravo...« prstom nacrtá crtu na stolu, »tvoje je kretanje strogo kontrolirano. Gore - dolje. Lijevo - desno. Nema ništa između. Nema drugih mogućnosti.«

»Aha«, kažem nakon stanke. »Apsolutno. Stvar je u tome, Luke...«

»Život bi trebao biti slobodan prostor, Becky. Trebala bi moći hodati u kojem god smjeru želiš.«

»Valjda...«

»Danas sam hodao od jednog do drugog kraja otoka.«

»Stvarno?« zurim u njega. »Pa... zašto?«

»U jednom sam trenutku podignuo glavu i bio okružen uredskim blokovima. Zrake sunca odbijale su se o velike staklene stijene. Reflektirane amo-tamo.«

»To zvuči lijepo«, kažem u nedostatku boljeg teksta.

»Vidiš li što ti govorim?« fiksira me napetim očima i ja odjednom primijetim ljubičaste sjene ispod njegovih očiju. Bože, izgleda premoreno. »Svjetlo ulazi u Manhattan... i upadne u klopku. Zatvoreno u vlastitom svijetu, udara amo-tamo bez mogućnosti bijega.«

»Pa... da, valjda. Osim... kad pada kiša, zar ne?«

»I ljudi su isti.«

»Jesu li?«

»Ovo je svijet u kojem sad živimo. Samorefleksivan. Opsjednut samim sobom. Krajnje besmislen. Pogledaj samo onog tipa u bolnici. Trideset i tri godine, a već je imao infarkt. Što da je umro? Bi li mogao reći da je imao ispunjen život?«

»Em...«

»Imam li *ja* ispunjen život? Budi iskrena, Becky. Pogledaj me i reci mi.«

»Pa... ovaj... naravno da imaš!«

»Vraga imam!« on uzme priopćenje za tisak Brandon Communicationsa i zagleda se u njega.

»Oko ovoga se vrtio cijeli moj život. Oko beznačajnih informacija.« Šokiram se kad vidim da ga počinje drapati. »Jebeni beznačajni papiri.«

Odjednom primijetim da drapa i izvadak s našeg zajedničkog računa.

»Luke, to je izvadak s računa!«

»Pa što? Zar je to bitno? To je ionako samo nekoliko beznačajnih brojki. Koga briga?«

»Ali... ali...«

Ovdje nešto smrdi.

»Zar je išta bitno?« baci podrapane papiriće na pod, a ja se prisilim da se ne sagnem i pokupim ih. »Becky, imaš pravo.«

»*Imam* pravo?« zabrinuto ponovim.

Ovdje nešto jako smrdi.

»Materijalizam nas je previše zaokupio. Opsjednuti smo uspjehom. Novcem. Pokušavamo impresionirati ljude koji nikad neće biti impresionirani, što god da...« prekine se teško dišući.

»Ali, bitna je humanost. *Trebali* bismo poznavati beskućnike. *Trebali* bismo poznavati bolivijske seljake.«

»Pa... da«, kažem nakon nekog vremena. »Ali, opet...«

»Nešto si bila rekla prije nekog vremena, što mi se cijeli dan vrti po glavi. Sad to više ne mogu zaboraviti.«

»Što to?« pitam nervozno.

»Rekla si...« zastane, kao da nastoji pravilno sročiti rečenicu. »Rekla si da smo prekratko na ovom planetu. I da, na kraju krajeva, što je važnije? Znati da su neke beznačajne brojke uravnotežene -ili znati da si osoba koja si i htio biti?«

Buljim u njega razjapljenih usta.

»Ali... ali to sam izmislila! Nisam mislila *ozbiljno*...«

»Ja nisam osoba koja želim biti, Becky. Mislim da nikad nisam bio osoba koja sam htio biti. Bio sam slijep. Bio sam opsjednut posve pogrešnim stvarima...«

»Daj!« kažem i ohrabrujuće mu stisnem ruku. »Ti si Luke Brandon! Uspješan, i zgodan, i bogat...«

»Nisam osoba koja sam trebao postati. Problem je u tome što sad ne znam koja je to osoba. Ne znam kakav želim biti... ne znam što da radim sa svojim životom... kojim putem želim krenuti...« naglo klone i zarije glavu u ruke. »Becky, potrebni su mi neki odgovori.«

Ne vjerujem u ovo. Luke prolazi kroz sredovječnu krizu.

SECOND UNION BANKA

300 WALL STREET
NEW YORK
NY 10005

Gđica Rebecca Bloomwood
Stan B
251 W 11. ulica
Mew York
NY 10014

23. svibnja 2002.

Poštovana gospođice Bloomwood,

Hvala Vam za Vaše pismo od 21. svibnja. Drago mi je što me počinjete smatrati dobrim prijateljem. Da odgovorim na Vaše pitanje, rođen sam 31. listopada. Također shvaćam da su vjenčanja skupi događaji. Nažalost, trenutačno ne mogu povisiti Vaše dopušteno prekoračenje računa sa 5.000 dolara na 105.000 dolara. Umjesto toga, mogu Vam ponuditi dopušteni minus od 6.000 dolara, te se nadam da Vam i to nekako pomaže.

Srdačno,

Walt Pitman
Voditelj Odjela usluga za klijente

ZVIJEZDE KOJE VOLITE
AGENCIJA DVOJNIKA POZNATIH OSOBA
152WEST 24TH STREET
MEW YORK NY 10011

Gđica Rebecca Bloomwood
Stan B
251 W 11. ulica
New York
NY 10014

23. svibnja 2002.

Poštovana Rebecca,

Hvala Vam za Vaše pismo i fotografije. Nažalost, nismo mogli pronaći dvojnika ni za Vas ni za Vašeg zaručnika. Također Vam moram reći da se većina naših dvojnika ne želi vjenčati jedno s drugim, čak ni za 'podeblju svotu', kako ste to rekli.

Međutim, postoje iznimke i samo Vam želim reći da bi naš dvojnik Ala Gorea bio voljan oženiti se našom dvojnicom Charlene Tilton, ako bi Vam to odgovaralo.

Molimo, javite nam ako Vam to pomaže. Srdačno,

Candy Blumenkrantz
Direktor

49 Drakeford Road
Potters Bar
Hertfordshire

27. svibnja 2002.

Gosp. Malcom Bloomwood zahvaljuje gđi Elinor Sherman na njenom ljubaznom pozivu na Beckyno i Lukeovo vjenčanje u Plaza hotelu, 22. lipnja. Nažalost, ne može se odazvati pozivu jer je slomio nogu.

The Oaks
41 Elton Road
Oxshott
Surrey

27. svibnja 2002.

Gosp. i gđa. Martina Webstera zahvaljuju Elinor Sherman na njenom ljubaznom pozivu na Beckyno i Lukeovo vjenčanje u Plaza hotelu, 22. lipnja. Nažalost, ne mogu se odazvati pozivu jer su oboje zaraženi groznicom žlijezda.

9 Foxrot Way
Reigate
Surrey

27. svibnja 2002.

Gosp. i gđa. Toma Webstera zahvaljuju Elinor Sherman na njenom ljubaznom pozivu na Beckyno i Lukeovo vjenčanje u Plaza hotelu, 22. lipnja. Nažalost, ne mogu se odazvati pozivu jer im je upravo uginuo pas.

272

Ovo više nije šala. Luke već dulje od tjedan dana nije bio na poslu. Nije se ni brijao. Stalno izlazi i luta Bog zna kuda uokolo, i dolazi kući u jutarnjim satima, uglavnom pijan. Jučer, kad sam stigla kući, saznala sam da je sve svoje cipele darovao ljudima na ulici.

Osjećam se tako bespomoćno. Što god da učinim, ne djeluje. Pokušala sam sa zdjelom hranjive domaće juhe. (Barem je na vrećici pisalo da je domaća i hranjiva.) Pokušala sam voditi toplu, nježnu ljubav s njim. Što je bilo super dok je trajalo. (A trajalo je poprilično.) Ali nije ništa promijenilo. Poslije se opet vratio u staro mrzovoljno raspoloženje i buljio u prazno. Najviše sam pokušavala sjediti pored njega i razgovarati s njim. Katkad zaista pomislim da nešto postižem, ali onda on to ili preokrene U depresiju ili kaže: 'Koja je korist?' i opet ode van. Pravi je problem što, kad i nešto kaže, to uopće nema nikakva smisla. Jednu minutu kaže da želi ostaviti kompaniju i otići u politiku, da će se tu naći i da se nikad nije smio prodati. (Politika? Nikad prije nije spominjao politiku.) Sljedeći trenutak kaže da je, zapravo, uvijek želio biti otac i kako želi da imamo šestero djece, te da će ostati kod kuće i biti muška kućanica.

U međuvremenu, njegova pomoćnica zove svaki dan i pita osjeća li se Luke bolje, a ja moram izmišljati sve više i više groznih detalja. Tako da dosad već ima kugu.

Toliko sam očajna da sam jučer nazvala Michaela koji mi je obećao da će doći i vidjeti može li išta učiniti. Ako itko može išta promijeniti, onda je to Michael.

A što se tiče vjenčanja...

Svaki put kad samo pomislim na vjenčanje, zlo mi je. Ostala su još samo tri tjedna. Još uvijek nisam smislila rješenje.

Mama me zove svako jutro i nekako s njom najnormalnije razgovaram. Robyn me zove svako podne i nekako i s njom savršeno normalno razgovaram. Čak sam se nedavno i našalila oko nepojavljivanja. Nasmijale smo se i Robyn je duhovito dobacila: 'A ja ću te tužiti!' Uspjela sam suzdržati svoj histerični jecaj.

Osjećam se kao da sam u slobodnom padu. Strmoglavljujem se prema zemlji bez padobrana. Ne znam kako to uspijevam. Osjećam kao da sam uletjela u neku sasvim novu zonu, izvan normalne panike, izvan normalnih rješenja. Samo me čudo može spasiti.

Što je, trenutačno, jedino u što se uzdam. Zapalila sam pedeset svijeća kod Svetog Thomasa i pedeset kod Svetog Patricka, objesila sam molbu na molitvenu ploču u sinagogi u 65. ulici i darovala cvijeće hindu božici Ganesh. A također se za mene moli grupa ljudi u Ohiju koje sam pronašla na Internetu.

To jest, mole se da pronađem sreću koja će mi pomoći da se izvučem iz alkoholizma. Nisam imala snage objašnjavati ocu Gilbertu priču o dva vjenčanja, pogotovo nakon što sam pročitala njegovu propovijed kako je prijevara jednako bolna za Isusa kao i Sotonino kopaње očiju pravednicima. Tako da sam rekla kako je riječ o alkoholizmu, jer su već imali stranicu o tome. (I mislim, pijem tri minijaturne votke na dan, tako da sam vrlo blizu.)

Nema predaha. Čak se ni kod kuće ne mogu opustiti. Čini mi se kao da se stan smanjuje.

Svaka je soba puna svadbenih poklona zamotanih u goleme kartonske kutije. Mama mi šalje oko pedeset faksova na dan, Robyn navratu kad god joj se prohtije, a u dnevnoj sobi čeka me veliki izbor velova i frizura koje su mi poslali iz Haljine iz snova, iako me nisu ništa pitali.

»Becky?« dignem pogled s jutarnje kave i ugledam Dannyja kako ulazi u kuhinju. »Vrata su bila otvorena. Ne radiš?«

»Uzela sam slobodan dan.«

»Kužim«, uzme tost s cimetom i zagriže ga. »Pa, kako je naš pacijent?«

»Vrlo smiješno.«

»Ozbiljno.« Na trenutak Danny izgleda uistinu zabrinuto i ja se malo opustim.

»Jel izašao iz depresije?«

»Ne baš«, priznam, a njegove oči zasjaje.

»Znači, bit će još dijeljenja odjeće?«

»Ne!« kažem srdito. »Neće. I nemoj misliti da možeš zadržati te cipele!«

»Sasvim nove Prada cipele? Sigurno se šališ! Moje su. Luke mi ih je dao. Ako ih više ne želi...«

»Želi ih. Htjet će ih. Samo je... trenutačno malo potresen. Svi su tu i tamo pod stresom! To ne znači da im možeš uzimati cipele!«

»Svi tu i tamo jesu pod stresom. Ali, svi ne daju novčanice od sto dolara potpunim strancima.«

»Stvarno?« nervozno ga pogledam. »To je učinio?«

»Vidio sam ga u podzemnoj. Tamo je bio tip s dugom kosom i gitarom... Luke je otišao do njega i dao mu svežanj novčanica. Što je najbolje, tip uopće nije prosio. Zapravo, izgledao je poprilično uvrijeđeno.«

»O, Bože...«

»Znaš koja je moja teorija? Njemu treba lijepo, dugo, opuštajuće bračno putovanje. Kamo idete?«

O, ne! Ne opet slobodan pad. Bračno putovanje. Nisam još ništa rezervirala. Kako mogu? Kad ne znam ni s kojeg ćemo prokletog aerodroma poletjeti.

»Pa... to je iznenađenje«, kažem napokon. »Reći ćemo na vjenčanju.«

»Pa, *sto* kuhaš?« Danny pogleda prema štednjaku na kojem kipi voda u loncu. »Grančice? Mmm, slasno.«

»To je kinesko bilje. Protiv stresa. Skuhaš ih i popiješ tekućinu.«

»Misliš da ćeš natjerati Lukea da to popije?« Danny brčka po mješavini.

»Nije za Lukea, nego za mene!«

»Za tebe? Zbog čega si ti pod stresom?« Oglasi se zvono na interfonu i Danny pritisne gumb za otvaranje vrata ne pitajući tko je.

»Danny!«

»Očekuješ li nekoga?« pita odlažući slušalicu.

»Ma, samo serijskog ubojicu koji me proganja«, kažem sarkastično.

»Cool.« Danny odgrize komad tosta. »Uvijek sam želio gledati ubojstvo.«

Začuje se kucanje na vratima i ja ustanem da ih otvorim.

»Ja bih se presvukao u nešto elegantnije«, kaže Danny. »Sud će vidjeti fotke na kojima si u toj odjeći. Želiš izgledati najbolje što možeš.«

Otvorim vrata očekujući dostavljača. Ali, pred vratima stoji Michael, odjeven u žuti pulover od kašmira i široko se osmjehuje. Srce mi poskoči od olakšanja kad ga ugledam.

»Michael!« uzviknem i zagrlim ga. »Hvala ti što si došao.«

»Nema problema«, kaže Michael. »Došao bih i ranije, da sam znao«, podigne obrvu. »Jučer sam bio u uredu Brandon Communicationsa i čuo da je Luke bolestan. Ali, nisam imao pojma...«

»Da. Pa, nisam baš proširila vijest. Mislila sam da će se ispuhati za par dana.«

»Je li Luke tu?« Michael zaviri u stan.

»Ne, otišao je rano ujutro. Ne znam gdje je«, bespomoćno slegnem ramenima.

»Pozdravi ga kad se vrati«, kaže Danny izlazeći van. »I, zapamti, imam pravo na njegov Ralph Lauren kaput.«

Skuham kavu (bez kofeina - Michael samo to smije piti ovih dana) i zamišljeno promiješam bilje, a onda se oprezno proguramo po natrpanoj dnevnoj sobi do kauča.

»Pa«, kaže odmičući hrpu časopisa i sjedne. »Luke se osjeća malo napeto.« Gleda me kako drhtavim rukama točim mlijeko, »Koliko vidim, i ti si.«

»OK sam«, brzo kažem. »Luke je bitan. Sasvim se promijenio, preko noći. Jedne minute bio je normalan, a već druge počeo je s 'trebam odgovore' i 'koja je bit života?' i 'kamo mi svi

idemo?' U totalnoj je depri i ne ide na posao... Jednostavno, ne znam što da radim.«

»Znaš, predviđao sam da će se to dogoditi«, kaže Michael uzimajući kavu. »Tvoj se muškarac previše forsira. Uvijek je to tako. Svatko tko radi takvim tempom toliko dugo...« žalosno slegne i potapše se po grudima. »Znam ja. Nešto mora popustiti.«

»Ne radi se samo o poslu. Radi se o... svemu«, nervozno zagrizem usnu. »Mislím da ga je pogodila više nego što si je htio priznati tvoja... stvar sa srcem.«

»Epizoda.«

»Upravo tako. Posvađali ste se... bio je to takav potres. Počeo je razmišljati o... ne znam, životu i tim stvarima. A onda se dogodila ta stvar s njegovom majkom.«

»Ah!« Michael kimne. »Znao sam da će se Luke uzrujati zbog tog članka u *New York Timesu*. To je sasvim razumljivo.«

»To nije ništa! Odonda je sve krenulo nizbrdo...«

Objasnim mu kako je Luke pronašao pisma svog oca i vidim da se Michael lecnuo od tuge.

»OK«, kaže on i zamišljeno miješa kavu. »Sad sve to ima smisla. Njegova je majka bila kotač pokretač svega ovoga što je on postigao. Mislim da smo to svi zamijetili.«

»Kao... da odjednom ne zna zašto je radio sve to što je radio. Pa je prestao to raditi. Ne želi ići na posao, ne želi razgovarati o tome, Elinor je još uvijek u Švicarskoj, njegove kolege stalno zovu da pitaju kako je, a ne želim reći: 'Luke vam se ne može javiti jer upravo prolazi kroz sredovječnu krizu...'«

»Ne brini se, otići ću danas u ured. Mogao bih izmisliti neku priču o plaćenom odmoru. Gary Shepherd može preuzeti na neko vrijeme njegovu dužnost. Vrlo je sposoban.«

»Hoće li biti OK?« pogledam bojažljivo Michaela. »Neće opljačkati Lukea?«

Posljednji put kad Luke nije pazio na kompaniju dulje od tri minute, Alicia Kučkofacić Billington pokušala je pridobiti sve njegove klijente i sabotirati cijelo poduzeće. Brandon Communications zamalo je krahirao.

»Gary će biti dobar«, kaže umirujuće Michael. »A ja trenutačno ništa ne radim, pa mogu tu i tamo pogledati kako stvari stoje.«

»Ne«, kažem uplašeno. »Ne smiješ previše raditi! Moraš ići polako.«

»Becky, nisam invalid!« kaže Michael s prizvukom dosade u glasu. »Ti i moja kćer ste iste.«

Telefon zazvoni, a ja pustim da se javi sekretarica.

»Pa, kako napreduje organizacija vjenčanja?« pita me Michael ogledavajući se po sobi.

»Oh... dobro!« veselo se nasmijem. »Hvala.«

»Nazvala me tvoja organizatorica vjenčanja zbog probne večere. Rekla mi je da tvoji roditelji neće stići na vrijeme?«

»Da«, kažem nakon stanke. »Neće stići.«

»To je šteta. Kada dolaze?«

»Em...« otpijem guc kave izbjegavajući njegov pogled. »Nisam sigurna *točno* kojeg datuma...«

»Becky?« u sobi se začuje mamin glas sa sekretarice i ja poskočim prolivši kavu po kauču.

»Becky, ljubavi, trebam razgovarati s tobom o bendu. Kažu da ne mogu svirati 'Rock DJ' jer njihov basist zna samo četiri akorda. Poslali su mi popis pjesama koje *znaju* svirati...«

O, jebemti. Poletim preko sobe i zgrabim slušalicu.

»Mama!« kažem zadihano. »Bok. Čuj, trenutačno sam zauzeta, mogu li te nazvati kasnije?«

»Ali, srce, moraš mi odobriti pjesme! Poslat ću ti faks, može?«

»Može. OK, učini to.«

Sklopim slušalicu i vratim se do kauča, pokušavajući izgledati pribrano.

»Tvoja se mama očito uključila u pripreme za vjenčanje«, kaže Michael sa smiješkom.

»Oh... da. Je.«

Telefon opet počne zvoniti i ja ga ignoriram.

»Znaš, uvijek sam te htio pitati. Zar joj ne smeta to što ćeš se udati u Americi?«

»Ne!« kažem zavezavši prste u čvor. »Zašto bi joj smetalo?«
»Znam kakve su mame kad su vjenčanja u pitanju...«
»Oprosti ljubavi, samo da te nabrzinu pitam«, čujem opet mamin glas. »Janice te pita kako želiš da ubrusi budu oblikovani? Kao biskupove kape ili kao labudovi?«
Zgrabim slušalicu.
»Mama, slušaj. Imam goste!«
»Molim te. Ne brini se zbog mene«, kaže Michael s kauča. »Ako je važno...«
»Nije važno! Boli me neka stvar kakvog će oblika biti ubrusi! Mislim, ionako će izgledati kao labudovi samo dvije minute...«
»Becky!« uzvikne mama šokirano. »Kako to razgovaraš! Janice je išla na tečaj slaganja ubrusa samo zbog tvog vjenčanja! Stajalo ju je četrdeset i pet funti i morala je sama donijeti svoj ručak...«
Obuzme me krivnja.
»Gle, mama, žao mi je. Trenutačno sam malo zauzeta. Odlučimo se za... biskupove kape. I reci Janice da sam joj stvarno zahvalna na pomoći«, spustim slušalicu baš kad zazvoni zvono na vratima.
»Janice je organizatorica vjenčanja?« pita me Michael sa zanimanjem.
»Em... ne. To je Robyn.«
»Imaš poštu!« oglasi se računalo u kutu sobe.
Ovo je već previše.
»Oprosti, idem samo otvoriti vrata...«
Otvorim zapuhano vrata i ugledam dostavljača s golemom kartonskom kutijom.
»Paket za Bloomwood«, kaže on. »Vrlo lomljiv.«
»Hvala«, kažem i nespretno ga preuzmem.
»Potpišite se ovdje, molim...« dodaje mi kemijsku, a onda pro njuška. »Gori li vam nešto u kuhinji?«
O, jebemu! Kinesko bilje.
Trknem u kuhinju i ugasm peć, zatim se vratim do čovjeka i uzmem kemijsku. Sad čujem da telefon opet zvoni. Zašto me svi ne puste na miru?
»I ovdje...«
Načrčkam na crtu najbolje što mogu svoj potpis, a dostavljač ga sumnjivo gleda. »Što tu piše?«
»Bloomwood! Piše Bloomwood!«
»Halo?« čujem kako Michael govori. »Ne, ovo je Beckyn stan. Ja sam Michael Ellis, prijatelj.«
»Molim vas da se opet potpišete. Čitko.«
»Da, ja sam Lukeov kum. Pa, dobar dan! I meni će biti drago upoznati vas!«
»OK?« pitam, nakon što sam utisnula svoje ime u stranicu. »Zadovoljni?«
»Razvedite se!« kaže dostavljač podignuvši ruke na odlasku. Zatvorim nogom vrata i dovučem se u dnevnu sobu baš kad Michael govori: »Čuo sam o planovima za ceremoniju. Zvuče spektakularno!«
S kim razgovaraš? pitam ga bez glasa.
S tvojom mamom, odgovori mi Michael bez glasa i nasmije se.
Kutija mi je zamalo ispala na pod.
»Siguran sam da će sve ići glatko«, kaže Michael ohrabrujuće. »Baš sam govorio Becky da se divim vašoj angažiranosti za vjenčanje. Sigurno vam nije lako!«
Ne. Molim te, ne.
»Pa«, kaže Michael izgledajući iznenađeno. »Mislio sam na to da vam je sigurno teško, s obzirom na to da ste u Engleskoj... a Becky i Luke se vjenčaju u...«
»Michael!« kažem očajno i on me zapanjeno pogleda. »Stani!«

On stavi ruku preko slušalice.

»Što da stanem?«

»Moja mama. Ona... ona ne zna.«

»Što ne zna?«

Tjeskobno buljim u njega. Na kraju se okrene telefonu. »Gospodo Bloomwood, moram ići. Ovdje se svašta događa. Ali, bilo mi je drago razgovarati s vama i... vidimo se na vjenčanju. Siguran sam. Da, i vi isto.«

On spusti slušalicu i nastupi zastrašujuća tišina.

»Becky, što to tvoja mama ne zna?« upita me nakon nekog vremena.

»Ni... nije važno.«

»Čini mi se da jest«, prodorno me pogleda. »Osjećam da nešto nije u redu.«

»Nije ništa. Zaista...«

Zastanem na zvuk iz kuta sobe. Mamin faks. Brzo stavim kutiju na kauč i odletim do faksa. Ali, Michael je brži od mene. Uzme papir iz faksa i počne ga čitati.

»Popis pjesama za Rebeccino i Lukeovo vjenčanje. Datum: 22. lipnja. Mjesto: The Pines, 43 Elton Road... Oxshott...« namršteno me pogleda. »Becky, što je ovo? Ti i Luke ćete se vjenčati u Plazi. Je li tako?«

Ne mogu odgovoriti. Krv mi šiklja u glavu, gotovo me zaglušuje.

»Je li tako?« ponovi Michael, ovaj put još oštrijim glasom.

»Ne znam«, kažem napokon tihim glasom.

»Kako možeš ne znati gdje se udaješ?«

On ponovno pogleda faks i vidim kako mu se lampica upalila.

»Isuse Kriste«, podigne pogled. »Tvoja mama organizira vjenčanje u Engleskoj, zar ne?«

Zurim u njega nijema od tjeskobe. Ovo je gore nego kad je Suze saznala. Mislim, Suze me već tako dugo poznaje. Zna koliko sam glupa i uvijek mi oprostila. Ali Michael... Progutam. Michael me uvijek poštovao. Jednom mi je prilikom rekao da sam oštroumna i intuitivna. Čak mi je ponudio posao u svojoj kompaniji. Ne mogu podnijeti da sazna kakvu sam kašu zakuhala.

»Zna li tvoja mama *išta* o Plazi?«

Vrlo polako odmahnem glavom.

»Zna li Lukeova majka za ovo?« on udari po faksu.

Opet odmahnem glavom.

»Zna li itko? Zna li *Luke*?«

»Nitko ne zna«, kažem, konačno povrativši glas. »I moraš mi obećati da nećeš nikome reći.«

»Da nikome ne *kažem*⁷. Šališ se?« u nevjerici trese glavom. »Becky, kako si mogla dopustiti da se ovo dogodi...«

»Nisi željela zavaravati dvije obitelji? A da ne spominjem troškove, (rud... Shvaćaš li da si u velikoj neprilici?«

»Riješit će se samo od sebe!« kažem očajno.

»Kako će se riješiti samo od sebe? Becky, ne radi se o dvostrukoj rezervaciji večere! Radi se o stotinama ljudi!«

»Din-don, din-don!« odjednom s police zazvoni moj svadbeni alarm koji odbrojava dane.

»Din-don, din-don! Još dvadeset i dva dana do vjenčanja!«

»Zašuti!« kažem odrešito.

»Din-don, din...«

»Zašuti!« viknem i bacim ga na pod, a prednje se staklo razbije.

»Dvadeset i dva dana?« kaže Michael. »Becky, pa to je za tri tjedna!«

»Smislit ću nešto! Svašta se može dogoditi u tri tjedna!«

»Smislit ćeš nešto? To je tvoj odgovor?«

»Možda se čudo dogodi!«

Pokušam se malčice osmjehnuti, ali Michaelovo lice ne reagira. On i dalje izgleda preneraženo. I ljutito.

Odjednom osjetim oštru bol. Ne mogu podnijeti da se Michael ljuti na mene. U glavi mi pulsira i osjećam kako mi vruće suze naviru na oči. Drhtavim rukama uzmem svoju torbu i zgrabim jaknu.

»Što ćeš učiniti?« njegov se glas zaoštri. »Becky, kamo ideš?«

Buljim u njega dok mi mozak grozničavo vrti film. Moram pobjeći. Iz ovog stana, iz svog života, iz ove cjelokupne zbrke. Trebam mir, neko utočište. Mjesto gdje ću naći osamu.

»Idem u Tiffany«, kažem napola zajecavši i zatvorim vrata za sobom.

Pet sekundi nakon što sam kročila u Tiffany, osjetno sam mirnija. Srce mi polakše kuca i mozak mi više nije izbezumljen. Osjećam se utješeno samo gledajući u police pune blistavog nakita. Audrey Hepburn imala je pravo: ništa se loše ne može dogoditi u Tiffanyju.

Vratim se u prizemlje izbjegavajući turiste i bacajući oko na ogrlice u prolazu. Djevojka mojih godina isprobava gromadu od zaručničkog prstena i, vidjevši njezino ushićeno lice, osjetim kako me probada jaka bol.

Čini mi se kao da smo se Luke i ja zaručili prije milijun godina. Osjećam se kao posve druga osoba. Kad bih barem mogla vratiti vrijeme unazad. Bože, kad bih imala tu priliku, učinila bih sve drukčije.

Ali, nema smisla da se mučim razmišljajući kako je moglo biti. Ovo sam učinila - i ovako stvari stoje.

Uđem u dizalo i popnem se na treći kat. Izašavši, još sam opuštenija. Ovo je zaista posve drugi svijet. Čak je drukčije od prvog kata punog turista. Ovdje je kao u raj.

Cijeli je kat spokojan i prostran, sa srebrninom, porculanom i stakleninom izloženima u zrcalnim ormarima. Ovo je svijet tihog luksuza. Svijet ulaštenih, kulturnih ljudi koji se ni zbog čega ne brinu. Vidim besprijekorno uređenu djevojku u tamnoplavom kako proučava stakleni svijećnjak. Druga djevojka, u visokoj trudnoći, promatra dječju zvečku od čistog srebra. Ovdje nitko nema problemu, Jedina velika dvojba svih ovdje prisutnih jest hoće li rub tanjura biti srebrni ili zlatni.

Sve dok sam ovdje, sigurna sam.

»Becky? Jeste li to vi?« srce mi poskoči i okrenem se. Ispred mene stoji nasmiješena Eileen Morgan. Eileen mi je pokazala što imaju kad sam došla upisati svoj popis darova. Ona je postarija žena s kosom u pundi i podsjeća me na moju učiteljicu baleta.

»Bok, Eileen«, kažem. »Kako ste?«

»Dobro sam. Imam dobre vijesti za vas!«

»Dobre vijesti?« ponovim glupo.

Ne mogu se sjetiti kada sam zadnji put čula neku dobru vijest.

»Vaš popis ide vrlo dobro.«

»Stvarno?« osjetim isti nalet ponosa koji sam osjećala kad mi je gđica Phipps rekla da moji pliesi idu vrlo dobro.

»Zaista vrlo dobro. Ustvari, baš sam vas htjela nazvati. Mislim da je došlo vrijeme...« Eileen značajno zastane »... da stavimo na popis neke veće predmete. Srebrnu zdjelu. Pladanj. Neko antikno sude.«

U nevjerici se zablujim u nju. U terminima popisa svadbenih darova to je kao da mi je rekla da probam dobiti Royal Ballet.

»Zaista mislite da sam u toj... ligi?«

»Becky, vaš je popis vrlo impresivan. Vi ste među našim najvažnijim mladenkama.«

»Ne... ne znam što bih rekla. Nikad nisam pomislila...«

»Nikad se ne podcjenjujte!« kaže Eileen s toplim smiješkom i pokaže po katu. »Razgledavajte

koliko god želite i recite mi što biste voljeli dodati. Ako vam zatreba pomoć, znate gdje sam«, stisne mi ruku. »Bravo, Becky.«

Dok odlazi, osjećam kako mi se oči pune suzama od zahvalnosti. *Netko* ipak ne misli da sam totalni fijasko. *Netko* ne misli da sam sve upropastila. Barem sam u nekom području uspješna. Krenem prema antiknom ormariću i pogledam srebrnu pliticu puna emocija. Neću iznevjeriti Eileen. Upisat ću najbolje prokleta antikno sude koje mogu. Staviti ću na popis čajnik i posudicu za šećer...

»Rebecca.«

»Da?« kažem okrećući se. »Nisam još odlučila...«

A onda zastanem, riječi mi presuše na usnama. Nije Eileen.

To je Alicia Kučkonogić.

Iz vedra neba, poput vještice u ružičastom odijelu, a u ruci drži Tiffany košaricu, dok neprijateljstvo izvire iz svakog njezinog djelića.

Kud baš sada?

»Pa«, kaže ona. »Becky. Vjerojatno se osjećaš jako zadovoljno, ha?«

»Em... ne. Ne baš.«

»Gospođica mladenka godine. Gospođica začarana prokleta šuma.«

Zbunjeno je gledam. Znam da Alicia i ja baš nismo najbolje frendice, ali nije li ovo malo previše?

»Alicia«, kažem. »Što se dogodilo?«

»Što se dogodilo?« njen glas zakrešti. »Što bi se moglo dogoditi? Možda to što me moja organizatorica vjenčanja ostavila bez upozorenja. Možda me to malo iritira?«

»Što?«

»A zašto me ostavila? Tako da se može koncentrirati na svoju veliku, važnu Plaza-vjenčanje klijenticu. Svoju ekstra-posebnu, neograničenog troška klijenticu, gospođicu Beckyu Bloomwood.«

Zapanjeno buljim u nju.

»Alicia, nisam imala pojma...«

»Cijelo mi se vjenčanje raspalo. Nisam mogla naći drugog organizatora vjenčanja. Totalno me svima olajala u gradu. Navodno se priča da sam 'teška'. Jebeno 'teška'! Dobavljači se ne javljaju na moje pozive, haljina mi je prekratka, cvječar je totalni idiot...«

»Tako mi je žao«, kažem bespomoćno. »Zaista nisam imala pojma o tome...«

»O, sigurna sam da nisi. Sigurna sam da se nisi cerekala u Robynom uredu dok me zvala.«

»Nisam! Ne bih! Gle... sigurna sam da će sve ispasti OK«, duboko udahnem. »Iskreno, ni moje vjenčanje ne ide baš tako glatko...«

»Daj, molim te! Čula sam sve o tvom vjenčanju. Cijeli prokleti svijet zna.« Okrene se na peti i odmaršira, a ja zurim za njom, totalno potresena.

Nisam uništila samo svoje vjenčanje, nego i Alicijino. Koliko sam još života zaribala? Koliko sam još katastrofa prouzročila, a da ni ne znam?

Pokušam obratiti pažnju na antikni ormar, ali totalno sam uzrujana i živčana. OK, daj, izaberi nekoliko stvari. To bi me moglo oraspoložiti. Cjedilo za čaj iz devetnaestog stoljeća i zdjela za šećer s umetnutim sedefom. Mislim, to će uvijek dobro doći, jelda?

Pogledaj ovaj srebrni čajnik. Stoji samo 5.000 dolara. Načrčkam ga na popis, a onda potražim postoji li i isti vrč za šlag. Mladi par u traperu i majici došće do istog ormara i odjednom primijetim da bulje u isti čajnik.

»Pogledaj ovo«, kaže djevojka. »Čajnik od pet tisuća dolara. Tko bi to kupio?«

»Ne voliš čaj?« pita je njen dečko sa smiješkom.

»Naravno! Ali, mislim, da imaš pet tisuća dolara, zar bi ih potrošio na *čajnik*?«

»Kad budem imao pet tisuća dolara, javiti ću ti«, kaže dečko. Oboje se nasmiju i odšetaju držeći se za ruke, veseli i sretni.

I odjednom, stojeći pred tim ormarom, osjetim se totalno smiješnom. Kao dijete koje se igra s odjećom odraslih. Što će mi čajnik od 5.000 dolara?

Ne znam uopće što radim ovdje. Ne znam uopće što radim ovdje.

Želim Lukea.

Zapljusne me kao plimni val preplavljujući sve ostalo. Odgurnuvši sav nered i smeće.

To je sve što želim. Lukea, opet normalnog i sretnog.

Nas dvoje opet normalni i sretni. Imam viziju kako se izležavamo negdje na pustoj plaži, kako promatramo zalazak sunca. Bez prtljage, bez zbrke. Samo nas dvoje, zajedno.

Nekako sam izgubila iz vida što je zaista bitno u svemu ovome, zar ne? Smutile su me te bezvrijedne stvari. Haljina, torta, pokloni... Kad je zaista bitno samo to da Luke želi biti sa mnom, a ja želim biti s njim. O, Bože, koja sam ja glupača...

Mobitel mi zazvoniti i ja ga potražim u torbi osjećajući iznenadnu nadu.

»Luke?«

»Becky! Koji se vrug događa?« Suzein glas tako jako zakriči u mom uhu da mi je zamalo mobitel ispao iz ruke. »Upravo me nazvao Michael Ellis! Rekao mi je da se udaješ u New Yorku! Bex, ne mogu vjerovati što radiš!«

»Ne deri se na mene, u Tiffanyju sam!«

»Kog vraga radiš u Tiffanyju? Trebala bi rješavati ovu zbrku! Bex, nećeš se udati u Americi. Ne možeš! To bi ti ubilo mamu!«

»Znam! Neću to učiniti! Barem...« rastreseno provučem rukom kroz kosu. »O, Bože, Suze. Ne znaš što se ovdje događa. Luke prolazi kroz sredovječnu krizu... organizatorica vjenčanja mi je zaprijetila tužbom... osjećam se kao da sam posve sama...«

Zaprepastim se osjećajući kako mi se oči pune suzama. Povučem se iza ormara i potonem na tapecirani pod, gdje me nitko ne može vidjeti.

»Na kraju imam dva vjenčanja i ne mogu otići ni na jedno! Kako god okrenem, ljudi će biti bijesni na mene. Kako god okrenem, dogodit će se katastrofa. To mi je trebao biti najbolji dan u životu, Suze, a na kraju će biti najgori. I gori od najgorega!«

»Gle, Bex, nemoj ludjeti«, kaže ona nešto blaže. »Jesi li zaista prošla sve mogućnosti?«

»Sve sam proučila. Razmišljala sam o bigamiji, razmišljala sam o unajmljivanju dvojnika...«

»To nije loša ideja«, kaže zamišljeno Suze.

»Znaš što zaista želim učiniti?« grlo mi se stisne od emocija. »Samo pobjeći od svega toga i vjenčati se na plaži. Samo nas dvoje, svećenik i galebovi. Mislím, to je bitno, zar ne? Samo činjenica da ja volim Lukea i da on voli mene, i da želimo zauvijek biti zajedno.«

Zamišljajući kako me Luke ljubi uz zalazak sunca na Karibima, osjetim kako mi suze opet naviru. »Koga briga za otmjenu haljinu? Koga briga za veliko primanje i hrpu poklona? Ništa od toga nije bitno! Samo bih odjenula jednostavan sarong, bili bismo bosí i hodali po pijesku, i bilo bi tako romantično...«

»Bex!« poskočim prestrašivši se Suzeina tona. Nikad nije zvučala tako ljutito. »Prestani! Odmah sad! Bože, katkad si stvarno sebična krava.«

»Kako to misliš?« promucam. »Samo sam htjela reći da svi ti ukrasi nisu važni...«

»Važni su. Ljudi su se dobrano pomučili oko tih ukrasa! Imaš dva vjenčanja za koje bi neki sve dali. OK, ne možeš biti na oba. Ako ne odeš ni na jedno, onda... onda ih ni ne zaslužuješ. Ništa od toga ne zaslužuješ. Bex, ta vjenčanja se ne vrte samo oko tebe! Već i oko svih ljudi koji su uključeni u njih. Svi ljudi koji su se potrudili i uložili vrijeme, ljubav i novac u stvaranje nečega zaista posebnog. Ne možeš samo pobjeći od toga! Moraš hrabro ustrajati, pa makar to značilo posebno se ispričati svakome od četrísto ljudi, ili klečati na koljenima. Ako samo pobjegneš, onda... onda si sebična i prava kukavica.«

Ona stane teško dišući i čujem kako u pozadini Ernie počínje žalosno plakati. Totalno sam šokirana, kao da me je opalila posred lica.

»Imaš pravo«, kažem nakon nekog vremena.

»Oprosti«, kaže ona zvučeći zaista uznemireno. »Ali, stvarno imam pravo.«

»Znam da imaš«, počesem se po obrazu. »Gle... izdržat ću to. Ne znam kako, ali hoću.«

Erniejevo zavijanje preraslo je u odlučno vrištanje i jedva samu sebe čujem što govorim.

»Bolje idi«, kažem. »Poljubi mi kumče. Reci mu... daje kumi žao što je takva čudakinja, da će pokušati biti bolja.«

»I on tebi šalje pusu«, kaže Suze, a onda oklijeva. »I kaže ti da zapamtiš da, iako smo možda katkad ljuti na tebe, uvijek smo ti spremni pomoći. Ako možemo.«

»Hvala, Suze«, kažem s knedlom u grlu. »Reci mu... da ću te obavještavati.«

Maknem telefon s uha i nepomično sjedim skupljajući svoje misli. Na kraju ustanem, stresem se i vratim na kat trgovine.

Alicia stoji na pet metara od mene.

Osjetim trzaj u truhu. Koliko dugo već tu stoji? Koliko je toga čula?

»Bok«, kažem, a glas mi puca od nervoze.

»Bok«, kaže ona. Vrlo polako dođe do mene i procjenjivački me odmjerava.

»Pa«, kaže ona ljubazno. »Zna li Robyn da planiraš pobjeći i udati se na plaži?«

Jebemu!

»Ja...« pročistim grlo. »Ne planiram pobjeći na plažu!«

»Zvučalo je tako.« Alicia studira svoj nokat. »Ne postoji li stavka o tome u njenom ugovoru?«

»Šalila sam se! Samo sam... znaš, pokušavala biti zabavna...«

»Pitam se bi li to Robyn bilo smiješno.« Alicia mi se laskavo nasmiješi. »Da čuje kako se Becky Bloomwood živo fučka za veliko primanje. Da čuje kako njezina omiljena klijentica, dobra Pepeljuga, mala gospođica Savršenić... namjerava iznenada pobjeći!«

Moram ostati smirena. Moram ovo dobro odigrati.

»Nećeš ništa reći Robyn.«

»Neću li?«

»Ne možeš! Jednostavno...« zastanem, pokušavajući ostati pribran* »Alicia, već se dugo poznajemo. I znam da se nismo uvijek... slagale... ali, daj. Mi smo dvije Britanke u New Yorku. Obje se udajemo. Na neki smo način... gotovo sestre!«

Zamalo sam umrla izgovarajući sve to, ali nemam drugog izbora. Moram je pridobiti. Zlo mi je došlo kad se primoram da položim ruku na njen ružičasti buklu rukav.

»Trebale bismo pokazati solidarnost? Trebale bismo se... podržavati?«

Tišina je dok me Alicia gleda svojim prezirnim pogledom. A onda makne moju ruku sa svoje i odmaršira.

»Vidimo se, Becky«, kaže ona preko ramena.

Moram je zaustaviti. Brzo.

»Becky!« začujem Eileenin glas iza sebe i ošamućeno se okrenem, »Ovo je kositreno sude koje sam vam htjela pokazati...«

»Hvala«, kažem rastreseno. »Samo moram...«

Okrenem se, ali Alicije više nema.

Kamo je otišla?

Požurim se niz stepenice u prizemlje ne čekajući dizalo. Došavši dolje stanem i pogledam uokolo, očajnički tražeći ružičastu boju, Ali, cijeli je kat pun uzbuđenih, brbljavih turista. Jarkih boja ima posvuda.

Proguram se među njih teško dišući i govorim si da Alicia neće ništa reći Robyn, da neće biti toliko osvetoljubiva. I, istodobno, znam da može biti.

Nigdje je ne vidim. Napokon se uspijem probiti kroz grupu turista koji su se okupili oko satova i dođem do pokretnih vrata. Izadem van i stanem na ulici pogledavajući lijevo-desno. Gotovo ništa ne vidim. Dan je zasljepljujuće vedar, s puno sunčevih zraka koje se odbijaju o velike prozore i sve pretvaraju u siluete i sjenke.

»Rebecca«, osjetim kako me neka ruka odjednom povuče za rame. Zbunjena, okrenem se

trepćući od blještavih i dignem pogled.
Kad mi se vid iskristalizira, obuzme me čisti, hladni strah.
Preda mnom stoji Elinor.

To je to. Gotova sam. Nisam trebala izaći iz Tiffanyja.

»Rebecca, moram razgovarati s tobom«, kaže hladno Elinor. »Odmah.«

Ima na sebi dugi crni kaput i prevelike crne naočale, i izgleda baš poput člana Gestapa. O, Bože, sve je saznala, nije li? Čula se s Robyn. Razgovarala je s Alicijom. Došla je po mene da me odvuče pred komandanta i osudi me na doživotnu tešku robiju.

»Ovaj... zauzeta sam«, kažem pokušavajući pobjeći natrag u Tiffany. »Nemam vremena za čavrljanje.«

»Ovo nije čavrljanje.«

»Što god onda.«

»Vrlo je važno.«

»OK, gle, možda se čini važnim«, kažem očajno. »Ali, sagledajmo činjenice objektivno. To je samo vjenčanje, u usporedbi sa stvarima poput, znate, međunarodnih pregovora...«

»Ne želim razgovarati o vjenčanju.« Elinor se namršti. »Želim razgovarati o Lukeu.«

»Lukeu?« zabezegnuto se zabluljam u nju. »Kako... jeste li razgovarali s njim?«

»Dobila sam nekoliko uznemirujućih poruka od njega u Švicarskoj, I jučer pismo. Vratila sam se odmah kući.«

»Što je pisalo u pismu?«

»Upravo idem k Lukeu«, kaže Elinor ignorirajući moje pitanje, »Bilo bi mi drago da podeš sa mnom.«

»Stvarno? Gdje je on?«

»Upravo sam razgovarala s Michaelom Ellisom. On ga je jutros tražio i našao u mom stanu. Krenula sam onamo. Izgleda da Luke želi razgovarati sa mnom«, zastane, »ali ja prvo želim razgovarati s tobom, Rebecca.«

»Sa mnom? Zašto?«

Prije nego što odgovori, gomila turista izađe iz Tiffanyja i na trenutak smo razdvojene. Mogla bih kidnuti pod njihovom krinkom. Mogla bih pobjeći.

Ali, sad sam znatiželjna. Zašto Elinor želi sa mnom razgovarati?

Gomila nestane i mi zurimo jedna u drugu.

»Molim te«, kimne ona prema rubu pločnika. »Moj auto nas čeka.«

»OK«, kažem i lagano slegnem. »Idemo.«

Kad sam sjela u Elinorinu luksuznu limuzinu, moj strah nestane. Gledajući u njeno blijedo, neprobajno lice, osjetim kako mržnja polako raste u meni.

Ovo je žena koja je unesrećila Lukea. Ovo je žena koja je ignorirala svog četrnaestogodišnjeg sina. Sjedi mirno u svojoj limuzini i još uvijek se ponaša kao da posjeduje cijeli svijet, kao da ništa loše nije napravila.

»Pa, što je Luke napisao u pismu?« pitam.

»Pa... zbrkano je«, kaže ona. »Nesuislo i besmisleno. Izgleda da ima neku vrstu...« ona mahne rukom na kraljevski način.

»Sloma živaca? Da, ima.«

»Zašto?«

»A što mislite zašto?« odvratim ne mogavši suzdržati sarkastični Ion.

»Radi naporno«, kaže Elinor. »Možda katkad prenaporno.«

»Nije riječ o poslu!« kažem ne mogavši se zaustaviti. »Nego o vama!«

»O meni«, namršti se.

»Da, o vama! O načinu na koji se ponašate prema njemu!«

Dugo šutimo, a onda Elinor kaže: »Kako to misliš?«

Ona zvuči iskreno zaprepaštena. O, za Boga miloga! Zar je zaista toliko beščutna?

»OK... odakle da počnem? S vašom dobrotvornom udrugom! Udrugom na koju je potrošio

svaki budni sat svog slobodnog vremena. Udrugom za koju ste mu obećali da će koristiti ugledu njegove tvrtke. Ali, začudo nije... jer ste vi sebi pripisali svu zaslugu!«
Koji dobar osjećaj! Zašto nikad prije nisam otvoreno rekla Elinor što mislim?
Njene nosnice lagano se rašire i vidim da je ljutita, ali sve što kaže je: »Ta verzija događaja je iskrivljena.«
»Nije iskrivljena. Iskoristili ste Lukea!«
»Nikad se nije požalio na količinu posla koji je obavljao.«
»Nikad se ni ne bi požalio. Ali ste *moralni* vidjeti koliko vam je vremena poklanjao ni za što! Uzeli ste jednu od njegovih namještenica, za ime Božje! Mislim, samo ga je to moglo uvući u takvu nevolju...«
»Slažem se«, kaže Elinor.
»Što?« trenutačno stanem.
»Uzeti namještenika iz Brandon Communicationsa nije bila moja ideja. Zapravo, bila sam protiv. Luke je bio taj koji je inzistirao, Objasnila sam mu da novinski članak nije moja krivnja. Dali su mi mogućnost za intervju u zadnjoj minuti. Luke je bio nedostupan. Rekla sam novinaru za Lukeovu angažiranost i dala mu promotivni letak Brandon Communicationsa. Obećao mi je da će ga pročitati, ali ništa od toga nije iskoristio. Uvjeravam te, Rebecca, nisam mogla ništa poduzeti.«
»Gluposti!« kažem odjednom. »Pristojan novinar ne bi totalno ignorirao nešto poput...«
Hmmm. Zapravo... možda i bi. Sad kad bolje razmislim, kad sam bila novinarka, uvijek sam ignorirala polovicu stvari koje su mi ljudi koje sam intervjuirala rekli. Definitivno nikad nisam pročitala ništa od one glupe teške literature koju su mi davali.
»Pa... OK«, kažem nakon stanke. »Možda to nije bila posve vaš« krivnja. Ali, nije to u pitanju. Nije Luke zbog toga toliko utučen. Prije nekoliko dana htio je pronaći obiteljske fotografije u vašem stanu. Ali ništa nije pronašao. Umjesto njih, pronašao je pismu njegova oca, o tome kako ga niste htjeli kad je bio dijete. Kako niste bili zainteresirani da se sretnete s njim, čak ni na desetak minuta.«
Elinorino se lice lagano tržne od bola, ali ništa ne kaže.
»A to je iznijelo na vidjelo puno bolnih uspomena. Poput one kad vas je došao vidjeti u New York i sjedio je ispred vaše zgrade, a vi ga niste htjeli prepoznati. Sjećate li se toga, Elinor?«
Znam da sam gruba, ali me nije briga.
»To je bio on«, kaže ona na kraju.
»Naravno da je to bio on! Nemojte se pretvarati da niste znali da je to bio on. Elinor, zašto mislite da se on toliko trudi? Što mislite, zašto je došao u New York? Naravno, da vas impresionira! Godinama je opsjednut! Nije ni čudo što je sad poludio. Iskreno, s obzirom na to kakvo je djetinjstvo imao, začuđena sam što se nije i prije slomio!«
Zastanem da udahnem zrak i padne mi na pamet da Luke, možda, ne bi volio da razgovaram o njegovim tajnim neurozama s njegovom majkom.
No, sad je prekasno. A ionako, netko treba pokazati Elinor.
»Imao je sretno djetinjstvo«, kaže ona buljeći ukočeno kroz prozor. Stali smo na raskrižju i u njenim naočalama vidim odraze ljudi koji prolaze pored auta.
»Ali, on vas je volio. *Vas je* želio. Svoju majku. I saznanje da ste ipak bili u New Yorku, ali vi ga niste htjeli vidjeti...«
»Ljuti se na mene.«
»Naravno da se ljuti! Ostavite ga i odete u Ameriku, uopće se ne brinući za njega, sretno poput Larryja...«
»Sretno.« Elinor okrene glavu. »Misliš li da sam sretna, Rebecca?«
Zatečena sam. Malo posramljena shvatim da mi nikad nije palo na pamet da se pitam je li Elinor sretna ili nije. Samo sam mislila kakva je krava.
»Ja... ne znam«, kažem napokon.

»Donijela sam odluke i držala sam ih se. To ne znači da nisam požalila.«

Ona skine naočale i pokušam sakriti šok kad ugledam kako izgleda. Koža joj je zategnuta jače nego ikad i oko očiju joj se vide blijede modrice. Iako je upravo imala facelifting, meni izgleda starije nego prije. I, nekako ranjivije.

»Prepoznala sam Lukea taj dan«, kaže ona tihim glasom.

»Zašto mu onda niste prišli?«

Tišina je u autu, a onda, njene usne jedva se miču dok govori: »Bojala sam se.«

»Bojala?« ponovim ne vjerujući. Ne mogu vjerovati da se Elinor ičega boji.

»Odreći se djeteta strašan je korak. Vratiti dijete u svoj život je... jednako značajno. Posebno nakon toliko dugo vremena. Nisam bila spremna na taj korak. Nisam bila spremna na to da ga vidim.«

»Zar niste htjeli popričati s njim? Niste li ga željeli... upoznati?«

»Možda. Možda jesam.«

Vidim mali drhtaj ispod njenog lijevog oka. Je li to izraz neke emocije?

»Neki ljudi teško prihvaćaju nova iskustva. Neki ne. Neki se povuku u sebe. Možda ti je to teško razumjeti, Rebecca. Znam kako si ti impulzivna, topla osoba. To je jedna od stvari zbog kojih ti se divim.«

»Aha, moš si mislit«, uzviknem posprdno.

»Kako to misliš?«

»Dajte, Elinor«, kažem zakolutavši očima. »Ne morate igrati igrice. Ne sviđam vam se, niti sam vam se ikad sviđala.«

»Po čemu si zaključila da mi se ne sviđaš?«

Mora da se šali.

»Ljudi na vratima nisu me pustili na moju vlastitu proslavu zaruka... natjerali ste me da potpišem predbračni ugovor... nikad, ama baš *nikad*, niste bili ljubazni prema meni...«

»Žao mi je zbog tog incidenta na proslavi. To je bila pogreška organizatora«, ona se malo namršti. »Ali, nikad nisam razumjela tvoje protivljenje predbračnom ugovoru. Nitko se ne bi smio vjenčati bez njega«, pogleda kroz prozor. »Stigle smo.«

Auto stane, vozač izađe i otvori zadnja vrata. Elinor me pogleda.

»Sviđaš mi se, Rebecca. Vrlo.« Izađe iz auta i oči joj se zaustave na mojoj nozi. »Cipela ti je ogrebana. Izgleda istrošeno.«

»Vidite?« kažem ogorčeno. »Vidite li na što mislim?«

»Što?« ona me blijedo pogleda.

Ma, odustajem.

Elinorin stan osvjetljen je zrakama jutarnjeg sunca i posve tih. Prvo sam pomislila da je pogriješila i da Luke nije tu, ali, kad smo ušle u dnevnu sobu, ugledam ga. Stoji kod velike staklene stijene i zuri van jako namršten.

»Luke, jesi li dobro?« pitam ga oprezno, a on se šokirano okrene.

»Becky! Što ti radiš ovdje?«

»Pa... naletjela sam na tvoju majku kod Tiffanyja. Gdje si ti bio cijelo jutro?«

»Tu i tamo«, kaže Luke. »Razmišljao sam.«

Pogledam Elinor. Ona bulji u Lukea, bezizražajna lica.

»No, ostavit ću vas same, dobro?« pitam nespretno. »Ako želite razgovarati...«

»Ne«, kaže Luke. »Ostani. Ovo neće dugo trajati.«

Sjednem na naslon za ruke naslonjača i poželim nestati u njemu. Nikad mi se atmosfera u Elinorinu stanu nije sviđala, ali sad je poput mučionice ili nečega sličnog.

»Primila sam tvoje poruke«, kaže Elinor. »I tvoje pismo, koje nije baš imalo smisla«, skine rukavice naglim pokretima i odloži ih na stol sa strane. »Ne razumijem zašto me želiš optužiti.«

»Nisam ovdje da bih te optuživao«, kaže Luke vidljivo pokušavajući ostati smiren. »Samo

sam ti želio reći da sam došao do nekih spoznaja. Jedna od njih je da sam godinama bio... zaluđen. Nikad zapravo nisi htjela da budem s tobom, zar ne? A opet, dopustila si da vjerujem kako jesi.«

»Ne budi smiješan, Luke«, kaže Elinor nakon stanke. »Situacija je bila mnogo zamršenija nego što si ti to možeš zamisliti.«

»Igrala si na moje... slabosti. Iskoristila me. I moju kompaniju. Ponašala si se prema meni kao prema...« on zastane teško dišući i zašuti nekoliko trenutaka da bi se smirio. »Ono što je jedno jest da je jedan od razloga što sam došao u New York da provedem vrijeme s tobom. Da te, možda, upoznam onako kako Becky poznaje svoju majku.«

On pokaže na mene i ja nervozno dignem pogled. Nemoj mene upletati u ovo!

»Koje uzalud potrošeno vrijeme«, njegov glas postane oštriji. »Nisam siguran jesi li uopće sposobna za takvu vrstu veze.«

»Sad je dosta!« kaže Elinor. »Luke, ne mogu razgovarati s tobom kad si u ovakvom stanju.« Dok se Elinor i Luke gledaju, shvatim da su si sličniji nego što sam mislila. Oboje imaju taj prazan, zastrašujući izraz lica kad stvari loše stoje. Oboje si postavljaju nemoguće visoke zahtjeve i oboje su ranjiviji nego što bi željeli da svijet zna.

»Ne moraš sa mnom razgovarati«, kaže Luke. »Odlazim. Nećeš više vidjeti ni mene ni Becky.«

Glava mi se naglo trzne od šoka. Jel on to ozbiljno?

»Pričaš besmislice«, kaže Elinor.

»Poslao sam pismo o svom otkazu Zakladi Elinor Sherman. Nema razloga da se naši putevi opet sretnu.«

»Zaboravio si vjenčanje«, kaže Elinor odrešito.

»Ne, nisam. Uopće ga nisam zaboravio.« Luke duboko uzdahne i pogleda me. »Odsad ćemo Becky i ja stvarati druge planove za naš brak. Naravno, platit ću sve što si dosad uložila.« Šš...

Što je rekao? Buljim u Lukea totalno oduzeta od šoka.

Jel on stvarno upravo rekao da...

Jel on stvarno upravo...

Haluciniram li ja to?

»Luke«, kažem pokušavajući ostati prisebna, pokušavajući ostati mirna. »Daj da shvatim ovo... Govoriš li da želiš otkazati vjenčanje u Plazi?«

»Becky, znam da nisam o tome s tobom popričao.« Luke mi pride i primi me za ruke. »Znam da već mjesecima planiraš to vjenčanje. Puno tražim kad te molim da otkazemo. Ali, u ovim okolnostima, jednostavno osjećam da se ne mogu s tim nositi.«

»Želiš otkazati vjenčanje«, progutam. »Znaš li da postoji novčana odšteta?«

»Baš me briga.«

»Ba...baš te briga?«

Baš ga briga.

Ne znam bih li plakala ili se smijala.

»Nisam to mislio!« kaže Luke vidjevši moj izraz lica. »Briga me! Naravno da me briga za nas! Ali, da tamo stojim i pred svima se pretvaram kako sam ljubljeni sin...« on pogleda Elinor. »To bi bila farsa. To bi ponizilo cijelu stvar. Razumiješ li me?«

»Luke... naravno da razumijem«, kažem pokušavajući izbaciti ushićenost iz svoga glasa.

»Ako želiš otkazati vjenčanje, ja sam uz tebe.«

Ne mogu vjerovati. Spašena sam. Spašena sam!

»Ozbiljno misliš?« zaprepašteno bulji u mene.

»Naravno da sam ozbiljna! Ako želiš opozvati vjenčanje, neću se buniti. Zapravo... otkazimo ga odmah!«

»Nema te cijeli svijet, Becky Bloomwood.« Lukeov je glas odjednom promukao. »Složiti se,

bez oklijevanja...«

»To je ono što želiš, Luke«, kažem jednostavno. »Samo mi je to važno.«

Ovo je čudo!

Nema drugog objašnjenja.

Prvi me put u životu Bog zaista čuo. Ili On ili božica Ganesh.

»Ne možete to učiniti«, prvi se put čuje drhtaj u Elinorinu glasu. »Ne možete samo tako napustiti vjenčanje koje sam organizirala za vas. Financirala za vas.«

»Možemo.«

»To je krajnje važan događaj! Dolazi nam četiristo ljudi! Važnih ljudi. Moji prijatelji, prijatelji moje dobrotvorne udruge...«

»Pa, morat ćeš im se ispričati.«

Elinor se nekoliko koraka približi Lukeu i iznenađeno vidim da se tresu od bijesa.

»Ako to učiniš, Luke, obećajem ti da nikad više neću razgovarati s tobom.«

»Ne smeta mi. Hajdemo, Becky«, potegne me za ruku i ja krenem za njim lagano se spotaknuvši o tepih.

Vidim kako se Elinorino lice opet tresu i, na moje totalno iznenađenje, osjetim sućut prema njoj. Ali, kad smo izašli zajedno iz stana, potisnem je. Elinor je bila dovoljno bezobrazna prema meni i mojim roditeljima. Zaslužila je sve ovo.

U tišini se spuštamo prema prizemlju. Mislim da smo oboje totalno šokirani. Luke podigne ruku da zaustavi taksi i da našu adresu vozaču dok oboje ulazimo u auto.

Nakon tri bloka prvi put se pogledamo. Luke je blijed i lagano se tresu.

»Ne znam što bih rekao«, kaže. »Ne mogu vjerovati što sam upravo učinio.«

»Bio si odličan«, kažem čvrsto. »To joj je trebalo.«

On se okrene na sjedalu i ozbiljno me pogleda.

»Becky, tako mi je žao zbog vjenčanja. Znam koliko si mu se veselila. Iskupit ću ti se.

Obećajem. Samo mi reci kako.«

Zurim u njega dok mi mozak mahnito radi. OK. Ovo moram vrlo pažljivo odigrati. Ako napravim pogrešan potez, sve bi mi se moglo obiti o glavu.

»Pa... želiš li još uvijek da se vjenčamo? Znaš, u načelu.«

»Naravno da želim!« Luke izgleda šokirano. »Becky, volim te. Čak i više nego prije. Zapravo, nikad te nisam više volio nego maloprije u toj sobi. Kad si se toliko žrtvovala zbog mene, bez trenutka oklijevanja.«

»Žrtvovala? Oh, vjenčanje! Da«, brzo se priberem. »Da, no, puno si tražio od mene. I ovaj... govoreći o... vjenčanjima...«

Gotovo se ne mogu prisiliti da to izgovorim. Osjećam kao da pokušavam uravnotežiti zadnju kartu na vrhu piramide. Moram je postaviti točno u milimetar.

»Što misliš o vjenčanju u... Oxshottu?«

»Oxshott. Savršeno.« Luke zaklopi oči i nasloni se na sjedalo posve izmoren.

Osjećaji su mi otupjeli od nevjerice. Sve je sjelo na svoje mjesto. Dogodilo se čudo.

Vozeći se po Petoj aveniji, gledam kroz prozor taksija upijajući svijet vani. Prvi put primjećujem da je došlo ljeto. Da je vani prekrasan sunčani dan. Da Saks ima novi izlog s kupaćim kostimima. Te male stvari koje nisam mogla vidjeti, a kamoli uživati u njima, jer sam bila tako zauzeta, tako pod stresom.

Osjećam se kao da sam hodala uokolo s teškim teretom na leđima toliko dugo da sam zaboravila hodati uspravno. Ali sad, napokon, tereta više nema i mogu oprezno ustati, protegnuti se i početi uživati i, Mjeseci noćnih mora su prošli. Napokon mogu mirno spavati.

Samo što ne spavam mirno.

Zapravo, uopće ne spavam.

Dugo nakon što se Luke onesvijestio u san, ja zurim u strop osjećajući neku nelagodu. Nešto ne valja, ali nisam sigurna što.

Na površini, sve je savršeno. Elinor je zauvijek otišla iz Lukeova života. Možemo se vjenčati kod kuće. Ne moram se brinuti zbog Robyn. Ne moram se ni oko čega brinuti. Kao da je u moj život uletjela kugla koja je srušila sve loše čunjeve jednim udarcem, a dobre ostavila. Pripremili smo krasnu večeru, otvorili bocu šampanjca i nazdravili ostatku Lukeova života, vjenčanju i jedno drugom. Onda smo počeli pričati o tome gdje bismo otišli na bračno vjenčanje i ja sam žustro zagovarala Bali, a Luke Moskvu, a onda smo imali jednu od onih rasprava kad se histerično smiješ jer te pukne totalno oduševljenje i olakšanje. Bilo je to divna, sretna večer. Trebala bih biti posve zadovoljna.

Ali sad, kad sam u krevetu i kad mi je mozak smiren, neke me stvari bockaju. Kako je Luke izgledao večeras. Gotovo preoduševljeno. Presjajnih očiju. Način na koji smo se stalno smijali, gotovo manično. Kao da se nismo usudili stati.

I druge stvari. Kako je Elinor izgledala kad smo odlazili. Razgovor koji sam vodila s Annabel davno prije.

Trebala bih se osjećati kao pobjednik. Trebala bih osjećati da je moja osveta ispunjena. Ali... ne osjećam se tako. Osjećam da nešto nije u redu.

Napokon, negdje oko tri ujutro, polako ustanem iz kreveta i odem u dnevnu sobu nazvati Suze.

»Bok, Bex!« kaže ona iznenađeno. »Koliko je sati tamo?« Čujem u pozadini zvuk jutarnje britanske televizije i Erniejevo grgoljenje. »Bože, stvarno mi je žao što sam te jučer napala. Onda se osjećam stvarno grozno...«

»OK je. Stvarno, zaboravljeno«, sklopčam se na pod i obgrlim se čvrsto ogrtačem. »Čuj, Suze, Luke je imao veliku svađu sa svojom mamom. Otkazao je vjenčanje u Plazi. Sad se možemo vjenčati u Oxshottu.«

»Što?« Suzein glas eksplodira u slušalici. »O, moj Bože! Pa to je nevjerojatno! To je fantastično! Bex, tako sam se brinula! Stvarno nisam znala što ćeš učiniti. Sigurno skačeš od veselja. Sigurno...«

»Da, na neki način.«

Suze stane zaustavivši dah.

»Kako to misliš, na neki način?«

»Znam da se sve sredilo. Znam da je sve fantastično«, čvrsto namotam remen ogrtača oko prsta, »ali nekako... ne osjećam se fantastično.«

»Kako to misliš?« čujem kako se u Suzeinu glasu smanjuje oduševljenje. »Bex, što nije u redu?«

»Loše se osjećam«, brzo kažem. »Osjećam se kao... da sam pobijedila, ali da žalim što jesam. Mislim, OK, dobila sam sve što sam željela. Luke se posvađao s Elinor, on će platiti odštetu organizatorici vjenčanja, možemo se vjenčati kod kuće... S te je strane sve super. Ali, s druge strane...«

»Koje druge strane?« pita Suze. »Nema druge strane!«

»Ima. Barem mislim da je ima.« Počnem rastreseno grickati palac. »Suze, zabrinuta sam za Lukea. Stvarno je napao svoju majku, a sad kaže da više s njom nikad neće ni riječ progovoriti...«

»Pa što? Zar to nije dobra stvar?«

»Ne znam. Jel je?« nekoliko trenutaka buljim u lajsnu. »Trenutačno je totalno euforičan. Ali, što ako počne osjećati grižnju savjesti? Što ako se upropasti za budućnost? Znaš, Annabel,

njegova maćeha, jednom mi je rekla, ako pokušam iščupati Elinor iz njegova života, da će ga to oštetiti.«

»Ali, nisi je ti iščupala iz njegova života«, istakne Suze. »Sam je to učinio.«

»Pa, možda se oštetio time. Možda je to kao da si je... iščupao ruku ili nešto slično.«

»Fuj, grozno!«

»I sad ima veliku ranu, koju nitko ne može vidjeti i ona će se gnojiti, a jednog će dana opet buknuti...«

»Bex! Prestani! Doručkujem.«

»OK, oprosti. Samo sam zabrinuta za njega. Nije dobro. A druga stvar je...« zaklopim oči i ne vjerujem da ću to izreći, »... da sam na neki način... promijenila mišljenje o Elinor.«

»Što si?« zakrešti Suze. »Bex, molim te, ne govori takve stvari! Zamalo mi je Ernie ispaao iz ruke!«

»Nije da mi se sviđa ili takvo što«, kažem brzo. »Ali, dugo smo razgovarale i mislim da možda stvarno voli Lukea. Na neki svoj čudan, hladan način poput sante leda.«

»Ali, ostavila ga je!«

»Znam. Ali je požalila.«

»Pa što onda? I treba joj biti prokleta žao!«

»Suze, samo mislim... da možda zaslužuje drugu šansu.« Gledam u vršak svog prsta, koji lagano počinje plavjeti. »Mislim... pogledaj mene. Učinila sam milijun glupih, nepromišljenih stvari. Iznevjerila sam ljude, ali oni su mi uvijek pružili drugu šansu.«

»Bex, ti nisi ništa naspram proklete Elinor! Ti nikad ne bi ostavila svoje dijete!«

»Ne govorim da mi se sviđa! Samo kažem...« slabašno zastanem puštajući da se remen ogrtača odmota s prsta.

Ne znam, zapravo, što hoću reći i mislim da Suze neće razumjeti odakle mi to. Ona nikad nije pogriješila. Uvijek je pažljivo prolazila kroz život, nikad nikoga nije uvrijedila, nikad nije upala ni u kakve neprilike, ali ja jesam. Znam kakav je osjećaj kad napraviš nešto posve glupo - ili još gore od glupoga - a onda poželiš, najviše od svega, da to nikad nisi napravila.

»Pa što sad to sve znači? Zašto si...« Suzein se glas nervozno ukruti.

»Čekaj malo, Bex, nije valjda da mi govoriš kako ćeš se ipak udati u NewYorku?«

»Nije tako jednostavno«, kažem nakon stanke.

»Bex... ubit ću te. Zaista hoću. Ako mi sad kažeš da se želiš udati u NewYorku...«

»Suze, ne želim se udati u New Yorku. Naravno da ne želim! Ali, ako sad napustimo to vjenčanje... onda će to biti kraj. Elinor više nikad neće ni s jednim od nas progovoriti ni riječ. Nikad.«

»Ne vjerujem. Jednostavno ne vjerujem! Opet ćeš sve sjebati, jelda?«

»Suze...«

»Sad, kad je sve ispalo dobro! Sad kad prvi put u svom životu nisi u nekoj gabuli i možeš se opustiti...«

»Suze...«

»Becky?«

Dignem pogled i ukočim se. Luke stoji iznad mene u boksericama i majici buljeći zbijeno u mene.

»Jesi li dobro?« pita me.

»Dobro sam«, kažem stavljajući ruku na slušalicu. »Razgovaram sa Suze. Vratila se u krevet. Odmah ću doći.«

Čekam dok on ne ode, a onda se sklupčam bliže radijatoru koji slabo grije.

»OK, Suze, slušaj me«, kažem. »Samo... samo me saslušaj. Neću sve sjebati. Pošteno sam naprezala svoj mozak i došla sam do savršene ideje...«

U devet sati sljedeće jutro nalazim se u Elinorinu stanu. Vrlo sam pomno odabrala što ću odjenuti i odlučila se za svoj najozbiljniji platneni sako u stilu UN-ova diplomatskog izaslanika i nekon-frontacijske cipele sa zaobljenim vrhom. Iako sumnjam da Elinor uočava koliko sam se potrudila. Kad mi je otvorila vrata izgledala je još bijede nego inače, a oči su joj poput bodeža.

»Rebecca«, kaže ona hladno.

»Elinor«, odvratim podjednako hladno. A onda se sjetim da sam došla ovdje radi pomirbe.

»Elinor«, ponovim pokušavajući ubaciti nešto topline u svoje riječi. »Došla sam razgovarati.«

»Ispričati se«, kaže ona krenuvši niz hodnik.

Bože, koja krava. A ionako, što sam joj ja učinila? Ništa! Na trenutak razmišljam da se okrenem i odem, ali odlučila sam to napraviti, pa i hoću.

»Ne baš«, kažem. »Došla sam razgovarati. O vama. I Lukeu.«

»Požalio je zbog svojih naglih odluka.«

»Nije.«

»Želi se ispričati.«

»Ne! Ne želi! Povrijeđen je i ljutit i ne želi vam prići ni na kilometre!«

»Pa, zašto si onda ovdje?«

»Zato što... mislim da bi bilo dobro kad biste se vas dvoje pokušali pomiriti. Ili, barem, opet razgovarati.«

»Nemam ništa za reći Lukeu«, odgovori Elinor. »Nemam ni tebi ništa za reći. Kako je Luke jučer pokazao, naša je veza poništena.«

Bože, *koliko* sličje jedan drugome.

»Pa... jeste li obavijestili Robyn o otkazu vjenčanja?« ovo je moj tajni strah i zadržim dah čekajući odgovor.

»Nisam. Mislila sam dati Lukeu šansu da još jednom razmisli. Očito sam pogriješila.«
Duboko udahnem.

»Nagovorit ću Lukea da održimo to vjenčanje... ako mu se ispričate«, glas mi malo zadrhti. Ne mogu vjerovati da ovo radim.

»Što si rekla?« Elinor se okrene i zuri u mene.

»Ispričajte se Lukeu i recite mu... pa, uglavnom, da ga volite. A ja ću ga nagovoriti da se vjenčamo u Plazi. Imat ćete svoje veliko otmjeno vjenčanje za sve vaše prijatelje. Takav je dogovor.«

»Ti se... *cjenkaš* sa mnom?«

»Em... da.« Okrenem se da se suočim licem u lice s njom i čvrsto stisnem šake uz tijelo.

»Uglavnom, Elinor, ovdje sam iz posve sebičnih razloga. Lukeov cijeli život poremećen je zbog vas. Sad je odlučio da vas više nikad ne želi vidjeti, što je sasvim u redu, ali se bojim da to nije kraj. Bojim se da će za dvije godine odjednom odlučiti da se mora vratiti u New York, pronaći vas i vidjeti jeste li zaista tako loši kao što misli da jeste. I sve će opet početi ispočetka.«

»Ovo je apsurdno. Kako se usuđuješ...«

»Elinor, vi želite ovo vjenčanje. Znam vas. Samo morate biti ljubazni prema svom sinu i imat ćete ga. Mislim, Bože, zar tražim previše?«

Tišina je. Elinorine se oči postupno suzuju, koliko im to dopušta njena zadnja plastična operacija.

»I ti želiš to vjenčanje, Rebecca. Nemoj se pretvarati da je ovo posve nesebična ponuda. Bila si izvan sebe kao i ja kad je otkazao vjenčanje. Priznaj. Ovdje si jer se želiš udati u Plazi.«

»Mislite da sam zato ovdje?« zabezeknuto je gledam. »Jer sam uzrujana što je vjenčanje u Plazi otkazano?«

Poželim se histerično smijati. Skoro joj želim reći cijelu istinu, sve od početka.

»Vjerujte mi, Elinor«, kažem na kraju, »to nije razlog zašto sam ovdje. Ja ću preživjeti bez vjenčanja u Plazi. Da, veselila sam mu se i bilo je uzbudljivo, ali ako ga Luke ne želi... onda je to - to. Mogu odustati od njega vrlo lako. Ne radi se o mojim prijateljima, ovo nije moj rodni grad i zaista me nije briga.«

Opet nastupi napeta tišina. Elinor se odmakne do ispoliranog stola i, na moje veliko iznenađenje, izvadi cigaretu i zapali je. Tu je naviku dobro skrivala!

»Mogu nagovoriti Lukea«, kažem gledajući je kako odlaže kutiju cigareta, »a vi ne možete.«

»Ti si... nevjerojatna«, kaže ona. »Koristiš se vlastitim vjenčanjem kao sredstvom za cjenkanje.«

»Znam da jesam. Je li to da?«

Pobijedila sam. Vidim to na njenom licu. Već je odlučila.

»Evo što mu morate reći.« Izvadim komad papira iz svoje torbice. »Tu sve piše što Luke treba čuti od vas. Morate mu reći da ga volite, koliko vam je nedostajao kad je bio dijete, kako ste mislili da će mu biti bolje u Britaniji, kako je jedini razlog zašto ga niste htjeli vidjeti to što ste se bojali da ćete ga razočarati...« dodam papir Elinor. »Znam da ništa od toga neće zvučati ni približno prirodno. Pa bi bilo dobro da počnete govor s: 'Ove riječi možda neće zvučati prirodno.'«

Elinor blijedo bulji u papir, teško diše i na trenutak pomislim da će mi ga baciti u glavu. A onda ga pažljivo presavije i odloži na stol. Je li to još jedan trzaj emocija ispod njenog oka? Je li uzrujana? Izvan sebe od bijesa? Ili samo puna prezira?

Jednostavno nikako ne mogu shvatiti Elinor. U jednom trenutku pomislim da u sebi nosi veliku netaknutu ljubav, a već u drugome da je hladnokrvna krava. Čas mislim da me totalno mrzi, a onda pomislim - možda jednostavno ne zna kako prijeći na drugu stranu. Možda je, cijelo ovo vrijeme, ona istinski uvjeren da se ponaša prijateljski.

Mislim, ako joj nitko nikad nije *reka*o kako ima grozne manire... kako bi mogla znati?

»Što si mislila pod time da bi se Luke mogao ponovno vratiti u New York?« pita me ona hladno. »Zar planirate otići?«

»Nismo još o tome razgovarali«, kažem nakon stanke. »Ali, da, mislim da bismo mogli. U New Yorku je odlično, ali mislim da to više nije dobro mjesto za nas. Luke je totalno pregorio. Treba mu promjena okoline.«

Treba ga maknuti od tebe, dodam sebi u bradu.

»Shvaćam.« Elinor povuče dim cigarete. »Znaš li da sam vam dogovorila intervju s odborom ove zgrade? S povećim trudom.«

»Znam. Luke mi je rekao. Ali, iskreno, Elinor, nikad ne bismo ovdje stanovali.«

Njezino lice opet zatreperi i vidim da suzdržava neki osjećaj. Ali koji? Je li to bijes na mene što sam tako nezahvalna? Je li to bol zato što Luke ipak neće živjeti u njezinoj zgradi? Dio mene je očajnički znatiželjan, želi gurnuti nos ispod njene fasade i saznati sve o njoj.

A drugi, osjećajniji dio mene, kaže: 'Pusti je, Becky. Samo je pusti.'

Međutim, kad sam stigla do vrata, nisam odoljela a da se ne okrenem i kažem: »Elinor, znate kako unutar jedne debele osobe uvijek postoji jedna mršava koja se bori da izađe? Pa... što više mislim o vama, to mislim da bi - možda - i u vama mogla biti dobra osoba. Ali, sve dok budete zli prema ljudima i govorili im da su im cipele ofucane, nitko to nikad neće znati.« Eto. Sad će me vjerojatno ubiti pa je bolje da izađem. Pokušavajući da ne izgleda kao da bježim, krenem prema hodniku i izađem iz stana. Zatvorim vrata za sobom i naslonim se na njih, dok mi u glavi tutnji.

OK. Zasad je sve prošlo dobro. A sad, k Lukeu.

»Stvarno ne znam zašto želiš ići na vrh Rockfellerova centra.« Luke se nasloni na taksi sjedalo i mrko gleda kroz prozor.

»Zato što nikad nisam bila, OK? Želim vidjeti pogled s njega!«

»Ali, zašto sad? Zašto danas?«

»A zašto ne danas?« pogledam na sat, a onda nervozno promotrim Lukea.

Pravi se da je sretan. Pravi se da je oslobođen, ali nije. Nesretan je.

Na površini, stvari su krenule nabolje. Barem više nije dao ni jedan komad svoje odjeće, a jutros se čak i obrijao. Ali, još je uvijek daleko od staroga sebe. Danas nije otišao na posao, nego je samo sjedio i gledao tri stara crnobijela filma s Bette Davis.

Čudno je da nikad prije nisam primijetila sličnost između Bette Davis i Elinor.

Annabel je imala pravo, pomislim gledajući ga. Naravno da je. Ona zna svog posinka kao da je njeno dijete i zna da je Elinor u Lukeu, da je dio njegovog bića. Ne može je samo izbaciti i nastaviti dalje. Potreban mu je barem nekakav zaključak. Čak i ako bude bolan.

Zaklopim oči i pošaljem tihu molbu svim Bogovima. Molim vas da ovo uspije. Molim vas.

Možda ćemo onda staviti točku na i, i nastaviti sa svojim životima.

»Rockfellerov centar«, kaže taksist, zaustavivši se i nasmiješi se Lukeu koji pokušava sakriti svoju nervozu.

Pokušala sam smisliti mjesto na kojem bi najmanje očekivao Elinor - i pala mi je na pamet Dugina soba u Rockfelleru, gdje turisti pijuckaju koktele i razjapljenih usta upijaju pogled na Manhattan. Dok se dizalom penjemo prema šezdeset i petom katu, oboje smo tihi, a ja se očajnički molim da ona bude tamo, da sve ispadne dobro, da Luke ne bude previše bijesan na mene...

Izađemo iz dizala... i već je vidim. Sjedi za stolom pored prozora u tamnoj jakni, na licu joj se prelijevaju sjene vidikovca.

Kad je ugleda, Luke se trgne.

»Becky. Kojeg vraga...« okrene se na peti, a ja ga zgrabim za ruku.

»Luke, molim te. Želi razgovarati s tobom. Samo... pruži joj priliku.«

»Ti si ovo smislila?« lice mu je problijedilo od bijesa. »Namjerno si me ovamo dovela?«

»Morala sam! Inače ne bi došao. Samo pet minuta. Saslušaj je što ti želi reći.«

»Zašto bih, zaboga...«

»Zaista mislim da biste vas dvoje trebali popričati. Luke, ne možeš stvari samo tako ostaviti. Iznutra te proždire! I neće biti bolje ako ne popričaš s njom... Daj, Luke«, opustim stisak na njegovoj ruci i molećivo ga pogledam. »Pet minuta, samo to te tražim.«

Mora pristati. Ako sad ode, gotova sam.

Grupa njemačkih turista došla je iza nas i ja ih gledam kako se okupljaju oko prozora i zadivljeno uzdišu na pogled.

»Pet minuta«, kaže napokon Luke. »To je sve.« Polako krene preko prostorije i sjedne nasuprot Elinor. Ona me pogleda i kimne, a ja se okrenem dok mi srce brzo tuče. Molim te, nemoj joj dopustiti da ovo zajebe. Molim te.

Izađem iz kafića, odšetam do prazne svećane prostorije i stanem uz staklenu stijenu gledajući grad. Nakon nekog vremena pogledam na sat. Prošlo je pet minuta i još uvijek nije odmarširao.

Ispunila je svoju stranu dogovora. Sad ja moram ispuniti svoju.

Izvadim mobitel osjećajući se stravično. Ovo će biti teško. Ovo će biti stvarno teško. Ne znam kako će mama reagirati. Ne znam što će mi reći.

Ali, stvar je u tome da, što god ona rekla, kako god bijesna bila, znam da ćemo mama i ja trajati. Mama i ja smo ovdje da trajemo.

Dok je ovo, možda, Lukeova jedina šansa da se pomiri s Elinor.

Slušajući kako telefon zvoni, buljim u beskrajne srebrne blokove i tornjeve Manhattana.

Sunce se odbija od jedne zgrade da bi se reflektiralo u drugu, baš kako je Luke i rekao. Naprijed i nazad, nikad ne nestajući. Žuti taksiji tako su daleko da izgledaju kao male plastične igračke, a ljudi koji žurno hodaju po cesti nalik su majušnim insektima. Na sredini je zeleni pravokutni oblik Central Parka, poput deke za piknik rasprostrte da bi se djeca igrala na njemu.

Dugo gledam opčinjena pogledom. Jesam li stvarno mislila to što sam jučer rekla Elinor?

Želim li zaista da Luke i ja napustimo ovaj divan grad?

»Halo?« mamin glas prekine moje misli i glava mi naglo poskoči. Na trenutak sam paralizirana od nervoze. Ne mogu ovo.

Ali moram.

Nemam izbora.

»Bok, mama«, kažem napokon zakopavši nokte u dlan. »Be... Becky je. Slušaj, moram ti nešto reći i bojim se da ti se neće svidjeti...«

**Gda JAMESA BRANDONA
RIDGE HOUSE
RIDGEWAY
NORTH FULLERTON
DEVON**

2. lipnja 2002.

Draga Becky,

Tvoj poziv nas je malo zbunio. Usprkos tvom uvjerenju da će sve biti jasno kad nam objasniš i da ti moramo vjerovati, mi, zapravo, ne razumijemo o čemu je riječ.

Međutim, James i ja smo dugo i ozbiljno razgovarali i na kraju odlučili da ćemo učiniti kako si nas tražila. Otkazali smo naše karte za New York i obavijestili ostale članove obitelji.

Becky, dušo, nadam se da će to riješiti stvar.

Sve najbolje i prenesi naše pozdrave Lukeu...

Annabel

SECOND UNION BANKA

300 WALL STREET
NEW YORK
NY 10005

Gđica Rebecca Bloomwood
Stan B
251 W 11. ulica
New York
NY 10014

10. lipnja 2002.

Poštovana gđice Bloomwood,

Hvala Vam na Vašoj pozivnici za vjenčanje naslovljenoj na Walta Pitmana. Nakon nekoliko rasprava odlučili smo Vam nešto povjeriti. Walt Pitman, zapravo, ne postoji. To je generičko ime koje predstavlja sve naše operativce koji se bave odnosima s klijentima. Ime 'Walt Pitman' izabrano je nakon dugog, fokusiranog grupnog istraživanja u kojem je predložena pristupačna, ali opet sposobna figura. Povratna informacija klijenata pokazala je da je stalna prisutnost Walta u njihovim životima pojačala povjerenje i odanost više od 50 posto.

Bili bismo Vam zahvalni da ovo zadržite za sebe. Ako još uvijek želite predstavnika Second Union Banke da prisustvuje Vašem vjenčanju, bilo bi mi drago odazvati se. Moj rodendan je 5. ožujka i moja omiljena boja je plava.

Sa štovanjem,

Bernard Lieberman Stariji potpredsjednik

OK. Ne paničari. Uspjet će. Ako samo ostaneš hladne glave i zadržiš smirenost, upalit će.

»Nikad neće proći«, kaže Suzein glas u moje uho.

»Zašuti!« kažem ljutito.

»Ni za milijun godina neće upaliti. Samo te upozoravam.«

»Ne bi me trebala upozoravati! Trebala bi me ohrabrivati!« spustim glas. »I dok god svi rade što trebaju, upalit će. Mora.«

Stojim pored prozora u apartmanu na dvanaestom katu Plaze, buljim kroz prozor na Plaza Square ispod. Vani je vrući sunčani dan. Ljudi hodaju u majicama i kratkim hlačama, rade uobičajene stvari poput iznajmljivanja kočija za krug po parku i ubacivanja novčića u fontanu.

I eto mene, omotane u ručnik, s kosom počesljanom u stilu Trnoružice i centimetar debelim make-upom, šetkam u najvišim cipelama od bijelog satena koje sam ikad vidjela u životu. (Christian Louboutin, iz Barneysa. Dobila sam popust.)

»Što sad radiš?« čujem opet Suzein glas.

»Gledam kroz prozor.«

»Zašto to radiš?«

»Ne znam«, gledam u ženu u traper hlačicama kako sjedi na klupi i otvara limenku Cole, posve nesvjesna da je netko promatra. »Pokušavam uhvatiti malo normalnosti, valjda.«

»Normalnosti?« čujem kako Suze srdito govori u telefon. »Bex, malo je kasno za normalnost!«

»To nije fer!«

»Ako je planet Zemlja - normalnost, znaš li gdje si onda ti?«

»Em... na Mjesecu?« usudim se reći.

»Ti si pedeset svjetlosnih godina daleko. Ti si... u drugoj galaksiji, daleko, daleko.«

»Pa pomalo se osjećam kao da sam u drukčijem svijetu«, priznam i okrenem se promatrajući apartman koji je poput palače.

Atmosfera je tiha i zagušena mirisima, lakom za kosu i iščekivanjem. Kamo god pogledam, vidim raskošne cvjetne aranžmane, košare voća i čokolada i boce šampanjca na ledu. Pored toaletnog stolića frizerka i vizažistica razgovaraju dok uređuju Erin. U međuvremenu, fotoreporter mijenja film, njegov pomoćnik gleda Madonnu na MTV-u, a konobar skuplja još jednu rundu šalica i čaša.

Sve je tako glamurozno, tako skupo. Ali, istodobno, sve me to najviše podsjeća na pripreme za ljetnu školsku predstavu. Prozori bi bili prekriveni crnim materijalom, a mi bismo se svi jako uzbuđeni skupljali pred ogledalom i slušali kako roditelji polako počinju dolaziti, ali nam nije bilo dopušteno da proškiljimo i potražimo svoje...

»Što sad radiš?« opet se oglasi Suze.

»Još uvijek gledam kroz prozor.«

»Pa, prestani gledati kroz prozor! Imaš još samo sat i pol!«

»Suze, smiri se.«

»Kako da se smirim?«

»Sve je u redu, pod kontrolom.«

»I nikome nisi rekla?« pita ona milijun ti put. »Nisi rekla Dannyju?«

»Naravno da nisam! Nisam toliko glupa!« kao i uvijek, zabijem se u kut, gdje me nitko ne može čuti. »Samo Michael zna. I Laurel. To su svi.«

»I nitko ništa ne sumnja?«

»Nitko«, kažem upravo kad je Robyn ušla u sobu. »Bok, Robyn! Suze, čujemo se kasnije, OK...«

Odložim telefon i nasmiješim se Robyn, koja ima na sebi svijetloružičasto odijelo, slušalice i

nosi voki-toki.

»OK, Becky«, kaže ona ozbiljnim, poslovnim tonom. »Etapa jedan je završena. Etapa dva je skoro gotova, ali imamo problem.«

»Stvarno?« progutam. »Koji?«

»Nitko od Lukeove obitelji još nije stigao. Njegov otac, njegova maćeha, nekoliko rođaka koji su na popisu... Rekla si mi da su razgovarali s tobom?«

»Da, jesu«, pročitim grlo. »Zapravo... upravo su me nazvali. Nažalost, došlo je do problema s njihovim avionom. Rekli su da posjednemo druge ljude na njihova mjesta.«

»Stvarno?« njezino se lice objesi. »Ovo je strašno! Nikad nisam imala vjenčanje s toliko izmjena u posljednjih nekoliko minuta! Nova kuma... novi kum... novi matičar... izgleda kao da se sve promijenilo!«

»Znam«, kažem ispričavajući se. »Stvarno mi je žao i znam da je to puno posla. Odjednom je postalo tako očito da nas Michael treba vjenčati, a ne neki neznamac. Mislim, pošto je on stari prijatelj i kvalificiran je za to. Tako da je Luke morao izabrati novog kuma...«

»Ali, promijeniti mišljenje samo tri tjedna prije vjenčanja! I znaš što, otac Simon bio je poprilično uzrujan što je odbijen. Pitao je ima li to ikakve veze s njegovom kosom.«

»Ne! Naravno da nema! Nema nikakve veze s njim, zaista...«

»A onda tvoji roditelji dobiju ospice. Mislim, kakve su šanse za to?«

»Znam!« navučem žalosno lice. »Čista loša sreća.«

Začu se šum iz voki-tokija i Robyn se okrene.

»Da«, kaže ona. »Molim? Ne! Rekla sam sjajno *žuto* svjetlo! Ne plavo! OK, dolazim...« kad je došla do vrata, okrene se.

»Becky, moram ići. Samo sam ti htjela reći da je bilo nekoliko dodatnih detalja o kojima nismo stigle razgovarati zbog zbrke oko svih tih promjena, pa sam ih odabrala na svoju ruku. Dobro?«

»Kako god«, kažem. »Vjerujem u tvoju sposobnost prosuđivanja. Hvala, Robyn.«

Kad je Robyn otišla, netko pokuca na vrata i ude Christina. Izgleda apsolutno zapanjujuće u blijedožlatnoj Issey Miyake haljini i u ruci drži čašu šampanjca.

»Kako je mladenka?« kaže ona sa smiješkom. »Nervozna?«

»Ne baš!« kažem.

Što je i, nekako, istina.

Zapravo, to je totalna istina. Uopće nisam nervozna. Ili će sve ići po planu i uspjeti ili neće i bit će totalni fijasko. Više ništa ne mogu učiniti.

»Upravo sam razgovarala s Laurel«, kaže ona otpijajući šampanjac. »Nisam znala da je toliko umiješana u vjenčanje.«

»Joj, pa nije baš«, kažem. »Samo radi jednu malu uslugu za mene...«

»Da, toliko sam shvatila.« Christina me gleda preko svoje čaše, a ja se odjednom zapitam koliko joj je toga Laurel rekla.

»Je li ti rekla... što je usluga?« pitam ležerno.

»Dala mi je naslutiti. Becky, ako to uspiješ...« kaže Christina i zatrese glavom. »Ako to uspiješ, zaslužuješ Nobelovu nagradu za samouvjerenu odvažnost«, podigne čašu. »Živjela. I sretno.«

»Hvala.«

»Hej, Christina!« obje se okrenemo i vidimo da nam prilazi Erin. Već je odjenula dugu ljubičastu haljinu, kosa joj je podignuta u srednjovjekovnu pundu, a oči sjaje od uzbuđenja.

»Nije li ova tema Trnoružice cool? Jesi li vidjela Beckynu vjenčanicu? Ne mogu vjerovati da sam kuma! Nikad prije nisam bila kuma!«

Mislim daje Erin malo previše uzbuđena zbog svoje uloge kume. Kad sam joj rekla da moja najbolja prijateljica Suze ne može doći, i pitala je bi li ona bila kuma, doslovce je briznula u plač.

»Nisam još vidjela Beckynu vjenčanicu«, kaže Christina. »Ne usuđujem se.«
»Zaista je lijepa!« protestiram. »Dođi i pogledaj.«
Uvedem je u luksuznu prostoriju za odijevanje, gdje visi Dannyjeva vjenčanica.
»U jednom je komadu«, primijeti Christina kratko. »I to je dobar početak.«
»Christina«, kažem, »ovo nije poput onih majica. Ovo je totalno prva liga. Pogledaj!«
Ne mogu vjerovati kako je Danny obavio dobar posao. Iako nikad ne bih priznala Christini, nisam računala da ću odjenuti njegovu haljinu. Zapravo, da budem potpuno iskrena, imala sam potajno Vera Wang vjenčanicu u garderobi sve do prošlog tjedna.
Ali, Danny je jedne noći zakucao na vrata, cijelo lice bilo mu je obliveno uzbuđenjem. Oduvukao me gore do svog stana, niz hodnik i otvorio vrata svoje sobe. Ostala sam bez riječi. Izdaleka izgleda poput tradicionalne bijele vjenčаницe, s čvrstim korzetom, punom, romantičnom suknjom i dugom povlakom. Ali, kad se pride bliže, počnu se primjećivati fantastični ručno rađeni detalji. Bijeli traper naboran je straga. Dannyjevi zaštitni znakovi - mali nabori i falde oko struka. Bijele perlice, dijamantići i šljokice zašiveni su po cijeloj povlaci, kao da je netko prosuo kutiju slatkiša po njoj.
Nikad nisam vidjela nešto slično. Ova je umjetničko djelo.
»Pa«, kaže Christina. »Bit ću iskrena. Kad si mi rekla da ćeš nositi kreaciju mladog gospodina Kovitza, malo sam se zabrinula. Ali ovo...« ona dodirne majušnu kuglicu. »Impresionirana sam. Pretpostavljam da povlaka neće otpasti dok budeš hodala prema oltaru.«
»Neće«, uvjerim je. »Hodala sam u njoj pola sata po stanu. Ni jedna perlica nije otpala!«
»Bit ćeš prekrasna«, kaže Erin sneno. »Poput princeze. I u toj dvorani...«
»Dvorana je spektakularna«, kaže Christina. »Mislim da će mnoge čeljusti visjeti.«
»Nisam je još vidjela«, kažem. »Robyn nije htjela da ulazim.«
»Oh, trebala bi virnuti«, kaže Erin. »Samo malo proškilji unutra, prije nego što se napuni ljudima.«
»Ne mogu! Što ako me netko vidi?«
»Idi«, kaže Erin. »Ogrni se šalom. Nitko neće znati da si to ti.«
Odšuljam se dolje u posuđenoj izlizanoj jakni, odvrćući glavu svaki put kad prolazim pored nekoga, osjećajući se smiješno zločestom. Vidjela sam nacрте dizajnera i, gurajući dvostruka vrata Dvorane s terasom, mislim da otprilike znam što mogu očekivati. Nešto spektakularno. Nešto teatralno.
Ništa me nije moglo pripremiti na ulazak u ovu dvoranu.
Kao da sam ušla u posve drugu zemlju.
Blistavosrebrna, čarobna šuma. Dignuvši pogled, grane se nadviju nad mene. Čini se kao da cvijeće raste iz grumena zemlje. Tu je i loza, voće, i drvo jabuke prekriveno srebrnim jabukama, i paukova mreža puna kapi rose... jesu li to gore prave ptice što lete?
Lampice u boji bacaju šareno svjetlo na grane i padaju na redove stolica. Nekoliko žena metodično briše mrvice sa svakog tapeciranog sjedala. Čovjek u traperu pričvršćuje kabel za tepih. Drugi na rasvjetnoj opremi namješta srebrnu granu. Violinist svira ljestvice i trilere, i čuje se mukli zvuk timpana.
Ovo je kao da sam na backstageu West End Showa.
Stojim sa strane, buljim u dvoranu i pokušavam upiti svaki detalj. Nikad prije nisam vidjela ništa ovakvo i mislim da nikad ni neću.
Odjednom ugledam Robyn kako ulazi u dvoranu na drugom kraju i brzo se sakrijem u jaknu. Prije nego što me opazi, izađem iz Dvorane s terasom i uđem u dizalo do Velike plesne dvorane.
Kako se vrata upravo zatvaraju, dvije postarije žene u tamnim suknjama i bijelim košuljama provuku se unutra.
»Jesi li vidjela tortu?« pita jedna od njih. »Tri tisuće dolara, minimum.«
»Koja obitelj?«

»Sherman«, kaže prva žena. »Elinor Sherman.«

»Oh, znači to je vjenčanje Elinor Sherman.«

Vrata se otvore i one izađu.

»Bloomwood«, kažem prekasno. »Mislim da se mladenka zove Becky...«

Ionako ne čuju.

Oprezno ih pratim do Velike plesne dvorane. Golema, bijelozlatna dvorana u kojoj ćemo

Luke i ja zaplesati naš prvi bračni ples.

O, moj Bože! Još je veća nego što se sjećam. Čak je još raskošnija i grandioznija. Reflektori kruže po dvorani, osvjetljavajući balkone i velike lustere. Odjednom se promjene u stroboskopske efekte, a zatim zabljeskaju diska svjetla, igrajući se na licima konobara koji postavljaju zadnje detalje na stolove. Svaki okrugli stol u sredini ima ukras od bijelih cvjetova u kaskadama. Strop je pokriven muslinom, ukrašen lancima malih lampica poput bisernih ogrlica. Plesni podij je ogroman i ispoliran. Na pozornici je deseteročlani bend koji ima zadnju tonsku probu. Pogledam omamljeno uokolo i ugledam dvije pomoćnice iz Antoineovog slastičarskog studija kako, stojeći na stolicama, zabadaju zadnjih nekoliko tulipana u dvometarsku tortu. Posvuda se osjeća miris cvijeća, voska i iščekivanja.

»Oprostite«, poskočim u stranu dok konobar prolazi pored mene s kolicima.

»Mogu li vam pomoći?« pita žena s oznakom Plaza na reveru.

»Samo ovaj... razgledavam...« kažem.

»Razgledavate?« njene se oči sumnjičavo suze.

»Da! Za slučaj ako ću se... ovaj... htjeti udati.« I brzo pobjegnem prije nego što me uspije pitati išta drugo. Ionako sam dosta vidjela.

Nisam baš sigurna kako da se odavde vratim do apartmana. Ovo je mjesto tako veliko da ću se sigurno izgubiti, pa se vratim natrag u prizemlje i prođem najneupadljivije moguće pored predvorja s palmama do dizala.

Prolazeći pored omanje prostorije s kaučem, zastanem. Vidim poznatu tamnokosu glavu, poznatu ruku koja drži gin-tonik.

»Luke?« on se okrene i bljedno me pogleda, a onda shvatim da mi je lice napola sakriveno.

»Ja sam!« siknem.

»Becky?« začudi se. »Što radiš ovdje?«

»Htjela sam sve vidjeti. Nije li prekrasno?« ogledam se da provjerim promatra li me itko, a onda sjednem na stolicu nasuprot njega. »Sjajno izgledaš.«

Izgleda i bolje od sjajno. Izgleda totalno prekrasno u besprijekornom fraku i uštirkanoj bijeloj košulji. Njegova tamna kosa se blista pod svjetlom i osjećam poznati miris njegova losiona. Kad su nam se pogledi susreli, osjetim kako se nešto u meni oslobodilo, kao da se neki navoj naglo odmotao. Što god da se dogodi danas - uspijem li ili ne - nas dvoje smo zajedno. Nas dvoje ćemo ostati zajedno.

»Znaš, ne bismo smjeli razgovarati«, kaže on smješkajući se. »To je loša sreća.«

»Znam«, kažem i otpijem gutljaj njegovog gin-tonika.

»Ali, iskreno, mislim da smo sad već prošli predrasude.«

»Kako to misliš?«

»Oh... ma ništa!« izbrojim do pet, podižući samoj sebi samo pouzdanje, a onda kažem, »Jesi li čuo da će tvoji roditelji kasniti?«

»Da, rečeno mi je«, Luke se namršti. »Jesi li se čula s njima? Znaš li kada će doći?«

»O, vjerujem uskoro«, kažem neodređeno. »Ne brini se, rekli su da će sigurno biti tu kad budeš hodao do oltara.«

Što je istina, na svoj način.

Luke ništa ne zna o mojim planovima. Imao je dovoljno briga. Prvi put u našoj vezi ja vodim glavnu riječ.

Osjećam da sam u proteklih nekoliko tjedana upoznala posve drukčijeg Lukea. Mlađeg,

ranjivijeg Lukea, o kojem ostatak svijeta ništa ne zna. Nakon onog sastanka s Elinor, bio je neko vrijeme vrlo tih. Nije bilo velikih emocionalnih ispada, nije bilo dramatičnih scena. Na neki se način vratio u normalu. Ali, bio je još uvijek krhak, još uvijek premoren, ni blizu mogućnosti da ode na posao. Dobra dva tjedna samo je spavao i spavao, četrnaest ili petnaest sati na dan. Kao da ga je deset godina, koliko se tjerao na rad, konačno sustiglo.

Sad se postupno vraća u normalu. Vraća mu se fasada samopouzdanja. Onaj bezizražajni izraz lica kad ne želi da ljudi znaju što osjeća. Ono otresito, poslovno ponašanje. Zadnjih nekoliko tjedana bio je u uredu i sve se vratilo na staro.

Ali, ne posve. Jer, iako se fasada vratila, ipak sam vidjela što je ispod nje. Vidjela sam način na koji Luke funkcionira. Način na koji razmišlja, čega se boji i što stvarno želi od života. Do ovih događaja oko vjenčanja, zajedno smo više od dvije godine. Živjeli smo zajedno i bili uspješan par. Ali, sad osjećam da sam ga vidjela na način na koji nikad prije nisam.

»Stalno se vraćam na onaj razgovor s majkom«, kaže on namršteno gledajući svoje piće.

»Gore u Duginoj sobi.«

»Stvarno?« kažem oprezno. »Što točno...«

»Još uvijek me zbunjuje.«

»Zbunjuje?« kažem nakon stanke. »Zašto?«

»Nikad je nisam čuo da tako govori. Nije mi se činilo stvarnim«, pogleda me. »Ne znam mogu li joj vjerovati.«

Nagnem se naprijed i uzmem ga za ruku.

»Luke, samo zato što ti te stvari nikad prije nije rekla, ne znači da nisu istinite.«

Ovo sam mu govorila gotovo svaki dan od tog razgovora s Elinor. Želim da prestane kopati po njemu. Želim da prihvati to što je rekla i bude sretan. Ali, on je preintelligentan za to.

Nekoliko trenutaka šuti i znam da u sebi ponovno proživljava taj razgovor.

»Neke stvari koje je rekla čine se istinitima, a neke tako lažnima.«

»Koji su dijelovi zvučali lažno?« pitam lagano. »Zanima me.«

»Kad mi je rekla da je ponosna na sve što sam učinio, od osnivanja kompanije do biranja tebe za ženu. To mi nekako nije baš... ne znam...« odmahne glavom.

»Mislim da je to bilo baš dobro!« odvratim prije nego što se mogu zaustaviti. »Mislim... znaš... to mi zvuči kao da bi ona takvo što mogla reći...«

»Ali, onda je rekla nešto drugo. Rekla je da nije prošao ni jedan dan otkad sam se rodio, a da nije pomislila na mene«, oklijeva. »I način na koji je to rekla... zaista sam joj povjerovao.«

»To je rekla?« pitam, posve zapanjena.

To nije bilo na papiru koji sam joj dala. Uzmem Lukeov gin-tonik i otpijem gutljaj, duboko razmišljajući.

»Zaista vjerujem da je stvarno mislila to što je rekla«, kažem napokon. »Zapravo... znam to. Stvar je u tome da ti je htjela reći da te voli, iako sve što je rekla možda nije zvučalo posve prirodno, to je htjela da znaš.«

»Vjerojatno.« Pogleda me u oči. »Ali, ipak, ne mogu osjećati isto za nju. Ne mogu se vratiti na ono prije.«

»Ne«, kažem nakon kratke stanke. »Pa... mislim da je to, vjerojatno, dobro.«

Čarolije više nema. Luke se konačno probudio.

Nagnem se i poljubim ga, a onda otpijem još jedan gutljaj njegova pića.

»Moram ići i navući svoj frak.«

»Nećeš imati na sebi tu privlačnu komandosicu?« pita me nacerivši se.

»Pa, *mislila* sam. Ali, sad kad si me vidio u njoj, moram pronaći nešto drugo...« Dignem se da krenem, a onda zastanem. »Čuj, Luke. Ako ti se danas neke stvari učine čudnima, samo... idi dalje, OK?«

»OK«, kaže Luke iznenađeno.

»Obećaješ?«

»Obećajem«, pogleda me iskosa. »Becky, trebam li nešto znati?«

»Em... ne«, kažem nevino. »Ne, mislim da ne. Vidimo se unutra.«

Ne mogu vjerovati da sam dogurala do ovog trenutka. Stvarno ne mogu vjerovati da se ovo zaista događa. Imam na sebi vjenčanu haljinu, a u kosi sjajnu tijaru.

Mladenka sam.

Dok me Robyn vodi po praznim, tihim hodnicima Plaze, osjećam se poput predsjednika u hollywoodskim filmovima. »Trnoružica je krenula«, mrmlja ona u svoju slušalicu dok hodamo po crvenom tepihu. »Trnoružica se približava.«

Skrenemo za ugao, uhvatim svoj odraz u golemom antiknom ogledalu i šokiram se. Naravno da znam kako izgledam. Upravo sam provela pola sata buljeći u sebe gore u apartmanu, za Boga miloga. Ali, ipak, uhvatiti se ovako na prepad, ne mogu vjerovati da sam ta djevojka u velu ja. *Ja*.

Svaki ću tren krenuti prema oltaru u Plazi. Četiristo ljudi pratit će svaki moj pokret. O, Bože! O, Bože! Što radim?

Ugledavši vrata Dvorane s terasom, dobijem napadaj panike i prsti mi se čvršće stegnu oko buketa. Ovo nikad neće upaliti. Mora da sam luda. Ne mogu ovo. Želim pobjeći.

Ali, nemam kamo pobjeći. Nemam drugog izbora doli ići naprijed.

Erin i ostale djeveruše čekaju i, kad smo im se približile, one odmah počnu gukati o mojoj haljini. Nemam pojma kako se sve zovu. One su kćeri Elinorinih prijatelja. Vjerojatno ih nakon današnjeg dana više nikad neću vidjeti.

»Gudački orkestar, pripremite se za Trnoružicu«, Robyn govori u svoju slušalicu.

»Becky!« pogledam i, hvala Bogu, to je Danny, odjeven u protkani frak preko kožnih hlača, a u ruci drži sivosmede-brončani program ceremonije. »Izgledaš fantastično.«

»Stvarno? Izgledam OK?«

»Spektakularno«, kaže Danny odlučno. Popravi povlaku, odmakne se da pogleda, a onda izvadi škare i recne komad vrpce.

»Spremna?« pita me Robyn.

»Pretpostavljam«, kažem osjećajući da mi je malčice zlo.

Dvostruka vrata se otvore i ja čujem šuškanje četiristo ljudi koji se okreću na svojim mjestima. Gudački orkestar počne svirati glazbu iz Trnoružice i djeveruše u povorci krenu prema oltaru.

Odjednom i ja krenem naprijed. Ulazim u začaranu šumu, ponesena ritmom glazbe. Biserna svjetla trepere iznad mene. Igllice borovine puštaju svoj miris pod mojim nogama. Osjeća se i miris svježje zemlje, čuje se cvrkutanje ptica i štropotanje malenog vodopada. Cvjetovi magično cvatu sa svakim mojim korakom i listovi se razlistavaju, a ljudi uzdišu gledajući. Vidim naprijed Lukea, mog zgodnog princa kako me čeka.

I sad se, napokon, počinjem opuštati. Počinjem uživati u svemu ovome.

Sa svakim korakom osjećam se kao prima balerina koja pleše savršenu arabesku u Covent Gardenu, ili filmska zvijezda koja stiže na dodjelu Oscara. Muzika svira, svi gledaju mene, moj ukras u kosi i najljepšu haljinu ikad nošenu. Znam da više nikad neću doživjeti ovakvo što. Nikad. Kad sam stigla do oltara, usporim upijajući atmosferu, drveće i cvijeće i predivan miris. Pokušavam utisnuti svaki detalj u svoje pamćenje. Uživam u svakoj magičnoj sekundi. OK. Priznajem.

Elinor je imala pravo. Kad sam pokušavala spasiti ovo vjenčanje, nisam bila posve nesebična. Nisam to samo radila da bih spasila potonuli Lukeov odnos s majkom.

Htjela sam ovo zbog sebe. Htjela sam biti prekrasna princeza barem jedan dan.

Dođem do Lukea i predam buket Erin. Toplo se nasmiješim Garyju,

Lukeovom novom kumu, a onda primim Lukeovu ruku. On me lagano stisne i ja mu odvratim istim stiskom.

Tu se pojavi Michael u tamnom, neodređenom svećeničkom odijelu.

Uputi mi maleni urotnički osmijeh, a onda duboko uzdahne i obrati se kongregaciji.

»Dragi uzvanici. Okupili smo se ovdje da bismo ovjekovječili ljubav između ovo dvoje ljudi. Ovdje smo da bismo vidjeli kako se obvezuju jedan drugome. Da zajedno s njima proslavimo radost davanja te ljubavi. Bog blagoslivlja sve koji vole i Bog će zasigurno danas blagosloviti Lukea i Becky koji će se zavjetovati jedan drugome.«

Okrene se prema meni i začujem iza sebe šum ljudi koji pokušavaju bolje vidjeti.

»Rebecca, voliš li ti Lukea?« pita me. »Obećavaš li mu se u dobru i u zlu, u bogatstvu i siromaštvu, u bolesti i zdravlju? Vjeruješ li mu sad i zauvijek?«

»Da«, kažem nesposobna da zaustavim mali drhtaj u svom glasu.

»Luke, voliš li ti Rebeccu? Obećavaš li joj se u dobru i u zlu, u bogatstvu i siromaštvu, u bolesti i zdravlju? Vjeruješ li joj sad i zauvijek?«

»Da«, kaže Luke čvrsto.

»Neka Bog blagoslovi Lukea i Rebeccu i neka budu zauvijek sretni.« Michael zastane i pogleda po sobi, kao da vidi hoće li mu se tko suprostaviti, a moji prsti čvršće stisnu Lukeovu ruku. »Neka upoznaju radost zajedničkog razumijevanja, užitak rastuće ljubavi i toplinu vječnog prijateljstva. A sad, zaplješčimo sretnom paru.« On se nasmije Lukeu. »Možete poljubiti mladu.«

Dok se Luke saginje da me poljubi, Michael odlučno počne pljeskati. Na trenutak je nesigurna stanka..., a onda se nekolicina ljudi pridruži, a uskoro zaplješće i cijela dvorana.

Gary mrmlja nešto u Lukeovo uho, a on se okrene meni i pogleda me zbunjeno.

»Što je s prstenima?«

»Ne spominji prstene«, istisnem kroz zalijepljeni smiješak na usnama.

Srce mi tako divlje tuče da jedva dišem. Stalno očekujem da će netko ustati, da će netko reći: 'Čekajte malo...!'

Ali, nitko to ne čini. Nitko ništa ne kaže.

Upalilo je.

Susretnem se s Michaelovim očima na trenutak, a onda maknem pogled prije nego što netko primijeti. Ne mogu se još opustiti. Ne još.

Fotograf nam pride i ja držim Lukeovu ruku čvrsto u svojoj, a Erin dode do nas s mojim buketom, brišući suze.

»To je bila tako lijepa ceremonija!« kaže ona. »Onaj dio o toplini vječnog prijateljstva stvarno me pogodilo. Znaš, to je upravo ono što ja želim«, ona privine buket na svoje grudi. »To sam oduvijek željela.«

»Pa, znaš, sigurna sam da ćeš to i naći«, kažem i zagrlim je. »Znam da hoćeš.«

»Oprostite, gospođice?« kaže fotograf. »Ako bih mogao snimiti mladu i mladoženju...«

»Erin mi pruži cvijeće i makne se s puta, a ja poprimim svoj najblistaviji izraz tek vjenčane mlade.

»Ali, Becky«, kaže Luke. »Gary kaže...«

»Uzmi taj prsten od Garyja«, kažem bez okretanja glave. »Reci mu da ti je stvarno neugodno što se to preskočilo i da ćemo to obaviti kasnije.«

Neki su nam gosti prišli da nas fotografiraju, a ja naslonim glavu na Lukeovo rame i sretno im se nasmiješim.

»Još nešto ne valja«, govori Luke. »Michael nas nije proglasio mužem i ženom. Zar ne moramo nešto i potpisati?«

»Šššš!« netko nas fotografira s jakim bljeskom i oboje trepnemo.

»Becky, što se događa?« on me okrene da ga pogledam. »Jesmo li vjenčani?«

»To je dobar snimak!« kaže fotograf. »Ostanite tako.«

»Jesmo li vjenčani?« Lukeove oči napeto pretražuju moje lice.

»Pa... OK«, kažem nevoljko. »Izgleda da nismo.«

Još jedan zasljepljujući bljesak, a kad mi se vid ponovno fokusira, Luke me zapanjeno gleda.
»Nismo vjenčani?«
»Gle, vjeruj mi, OK?«
»Da ti vjerujem?«
»Da! Kao što si obećao prije pet sekundi! Sjećaš se?«
»Obećao sam to jer sam mislio da ćemo se vjenčati!«
Odjednom gudački orkestar zasvira svadbenu koračnicu i organizirani tim isprati goste svojim kamerama.
»Hajde«, odnekud čujem pucketavi glas. »Krenite.«
Odakle, zaboga, dolazi? Cvijeće mi govori?
Odjednom zapazim majušni zvučnik privezan za pupoljak. Robyn je umetnula zvučnik u moj buket?
»Mlada i mladoženja! Krenite!«
»OK!« kažem u cvijeće. »Krećemo!«
Zgrabim Lukea čvrsto i krenemo niz oltar preko začarane šume.
»Nismo vjenčani«, govori Luke još uvijek u nevjerici. »Cijela prokleta šuma, četiristo ljudi, velika bijela haljina, a mi nismo vjenčani.«
»Šššš!« kažem ljutite »Nemoj svima reći! Gle, obećao si mi da ćeš, ako stvari budu čudne, samo ići dalje. Pa, onda idi!«
Dok hodamo ruku pod ruku, zrake sunca prodiru kroz šumske grane padajući na tlo.
Odjednom se začuje nekakvo zujanje i, na moje zaprepaštenje, grane se počnu povlačiti kako bi otkrile dugu na stropu. Božanski zbor počne pjevati i na nebu se pojavi pahuljasti oblak na kojem se odmaraju dva debela ružičasta goluba.
O, Bože! Smije mi se. Ovo je fakat previše. Jesu li to mali dodatni detalji koje mi je Robyn spomenula?
Pogledam Lukea i njegove se usne sumnjivo trzaju.
»Što misliš o šumi?« kažem vedro. Super je, jelda? Dovukli su breze posebno čak iz Švicarske.«
»Stvarno?« kaže Luke. »Odakle su dovezli golubove?« zuri u njih. »Preveliki su da bi bili golubovi. To su sigurno patke.«
»Nisu patke!«
»Obožavam patke.«
»Luke, zašuti«, promrmljam i očajnički se pokušavam ne smijati. »To su golubovi.«
Prolazimo red po red svečano odjevenih uzvanika, svi nam se toplo smiješe osim djevojaka, koje me odmjeravaju 'manhattanskim pogledom'.
»Tko su, dovraga, svi ovi ljudi?« pita Luke promatrajući redove nasmiješanih neznanaca.
»Nemam pojma«, slegnem ramenima. »Mislila sam da bi ti mogao neke od njih poznavati.«
Došli smo do kraja sobe na posljednji foto-session i Luke me zbunjeno pogleda.
»Becky, moji roditelji nisu ovdje. A ni tvoji.«
»Em... ne, nisu.«
»Nema obitelji. Nema prstena. I nismo vjenčani«, zastane. »Reci mi da sam lud, ali nisam ovako zamišljao naše vjenčanje.«
»Ovo ni nije naše vjenčanje«, kažem i poljubim ga za fotografiju.

* * *

Ne mogu vjerovati da ćemo se izvući. Nitko ništa nije rekao. Nitko ništa nije posumnjao. Nekoliko me ljudi zatražilo da vide prsten, a ja sam im nabrzinu pokazala okrenuti zaručnički prsten.
Pojele smo sushi i kavijar. Imali smo fantastičnu večeru od četiri obroka. Ispijali smo

zdravice. Sve je išlo prema planu. Rezali smo tortu velikim srebrnim mačem i svi su veselo vikali, a onda je bend zasvirao 'The Way You Looked Tonight', Luke me poveo na podij i zaplesali smo. To je bio jedan od onih trenutaka koje ću zauvijek pamtit. Vrtlog bjeline, i zlata, i sjaja, i glazbe, i Lukeove ruke oko mene, i vrtoglavica od šampanjca, i spoznaja da je to to, da je to vrhunac i da će uskoro biti gotovo.

Zabava je sad u velikom zamahu. Bend svira neku jazz stvar koju ne prepoznajem, a podij je pun. Među gomilom otmjeno odjevenih neznanaca vidim i nekoliko poznatih lica. Christina pleše sa svojim pratiteljem, Erin čavrlja s jednim od djevera. Tu je i Laurel, koja vrlo energično pleše s... Michaelom!

Ideš! Zamisli ti to.

»Pa, pogodi koliko me ljudi tražilo posjetnicu?« čujem glas u svom uhu. Okrenem se i ugledam Dannyja kako pobjedonosno blista s čašom šampanjca u svakoj ruci i cigarom u ustima. »Dvadeset! Najmanje! Jedna je htjela da joj uzmem mjere, na licu mjesta! Svi misle da je haljina mračna. A kad sam im rekao da sam radio s Johnom Gallianom...«

»Danny, nikad nisi radio s Johnom Gallianom!«

»Jednom sam mu dodao šalicu kave«, brani se Danny. »I zahvalio mi je. To je bila, na neki način, umjetnička komunikacija...«

»Ako ti tako kažeš«, nacerim mu se sretno. »Tako mi je drago zbog tebe.«

»Pa, zabavljaš li se?«

»Naravno!«

»Svekrva ti je u elementu.«

Oboje se okrenemo i odmjerimo Elinor koja sjedi za stolom na čelu dvorane, okružena damama. Na njenim se obrazima ocrta maleni sjaj i izgleda živahnije nego ikad. Ima na sebi dugu blijedozelenu haljinu do poda i ogromnu količinu dijamanta, i izgleda poput ljepotice bala. Što, na neki način, i jest. Ovo su njeni prijatelji. Ovo je, zapravo, njezina proslava, ne Lukeova i moja. Prekrasan je to spektakl. Predivan događaj za gosta.

A tako se nekako i ja osjećam.

Grupa žena prolazi pored mene, glasno čavrljajući pa čujem djeliće razgovora.

»Spektakularno...«

»Tako maštovito...«

Nasmiješe se Dannyju i meni i ja im odvratim. Ali, usta su mi nekako kruta. Umorna sam od smješkanja ljudima koje ne poznajem.

»Krasno vjenčanje«, kaže Danny promatrajući bliješteću dvoranu. »Zaista spektakularno. Iako je manje *ti* nego što sam očekivao.«

»Stvarno? Zašto to misliš?«

»Ne kažem da nije fantastično. Vrlo je dotjerano, vrlo raskošno. Samo... nisam tako zamišljao tvoje vjenčanje. Ali, pogriješio sam«, doda on brzo kad je vidio moj izraz lica. »Očito.«

Gledam njegovu žilavu, komičnu, bezazlenu facu. O, Bože! Moram mu reći. *Ne mogu* ne reći Dannyju.

»Danny, moram ti nešto reći«, prošapćem.

»Što?«

»U vezi s vjenčanjem...«

»Bok, djeco!«

Zastanem osjećajući krivnju i okrenem se, ali to je samo Laurel, sva zajapurena i sretna od plesanja.

»Odlična zabava, Becky«, kaže ona. »Odličan bend. Isuse, zaboravila sam koliko volim plesati.«

Promotrim njen izgled i užasnem se.

»Laurel«, kažem. »Ne možeš zarolati rukave na Yves St Laurent haljini od tisuću dolara.«

»Bilo mi je vruće«, kaže ona veselo slegnuvši ramenima. »Čuj, Becky, mrzim što ti to moram reći«, ona stiša svoj glas, »ali uskoro ćete morati ići.«

»Već?« automatski pogledam na svoj sat, ali ga danas ne nosim.

»Auto vas čeka vani«, kaže Laurel. »Vozač ima sve upute i pokazat će vam kuda trebate ići kad dođete na JFK zračnu luku. Procedura je drukčija za privatne avione, ali trebalo bi biti glatko. Ako bude problema, nazovi me.« Ona stiša svoj glas do šapata, a ja pogledam Dannyja koji se pravi da ne sluša. »Čeka vas dugi put do Engleske. Zaista se nadam da će sve dobro ispasti.«

Čvrsto je zagrlim.

»Laurel... najbolja si«, promrmljam. »Ne znam što bih rekla.«

»Becky, vjeruj mi. Nije to ništa. Nakon onoga što si ti učinila za mene, dala bih ti i deset aviona.« Zagrli me, a onda pogleda na sat. »Idi pronaći Lukea. Vidimo se uskoro.«

Kad je otišla, nastala je kratka, znatizeljna tišina.

»Becky, jesam li ja to čuo riječi 'privatni avion'?« pita Danny.

»Em... da. Da, jesi.«

»Letite privatnim avionom?«

»Da«, pokušavam zvučati bezbrižno. »Da, letimo. To je Laurelin svadbeni poklon.«

»Kupila je privatni avion?« Danny zatrese glavom. »Dovraga. Znaš, ja sam vam to planirao pokloniti. Dvoumio sam se između njega i pjenjače...«

»Idiote! Ona je predsjednica avionske kompanije.«

»Isuse. Privatni avion. Pa... kamo letite? Ili je to još uvijek velika tajna?« gledam ga kako povlači dim svoje cigarete i odjednom osjetim veliku naklonost prema njemu.

Ne želim samo reći Dannyju što se događa.

Želim da bude dio toga.

»Danny«, kažem. »Imaš li kod sebe svoju putovnicu?«

Potrajalo je dok sam našla Lukea. U kutu su ga zarobila dva kompanijska financijera i on se zahvalno izvuče čim sam se pojavila. Hodamo po velikoj dvorani, pozdravljajući se sa svima koje znamo i zahvaljujemo im na dolasku. Iskreno, nije dugo trajalo.

Naposljetku, dođemo do stola na čelu dvorane i najdiskretnije moguće prekinemo Elinor.

»Majko, mi sad krećemo«, kaže Luke.

»Sad?« Elinor se namršti. »Prerano je.«

»Pa... idemo.«

»Hvala vam na krasnom vjenčanju«, kažem iskreno. »Bilo je zaista predivno. Svi govore kako je prekrasno«, sagnem se da je poljubim. »Zbogom.«

Zašto imam snažan osjećaj da više nikad neću vidjeti Elinor?

»Zbogom, Becky«, kaže ona svojim uobičajenim službenim tonom. »Zbogom, Luke.«

»Zbogom, majko.«

Gledaju se, a onda na trenutak pomislim da će Elinor još nešto reći. Ali, ona se samo nagne i poprilično ukočeno poljubi Lukea u obraz.

»Becky!« osjetim kako me netko tapše po ramenu. »Becky, ne idete valjda već!« okrenem se i ugledam Robyn koja izgleda uznemireno.

»Em... da. Idemo. Hvala ti na svemu što si...«

»Ne možete još otići!«

»Nitko neće primijetiti«, kažem pogledavši po dvorani.

»Moraju primijetiti! Isplanirali smo vaš izlazak, sjećaš se? Ružine laticice? Glazba?«

»Pa... možda bismo mogli zaboraviti na to...«

»Zaboraviti na izlazak?« Robyn zuri u mene. »Šališ se? Orkestar!« kaže ona hitno u svoju slušalicu. »Prijeđite na 'Some Day'. Čujete li? Prijeđite na 'Some Day'.«

Podigne svoj voki-toki. »Rasvjeta, pripremite ružine laticice.«

»Robyn«, kažem bespomoćno. »Zaista, samo smo potihom htjeli kidnuti...«

»Moje mladenke ne kidaju potih! Oglasite trubu«, ona promrmlja u svoju slušalicu.

»Rasvjeta, pripremite svjetla za izlaz.«

Odjednom se začuje glasno trubljenje i svi gosti na podiju poskoče. Rasvjeta se promijeni iz disko ritma u blistavi ružičasti sjaj i bend počne svirati 'Some Day my Prince Will Come'.

»Krenite, Trnoružica i prinče«, kaže Robyn lagano me pogurnuvši. »Krenite! Je'n-dva-tri, je'n-dva-tri...«

Izmijenivši poglede, Luke i ja krenemo na podij, gdje se gosti razmaknu da nas propuste. Glazba je svuda oko nas, reflektor prati naš put i, odjednom počnu lepršati ružine latice sa stropa.

Ovo je poprilično dražesno, zapravo. Svi se dobrohotno osmijehuju i čujem neke 'aaah' uzdahe dok prolazimo. Sjaj ružičastog svjetla je kao da sam uletjela u dugu i ružine latice predivno mirišu dok padaju na naše glave i ramena te lepršaju do poda. Luke i ja se smješamo jedno drugome i vidim mu laticu u kosi...

»Stanite!«

Začuvši taj glas, odjednom osjetim snažan grč.

Dvostruka vrata se otvore i evo nje, stoji na ulazu, u crnom odijelu i najvišim, najšpicastijim crnim čizmicama koje sam ikad vidjela.

Svi su se okrenuli prema njoj, a orkestar nesigurno utihne.

»Alicia?« iznenađeno kaže Luke. »Što ti radiš ovdje?«

»Imaš lijepo vjenčanje, Luke?« kaže ona zlobno se smješajući.

Napravi nekoliko koraka u dvoranu i vidim kako se gosti odmiču od nje.

»Uđi«, kažem brzo. »Uđi i pridruži se zabavi. Pozvali bismo te...«

»Znam što radiš, Becky.«

»Vjenčali smo se!« kažem pokušavajući zvučati bezbrižno. »Nema setu što pogađati!«

»Točno znam što radiš. Imam prijatelje u Surreyu. Ispitali su stvar.« Pobjedonosno me pogleda i osjetim hladnoću po leđima.

Ne.

Molim te, ne.

Ne nakon što smo ovako daleko dogurali.

»Mislim da imaš jednu majušnu tajnu koju nisi podijelila s ostalim gostima.« Alicia napravi lažno zabrinutu facu. »To baš nije pristojno, zar ne?«

Ne mogu se pomaknuti. Ne mogu disati. Treba mi moja dobra vila, brzo.

Laurel me preplašeno pogleda.

Christina odloži svoju čašu šampanjca.

»Šifra crveno. Šifra crveno«, čujem Robynin pucketavi glas iz buketa. »Hitno. Šifra crveno.«

Sad Alicia šeće po plesnom podiju uživajući u pozornosti koju je izazvala.

»Istina je ta«, kaže ona prijazno, »da je ovo sve varka. Nije li, Becky?«

Pogled mi se izoštri iza nje. Dva kršna zaštitara u frakovima prilaze plesnom podiju. Ali, neće stići na vrijeme. Sve će upropastiti.

»Sve izgleda dražesno. Sve izgleda romantično«, njen glas odjednom postane okrutan. »Ali, ono što bi ljudi voljeli znati jest da je ovo takozvano savršeno Plaza vjenčanje, zapravo, jedna obična i totalna.... aaaaaah!« njen glas sad preraste u vrisak. »Spusti me!«

Ne vjerujem. To je Luke.

Mirno je odšetao do nje i prebacio je preko ramena. A sad je iznosi van, poput zločestog djeteta.

»Spusti me!« vikne ona. »Neka mi netko, dovraga, pomogne!«

Ali gosti se počinju smijati. Ona udari Lukea svojom špičastom čizmom, ali Luke samo podigne obrvu i nastavi dalje.

»Ovo je prijevara!« vikne ona kad su stigli do vrata. »Prijevara! Oni, zapravo, nisu...«

Vrata se zatvore, prekinuvši je, i nastane tihi, šokantni trenutak. Nitko se ne miče, a onda se

Luke ponovno pojavi trljajući ruke.

»Ne volim nepozvane«, kaže on suho.

»Bravo«, vikne žena koju ne poznajem. Luke napravi mali naklon, prolomi se glasni smijeh olakšanja i uskoro cijela dvorana zaplješće.

Srce mi tako divlje lupa da nisam sigurna da mogu stajati. Kad mi se Luke pridružio, primim ga pod ruku i on me čvrsto stisne. Samo želim otići. Želim pobjeći.

U dvorani nastane živahno brbljanje i, hvala Bogu, čujem kako ljudi mrmljaju stvari poput 'poremećena' i 'sigurno je ljubomorna'. Žena, od glave do pete odjevena u Pradu, veselo govori: »Znate, ista se stvar dogodila i na *našem* vjenčanju...«

O, Bože, sad mi prilaze Elinor i Robyn, jedna pored druge, poput dviju kraljica iz Alise u zemlji čudesa.

»Tako mi je žao!« kaže Robyn, čim je došla do mene. »Nemoj da te to uzruja, dušo. Ona je samo tužna, zavidna djevojka.

»Tko je *ta*?« pita Elinor mršteći se. »Poznajete je?«

»Nezadovoljna bivša klijentica«, kaže Robyn. »Neke od tih djevojaka postanu stvarno ogorčene. Ne znam što im se dogodi! Jedan tren su slatka mala stvorenja, a drugi mi prijete raznim tužbama! Ne brini se, Becky, ponovit ćemo izlaz. Pažnja, orkestar«, kaže ona hitno.

»Ponovi 'Some Day' na moj znak. Rasvjeta, budi u pripravnosti s rezervnim ružinim laticama.«

»Imaš rezervne ružine laticice?« pitam je ne vjerujući.

»Dušo, imam pokrivene sve mogućnosti«, namigne mi. »Zato i unajmljuješ organizatora vjenčanja!«

»Robyn«, kažem iskreno. »Mislim da si vrijedna svakog penija.« Zagrlim je i poljubim.

»Zbogom. I, još jednom, zbogom, Elinor.«

Glazba se opet proširi prostorijom i mi ponovno krenemo i još ružinih latica počne padati sa stropa. Stvarno moram reći - svaka čast, Robyn. Ljudi se skupljaju i plješću i ne znam da li mi se to samo čini ili zaista izgledaju prijateljskije nakon incidenta s Alicijom? Na kraju reda ugledam Erin kako se ozbiljno naginje i ja bacim buket prema njenim ispruženim rukama. A onda izađemo.

Teška dvostruka vrata zatvore se za nama i nađemo se u tihom, luksuznom hodniku koji je potpuno prazan, osim dva zaštitara koji ozbiljno bulje ispred sebe.

»Uspjeli smo«, kažem napola se smijući od olakšanja, od veselja. »Luke, uspjeli smo!«

»Toliko sam shvatio«, kaže Luke kimnuvši. »Bravo mi. Sad, možeš li mi reći što se, dovraga, događa?«

Laurel je sve savršeno organizirala. Avion je bio spreman na JFK-u i stigli smo na Gatwick u osam sati ujutro, gdje nas je čekao auto. Sad jurimo kroz Surrey prema Oxshottu. Uskoro smo tamo! Ne mogu vjerovati kako je sve glatko prošlo.

»Naravno, znaš koja je tvoja najveća pogreška«, kaže Danny dokono se rastežući u luksuznom kožnom mercedesovom sjedalu.

»Koja?« pitam, dignuvši pogled s telefona.

»To što si htjela dva vjenčanja. Mislim, ako planiraš to učiniti više nego jednom, zašto to onda ne bi učinila tri puta? Zašto ne šest? Šest proslava...«

»Šest haljina...« ubaci se Luke.

»Šest torti...«

»Daj, zašutite!« kažem srdito. »Nisam sve ovo namjerno radila, znate! Jednostavno... dogodilo se.«

»Jednostavno se dogodilo«, ponovi Danny podrugljivo. »Becky, pred nama se ne moraš pretvarati. Htjela si odjenuti dvije haljine. Nije to ništa sramotno.«

»Danny, razgovaram na telefon...« pogledam kroz prozor. »OK, Suze, mislim da smo na deset minuta od vas.«

»Ne mogu vjerovati da si uspjela«, kaže Suze preko telefona. »Ne mogu vjerovati daje upalilo! Najradije bih trčala okolo i svima rekla!«

»Da se nisi usudila!«

»Ali, to je tako nevjerojatno! Samo zamisliti da si sinoć bila u Plazi, a sad...« ona naglo zastane. »Hej, nemaš valjda na sebi vjenčanicu?«

»Naravno da nemam!« Zahihocem. »Nisam toliko debilna. Presvukli smo se u avionu.«

»Kako je to prošlo?«

»Bilo je tako mračno. Stvarno, Suze, odsad putujem samo Lear mlaznim avionom.«

Vani je vedar, sunčani dan i, gledajući polja kroz prozor, sretna sam. Ne mogu vjerovati da je sve sjelo na svoje mjesto. Nakon svih tih mjeseci briga i nevolja. U Engleskoj smo, sunce šija i vjenčat ćemo se.

»Znaš, malčice sam zabrinut«, kaže Danny gledajući kroz prozor. »Gdje su svi ti silni dvorci?«

»Ovo je Surrey«, objasnim, »mi nemamo dvorce.«

»A gdje su vojnici s medvjedom kožom na glavi?« on suzi oči. »Becky, jesi li sigurna da smo u Engleskoj? Jesi li sigurna da je pilot znao kamo ide?«

»Poprilično sigurna«, kažem vadeći ruž.

»Ne znam baš«, kaže on nesigurno. »Meni ovo više sličići na Francusku.«

Stanemo na semaforu, a on spusti prozor.

»*Bonjour*«, pozdravi ženu koja ga zbunjeno pogleda. »*Comment allez-vous?*«

»Ja... ne bih znala«, odvrati mu žena i požuri preko zebre.

»Znao sam«, kaže Danny. »Becky, mrzim što ti to moram reći, ali... mi smo u Francuskoj.«

»Ovo je Oxshott, budalo«, odvratim. »I... o, Bože. Evo naše ulice.«

Osjetim veliki nervozni grč u želucu ugledavši poznati znak. Još malo pa smo stigli.

»OK«, kaže vozač. »Elton Road. Koji broj?«

»Broj 43. Ona tamo kuća«, kažem. »Ona s balonima i zastavicama... i srebrnim vrpcama na drveću...«

Ti bokca! Izgleda kao lunapark. Čovjek visi s divljeg kestena i vješa lampice o grane, bijeli kombi parkiran je na ulazu, a žena u zelenobijeloj prugastoj odori užurbano ulazi i izlazi iz kuće.

»Izgleda da vas očekuju«, kaže Danny. »Jesi li dobro?«

»Jesam«, kažem - i ovo je smiješno, ali glas mi podrhtava.

Auto stane, kao i auto iza nas u kojem je naša prtljaga.

»Ono što meni nije jasno«, kaže Luke buljeći u sve te aktivnosti, »jest kako si uspjela prebaciti cijelo vjenčanje za jedan dan, i to samo tri tjedna prije. Mislim, govorimo o cateringu, bendu i milijunu drugih vrlo zauzetih profesionalaca...«

»Luke, ovo nije Manhattan«, kažem otvarajući vrata auta. »Vidjet ćeš.«

Kad smo izašli, prednja se vrata otvore i izađe mama odjevena u karirane hlače i majicu s natpisom MAJKA MLADENKE.

»Becky!« vikne ona i pohrli me zagrliti.

»Mama«, uzvratim joj zagrljaj. »Jel sve OK?«

»Sve je pod kontrolom, bar mislim!« kaže ona pomalo nervozno. »Imali smo problem s buketićima za stolove, ali drži palčeve, trebale bi uskoro doći... Luke! Kako si? Kako je bilo na financijskoj konferenciji?«

»Bilo je... ovaj... vrlo dobro«, kaže on. »Zaista vrlo dobro, hvala. Strašno mi je žao što je prouzročilo probleme s promjenom dana vjenčanja...«

»Joj, u redu je!« kaže mama. »Priznat ću, malo sam bila zatečena kad me Becky nazvala, ali, kad se sve zbroidi, nije bilo većih problema. Većina gostiju ionako je planirala ostati do kasne nedjeljne užine. A Peter iz crkve bio je pun razumijevanja i rekao da inače ne radi nedjeljom, ali u ovom će slučaju napraviti iznimku...«

»Ali, što je s... cateringom, naprimjer? Nije li to bilo sve dogovoreno za jučer?«

»Joj, Lulu nije smetalo! Zar ne, Lulu?« kaže ona jednoj od žena sa zelenobijelim prugama.

»Ne!« odgovori Lulu veselo. »Naravno da nije. Bok, Becky! Kako si?«

O, moj Bože! To je Lulu koja me znala voditi na Browniese.

»Bok!« kažem, »Nisam znala da se bavite cateringom!«

»Oh, da!« ona napravi blago autoironičnu gestu. »Čisto da me nešto zabavlja, sad kad su djeca odrasla...«

»Znaš, Luluin sin Aaron je u bendu!« kaže ponosno mama. »Svira klavijature! I, znaš, vrlo su dobri! Vježbali su 'Unchained Melody' posebno...«

»Probaj ovo!« kaže Lulu posegnuvši prema poslužavniku prekrivenom folijom i izvadi canape. »To su naša nova tajlandska lisnata. Vrlo smo zadovoljni s njima. Znaš, lisnato tijesto danas je vrlo popularno.«

»Stvarno?«

»O, da!« Lulu znalački kimne. »Nitko više ne radi prhke voćne kolačiće. A što se tiče punjenih košarica...« ona napravi grimasu. »Zaboravi.«

»Tu imate potpuno pravo«, kaže Danny veselih očiju. »Punjene košarice su prošlost. Gotovo je s punjenim košaricama. Mogu li vas pitati kakvo je vaše mišljenje o rolicama od šparoga?«

»Mama, ovo je Danny«, ubacim se brzo. »Moj susjed, sjećaš se?«

»Gospodo B, čast mi je upoznati vas«, kaže Danny i poljubi maminu ruku. »Ne smeta vam što sam se prikrpao Becky?«

»Naravno da ne!« kaže mama. »Što više ljudi, to bolje! Sad, dođite vidjeti šator!«

Kad smo došli do vrta, vilica mi se spusti do poda. Golemi srebrnobijeli prugasti šator postavljen je na tratini. Gredicama maćuhica ispisano je 'Becky i Luke'. Malene bijele lampice obješene su na svakom mogućem grmu. Vrtlar u odori čisti novu granitnu fontanu, netko drugi mete dvorište, a u šatoru vidim gomilu sredovječnih žena kako sjede u polukrugu držeći notese.

»Janice daje djevojkama timske upute«, kaže mama tiho. »Totalno se ufurala u ovo veselje oko organizacije vjenčanja. Želi se početi i profesionalno baviti time!«

»Sad«, čujem kako Janice govori dok se približavamo. »Rezervne ružine latice stajat će u srebrnoj košari pored stupa A. Molim vas da si to zabilježite na svojim nacrtima...«

»Znaš, mislim da će biti uspješna u tome«, kažem zamišljeno.

»Betty i Margot, vas dvije ste zadužene da stavite ljudima cvijet u zapučak. Annabel, molim

te, ti se pobrini oko...«

»Mama?« kaže Luke zapanjeno pogledavši u šator.

O, moj Bože! To je Annabel! Lukeova maćeha, sjedi tamo sa svima.

»Luke!« Annabel se okrene i njeno cijelo lice zablista. »Janice, ispričaj me na sekundu...«

Ona požuri prema nama i čvrsto zagrla Lukea.

»Stigao si. Tako mi je drago što te vidim«, pogleda u njegovo nervozno lice. »Dušo, jesi li dobro?«

»Jesam«, kaže Luke. »Bar mislim. Puno se toga dogodilo...«

»Znam«, kaže Annabel i oštro me pogleda. »Becky.« Pruži jednu ruku prema meni i zagrla me. »S tobom ću kasnije imati dug razgovor«, šapne mi u uho.

»Pa... pomažeš oko vjenčanja?« pita je Luke.

»Oh, ovdje svi sve rade«, kaže veselo mama. »Annabel je jedna od nas!«

»A gdje je tata?« pita Luke ogledavajući se.

»Otišao je s Grahamom po još čaša«, kaže mama. »Njih dvojica stvarno su se skompali. Tko je za kavu?«

»Dobro se slažeš s Lukeovim roditeljima!« kažem prateći mamu u kuhinju.

»Oh, super su!« kaže ona vedro. »Zaista divni. Već su nas pozvali u goste k sebi u Devon. Dragi, normalni, obični ljudi. Nisu poput... one žene.«

»Da. Poprilično su različiti od Elinor.«

»Ona uopće nije izgledala zainteresirano za vjenčanje«, kaže mama osjetno razdražljivim glasom. »Znaš, čak se nije ni odazvala na pozivnicu!«

»Nije?«

Prokletstvo. Mislila sam da sam odgovorila u Elinorino ime.

»Jesi li je vidjela nedavno?« pita mama.

»Em... ne«, kažem. »Ne baš.«

Ponesemo poslužavnik s kavom gore u maminu spavaću sobu i, otvorivši vrata, ugledam Suze i Dannvja kako sjede na krevetu s Erniejem između sebe, koji se rita svojim malim ružičastim nogama. Ana vratima ormara, nasuprot njima, visi mamina vjenčanica, bijela i naborana.«

»Suze!« uzviknem zagrlivši je. »I prekrasni Ernie! Ima tako *velike*...« sagnem se da ga poljubim u obraz, a njegovo se lice razvuče u osmijeh.

»Uspjela si«, Suze mi se naceri. »Bravo, Bex.«

»Suze mi je upravo pokazivala vašu obiteljsku nasljednu vjenčanicu, gospodo B«, kaže Danny podignuvši obrvu prema meni. »Posve je... unikatna.«

»Ova je haljina neuništiva!« kaže mama zadovoljno. »Mislili smo da je uništena, ali ona mrlja od kave je izašla!«

»Pravo čudo!« kaže Danny.

»Čak ju je jutros mali Ernie pokušao gađati kašicom od jabuka...«

»Stvarno?« kažem pogledavši Suze koja se malčice zacrveni.

»Ali, srećom, pokrila sam je zaštitnom plastikom!« kaže mama. Uzme haljinu i protrese volane, lagano ružičasta u obrazima. »O ovom sam trenutku dugo sanjala. Becky odjevena u moju vjenčanicu. Smiješna sam, jelda?«

»Nije smiješno«, kažem i zagrlim je. »To i jest bit vjenčanja.«

»Gospodo Bloomwood, Becky mi je opisivala haljinu«, kaže Danny. »I mogu samo reći da je nije pravedno opisala. Hoće li vam smetati ako napravim nekoliko majušnih promjena na njoj?«

»Neće!« kaže mama i pogleda na svoj sat. »Pa, moram ići. Još uvijek moram naganjati one buketiće!«

Kad su se vrata za njom zatvorila, Danny i Suze se pogledaju.

»OK«, kaže Danny. »Što ćemo s ovim?«

»Za početak bi mogao odrezati rukave«, kaže Suze. »I sve te volane na korzetu.«

»Mislim, koliko haljine smijemo ostaviti?« Danny me pogleda. »Becky, što ti misliš?« Ne odgovaram mu, nego buljim kroz prozor. Vidim kako Luke i Annabel šeću po vrtu, zbliženih glava i razgovaraju. Vidim i mamu kako razgovara s Janice i pokazuje na trešnjino drvo.

»Becky?« pita me ponovno Danny.

»Nemoj je dirati«, kažem okrećući se.

»Što?«

»Nemoj je mijenjati«, osmjehnem se Dannyjevoj zaprepaštenoj faci. »Ostavi je takvu kakva je.«

Deset do tri je i ja sam spremna. Imam na sebi kobasičastu rolicu od haljine. Janice me našminkala u stilu Blistave proljetne mladenke, što sam potom samo lagano isprala maramicom i vodom. U kosi imam vijenac svijetloružičastih karanfila i sadarki, koji je mama naručila zajedno s buketom. Jedina iole modernija stvar na meni su moje Christian Louboutin cipele, koje se čak ni ne vide.

Ali, baš me briga. Izgledam upravo kako i želim izgledati.

Poslikali su nas pored cvatućeg drva trešnje, a mama je isplakala cijeli svoj Ljetna elegancija make-up pa gaje morala ponovno nanositi. Sad su svi otišli u crkvu. Ostali smo samo tata i ja i čekamo da krenemo.

»Spremna?« pita me kad se bijeli rolls-royce pojavio na ulazu.

»Mislim da jesam«, kažem, a glas mi lagano podrhtava.

Udajem se. Zaista se udajem.

»Misliš li da radim pravu stvar?« upitam ga napola se šaleći.

»O, mislim da radiš.« Tata se pogleda u ogledalo u hodniku i popravi svoju svilenu kravatu.

»Sjećam se da sam rekao tvojoj majci, prvi put kad sam upoznao Lukea: 'Ovaj će držati korak s Becky.'« U ogledalo me pogleda u oči. »Jesam li imao pravo, sunce? Drži li korak s tobom?«

»Ne baš«, nacerim se. »Ali... sustiže me.«

»Odlično«, tata mi uzvratil smiješak. »Tomu smo se samo nadali.«

Vozač pozvoni na vrata i, otvorivši mu, pogledam njegovo lice ispod vozačke kape. Ne vjerujem. To je moj instruktor vožnje, Clive.

»Clive! Bok! Kako ste?«

»Becky Bloomwood!« uzvikne on. »Pa nikad ne bih rekao! Becky Bloomwood se udaje! Jesi li ikad prošla taj ispit?«

»Em... jesam. S vremenom.«

»Tko bi pomislio?« on zatrese glavom čudeći se. »Znao sam ići kući svojoj ženi i misliti si: 'Ako ta djevojka prođe ispit, gotov sam.' A onda, naravno, kad smo došli do toga...«

»Da, no, ionako...«

»Taj je ispitivač rekao da nikad nije vidio ništa slično. Je li tvoj budući muž vidio kako voziš?«

»Jest.«

»I još uvijek se želi oženiti tobom?«

»Da!« kažem ljutito.

Mislim, stvarno! Danas je moj dan vjenčanja. Ne bi me se trebalo podsjećati na glupi vozački ispit od prije sto godina.

»Hoćemo li krenuti?« kaže taktično tata. »Bok, Clive. Drago mi je vidjeti te opet.«

Izađemo na ulicu i, kad smo stigli do auta, okrenem se i pogledam kuću. Kad je ponovno vidim, bit ću udana žena. Duboko uzdahnem i uđem u auto.

»Staaaaaniiii!« čujem nečiji glas. »Becky! Stani!«

Od straha se ukočim s jednom nogom u auto. Što se dogodilo? Tko je otkrio? Što se saznalo?

»Ne mogu dopustiti da to uradiš!«

Što? Ovo nema nikakvog smisla. Tom Webster, prvi susjed, juri prema nama u fraku. Što on to radi? Trebao bi uvoditi ljude u crkvu.

»Becky, ne mogu samo stajati i gledati«, kaže on bez daha stavljajući ruku na rolls-royce.

»Ovo bi mogla biti najveća pogreška u tvom životu. Nisi dobro razmislila.«

O, za ime Božje!

»Da, jesam«, kažem i pokušam ga maknuti s puta. Ali, on me uhvati za rame.

»Sinoć mi je sinulo. Mi pripadamo jedno drugome. Ti i ja. Razmisli, Becky. Znamo se cijeli život. Odrasli smo zajedno. Možda nam je trebalo neko vrijeme da otkrijemo stvarne osjećaje koje imamo jedno za drugo... ali, zar ne zaslužuju da im pružimo šansu?«

»Tom, ja ne gajim nikakve osjećaje prema tebi«, kažem. »I udajem se za dvije minute. Hoćeš li mi se maknuti s puta?«

»Ne znaš u što se upuštaš! Ne znaš što znači biti u braku! Becky, iskreno mi reci. Zar se zaista možeš zamisliti kako provodiš cijeli život s Lukeom? Dan za dan, noć za noć? Svaki sat, svaki beskrajni sat?«

»Da!« kažem gnjevno. »Da! Jako volim Lukea i želim provesti ostatak života s njim! Tom, puno mi je vremena trebalo, i truda i problema, da dođem do ovog trenutka. I više nego što si možeš zamisliti, i ako mi se sad ne makneš s puta i ne pustiš me da odem na vlastito vjenčanje... ubit ću te.«

»Tom«, ubaci se tata. »Mislim da je odgovor ne.«

»Oh!« Tom neko vrijeme šuti. »Pa... OK«, zbunjeno slegne ramenima. »Oprosti.«

»Nikad nisi imao smisla za izbor trenutka, Tome Websteru«, kaže prezirno Clive. »Sjećam se kad si prvi put ušao u kružni tok. Zamalo si nas ubio!«

»OK je. Nema nikakve štete. Možemo li sad krenuti?« uđem u auto popravljajući haljinu i tata sjedne pokraj mene.

»Vidimo se tamo, jel?« kaže Tom žalosno, a ja podignem oči prema nebu.

»Tom, želiš li da te povežemo do crkve?«

»O, hvala. To bi bilo super. Bok, Graham«, kaže on nespretno mom ocu dok ulazi u auto.

»Oprostite zbog ovoga.«

»U redu je, Tome«, kaže tata tapšući ga po leđima. »Svi mi imamo svoje žute minute.«

Napravi grimasu prema meni preko Tomove glave i ja se zahihocem.

»Pa, jesmo li spremni?« pita Clive okrećući se na svom sjedalu. »Ima li nekih promjena mišljenja? Još nekih zadnjeminutnih ljubavnih izjava, možda? Kakvih velikih preokreta?«

»Ne!« kažem. »Nema ničega više! Krenimo već jednom!«

Kad smo stigli pred crkvu, zvona zvone, sunce šija i nekoliko gostiju žurno ulazi u crkvu u zadnjoj minuti. Tom otvara vrata auta i izjuri van ne okrenuvši se, a ja popravljam svoju povlaku dok me prolaznici zadivljeno gledaju.

Bože, baš je zabavno biti mladenka. Nedostajat će mi.

»Spremna?« pita me tata dodajući mi buket.

»Mislim da jesam«, nacerim se i primim ga pod ruku.

»Sretno«, kaže Clive, a onda kimne prema cesti. »Imate nekoliko zakasnjelih gostiju.«

Crni taksi zaustavi se ispred crkve i putnička se vrata širom otvore. Zbunjeno gledam, pitajući se sanjam li, dok Michael izlazi van, još uvijek u fraku iz Plaze. On pruži ruku prema taksiju i sljedeći se trenutak pojavi Laurel, još uvijek u svojoj Yves Saint Laurent haljini podvrnutih rukava.

»Nemoj zbog nas kasniti!« kaže ona. »Ušuljat ćemo se unutra...«

»Ali... ali, kog vraga vi radite ovdje?«

»Pazi na jezik«, kaže prijekorno Clive.

»Koja je svrha nadzirati stotinu privatnih mlažnjaka ako ne možeš odletjeti kamo hoćeš?« kaže Laurel prilazeći da me zagrli. »Odjednom smo odlučili da vas želimo vidjeti kako ćete se vjenčati.«

»Istinski«, šapne mi Michael u uho. »Skidam ti kapu, Becky.« Kad su nestali u crkvi, tata i ja krenemo prema trijemu, gdje nas čeka uzbuđena Suze. Ima na sebi srebrnoplavu haljinu i nosi Ernieja, koji je odjeven u štramplice istog uzorka. Provirim u crkvu i vidim okupljena lica svoje obitelji, mojih starih prijatelja, svih Lukeovih prijatelja i rođaka. Svi sjede jedni pored drugih, radosni i puni iščekivanja.

Orgulje prestanu svirati i osjetim laganu nervozu. Konačno se događa. Konačno se udajem. Istinski. Zatim se začuje svadbena koračnica, tata mi stisne ruku i oboje polako krenemo prema oltaru.

Vjenčani smo.

Zaista smo vjenčani.

Pogledam sjajni vjenčani prsten koji mi je Luke u crkvi stavio na prst. A onda pogledam prizor ispred sebe. Šator sjaji u ljetnom sumraku, bend svira lošu verziju 'Smoke Gets in Your Eyes' i ljudi plešu. Možda glazba ne ide tako glatko kao u Plazi i možda gosti nisu tako otmjeno odjeveni, ali su naši. Svi su naši.

Imali smo krasnu večeru - juhu od potočarki, janjetinu, ljetni puding, i pili smo puno šampanjca i vino koje su mama i tata nabavili iz Francuske. A zatim je tata udarao vilicom o čašu i održao govor o meni i Lukeu. Rekao je da su on i mama često razgovarali o tome za kakvog ću se muškarca udati, i nikad se nisu posve složili, osim oko jedne stvari - 'da će to biti muškarac koji stoji na vlastitim nogama'. Zatim je pogledao Lukea, koji je uslužno ustao i napravio piruetu, a cijeli je šator prasnuo u smijeh. Tata je rekao da je jako zavolio Lukea i njegove roditelje i da je ovo više od braka, da je to spajanje dviju obitelji. A onda je rekao da zna kako ću biti vrlo odana žena koja će svome mužu pružati veliku potporu, a zatim je ispričao priču kako sam, kad mi je bilo osam godina, napisala pismo u Downing Street i predložila svog oca za premijera - a zatim sam im tjedan kasnije opet pisala da pitam zašto mi nisu odgovorili, i svi su opet prasnuli u smijeh.

Potom je Luke održao govor o tome kako smo se upoznali u Londonu kad sam ja još bila novinarka za financije i kako me je primijetio na prvoj presici kad sam upitala PR direktora Barclays banke zašto nisu napravili moderne korice na čekovnim knjižicama, kao što su to učinili za mobitele. A onda je priznao da mi je počeo slati pozivnice za PR događaje čak i kad nisu bili vezani za moj časopis, samo zato što sam uvijek oživjela atmosferu.

(Nikad mi to prije nije rekao. Ali, sad mi to ima smisla! Zato sam stalno bila pozivana na sve te čudne presice o sirovinama za posrednike i vrhunskoj čeličnoj industriji.)

Na kraju svega, Michael je ustao i predstavio se svojim toplim, dubokim glasom i govorio o Lukeu. O tome kako je fantastično uspješan, ali kako mu je potreban netko tko ga zaista voli takvog kakav je i netko tko će ga zaustaviti da život shvaća tako ozbiljno. Zatim je rekao da je počašćen što je upoznao moje roditelje i da, budući da su toliko prijateljski i ljubazni prema dvoje potpunih stranaca, vidi odakle sam dobila, kako je on to nazvao, 'bloomwoodski cvat' srdačne sreće. Rekao je da sam nedavno vrlo sazrela. Da me je promatrao kako se borim u nekim vrlo zeznutim situacijama i da ne želi ići u detalje, ali da sam bila suočena s nekoliko izazova, ali sam ih sve nekako uspjela riješiti.

Bez Visa kartice, dodao je, i onda je cijeli šator zagrmio od smijeha.

A zatim je rekao da je bio na mnogim vjenčanjima, ali da nikad nije osjetio takvo zadovoljstvo kakvo osjeća sad. Zna da smo Luke i ja suđeni jedno drugome i da nas oboje jako voli, i da ne znamo koliko smo sretni. I ako budemo blagoslovljeni djecom, da ni ona neće znati koliko su sretna.

Michaelov me govor, zapravo, gotovo rasplakao.

A sad sjedim s Lukeom na travi. Samo nas dvoje, na trenutak odvojeni od drugih. Moje Christian Louboutins cipele zamrljane su od trave, a Erniejevi prstići ljepljivi od jagoda ostavili su otiske na mom korzetu. Mislim da izgledam totalno neuredno. Ali, sretna sam. Mislim da sam sretnija nego što sam ikad bila u svom životu.

»Pa«, kaže Luke. Podboči se natrag na svoje laktove i bulji u tamnoplavo nebo. »Uspjeli smo.«

»Uspjeli smo.« Cvjetni vijenac mi padne na čelo, pa ga pažljivo otkopčam i odložim na travu.

»I to bez žrtava.«

»Znaš... osjećam se kao da sam posljednjih nekoliko tjedana bio u čudnom snu«, kaže Luke.

»Bio sam u svom zaokupljenom svijetu, ne imajući pojma što se događa u stvarnome«,

zatrese glavom. »Mislim da sam tada zamalo sišao s uma.«

»Zamalo?«

»OK, bio sam lud«, okrene se da me pogleda, njegove tamne oči sjaje od svjetla šatora. »Puno ti dugujem, Becky.«

»Ništa mi ne duguješ«, kažem iznenađeno. »Sad smo vjenčani. To je poput... zajedničkog bankovnog računa.«

Začujemo štopotanje koje dolazi od kuće i ugledam tatu kako utovaruje naše kovčege u auto. Sve je spremno da pođemo.

»Pa«, kaže Luke, prateći moj pogled. »Naše slavno bračno putovanje. Smijem li sad saznati kamo idemo? Ili je to još uvijek tajna?«

Osjetim nervozni grč u želucu. Evo ga. Posljednji dio mog plana. Šećer na kraju.

»OK«, kažem i duboko udahnem. »Evo ga. U zadnje sam vrijeme puno razmišljala o nama, Luke. O tome da ćemo biti vjenčani i gdje bismo trebali živjeti. Trebamo li ostati u New Yorku ili ne. Što bismo trebali učiniti...« zastanem, pažljivo tražeći prave riječi. »I shvatila sam kako... kako nisam spremna da se smirim. Tom i Lucy pokušali su se prerano smiriti i pogledaj što im se dogodilo. Obožavam malog Ernieja, ali kad sam vidjela kako je to bilo sa Suze... shvatila sam da nisam spremna za bebu. Ne još«, bojažljivo ga pogledam. »Luke, ima toliko stvari koje nikad nisam učinila. Nikad nisam stvarno putovala. Nikad nisam vidjela svijet. A nisi ni ti.«

»Živjela si u New Yorku«, istakne Luke.

»New York je najbolji grad i volim ga, ali postoje na svijetu i drugi divni gradovi, i njih želim vidjeti. Sydney. Hong Kong... i ne samo gradove!« raširim ruke. »Rijeke... planine... sve prizore svijeta...«

»Aha«, kaže Luke zabavljajući se. »Znači, kad se to sve svede na jedno bračno putovanje...«

»OK«, teško progutam. »Evo što sam napravila. Unovčila sam sve svadbene poklone koje smo dobili u New Yorku. Glupe srebrne svijećnjake i čajnike i te stvari. I... kupila sam nam dvije prvorazredne karte za put oko svijeta.«

»Put oko svijeta?« Luke izgleda istinski zapanjeno. »Jel ti to ozbiljno?«

»Da! Put oko svijeta!« čvrsto isprepletem svoje prste. »Možemo biti na putovanju koliko god želimo. Najmanje tri tjedna, ili najviše...« pogledam ga, napeta od nade, »...godinu dana.«

»Godinu?« Luke zuri u mene. »Šališ se.«

»Ne šalim se. Rekla sam Christini da se možda više neću vratiti u Barneys. Složila se sa mnom. Danny će pospremiti naš stan i staviti sve u skladište...«

»Becky!« kaže Luke odmahujući glavom. »To je lijepa ideja, ali ja ne mogu samo tako dignuti sidro i...«

»Možeš. Možeš! Sve je sređeno. Michael će paziti na newyorški ured. Londonski ured ionako sam funkcionira. Luke, možeš ti to. Svi misle da i trebaš.«

»Svi?«

Odmotam prste.

»Tvoji roditelji... moji roditelji... Michael... Laurel... Clive, moj instruktor vožnje...«

Luke zuri u mene.

»Clive, tvoj instruktor vožnje?«

»OK«, kažem brzo, »ne brini se zbog njega. Ali, svi čije mišljenje poštuješ. Svi misle da ti je potreban odmor. Već tako dugo, tako naporno radiš...« ozbiljna lice nagnem se prema njemu.

»Luke, sad je vrijeme da to napravimo, dok smo još mladi. Samo nas dvoje, lutamo po svijetu. Upijamo zapanjujuće prizore, učimo iz drugih kultura.«

Tišina. Luke gleda u pod, namršten.

»Razgovarala si s Michaelom«, kaže on napokon. »I on bi stvarno htio...«

»I više nego htio. Dosadno mu je živjeti u New Yorku, jer nema što drugo raditi osim hodati po parku! Luke, rekao je da ti, čak i ako ne odeš, treba prostor za disanje. Treba ti poštene

odmor.«

»Godina«, kaže Luke trljajući se po čelu. »To je više od odmora.«

»Može biti i kraće. Ili dulje! Stvar je u tome da možemo putem odlučiti. Možemo biti pustolovni, bar jednom u životu. Bez veza, obaveza, ničeg što bi nas sputavalo...«

»Becky, sunce«, pozove me tata. »Jesi li sigurna da će ti dopustiti da imaš šest kovčega prtljage?«

»OK je, platit ćemo prekomjernu težinu...« okrenem se Lukeu. »Daj. Što misliš o tome?« Luke nekoliko trenutaka ništa ne govori - i moje srce potone. Imam užasan osjećaj da će se povratiti u starog Lukea. Starog radoholičara, fanatičnog, korporativnog Lukea.

A onda digne pogled - i na licu mu ugledam kiseli osmijeh.

»Imam li izbora?«

»Ne!« zgrabim ga za ruku od olakšanja. »Nemaš.«

Idemo na put oko svijeta! Bit ćemo putnici!

»Ova posljednja dva jako su lagana!« vikne tata i digne kovčege u zrak. »Ima li išta u njima?«

»Ne, prazni su!« okrenem se Lukeu sjajući od zadovoljstva. »O, Luke, bit će nam super! Ovo nam je jedina prilika da pobjegnemo na cijelu godinu. Godinu dana jednostavnosti. Samo mi. Ništa više!«

Stanka je. Luke me gleda, a usta mu se trzaju.

»I nosimo sa sobom dva velika prazna kovčega jer...«

»Pa, nikad se ne zna«, objasnim. »Možda ćemo pokupovati neke stvari putem. Putnici bi uvijek trebali podupirati lokalnu ekonomiju...« zastanem kad se Luke počne smijati.

»Što je?« kažem ljutito. »Pa, istina je!«

»Znam«, Luke obriše oči. »Znam da je. Becky Bloomwood, volim te.«

»Sad sam Becky Brandon, sjećaš se?« odvratim pogledavši na svoj krasni novi prsten.

»Gospoda Rebecca Brandon.« Ali, Luke odmahne glavom.

»Postoji samo jedna Becky Bloomwood. Nemoj nikad prestati biti ona.« Uzme obje moje ruke i gledam me s čudnom napetošću. »Što god učinila, nemoj nikad prestati biti Becky Bloomwood.«

»Pa... OK«, kažem zbunjena. »Neću.«

»Becky! Luke!« začujem mamin glas preko travnjaka. »Vrijeme je za rezanje torte! Graham, upali biserne lampice!«

»Odmah!« javi se tata.

»Stižemo!« viknem joj. »Samo da stavim vijenac natrag na glavu!«

»Dopusti meni«, Luke uzme vijenac ružičastog cvijeća i stavi mi ga na glavu s malim smiješkom.

»Izgledam li glupo?« kažem napravivši grimasu.

»Da, vrlo.« Poljubi me, a onda se digne i pomogne mi da ustanem. »Hajde, Becky B. Publika te čeka.«

I, dok biserna svjetla trepere oko nas, preko zgasite trave, vraćamo se natrag na vjenčanje. Lukeova je ruka čvrsto obavijena oko moje.

KRAJ

PREDBRAČNI UGOVOR

između Rebecce Bloomwood i Lukea Brandona

sklopljen 22. lipnja 2002. (dodatak)

5. Zajednički bankovni račun

5.1. Zajednički bankovni račun koristi se za potrebne izdatke kućanskih troškova. 'Kućanski troškovi', po definiciji, uključuju Miu Miu suknju, cipele i druge dijelove odjeće osobito važne mladenki.

5.2. Mladenkina je odluka, koja se tiče tih troškova, konačna u svim slučajevima.

5.3. Pitanja vezana uz zajednički bankovni račun mladoženja neće postavljati mladenki bez upozorenja, nego pismeno, s dvadesetčetverosatnim rokom za odgovor.

6. Važni datumi

6.1. Mladoženja će pamtit i sve rođendane i godišnjice i obilježiti će te datume iznenadnim poklonima.*

6.2. Mladenka će pokazati iznenađenje i zadovoljstvo mladoženjinim izborom poklona.

7. Bračni dom

Mladenka će se truditi, najviše što može, da održava red i čistoću u bračnom domu.

MEĐUTIM, nepoštovanje ove stavke neće se smatrati raskidom ovog ugovora.

8. Prijevoz

Mladoženja neće komentirati mladenkine vozačke sposobnosti.

9. Socijalni život

9.1. Mladenka neće tražiti od mladoženje da pamti imena i bivše romantične veze svih njenih prijatelja, uključujući i one koje nikad nije upoznao.

9.2. Mladoženja će se truditi najviše što može da svaki tjedan odvoji određeno vrijeme za odmaranje i relaksacijske aktivnosti.

9.3. Šoping se smatra relaksacijskom aktivnošću.

* Darove iznenađenja mladenka će diskretno označiti u katalozima i časopisima, koji će biti ostavljeni po bračnom domu tjednima prije određenog datuma.